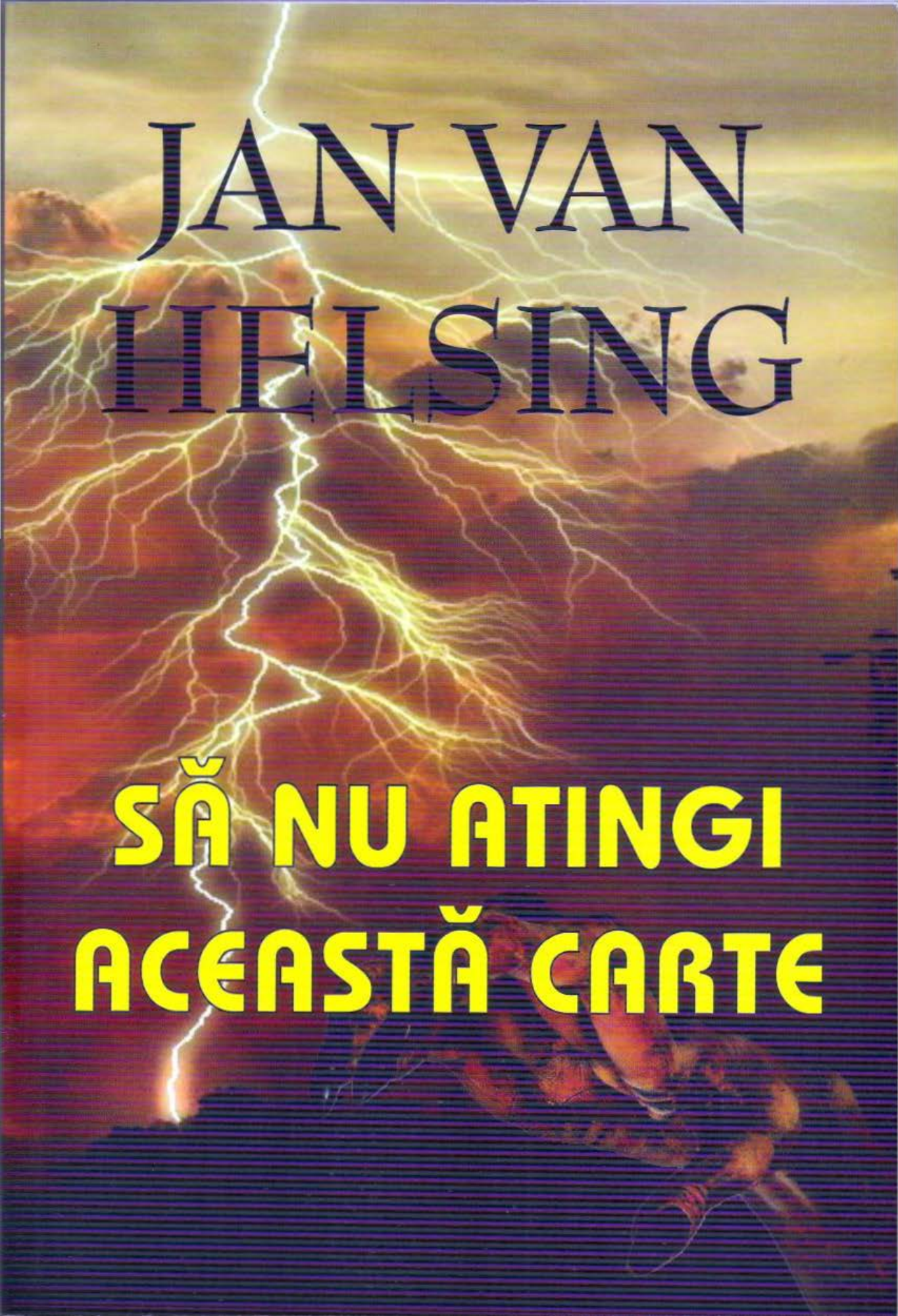
JAN VAN
HELSING
SĂ NU ATINGI
ACEASTĂ CARTE

Cum de ați făcut așa ceva?

Cum de ați deschis acum cartea, deși v-am avertizat să n-o faceți?
Sunteți cumva un rebel, un gânditor excentric; unul care nu se adaptează; unul care cel mai adesea face contrariul decât i se spune?

S-a întâmplat să apară această carte. De fapt, ați fi vrut ca în clipa de față să faceți cu totul și cu totul altceva, dar o voce secretă v-a atras astăzi, acum, în acest loc și, ce găsiți aici?! Această carte neobișnuită, da, o carte cu desăvârșire unică.

ISBN 978-973-636-163-0
9 789736 361630
www.antet.ro

Jan van Helsing

SĂ NU ATINGI ACEASTĂ CARTE

Traducere de
Ștefan Ciobanu

ANTET

Titlul original: HÄNDE WEG VON DIESEM BUCH!

Copyright © 2004 by AMADEUS Verlag
Copyright © 2005 Editura ANTET XX PRESS

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii Antet XX Press, orice reproducere a unui fragment din această carte, inclusiv prin fotocopiere sau microfilmare, este strict interzisă.

Redactor: Crenguţa Năstase
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Chircea
Coperta: Ion Năstase

ISBN 978-973-636-163-0

RECUNOŞTINŢĂ

Aş dori să mulţumesc din toată inima lui Klaus Dona, care mi-a permis să folosesc aici câteva exemplare impresionante ale expoziţiei sale *Unsolved Mysteries* (www.unsolved-mysteries.net). Aceeaşi recunoştinţă o datorez domnului Uwe Selke, traducătorul şi editorul cărţii prof. dr. Ernst Muldaşev, ale cărui cercetări vor mai produce încă multă senzaţie.

Mulţumiri cu totul speciale adresez Helmei Hinterstösser *(Bussi!)*, care a fost un declanşator pentru această carte, bineînţeles familiei mele şi prietenilor mei, pentru observaţiile făcute în timpul redactării, însă înainte de toate sunt recunoscător tatălui meu pentru imboldurile şi propunerile sale critice.

Iubitei Anya aş dori să-i mulţumesc pentru munca de lector, la fel şi prietenului meu Wolfgang Sipinski, cel care m-a însoţit în toţi aceşti ani – chiar şi în cei dificili – şi care, cu punctul său de vedere (uneori foarte comercial), a fost întotdeauna un bun sfătuitor.

În sfârşit, aş dori să mulţumesc însă şi tuturor cititorilor mei, care între timp au parcurs împreună cu mine un lung drum – emoţional, dar şi dintr-o perspectivă spiritual-morală (ştiţi la ce mă refer) – deoarece fără voi n-aş fi acela care sunt astăzi.

Al vostru,
Jan

MATRICEA CĂRȚII

Cum așa? 7
De ce? 12
Pentru ce? 14
Cine nu întreabă rămâne neștiutor! 17
O lume plină de miracole! 23
Contele de Saint Germain – omul care știe totul și nu moare niciodată! 25
Secretul Himalayei 36
Geneza – terenul de joacă al zeilor 53
Tăbliţele sumeriene 57
Chivotul legii 75
Știința secretă a templierilor 85
Cine a fost Nostradamus? 94
Ce s-a întâmplat cu cavalerii templieri și cu textele atlante? 95
Noua Ordine Mondială 101
Legile cosmice 122
Cine este vinovat de boala mea? 132
Există forțe întunecate? 136
Supercopiii din China 150
Vă este teamă de Noua Ordine Mondială? 155
Puterea copiilor 162
Contele de Saint Germain și cu mine 165
Și la ce-mi folosește toată această cunoaștere? 171
Manifestarea dorinței 174
Vă puteți imagina ce înseamnă să fii putred de bogat? 177
Cel mai bun drum către succes 179
Dumnezeu este extraordinar de bun 184
Super-lume de fapt... 187
Contractul meu cu Creatorul 192
Scuzați – este viața *mea*! 194
Problemele sunt prietenii mei! 197
Confruntă-te cu problema apărută! 199
Împlinească-ți-se dorința! 202
Acesta este un semnal! 207
Creez eu însumi! 209
Aceasta mă luminează! 210
Principiul absorbției 214
Nimic nu mă mai poate împiedica! 218
Practica: Sunt un mic Dumnezeu 220
Indice bibliografic 221
Surse ale ilustrațiilor 223

CUM AȘA?

Cum de ați făcut așa ceva?

Cum de ați deschis acum cartea, deși v-am avertizat să n-o faceți?

Sunteți cumva un rebel, un gânditor excentric; unul care nu se adaptează; unul care cel mai adesea face contrariul decât i se spune? Dar la serviciu? Când șeful dumneavoastră vă spune despre ceva că n-ar trebui să faceți în nici un caz, o faceți totuși? Cum este cu partenerul dumneavoastră? Și aici faceți contrariul față de ceea ce se așteaptă de la dumneavoastră? Cum stau lucrurile în asociația sportivă în care activați, în partid sau la o manifestare publică?

Sau, pur și simplu, sunteți numai curios? Ar putea fi în această carte ceva ce încă nu știți? Recunoașteți că, deși credeți că știți ce este viața și ce vă pregătește ea, cu toate acestea în intimitate sperați că soarta vă vrea încă o dată binele, că poate totuși se mai întâmplă ceva neașteptat, care să vă scoată în cele din urmă din această rutină?

Ceva – precum o zână pădureață care îndeplinește dorințele – care face totuși să vi se îndeplinească miracolul dorit încă din copilărie? Imprevizibilul care aduce în viața dumneavoastră ceva ce v-a lipsit dintotdeauna – succesul, o căsătorie fericită, în fine, a fi sănătos și a descoperi secretul vieții...? Să vă lămuriți în sfârșit din ce motiv necugetat vă aflați acum tocmai pe această planetă, înconjurat numai de nebuni?

Priviți la tinerii care tocmai trec pe stradă și constatați că totul merge spre năruire; vă uitați la extrasul dumneavoastră de cont și vi se face rău, atmosfera la locul de muncă este aproape de punctul de îngheț, iar pe politicianul care vă reprezintă la nivelul comunității ați prefera să-l vedeți la stâlpul infamiei...

Viața publică și personală se deteriorează tot mai mult. De ce se întâmplă așa? Cum de nu puteți schimba nimic?

Puteți – și acest imprevizibil pe care vi l-ați dorit s-a petrecut acum!

S-a întâmplat să apară această carte. De fapt, ați fi vrut ca în clipa de față să faceți cu totul și cu totul altceva, dar o voce secretă v-a atras astăzi, acum, în acest loc și, ce găsiți aici?! Această carte neobișnuită, da, o carte cu desăvârșire unică.

Ce titlu bizar! Care om a avut ideea să intituleze astfel o carte?

Iată-mă, sunt eu, autorul! Un autor care s-a gândit cândva că nu-și poate schimba viața până nu încheie cu Creatorul un contract în care acesta să-i explice creația sa, pur și simplu – nu în cuvinte, ci prin viața însăși. Și începând din această zi a fost vorba de urcușuri și coborâșuri, de mers de-a lungul și de-a latul acestui pământ prea sărac și prea bogat, prea bun și prea rău, prea iubitor cu noi și prea sătul de noi. Acum, acest om, care odată se considera autor, ar dori să vă împărtășească unele informații și experiențe care cu certitudine, sută la sută, vă vor face să progresați în viață – așa cum un tată și o mamă dau sfaturi copilului lor, în speranța că acesta nu va cădea în aceeași capcană ca și ei. Dacă și cum se decide în cele din urmă copilul nu mai depinde de părinți – totuși unii copii au ascultat de sfatul sau de recomandările acestora...

Ce părere aveți? Credeți că imaginea voastră despre lume trebuie să se bazeze numai pe propria experiență și că rezistă unei verificări temeinice? Ori ați citit prea mult despre aceasta?

Întrebați-vă singuri. Și fiți extrem de cinstiți când procedați astfel – eu nu pot s-o aud...

Credeți într-adevăr că omul se trage din maimuță sau că cei care au construit piramidele s-au folosit de scripeți din lemn pentru a deplasa blocurile de piatră atât de grele, încât nici o macara din ziua de astăzi nu le-ar putea ridica? Nu v-ați întrebat niciodată cum este posibil ca steagul pe care americanii l-au arborat pe Lună să fluture în vânt, cu toate că NASA vrea să ne facă să credem că pe Lună nu există atmosferă și ca atare nu poate exista nici vânt? Nu v-ați întrebat niciodată de ce în Germania există un organism pentru apărarea constituției, deși noi nu avem nici o constituție? Nu v-a pus niciodată pe gânduri de ce constituția noastră nu se cheamă „Constituția Germaniei" ci „Constituție *pentru* Germania"?

Ați crezut tot ceea ce „eliberatorii" noștri au fundamentat în cărțile noastre de istorie – după principiul *„Cărțile de istorie sunt scrise de către învingători"* – cu toate că părinții și bunicii voștri au povestit cu totul altceva – măcar că au fost de față la ce s-a întâmplat! Pe cine ați crezut mai mult? Și de ce...?

Acei cititori care sunt deja familiarizați cu celelalte cărți ale mele s-au ocupat intens și exact de aceste probleme și probabil și-au format opiniile corespunzătoare. Totuși, din păcate, nu pot să cred că toți cititorii sunt lămuriți asupra acestor informații de culise și de aceea îi rog pe „inițiați" să dea dovadă de îngăduință dacă în următoarele pagini o problemă sau alta le va fi fost deja cunoscută.

Să examinăm mai departe în ce stare se află „cultura generală": pentru că toate țările lumii sunt înglodate în datorii, în mod inevitabil se pune întrebarea: *„De fapt, cine este creditorul?"*

Ați știut că SUA nu au o monedă proprie și în loc de aceasta trebuie să împrumute dolarii de la FED, banca de emisiune *privată* a SUA? Vă era cunoscut că proprietatea funciară a tuturor Statelor Neunite este ipotecată de decenii acestei bănci de emisiune private? Ei bine, în sfârșit vă *„cade fisa"*?

Probabil că abia acum înțelegeți ce a vrut să ne spună citatul din ziarul Süddeutsche Zeitung, înaintea ultimelor alegeri prezidențiale din SUA, în care se arăta: *„Este totuna cine vine președinte – Alan Greenspan este șeful monetăriei..."*

Și ați știut oare că, doar cu puțin timp înaintea asasinării sale, John F. Kennedy a vrut să dea o lege prin care SUA urma să aibă o monedă proprie? După cum se cunoaște, a fost împușcat. Credeți că a fost „întâmplător" faptul că cea dintâi acțiune oficială a succesorului său, Lyndon B. Johnson, a fost să anuleze exact acest proiect de lege, de introducere a unui dolar SUA „adevărat", independent de FED?

De necrezut, prieteni...!

Ați acceptat într-adevăr afirmația conform căreia Jürgen Möllemann s-a sinucis sau că Alfred Herrhausen, purtătorul de cuvânt de atunci (1989) al consiliului de administrație al Deutsche Bank și consilier al lui Helmut Kohl, a fost ucis de RAF *(Rote Armee Fraktion – n.t)*? Amândoi propuseseră inițierea unui proces de convertire a datoriilor pentru „lumea a treia". Aceeași declarație o făcuseră și la Conferința „Bilderberger" din 1988, o întâlnire a celor mai mari magnați financiari ai emisferei occidentale.

Nu v-a surprins faptul că mașinăria-capcană – declanșată printr-un semnal optic – a putut să funcționeze numai când autoturismul lui Herrhausen a trecut prin acel loc, prin urmare nici un autovehicul care ar fi ajuns mai devreme nu a periclitat întregul plan? La o săptămână după atentat, fostul șef al Biroului Federal pentru Apărarea Constituției, dr. Richard Meier, a declarat în fața Bundestagului că autovehiculul antemergător din coloana oficială cu care se deplasa Herrhausen – compusă în mod normal din trei autoturisme – a fost retras.

De către RAF?

Care este gradul de încredere în guvernul nostru sau în politicieni, în general?

Și atunci de ce continuați să mergeți totuși la vot?

Numai pentru că sunteți creștin, credeți că este lăsat cu adevărat de la Iisus? Sunteți ferm convins că Maria a fost fecioară? Și că Iisus a mers pe apă...?

Sau sunteți evreu și sunteți ferm convins că Cel care a creat lumea, făuritorul tuturor acestor miliarde de sisteme stelare, s-a arătat, în persoană, unui domn Moise, pe o colină din Palestina, pentru a-i înmâna două table din piatră? Ați confirma aceasta în fața unei mari mulțimi?

Iar dacă sunteți musulman într-adevăr credeți că Alah găsește că este normal că fetelor li se extirpează clitorisul, că femeile trebuie să meargă în urma bărbaților și că un atentator sinucigaș primește un bonus în cer?

Și nu sunteți unul dintre aceia care zâmbesc neîncrezători atunci când aud oameni care susțin că au avut parte de o experiență în apropierea morții și că pot vorbi cu îngerul lor păzitor?

Ce credeți despre oamenii care afirmă despre ei înșiși că îi pot vindeca pe alții prin atingerea cu mâna? Nu-i așa că nu este un lucru prea serios? Dar Iisus cum i-a vindecat pe bolnavi?

Ce credeți despre oamenii care susțin că în fiecare zi meditează timp de un sfert de oră?

Sau, ați găsi că este hazliu dacă cineva ar râde de bunica dumneavoastră pentru că face zilnic mătănii?

Vreau să fiu sincer cu voi; eu însumi a trebuit să accept lucruri care nu mi-au plăcut absolut deloc. Și eu a trebuit să constat că ceea ce se vrea să credem din fragedă pruncie nu totdeauna corespunde adevărului.Totuși mulți oameni cred ce văd la televizor, ce li se povestește despre atentatul asupra World Trade Center, despre apariția maladiei SIDA și despre acțiunea extraordinară a chimoterapiei și a vaccinării. Dar ați ieșit vreodată afară, în lume? Vreau să spun, în adevăratul înțeles al cuvântului... Să mergi singur-singurel cu rucsacul sau valiza la Singapore, Atena, Dallas, Cairo sau prin jungla din Yucatan, să ajungi chiar în centrul orașelor Sidney, Djakarta sau New York – mă gândesc, nu pentru un sejur de afaceri, ci ca punct de pornire într-o aventură, într-o călătorie. Să ieși din realitatea virtuală a Internetului, a cărților, a televiziunii sau a radioului și să pătrunzi acolo unde ea se desfășoară cu adevărat?

Nu? Eu însă da. Și tocmai acolo – în toate aceste călătorii ale mele întreprinse prin lume, încoace și încolo, precum și în nenumărate discuții cu oameni despre care nu veți afla niciodată în mass-media – am auzit și mi s-au adus la cunoștință fapte care, nu numai că mi-au schimbat imaginea despre lume, dar au presupus și o modificare a comportamentului, a modului meu de viață.

Nu v-ați gândit niciodată de ce trebuie să plătiți taxe și impozite pentru tot ceea ce ați realizat cu greu prin munca voastră? Și, pe de altă parte, cum de există câteva familii care au pus gheara pe tot aurul din lume și au făcut din aceasta un monopol? La fel s-a întâmplat cu diamantele și cu alte materii prime. Familii care au declarat de mult timp pământul ca fiind al lor și de atunci îl exploatează... Iar voi, oameni de bună credință, continuați să vă plătiți conștiincioși impozitele și vă enervați de incapacitatea politicienilor noștri care fac să se împotmolească o problemă după alta. În Japonia asemenea politicieni – făcându-și harachiri – ar fi ajuns de mult pe lumea cealaltă, dacă ar fi lăsat în urma lor o asemenea dezordine. Ai noștri primesc o pensie exorbitantă și li se oferă un post în cadrul unui concern..

Ciudată lume, nu-i așa? Iar voi vă aflați în mijlocul ei...

Însă și eu mă găsesc în aceeași situație și de aceea va mai fi încă amuzant pe pământ. Pentru că nu toți s-au resemnat, nu toți au abandonat și nu toți au acceptat pur și simplu situația. Există și asemenea oameni care nu tac sau fac agitație în calitate de militanți pe calea scrisului și care, în viața personală, lucrează cu propria lor ființă, care se schimbă, întrucât numai dacă te schimbi tu însuți, se schimbă și lumea!

Nu v-ați întrebat niciodată de ce, de fapt, vă exercitați profesia și nu ați emigrat, ca strămoșii voștri? De ce ați vrut să faceți carieră – pentru voi sau pentru a vă impune în fața tatălui, a familiei ori a mediului?

Întrebați-vă: cine sunt EU, ce vreau EU? Ce simt, ce aș prefera să fac și ce-mi spune „buna" mea educație? Profesia pe care o exercit astăzi o am pentru că așa am vrut cu adevărat – prin urmare m-am decis pentru ea în mod cu totul conștient – sau pentru că nu a existat altceva, ori că nu mi-a trecut prin minte ceva mai bun de făcut, sau pentru că așa a cerut tradiția familiei?

Vă rog să reflectați bine, să reflectați profund și cinstit!

(În acest loc vă puteți permite o mică pauză de gândire)

Să revenim însă la cartea propriu-zisă:

Sunteți de părere că titlul este incitant?

Aveți dreptate! Vreau să vă provoc (așa cum mă provoc și pe mine însumi), pentru a descoperi dacă imaginea voastră despre lume, viziunea despre lucrurile și evenimentele din viața voastră sunt bazate pe experiența de viață proprie, sau dacă ați preluat fără să verificați sfaturile părinților, cele din cărțile de istorie, ale profesorilor sau din mass-media. Aș dori să vă provoc să vă puneți insistent întrebări în legătură cu viața voastră.

De ce fac acest lucru?

Pentru că vreau să obțineți tot ce poate fi mai bun de la această viață, iar la sfârșit să sperăm că sunteți într-adevăr fericiți – cu voi înșivă și cu viața voastră. Cum faceți aceasta hotărâți voi înșivă, totuși mecanismele – în cazul în care încă nu le cunoașteți – vi le pot oferi și explica. De asemenea, există și câteva indicații despre felul cum se folosesc în mod corect aceste mecanisme.

Permiteți-mi să vă provoc în continuare:

Cum de există aproximativ trei sute de familii care au adunat mai mulți bani decât tot restul omenirii? Cum de viața este atât de „nedreaptă"?

Probabil că unul sau altul se întreabă:

De ce nu sunt *eu* unul dintre membrii acestei familii? De ce pentru această viață pe pământ am optat pentru o familie simplă dintr-o clasă socială de mijloc sau chiar pentru condiții de viață foarte grele?

Omule! Oare de ce nu mi-a răspuns niciodată cineva la aceste întrebări? Cum de mă simt părăsit la ananghie chiar de biserică? De ce să mă simt un păcătos, cu toate că nu am pricinuit niciodată nimănui vreo suferință? Oare pentru ce anume mă fac vinovat?

Între timp am terminat de ținut post, am aplicat metoda psihoterapeutică pentru concentrarea și destinderea organismului, precum și pentru înlăturarea dereglărilor funcționale vegetative, am meditat, am urmat drumul lui Iacob, de decenii spun *Tatăl nostru* – și cu toate acestea nu se schimbă nimic; bogătașii lumii huzuresc, au vile fastuoase, cele mai frumoase automobile sport, avioane personale, sunt sănătoși, sunt tratați de către cei mai buni medici... iar eu?

Nu-mi vine să cred!

Ceva nu este în regulă aici. Unii mint și înșală și trăiesc în lux, iar eu, care mă gândesc tot timpul să nu fac cuiva vreun rău, sunt preocupat de protecția mediului și a animalelor, eu trec prin viață ca un „infirm".

De ce este așa?

DE CE?

De ce ați pus mâna acum pe carte?
A fost numai curiozitatea?
De acord – așadar, sunteți curios. Dar mai sunteți curios și când este vorba de o altă concepție asupra lumii, de un alt mod de a vedea lucrurile, probabil de a accepta punctul de vedere al aceluia care este atât de bogat și de puternic – unul dintre acești cei mai puternici oameni ai lumii? Vreți într-adevăr să pătrundeți în gândurile acestuia și să înțelegeți cum gândește și ce crede el – ce concepție are despre succes și despre profit? Vreți să știți în care Dumnezeu crede și dacă merge și în genunchi în fața acestuia dacă este vreodată smerit, ca dumneavoastră? Sau poate că el nu face asta?

Există posibilitatea de a accepta vreodată și punctul de vedere al unui adversar – poate al vecinului dumneavoastră cu care vă aflați în conflict sau al rivalului în profesie? Care este situația cu concurenții? Aveți întotdeauna dreptate? Iar altul nu are niciodată dreptate?

Cât de departe merge curiozitatea dumneavoastră? În cazul unui creștin practicant v-aș întreba dacă sunteți așa de curios încât să doriți să studiați vreodată arhivele secrete ale Vaticanului. În cazul în care s-a publicat totul despre viața și familia lui Iisus, atunci nu trebuie să se țină nimic ascuns, nu-i așa? Ați fi suficient de curios să puneți în joc tot ceea ce probabil decenii de-a rândul ați crezut cu inima împăcată?

Sau cum stau lucrurile în religia iudaică? De ce acolo există o doctrină secretă – kabbala? Dacă toți evreii sunt egali între ei, atunci de ce oamenii de știință cu statut secret nu permit maselor de credincioși accesul la știință? Ce fel de secrete sunt acestea?

Care este situația islamismului? Cum de adepții sufismului, în cadrul Islamului, sunt musulmanii „mai buni" și cum pot ei să facă „minuni" pe care musulmanul de rând nu este în stare să le facă? Ce știu liderii sufiști, iar credinciosul de rând nu știe? Dar cu dervișii cum este? Și aceștia au păstrat peste secole o știință secretă pe care o transmit mai departe numai adepților. Prin urmare, dacă ați aparține religiei islamice v-aș întreba: n-ați dori să știți ce secrete ascund liderii dervișii?

Ați fi pregătit să cedați ceva din viața dumneavoastră iar pe această bază să se producă o modificare, pentru a ajunge la această știință? Ați fi dispus într-adevăr să puneți sub semnul întrebării vechea dumneavostră concepție asupra lumii și s-o schimbați, dacă s-ar dovedi deficitară sau incompletă?

Sau să ne imaginăm o altă situație: să presupunem că sunteți bancher sau fost student al Facultății de Administrare a Afacerilor, școlit cu bune rezultate în sistemul nostru actual. Sunteți suficient de curios să cunoașteți cândva un alt sistem monetar, unul care poate funcționează cu totul altfel și care probabil este mult mai eficient și, de aceea, ar putea să facă fără rost și lipsit de valoare tot ceea ce ați învățat cu atâtea eforturi?

Ei bine, dacă vreți să aveți câteva răspunsuri concludente la întrebările de mai sus, dacă, la urma urmei, doriți să fiți un om de succes, să priviți sănătos și pozitiv în viitor, atunci bineînțeles că există această posibilitate.

Urmați doar cuvintele mele din această carte și ascultați-vă din când în când inima. Dacă curajul, conștiința, disponibilitatea de a risca, pofta de a lua viața în propriile mâini, de a provoca chiar viața, crește pe măsura paginilor parcurse, atunci sunteți pe punctul ca, în cele din urmă, să vă regăsiți în propria piele și să faceți odată un scandal adevărat.

În acest scop vă poate fi de folos cartea pe care o țineți în mână, deoarece cu ea se poate face un lucru extraordinar: vechi concepții asupra lumii pot fi întoarse cu susu-n jos! Aceasta am dovedit-o suficient cu cărțile mele anterioare. Sper să vă fiu de folos în formarea unei noi concepții despre lume, bazată pe fapte și în primul rând pe propriile dumneavoastră trăiri și experiențe de viață – o matrice cu care să fiți în stare să apreciați corect situațiile, să recunoașteți și să luați cu curaj decizii proprii pentru tot restul vieții.

Așadar, despre aceasta este vorba azi: să devii independent – independent față de o doctrină politică, de o istoriografie cenzurată, de un statut, de o organizație sau un partid, independent de părerea părinților și a comunității – pe scurt: să fii liber, să decizi liber și să te dezvolți liber – în sfârșit!

Sună grozav de bine, nu-i așa? Aproape prea frumos pentru a fi adevărat...?

N-ați vrut deja adesea să nu vă mai intereseze toate acestea, tradițiile generațiilor anterioare, trăncăneala „corectă politic" și părerea altora? N-ați vrut întotdeauna să arătați altora că sunteți atât de corect? Să arătați de ce sunteți capabil? Totuși, din diferite motive ați renunțat mereu sau ați tot amânat și amânat și mai amânați și astăzi...?

Credeți că acum este deja prea târziu pentru așa ceva?

Niciodată, prietene al meu, niciodată. Niciodată nu este prea târziu! Astăzi este cea mai bună zi de a crea ceva nou și eu te voi ajuta.

Să presupunem, bineînțeles, că-mi ignorați sfatul de a nu pune mâna pe carte și că, în sfârșit, vă simțiți chemat spre arta de a dispune de propria viață și de a o lua în propriile mâini. Eliberați-vă de dependența față de medici, de oamenii de știință, de organizațiile religioase, de partid, de clubul de fotbal, eliberați-vă de dependența presupuselor vechi obligații și – așa cum spune cel care este informat – la o parte cu vechea karma!

Singurul lucru pe care îl „pretind" de la dumneavoastră este să renunțați odată la punctele de vedere închistate și să dați ascultare inimii dumneavoastră. Numai aceasta – nimic altceva!

Lucrul cel mai rău ce vi se poate întâmpla este că, atunci când veți fi terminat de citit cartea, să vă reproșați: *„Ah, numai de n-aș fi pus mâna pe ea."*

Nu cred însă că se va întâmpla aceasta.

Ce spuneți? Sunteți pregătit? În acest caz, urmați-mă către întrebarea...

PENTRU CE?

Pentru ce această carte?

În ultimii zece ani o schimbare a traversat țara noastră, ba chiar întreaga lume a fost străbătută de această schimbare. Pe piață a apărut un mare număr de cărți de informare, care abordează culisele politicii (unele au și dispărut, ca urmare a ordinelor de interzicere...); cărți ce demonstrează că nu toate tezele cu care suntem îndoctrinați de către politicieni și de către mass-media sunt și corecte; iese la iveală faptul că spălarea creierului, practicată de decenii (prin manuale școlare, cărți de știință și de religie) trebuie înlăturată din mințile noastre. La această alternativă de obținere și răspândire de informații un rol esențial îl are și Internetul.

Vezi exemplul *11 septembrie*: cu greu mai crede cineva versiunea oficială, impusă aproape hipnotic. Sau, dacă se vorbește despre declarația oficială a guvernului SUA privind intervenția în Irak lumea râde, iar dacă se amintește introducerea monedei euro, atunci se încruntă toate fețele...

Oamenii se trezesc și, treptat, se lasă tot mai greu înșelați. Cărțile de istorie sunt depășite, fotografiile privind aselenizarea de asemenea, iar fizica cuantică a renunțat deja la aproape toate ramurile științei existente până acum – ele sunt considerate ipoteze depășite.

Este timpul pentru schimbarea modului de gândire!

Și totuși – iar acum ajung să vorbesc despre motivele mele personale – deși tot mai mulți oameni sunt informați din ce în ce mai corect despre culisele evenimentelor actuale și învață să gândească liber, după principiul *„Qui bono?"* (lat.; *„Cui servește?"*), și să pună întrebări – nu numai să repete pur și simplu, ceea ce este totuși foarte comod – a trebuit să constat că foarte puțini oameni au reușit și reușesc să integreze în viața lor în mod adecvat aceste informații și noul mod de gândire.

Acum ne-am dat seama că lojile secrete joacă un rol important în politica mondială și că politicienii noștri – mai mult sau mai puțin – sunt numai marionete; am aflat că omul nu se poate trage din maimuță (deoarece femelele maimuțelor antropoide din specia gorilelor, urangutanilor și cimpanzeilor nu au clitoris, cum n-au avut nici predecesoarele lor și de aceea n-ar avea nici femeile, dacă ar fi fost descendentele acestora...) și că, totuși, în mod evident, *„acolo afară"* există viață, care probabil a acționat asupra noastră nu numai în trecut, ci ne influențează și astăzi (matricea...). Am aflat că sărbătorile de Crăciun și de Paște n-au nici o legătură cu Iisus, ci cu ciclurile naturii (cum se interpretau în stilul vechi popoarelor vechi europene), că Moise și faraonul Akhenaton ar fi una și aceeași persoană, iar creierul omenesc poate fi influențat de undele de frecvență și, și, și...

Totuși ce facem acum cu aceste cunoștințe? Cum le putem integra în viață? Ce înseamnă acestea pentru *mine* personal?

În realitate, se întâmplă că mulți dintre oamenii care se ocupă cu astfel de teme, care fac experiențe sacrificându-și mijloacele materiale necesare propriei existențe și privesc cu ochi critici inclusiv medicina predată la facultate – prin urmare, asemenea oameni care sunt deschiși la ceea ce înseamnă nou și care sunt gata să pășească pe drumuri alternative – aceștia nu reușesc în viața de toate zilele. Extrem de puțini dintre ei pot să-și transpună în viață, constructiv, asemenea cunoștințe. Unii sunt priviți de către cei din jur doar cu zâmbete ironice sau chiar cu încruntare, se lovesc de lipsă de înțelegere. Pe de altă parte, alții încep să propage crâmpeie de cunoștințe găsite din întâmplare și în acest fel își îndepărtează și ultimii prieteni pe care-i mai au...

Cei mai mulți nu au destui bani; sunt nevoiți să presteze o activitate care nu le place; se simt persecutați și de aceea fac orice altceva, în loc să fie preocupați să înceapă o activitate care să le permită să stea solid pe propriile picioare...

Așa ceva nu poate să fie în ordine, sau?

Ceea ce este însă și mai rău – și aceasta este ceea ce m-a determinat în cele din urmă să iau atitudine – este lipsa de înțelegere și de sensibilitate tocmai a acelora care sunt de părere că este necesar să se meargă pe căi noi. Pe de o parte ești de acord cât de importante sunt pentru pacea în lume, salbele de lumină și meditația sau rugăciunile, însă în același timp te certi cu socrul, te afli în conflict cu proprietarul locuinței în care ești chiriaș, nu te înțelegi cu colegii la locul de muncă și treptat devii chiar un fanatic.

Mulți dintre cei dornici de cunoștințe, care parțial își iau informațiile de pe Internet (și care nopți de-a rândul stau în fața ecranului...), nu sunt în stare să sesizeze conceptul general, modul de interpretare esențial, obiectiv, ci își extrag aspecte singulare din imaginile prezentate, pe care apoi le introduc în viziunea lor despre lume.

Astfel, se ajunge la situația că unul alege ca temă *sistemul dobânzilor*, următorul *energia liberă*, un al treilea *mediul înconjurător* sau *Noua Ordine Mondială* sau pur și simplu *iluminații*, un altul tema *extratereștrilor*, altcineva *Reichsdeutschen* (locuitori ai Germaniei, în limitele granițelor din 1938 – n.t.), *patriarhatul, Vaticanul, profeții despre al treilea război mondial* sau *lojile (franc)masonice*. Tema aleasă este urmărită apoi mai departe unilateral, iar simultan se caută un țap ispășitor către care se arată cu degetul și care este scos vinovat pentru propria viață ratată și pentru propria incompetență.

Aceasta înseamnă că cei mai mulți preferă să arate cu degetul către alții – către cei *răi*, pentru că ei înșiși, bineînțeles, se situează de partea *bună* – dar nu vor să recunoască deficiențele proprii!

Iar cu aceasta și-au ratat definitiv scopul vieții.

Pentru că: *„Nimic nu este bun în afară de ceea ce se înfăptuiește!"*
Sau: *„Îi veți recunoaște după rezultatele lor!"*

Este o adevărată dramă că cea mai mare parte a oamenilor caută totdeauna un vinovat în afară, făcut răspunzător pentru situația lor precară, pentru dificultățile lor financiare, pentru starea de sănătate sau pentru problemele de familie. Astfel, respectivul caută și soluțiile tot în afară – statul trebuie să pună la punct sistemul de sănătate, să îmbunătățească noul vaccin sau sistemul social, probabil chiar și ONU.

Aceasta este și imaginea care ne este indusă prin intermediul statului și al mass-media, și anume că trăim într-o lume pur aparentă. Spiritul – ceea ce acționează îndărătul materiei, adică dragostea, intuiția, sufletul, Divinitatea – este negat. Superstiția, fantezia, reprezentarea dorinței, toate acestea au fost valabile cândva.

Și exact aceasta este ceea ce îl diferențiază pe „inițiat" de cetățeanul superficial – ateistul sau materialistul – deoarece ultimul nu este informat în legătură cu mecanismele vieții. El se lasă umilit și este fascinat de viața celor mari, bogați și puternici.

De aceea, subîmpart mecanismele enigmatice ale vieții în două componente:
1. ***slăbiciunile***, care pot fi folosite împotriva dezvoltării în continuare a omului, și
2. ***energiile*** care, dacă sunt folosite în mod conștient, îl binecuvântează pe om intelectual, spiritual, precum și cu un succes fără margini.

În cartea „*Mut zur Macht*" a scriitorului Jordis von Lohausen, găsim menționate „*Cele zece reguli*" ale maestrului chinez Sun-Tsu, având deja o vechime de 2.500 de ani și care ne demonstrează că întotdeauna au existat cărturari interesați să studieze slăbiciunile omului, de care s-au și folosit. Dacă sunt cunoscute mecanismele ascunse ale vieții – în cele ce urmează, cele negative – atunci este probabil că li se dă o utilizare și îi creează respectivului cunoscător un avantaj:

1. Distrugeți orice este bun în țara dușmanilor voștri.
2. Faceți de râs zeii și împroșcați cu noroi tot ce înseamnă tradiție.
3. Subminați prin toate mijloacele prestigiul păturilor conducătoare; oriunde este posibil, implicați-le în afaceri obscure și faceți-le de rușine la momentul oportun.
4. Propagați cearta și dezbinarea printre cetățeni.
5. Instigați tineretul împotriva bătrânilor.
6. Împiedicați în orice mod activitatea autorităților.
7. Plasați-vă peste tot agenții.
8. Nu aveți rețineri să colaborați nici cu cei mai josnici și respingători indivizi.
9. Oriunde aveți posibilitatea, împiedicați pregătirea și aprovizionarea forțelor armate dușmane; subminați-le disciplina și paralizați-le voința de luptă prin muzică obscenă, trimiteți în taberele lor femei ușuratice și lăsați-le să definitiveze ele opera de distrugere.
10. Promiteți cât mai mult, nu faceți economii la bani sau la cadouri, deoarece toate acestea produc dobânzi substanțiale.[263]

În mod sigur, cele „*Zece reguli*" au constituit pentru mulți suverani baza de la care s-a pornit pentru concretizarea scopurilor lor politice. Pe unele dintre acestea le regăsim și în „*Testamentul lui Petru cel Mare*", în documentele iluminaților bavarezi sau la Machiavelli. Pentru a înțelege ce se petrece în politică, trebuie să-l fi studiat pe Niccolo Machiavelli (1469-1527), politician italian genial și istoriograf, care, înainte de toate, în cartea sa „*Principele*" a cercetat cauzele incapacității politice din Italia timpului său. El descrie un suveran a cărui acțiune își are originea numai în bazele puterii. După părerea acestuia, un dictator trebuie să încerce întotdeauna să creeze partide adverse – grupări „de stânga" și „de dreapta" – care să se preocupe una de cealaltă, astfel încât poporul să caute la el protecție și siguranță, în calitatea sa de deținător al puterii sau ca „sistem".

Ar fi posibil ca aici să existe anumite paralele în ce privește *teama* – în momentul de față – *de atacurile teroriste*, propagată de mass-media? Oare la cine caută cetățeanul protecție? Și dacă amenințarea există (prezumtiv) la nivel mondial, la cine caută protecție populația omenirii? Dar despre aceasta vom scrie mai mult în capitolul referitor la *Noua Ordine Mondială*...

În ceea ce privește aspectele pozitive și mecanismele vieții, acestea sunt tratate foarte detaliat în cuprinsul cărții.

CINE NU ÎNTREABĂ RĂMÂNE NEȘTIUTOR!

Să revenim la problema deja ridicată, și anume dacă v-ați gândit vreodată cum este posibil ca aproximativ trei sute de familii din lume, prin capitalul lor și prin influența rezultată din acesta, să controleze, să-și exercite controlul la nivel mondial? Ce a putut să-i facă pe acești oameni așa de bogați? Cum de nu sunteți dumneavoastră unul dintre acești oameni? A fost viața nedreaptă cu dumneavoastră? Dumnezeu a făcut împărțirea în mod nedrept? Sau aceste cercuri dispun de cunoștințe despre lucruri care dumneavoastră v-au rămas ascunse până astăzi?

O parte a acestei enigme o vom descifra în cursul acestei cărți. Cum de pot să fac aceasta și de unde știu? Ei bine, nu numai că despre aceste cercuri scriu demult, ani de-a rândul, am și întâlnit mereu oameni care au lucrat pentru aceste trei sute de familii; înainte de toate însă...și acum vine partea interesantă: am un prieten cu totul deosebit, despre care voi relata mai târziu și care m-a sprijinit din copilărie să studiez viața și să mă lămuresc în legătură cu aceste fenomene!

În această carte este vorba în general despre secrete. Există o mulțime de cunoștințe care sunt oprite să ajungă publice – atât de către cei „răi", cât și de către cei „buni". Unii le țin ascunse pentru a nu-și periclita țelurile și tendința spre hegemonia mondială. Ceilalți le ascund pentru a nu înrăutăți și mai mult lucrurile, considerând că este nevoie de o conjunctură favorabilă în confruntarea cu informațiile.

Să comparăm aceasta cu părinții care își țin ascunse de copiii mici cuțitele ascuțite. Ei procedează astfel nu pentru că, în sine, cuțitele ar fi ceva rău, ci pentru că un copil mic și-ar putea provoca o suferință cu ele.

La fel se întâmplă cu adevărul și cu informațiile. Și ele pot fi folosite ca arme. Astfel, în istorie informațiile au fost de multe ori ascunse când s-a urmărit un obiectiv precis, ori au fost difuzate cu scop determinat: pentru a pune la cale un război, pentru a influența cursul său sau chiar pentru a-i pune capăt.

În legătură cu aceasta să examinăm atent două exemple.

Bătălia de la Waterloo:

Familia de bancheri Rothschild a avut o influență decisivă în politica europeană din secolele 18 și 19.

Până în 1815, Nathan Rothschild – unul dintre cei cinci fii ai fondatorului băncii Mayer Amschel Rothschild – devenise cel mai puternic bancher din întreaga Anglie.
Membrii familiei Rothschild își construiseră pentru întreaga Europă un sistem de spionaj și de curierat aproape perfect, care a fost valorificat foarte bine, în timpul războaielor napoleoniene. Ei își aveau „agenții" lor, care culegeau informații în toate capitalele și piețele importante din punct de vedere strategic. Autorul lui ***Insider***, Gary Allen, scrie: „Caleștile familiei Rothschild galopau de-a lungul șoselelor. Vasele familiei Rothschild navigau prin Canalul Mânecii, agenții familiei Rothschild se deplasau pe străzile orașelor aidoma umbrelor care se strecoară fără zgomot. Ei transportau bani în numerar, hârtii de valoare, scrisori și informații. Înainte de toate informații – cele mai noi, de cea mai mare importanță, care urma să fie prelucrate în mod special la bursa de valori și la bursa tranzacțiilor la termen."(16, p. 80)

La 20 iunie 1815, Nathan Rothschild a primit de la unul dintre agenții săi raportul secret referitor la continuarea războiului. În consecință, Nathan a plecat la Londra cât a putut de repede. Ajuns la Bursă, prin vânzarea tuturor acțiunilor-*consul* pe care le deținea a simulat că Anglia ar fi pierdut războiul. Zvonul s-a răspândit ca un fulger: *„Rothschild știe." – „Wellington a pierdut la Waterloo!"* Cei mai mulți acționari au intrat în panică, de teamă să nu piardă totul, și și-au vândut acțiunile-*consul*. Când, după câteva ore, valoarea unei acțiuni scăzuse la cinci cenți pentru fiecare dolar, la ghișeele aflate de cealaltă parte a bursei zeci de agenți ai lui Rothschild cumpăraseră toate acțiunile-*consul* pe „nimica toată".

După nimicitoarea lor înfrângere, francezii au avut mari dificultăți de a se pune din nou pe picioare, astfel că în 1817 au încheiat un important acord de creditare cu prestigioasa bancă franceză Ouvrard și cu celebrii frați Baring, patroni ai băncii Baring Brothers din Londra. Bancherii Rothschild fuseseră cvasi-părăsiți. Un an mai târziu, Franța a avut din nou nevoie de un credit, dar nici acum nu s-a apelat la ei. Bineînțeles că nu le-a convenit absolut deloc. Au încercat totul pentru a influența guvernul francez să le încredințeze totuși lor afacerea – însă în zadar. Aristrocații francezi, mândri de eleganța și de originea lor nobilă, au văzut în familia Rothschild doar niște țărani parveniți, care trebuiau trimiși de unde au venit

La 5 noiembrie 1818 s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. După ce cursul împrumuturilor guvernamentale franceze crescuse constant, dintr-o dată a început să scadă continuu. La curtea lui Ludovic al XVIII-lea domnea o atmosferă tensionată. Singurii care în acest timp nu erau îngrijorați, ba chiar zâmbeau erau frații Rothschild, Kalman și Jakob care în octombrie 1818, cu rezervele lor nelimitate și cu ajutorul agenților, cumpăraseră cantități uriașe de împrumuturi guvernamentale franceze, ce fuseseră emise de rivalii lor, băncile Ouvrard și Baring Brothers. Prin aceasta, cursul de împrumut crescuse. Apoi, la 5 noiembrie 1818 au început să arunce pe piața liberă, în principalele centre comerciale ale Europei, o masă uriașă de titluri de împrumut și astfel să transpună piața într-o „atmosferă de panică".

În acest mod, imaginea s-a schimbat fulgerător, iar bancherii Rothschild au devenit „numărul unu" în Franța. Se bucurau acum de toată atenția din partea curții franceze, și nu numai în problemele financiare.

La Paris, după înfrângerea francezilor, banca Rothschild își extinsese puternic controlul asupra acțiunilor guvernamentale în Franța, iar la Londra, datorită influenței sale asupra „Bank of England", Nathan Rothschild exercita o presiune directă asupra Parlamentului britanic. (16, p. 82f)

După acest exemplu ne dăm seama de dimensiunea prejudiciului pe care îl poate provoca o informație ținută ascunsă în mod deliberat – în acest caz asupra bursei și, indirect, asupra guvernului unei țări...

Să luăm acum un al doilea exemplu, pentru a vedea cum o informație ținută secretă a fost folosită pentru a implica o întreagă națiune într-un război:

Pearl Harbor

Să amintim faptele pe scurt: președintele SUA, Roosevelt, îi provocase pe japonezi să intre în război, dându-le un ultimatum de război la 26 noiembrie 1941, în care le cerea să-și retragă toate trupele din Indochina și din China (Manciuria).

Acesta este un fapt istoric, totuși un secret bine păzit. Ultimatul de război al lui Roosevelt a fost ascuns Congresului American în mod premeditat până după atacul asupra Pearl Harbor. Toți erau de acord că japonezilor nu le-ar mai rămâne nici o altă posibilitate decât războiul. Japonezii înșiși făcuseră aproape totul pentru a împiedica un război cu SUA. Prințul Kenoye, ambasadorul Japoniei în SUA, solicitase repetat o întâlnire, la Washington sau Honolulu, cu președintele Roosevelt pentru a se găsi o alternativă. Mai târziu, pentru a evita războiul, era chiar pregătit să îndeplinească pretențiile SUA, însă Roosevelt a refuzat de mai multe ori să vorbească cu el, deoarece războiul cu Japonia era deja planificat – precum anterior cel cu Germania.
În același timp, Roosevelt declara poporului american:
„În timp ce mă adresez vouă, mamelor și taților, vă mai dau încă o garanție. Am spus aceasta înainte și o voi mai repeta mereu și mereu: copiii voștri nu vor fi trimiși în nici un război extern."
Faptul că japonezii urmau să atace mai întâi Pearl Harbor era cunoscut dinainte militarilor americani din mai multe surse:

1. Ambasadorul SUA la Tokio, Joseph Grew, scria la 27 ianuarie 1941, într-o scrisoare adresată lui Roosevelt, că în cazul unui război între Japonia și SUA, Pearl Harbor va fi ținta atacului.
2. Congresmenul Dies prezentase în august 1941 președintelui Roosevelt nu numai ținta atacului – Pearl Harbor – ci și, susținut de o hartă, planul strategic de atac. El a fost obligat să nu vorbească.
3. În afară de acestea, în 1941 serviciul de informații american reușise să decodifice atât cifrul diplomatic, cât și pe cel militar al japonezilor. Roosevelt și consilierii săi cunoșteau dinainte data exactă, ora și ținta atacului.

Al Bielek, unul dintre cei doi supraviețuitori ai „Experimentului Philadelphia", mi-a povestit în septembrie 1991 că pe atunci lucra la baza navală Pearl Harbor, dar a fost retras cu o săptămână înaintea atacului, întrucât urma să lucreze mai târziu, împreună cu Nikola Tesla, la „Experimentul Philadelphia". Atunci i s-a spus că a fost retras din cauza atacului, deoarece era prea valoros pentru a-și găsi sfârșitul acolo.
Chiar baza Pearl Harbor a fost înștiințată abia cu două ore înainte de declanșarea atacului și ca atare nu a fost pregătită să riposteze. A fost distrusă în mod necruțător. Era tocmai ce urmărise Roosevelt, pentru că acum putea să-i prezinte pe japonezi drept „porci perfizi", iar SUA trebuia să „plătească" acest atac.[8, p.120f]

Și acum ghiciți ce a declarat George W. Bush în primul său discurs adresat națiunii după atentatul de la World Trade Center: *„Acesta este un al doilea Pearl Harbor!"*
Oare ce a vrut să ne spună cu aceasta...?
Dar să nu discutăm despre așa ceva în această parte a cărții.

Acestea au fost numai două exemple din domeniul politicii reale. Vă puteți imagina că există și secrete care se referă la apariția omului sau la tehnologii deja gata de a fi puse în aplicare, totuși ținute ascunse în fața populației, de exemplu un motor care funcționează pe bază de apă sau de magnet?
N-ați auzit încă niciodată de așa ceva?
În acest caz vă voi da eu o mână de ajutor...
În 1992 mă aflam pe drum de o jumătate de an în emisfera sudică (Noua Zeelandă, Australia și străbăteam Asia fără o țintă anume); într-o librărie din sudul Noii Zeelande am întâlnit un bărbat pe nume Ross, care m-a întrebat dacă nu doresc să le relatez lui și câtorva prieteni despre experiența și cercetările mele privind producerea de arme secrete

în Germania (farfurii zburătoare). A spus că el conduce în Dunedin un cerc de ufologi și că are legături și cu cercuri similare din Noua Zeelandă. Am fost imediat de acord, după care a doua zi mi-a telefonat și a fost de părere să merg la un prieten din Invercargill, în extremitatea sudică a Noii Zeelande, unde o dată pe săptămână s-ar întâlni un mic cerc de interesați de aceste fenomene.

Când în acea seară mi-am făcut cunoscute cercetările, gazda mea a afirmat moralizator: *„Vouă, nemților, vi s-a spălat de tot creierul."* O opinie pe care în acel moment n-am putut deloc s-o înțeleg, întrucât aveam convingerea că noi, germanii, după ce rezistaserăm național-socialismului, am fi avut de oferit cea mai liberă țară din lume. Ei bine, din acea seară s-a terminat cu această impresie, deoarece omul m-a condus într-o încăpere plină până la refuz cu cărți, videofilme și casete audio, toate conținând lucruri care „oficial" nu existau. El mi-a spus că aproape toate aceste cărți sunt interzise în Germania. Printre acestea se găseau cărți despre cercetările germane în domeniul antigravitației, enigme privind prezumtiva aselenizare, culise ale celui de-al Treilea Reich, cărți critice despre temele masoneriei, despre existența substanțelor nocive în alimente, cărți având ca subiect oameni care se vindecaseră ei înșiși de boli incurabile, despre „energia liberă", despre lumea subpământeană și baze subterane, despre contacte extraterestre cu guverne și despre multe altele.

În această seară a fost prezent și un domn care mi-a telefonat în dimineața următoare și mi-a spus că trebuie să-mi arate ceva. Drept urmare, m-a luat cu mașina lui și a mers cu mine aproximativ două ore în mijlocul unei păduri foarte dese. Acolo, ajunși la o căsuță, mi-a declarat că nimeni n-ar ști de existența acestei case și că, dacă voi fi vreodată nevoit să mă ascund, aici pot găsi adăpost. A mai spus că, dacă vreodată aș dori să construiesc o farfurie zburătoare, aș putea-o realiza aici. O ofertă ciudată, am gândit atunci. M-am mirat și că în momentul când am intrat în casă a aprins lumina, deși nu descoperisem în casă nici o sursă de curent. La întrebarea mea cum de s-a aprins lumina, m-a luat de mână și, cu cuvintele *„acum ajungem la motivul propriu-zis al excursiei noastre"*, mi-a arătat o mică mașinărie aflată în pivnița casei sale și care producea un zgomot monoton. Am căutat să descopăr un cablu și o priză prin care mașinăria era alimentată cu curent, dar fără succes. Domnul m-a lămurit că acesta este un convertizor magnetic ce produce el însuși curent, numai o singură dată, respectiv când convertizorul, așezat pe locul anume destinat lui, este activat printr-un impuls. Impulsul este transmis apoi printr-o unică acționare a unei roți la convertizor. Acesta ar furniza suficient curent pentru întreaga casă sau – într-un alt format – chiar pentru un autoturism.

Omul cel binevoitor era de origine britanică, dar o ștersese englezește în Noua Zeelandă, deoarece, din cauza descoperirii pe care încercase s-o prezinte pe piață în Anglia, ajunsese într-o situație atât de dificilă – primise chiar amenințări cu moartea – încât n-a avut altă soluție decât să emigreze și să-și țină gura.

Atât despre domeniul tehnic.

Probabil că acum vă veți gândi: *„Fantastic un asemenea motor care funcționează pe bază de magnet. Dacă îl construiesc în locuința mea, nu mai sunt nevoit să plătesc niciodată curentul. Încălzirea ar fi gratuită și aș avea și apă caldă. În plus, aș putea să-mi fac în grădină o seră, pe care s-o încălzesc fără să mă coste nimic și să-mi asigur propria hrană... Apoi mi-aș cumpăra un electroautomobil și aș monta convertizorul cu care nu numai că mi-aș reduce la zero costurile benzinei, ci în același timp ar însemna și o protejare a mediului. Dacă după toate acestea fac un calcul cât din salariul meu se duce pe curent, benzină și mâncare, probabil n-ar mai trebui să muncesc atât de mult... În altă ordine de idei, împreună cu prietenii mei am putea cumpăra un avion cu reacție ceva mai vechi, l-am*

moderniza, apoi am zbura spre Lună și am vedea noi înșine cum rămâne cu istoria atmosferei...“

Aici fantezia nu are limite. Toate acestea devin posibile. Totuși, în euforia dumneavoastră, v-ați gândit că milioane de oameni din lumea întreagă ar deveni șomeri – cei care lucrează în industria petrolieră, cei din fabricile de motoare, cel care montează instalațiile de încălzire, tehnicianul specializat în energia solară... și, și, și?

Sunteți conștient că în acest caz slujiți forța care vrea întotdeauna binele și care totuși duce la distrugere? Veți fi declanșatorul unor suferințe infinit de mari, mulți oameni vă vor urî, deoarece le ruinați viața. Știu, ați vrut să faceți numai bine...

În nici un caz nu aș vrea să vă distrag interesul de la *energia liberă* – dimpotrivă. Ea înseamnă viitorul nostru, într-o zi va ajunge pe piață (cu cât mai repede, cu atât mai bine) și va îmbogăți și schimba lumea. Am vrut numai să vă fac să reflectați la faptul că în viață totul are și un revers. Iar uneori este important să se ia o decizie care, deși oferă majorității oamenilor avantaje, în același timp pe ceilalți – legați de vechea tehnologie – îi poate distruge, dacă ei înșiși nu-și schimbă modul de a gândi și de a acționa.

Așa s-a întâmplat cu introducerea calculatorului. El ne-a ușurat tuturor viața, totodată însă a distrus și multe profesii, iar în viitor va transforma tot mai mulți oameni în șomeri. Doar n-ați vrea să renunțați astăzi la el?

Aceasta este ***legea polarității***.

Prin aceste exemple aș dori numai să vă sensibilizez că, indiferent pe ce cale mergem sau în ce fel ne decidem să acționăm, întotdeauna vom leza, vom agresa oameni, oricât de idealistă sau inofensivă ar fi fost acțiunea noastră.

Și astfel o invenție, un mic motoraș pe care l-am putut descoperi într-o pădure, devine o „armă“ capabilă să decidă soarta a milioane de oameni!

Înțelegeți acum ce am vrut să spun când am afirmat că informația referitoare la secrete poate să fie foarte periculoasă și că spiritul neexperimentat, în spontaneitatea sa, deși bine intenționat, poate provoca multă distrugere și suferință, dacă nu învață cum să procedeze cu ea?

Acum susțin că aceste trei sute de familii amintite mai sus sunt atât de bogate și de puternice deoarece dispun de o știință secretă – de ceva ce se găsește în exteriorul lumii și de ceva care este ascuns în interiorul omului – ținută ascunsă colectivității în mod premeditat și conștient.

Oameni naivi declară probabil în discuțiile lor că astăzi nu mai există nici un fel de secrete, că lumea este explorată și că istoria pământului este elucidată pentru oricine. Și atunci de ce există servicii de informații cu mii de colaboratori în toată lumea? Ce rol mai au aceste servicii de informații, dacă la nivel mondial totul este clarificat și evident?

Îmi amintesc de o discuție cu un intelectual, care nu crede nici în Dumnezeu și nici în diavol – iar despre suflet, intuiție și legi cosmice să nu mai vorbim. Toate acestea nu au fost demonstrate științific și de aceea sunt o amestecătură de iluzii.

Când l-am întrebat dacă își iubește soția, m-a asigurat de aceasta afișând o mină convinsă.

În replică i-am spus că mă minte, că nu este adevărat, la care el s-a schimbat la față și a devenit furios. M-am referit la faptul că n-ar exista ceva care să însemne dragoste și că el își imaginează numai toate acestea; i-am accentuat că n-ar exista nici o dovadă științifică pentru a demonstra existenței dragostei și l-am rugat să revină la realitatea faptelor. Nu există dragoste, întrucât ceea ce nu poate fi dovedit nu poate și nu are cum să existe.

Bineînțeles că apoi i-am mărturisit că am vrut doar să-l provoc și că argumentația sa stupidă s-ar fi îndreptat cândva chiar împotriva lui. După aceasta a recunoscut că a avut o

oarecare presimțire în ce mă privește, pe care însă nu putea s-o explice din cauză că era mahmur după băutură...

Nici nu trebuie s-o facă. Totuși, nu este corect să respingi pur și simplu ceva doar pentru că acel ceva nu este demonstrat în mod concludent.

Așa este și cu secretele.

Reflectați numai: există sute de institute de cercetare care nu fac nimic altceva decât să studieze oamenii, comportamentul, nevoile și obiceiurile lor. Numai în Europa există câteva institute pentru desfășurarea războiului psihologic (de exemplu, *Tavistock Institut*). Ei bine, ce credeți că se întâmplă cu rezultatele unor asemenea experiențe și studii? Ajung ele la coșul de gunoi sau sunt puse la dispoziția acelora care au înființat și finanțat institutele?

Nu ajungem din nou la cei bogați și puternici?

Credeți că mecanismele rațiunii omenești și ale vieții nu sunt descifrate? Sunt descifrate, demult, iar mecanismele sunt folosite, bineînțeles de acești oameni, de acești magnați și monopoliști – în avantajul lor și în mod sigur în dezavantajul dumneavoastră.

Întrebarea care se pune este cum de nu ați știut până acum și ce veți face de acum înainte cu aceste informații?

Astfel, este posibil să fi ajuns din nou la tema acestui capitol, și anume: cu ce îmi pot fi de folos aceste cunoștințe, dacă nu știu cum le pot integra în viața mea personală?

De aceea, ar trebui să aflăm mai multe despre secretele vieții.

În cărțile mele de până acum am publicat cu precădere secretele cu efect negativ, amenințătoare, neplăcute ale vieții. Prin urmare, este nevoie aici să se recupereze cealaltă parte – partea care să ne facă viața mai plăcută, mai liberă și stimulatoare.

Oare nu este ceea ce, de fapt, dorim cu toții – fericire, sănătate, bunăstare, posibilitatea de a călători, pace...?

Ba da, și este posibil. Dar pentru aceasta mai este nevoie de ceva. Pe de o parte, de receptivitatea la schimbare, la nevoia de a lăsa să pătrundă ceva nou în concepția de până acum despre lume, pentru a o putea contempla și valorifica, iar pe de altă parte, de încrederea că viața îmi poate oferi și mai mult decât am crezut până acum, deoarece aceasta este... o lume plină de miracole.

O LUME PLINĂ DE MIRACOLE!

Mulți oameni, înainte de toate cei din lumea occidentală, nu mai cred în miracole, dar sunt surprinși atunci când își rup un picior, când își pierd slujba, când îi părăsește partenerul sau când altcineva se folosește de mașina lor.

Explicația constă în faptul că pe ei nu-i interesează să afle ce reprezintă viața. Ce-i drept, au recunoscut căile pe care se poate păși prin viață, însă nu știu care este sensul propriu-zis al vieții, de ce se află ei aici, cine au fost într-o perioadă anterioară sau ce îi așteaptă după dispariția fizică.

Cel mai neplăcut lucru este că o mare parte a populației lumii nu are idee de ce se află aici de fapt și, prin urmare, nu cunoaște nici mecanismele vieții.

În acest loc, naivul ar putea din nou să obiecteze că nu există nici un mecanism al vieții, nici o lege spirituală, nici un plan al vieții și absolut nici un miracol.

Ei bine, atunci cum stau lucrurile cu cei care pășesc pe cărbuni aprinși?

Cum este posibil ca o categorie de oameni să meargă pe cărbuni încinși, fără să-și ardă picioarele? Este adevărat că prin credința lor acești oameni nu mută munții din loc, dar prin convingerea lor, cel puțin din când în când, anulează legile naturii. Persoana care merge desculță pe cărbuni încinși dispuși pe o distanță de câțiva metri, fără să se ardă, înainte de a face aceasta este pregătită mental de către un instructor în sensul că nu va păți nimic. Dacă la finalul pregătirii persoana este ferm convinsă de aceasta – așadar și-a însușit corect cele transmise de instructor – nici nu se va arde. Dacă însă la ea apare doar un „dram" de îndoială, atunci totul a fost degeaba și va suferi arsuri.

Și cum pot unii oameni – chiar în fața camerei de luat vederi–, folosind forța gândului, să îndoaie linguri și alte obiecte, deși, după cât se pare, așa ceva nu e posibil din punct de vedere științific?

Și cum se materializează efectul placebo?

În anul 2003, în diferite publicații (printre altele și în revista ilustrată Focus) a apărut un material în care se relata despre un studiu medical în care, dintr-un număr de pacienți cu probleme la menisc, o jumătate au fost operați la genunchi și cealaltă jumătate au fost anesteziați; acestora li s-a făcut pe piele doar o mică incizie, pentru a simula o intervenție chirurgicală. Pacienților nu li s-a spus nimic. Cu toate acestea – minune – și pacienții care nu fuseseră operați prezentau semne de vindecare!

Acest rezultat a fost citat drept o dovadă a efectului placebo.

Dar ce este efectul placebo? Nu este nimic altceva decât una dintre legile cosmice fundamentale pusă în practică:

Spiritul stăpânește materia!

Pe meleagurile Palestinei a existat cândva un tânăr care a spus: *„Fiecăruia i se întâmplă după credința sa"*, ceea ce este aproape același lucru.

Din experiență pot să mă confesez dumneavoastră: viața este plină de miracole! Și ni le putem crea noi înșine. În ce fel, vă voi explica în paginile următoare, dându-vă multe indicații și sfaturi despre cum pot fi acestea folosite și în viața *dumneavoastră* imediat!

De fapt, nu există nici o „minune" reală – sunteți surprinși acum de această declarație? – ci este vorba, simplu și emoționant, de a urma legitățile care fac posibile asemenea fenomene.

În capitolele următoare vă voi relata despre câteva persoane de-a dreptul uluitoare, respectiv despre un grup de persoane prin a căror acțiune miraculoasă vom pătrunde într-un domeniu al vieții la care până acum probabil nu ați avut acces.

Veți afla despre evenimente care probabil vi se par incredibile, dar în legătură cu care vă voi explica nu numai cum sunt posibile, ci, înainte de toate, cum puteți profita de ele și cum le puteți include în propria dumneavoastră viață.

Dar acum să fim ceva mai concreți.

Prin urmare, se pune problema dacă există sau nu „miracole". Pentru aceasta, să cunoaștem – după opinia mea – cea mai interesantă personalitate a ultimului mileniu, personaj care, probabil, a făcut la fel de multe minuni ca și sfinții oricărei religii și, în plus, a fost văzut pretutindeni – un om de care vă puteți doar minuna. Este...

CONTELE DE SAINT GERMAIN, omul care știe totul și nu moare niciodată!

Contele de Saint Germain este prezentat în *Encyclopaedia Britannica* drept un celebru aventurier al secolului XVIII, cunoscut în întreaga Europă drept „omul care face minuni". Despre originea lui nu se știe nimic precis, iar moartea îi este de asemenea învăluită în mister. Voltaire, un cinic, un om care nu era ușor de impresionat, l-a caracterizat față de Frederic cel Mare drept *„omul care știe totul și nu moare niciodată!"*.

Dacă se dă crezare martorilor din epocă, el ar fi trăit cel puțin două sute de ani, iar înfățișarea sa ar fi suferit modificări nesemnificative.

Contele de Saint Germain a apărut brusc din neant. De-a lungul întregii sale vieți a fost înconjurat de intrigi și zvonuri despre puterile sale magice. Se spune că ar fi avut peste optzeci de pseudonime și că numele de Saint Germain n-ar fi fost numele cel adevărat.

Într-o discuție cu Doamna de Pompadour, amanta regelui Ludovic al XV-lea al Franței, Saint Germain a sintetizat astfel stilul de viață al epocii: *„Toate femeile caută tinerețea veșnică și toți bărbații piatra înțelepciunii. Unii vor frumusețea eternă, ceilalți bunăstarea veșnică."*

Mulți dintre contemporani au fost de părere că el le descoperise pe amândouă. Aceasta se explică, printre altele, prin longevitatea sa. Odată a afirmat față de Frederic cel Mare că a descoperit un elixir care poate prelungi considerabil viața omenească și că el trăiește deja de peste două sute de ani. Față de baronul von Alvensleben a declarat cândva: „Țin natura în mâinile mele și așa cum Dumnezeu a creat lumea, și eu pot, ca prin farmec, din nimic să fac tot ce vreau."

Cu altă ocazie a dat de înțeles, prietenește, că probabil este mai bătrân decât Matusalem...

Să urmărim aici, cronologic, apariția sa:

Pentru prima dată și-a făcut cunoscută prezența în anul 1710, fapt confirmat de compozitorul Jean-Philip Rameau și de tânăra contesă von Georgy, care l-au descris ca pe un bărbat în vârstă de 40-45 de ani. În ceea ce privește următorii doi ani, nu se știe aproape nimic, în afară de faptul că a fost un confident loial al Doamnei de Pompadour și că a avut o mare influență în lojile francmasonice și în alte asociații secrete de atunci. Pe vremea aceea, spiritul care îi însuflețea pe francmasoni și unea lojile era altul decât cel de astăzi. Pe atunci se regăseau în acestea foarte mulți oameni erudiți și cu interese spirituale, în opoziție cu cei aflați în fruntea lojilor de astăzi, care, după părerea mea, au apucat-o pe un drum contrar.

Între 1737 și 1742, Saint Germain s-a aflat la curtea șahului Persiei, unde probabil și-a însușit o parte a extraordinarelor sale cunoștințe despre diamante. În 1743 a apărut la curtea regelui Ludovic al XV-lea și era renumit pentru marea sa bogăție și pentru aptitudinile sale de alchimist. Despre el însuși afirma că ar fi găsit piatra filozofală și că poate să facă diamante, precum și că a călătorit în Himalaya, unde ar fi întâlnit oameni *„care știu totul"*. Pe lângă aceasta, a completat că *„trebuie să fi studiat în piramide, așa cum am făcut eu"*, pentru a pătrunde în secretele sale. A mai povestit că a călătorit prin cosmos. *„Foarte mult timp am zburat prin cosmos. Am văzut globuri pământești care se roteau în jurul meu și lumi la picioarele mele."* Cu o altă ocazie a afirmat: *„Am călătorit prin timp și fără să-mi dau seama m-am trezit în țări aflate la distanțe uriașe."*

Contele a fost și un vizionar – el a vorbit, de asemenea, despre inventii din viitor. Se mai susține că, de față cu martori, putea să devină invizibil și că putea să apară brusc oricând și oriunde dorea.

Contemporanii – de la tocmai amintita Doamnă de Pompadour, până la filozoful german Grimm – subliniază în scrisori și jurnale personale talentul incontestabil de povestitor al contelui; cunoștințele sale vaste despre istorie, anecdotele sale fermecătoare referitoare la Cleopatra, Pilat din Pont, Maria Tudor, Henric al VIII-lea și Francisc I, pe care îi descria cu amănunte pline de culoare, i-au convins pe ascultătorii săi, care ascultau entuziasmați, inclusiv pe Ludovic al XV-lea, că descria chiar întâmplări trăite de el.

Psihiatrii noștri moderni ar putea probabil să citeze cazuri asemănătoare din cazuistica lor, dar aici diferența este că Saint Germain i-a impresionat pe oamenii de atunci tocmai prin „minuni" fizice.

Să revenim acum la dovezile istorice:

În anul 1744 a fost închis în Anglia sub acuzația de spionaj, însă după un interogatoriu a fost din nou pus în libertate. Din 1745 până în 1746 a trăit ca un prinț la curtea de la Viena și era *„spiritual și foarte talentat"*. Nu numai că a fost descris întotdeauna ca fiind foarte bogat, dar vorbea, pe lângă mai multe limbi europene, și limbi arabe, orientale și clasice, de asemenea cânta excepțional la vioară și la pian. Pe lângă aceasta, era vegetarian și vin bea numai ocazional.

Între 1747 și 1756 a fost de cel puțin două ori în India. Există o scrisoare în care afirmă că *„a dobândit știința topirii bijuteriilor"*.

Între 1757 și 1760 a atins apogeul celebrității sale la curtea regelui Ludovic al XV-lea, în prezența acestuia mărind sau înmulțind diamantele. Acolo i s-a pus la dispoziție și un laborator pentru experiențele sale de alchimie. Contesa von Georgy, pe atunci în vârstă de 70 de ani, a fost foarte surprinsă că Saint Germain arăta la fel ca la prima lor întâlnire ce avusese loc în urmă cu 50 de ani.

Doamna du Hausset îl descria astfel în 1760:

„Arăta de parcă avea circa cincizeci de ani. Nu era nici slab, nici gras, avea maniere ireproșabile, dădea dovadă de inteligență, se îmbrăca simplu, dar cu gust, și atât la degete, cât și la tabachera de tutun de prizat și la ceas purta cele mai pure briliante. Diamantele de la genunchi și de la cataramele pantofilor au fost apreciate la 200.000 de franci. La gulerele sale dantelate străluceau rubine de o frumusețe ieșită din comun..." (4, p. 2)

Contesa își amintea că îl cunoscuse pe Saint Germain în urmă cu 50 de ani, în 1710, la Veneția, când se numea marchizul Balletti și, la fel ca muzicianul Rameau, care avea aceeași amintire, ea s-a jurat că el acum ar fi arătat mai tânăr. (4)

La Versailles contele a apărut aproximativ în jurul anului 1757 și acolo s-a bucurat de o influență cu totul neobișnuită. Accesul său liber în orice moment la Ludovic al XV-lea a scandalizat curtea franceză, deoarece petrecea multe seri împreună cu monarhul francez..

În anii 1760-1762 a apărut pe neașteptate în Olanda și a încercat să ducă tratative de pace cu Anglia. Dar politicienii și suveranii nu voiau să audă de așa ceva. În consecință, Ludovic al XV-lea a renunțat în mod vizibil la el, iar contele s-a retras temporar în Olanda pentru a-și continua acolo activitatea. În acel an, Voltaire îi scria regelui Prusiei: *„Se spune că secretul păcii este cunoscut numai de un anume domn Saint Germain, care a luat masa cândva cu mai marii conciliului. Este un om nemuritor și care știe totul."*

Din anul 1762 până aproximativ în 1773, în întreaga Europă au apărut relatări în legătură cu activitatea sa științifică și politică: *„Un om extraordinar; acesta putea transforma fierul într-un metal care pentru bijutieri este tot la fel de bun și de frumos ca și aurul."*

În Veneția avea o fabrică în care lucrau o sută de muncitori și unde se producea pânză de olandă ce arăta ca mătasea.

Între 1774 și 1784, după moartea lui Ludovic al XV-lea, i-a avertizat zadarnic pe Ludovic al XVI-lea și pe Maria Antoaneta în legătură cu o *„conspirație uriașă"*, despre care aflase prin relațiile pe care le avea în cercurile francmasonilor și ale iluminaților.

După aceasta, cea mai mare parte a timpului a trăit în Germania. Un martor susține că în această perioadă e posibil să fi avut între 60 și 70 de ani. Se spune că acolo, împreună cu discipolul și protectorul său, prințul Karl von Hessen-Kassel, ar fi avut legături cu cercurile francmasonice, cu rosicrucienii și cu templierii, făcând împreună experiențe *„care aveau să fie de folos întregii omeniri"*.

Contele a trăit mai mulți ani în Germania, la Karl von Hessen-Kassel, pe care l-a inițiat în experiențe științifice. El i-a oferit lui Frederic cel Mare o listă cu diferite procedee chimice, pe care, *„dacă acest monarh le-ar fi luat în serios, Germania ar fi luat conducerea revoluției industriale și ar fi devenit stăpânul Europei"*.(4, p. 5)

La curtea lui Karl von Hessen-Kassel, contele a recunoscut pentru prima dată că a îmbătrânit. La 27 februarie 1784, după cum se spune, ar fi murit cu totul pe neașteptate în brațele a două cameriste, iar înmormântarea ar fi avut loc la 2 martie 1784, fapt consemnat și în registrul bisericii din Eckernförde. Când însă, după câteva zile, i s-a deschis încă o dată sicriul, acesta era gol!

A urmat apoi apariția sa, confirmată de mulți martori, la o mare întâlnire a ocultiștilor, în 15 februarie 1785 la Wilhelmsbad, unde au fost prezenți francmasoni, iluminați, precum și necromanți. Acolo el a apărut în compania celebrului aventurier și alchimist italian Cagliostro, a medicului vienez Franz Mesmer, care este și fondatorul „teoriei vindecării prin magnetismul animal" *(mesmerism)*, și a scriitorului și filozofului francez Louis-Claude de Saint Martin.

Începând cu anul 1788 s-a aflat iarăși cu precădere în Franța și i-a avertizat pe nobili despre iminenta revoluție. Totuși, nici atunci nu a fost luat în serios. În 1789 a plecat în Suedia, pentru a-l proteja pe regele Gustav al III-lea de o posibilă îmbolnăvire.

Pe oamenii cu care a avut legături se pare că i-a învățat ce înseamnă importanța interioară a vieții și – întrucât a prevăzut revoluția – i-a consolat, oferindu-le perspectiva unei lumi mai bune – a lumii celeilalte.

Astfel, în anul 1793 el i-a prezis Mariei Antoaneta ziua și ora morții. Chiar regina a confirmat că în celula ei i-a apărut contele cu corpul său spiritual (corp astral) și a încurajat-o, dându-i garanția vieții fericite de pe lumea cealaltă, ceea ce i-a conferit o nobilă demnitate când a fost executată prin ghilotinare.

Mai târziu, regele Gustav al III-lea i-a povestit prietenei și cronicarei sale, doamna d'Adéhmar, care tot mai credea despre contele de Saint Germain că arăta ca de 45 de ani, că acesta l-ar mai fi vizitat încă de cinci ori. Ea însăși a susținut mai târziu că așa s-a și întâmplat, ultima dată în anul 1820, în seara asasinării ducelui de Berri. De asemenea, se spune că după aceea ar fi fost văzut, înainte de toate în cercuri oculte, dar, după câte cunosc, nu există consemnări sau acestea sunt puține. Prin urmare, în 1821 s-ar fi aflat la Viena și acolo ar fi vorbit cu doamna de Genlis. De asemenea, în anul 1836 – așadar la 52 de ani după „decesul" său „oficial" – a apărut la înmormântarea lui Karl von Hessen-Kassel și a fost recunoscut de multe persoane. Se vorbește că în 1842 ar fi fost prieten apropiat al lordului Lytton. În 1867 a asistat la o întrunire a Marii Loji de la Milano și mai târziu i-ar fi inspirat pe Chopin și pe Ceaikovski. În cele din urmă, celebra teozoafă dr. Annie Besant (succesoare a Helenei P. Blavatsky) a susținut că l-a văzut prima oară pe conte în 1896.

Cine este contele de Saint Germain?

De unde avea el cunoștințe despre procedeele alchimiste? De unde provenea bogăția lui? Și cum de nu îmbătrânea sau îmbătrânea nesemnificativ, fapt confirmat de nenumărați martori?

În cazul său ne găsim transpuși, fără discuție, în eroul filmului *Highlander*, personaj care, deși prietenii săi îmbătrâneau în decursul deceniilor, nu și-a pierdut niciodată înfățișarea tânără.(4, p. 2)

Este el nemuritor sau poate chiar un călător prin timp? În afară de el însuși, probabil că nimeni altcineva nu cunoaște răspunsul. Adevărul este că, totuși, i-a uimit deseori pe cei care-l ascultau, descriindu-le invenții care în secolul XVIII erau încă necunoscute – trenul și ambarcațiunile cu aburi. De unde știa el despre acestea?

Abia în anii treizeci ai secolului XX, numele său a ajuns din nou la urechile multora. Atunci i s-a arătat unui american pe muntele Mount Shasta în California de Nord, dar mai degrabă în chip materializat în ochii acestuia, ca mai apoi să dispară la fel cum și apăruse. (Între timp am vizitat de patru ori acest loc, l-am străbătut în lung și-n lat, am intervievat mulți oameni acolo, însă nici unul n-a știut să-mi spună ceva precis despre Saint Germain.)

Față de acest american, Saint Germain a afirmat că este membru al „Frăției albe". După spusele sale, „Frăția albă" este un grup de ființe dintr-o dimensiune superioară, care supraveghează evoluția pe planeta noastră și sprijină sufletele în desăvârșirea lor spirituală.

Extrem de interesant în cele două cărți ale lui Godfre Ray King – omul căruia i s-ar fi arătat Sain Germain la Mount Shasta – este înainte de toate faptul că au legătură cu un domeniu pe care l-am tratat în cartea mea *„Die innere Welt"*, în care este vorba despre lumea interioară.

Conform **teoriei lumii subpământene**, pământul este un corp intern și are în centru – aici datele se separă – un spațiu interior care ar fi locuit și ar fi accesibil la Polul Nord și la Polul Sud prin două deschizături. Conform teoriei lumii subpământene, pământul este un organism – asemănător unei celule cu un nucleu – iar în mijlocul spațiului interior ar avea un nucleu în forma unui soare central – cel puțin așa au relatat oamenii care au vrut să ajungă acolo.

Pământul însuși ar respira, în această mișcare polii deschizându-se și închizându-se.

Diferite triburi de eschimoși au afirmat – întrebate fiind de cercetători polari în legătură cu originea lor – că *„vin dintr-o țară în care soarele nu apune niciodată"*, arătând direcția Polului Nord. Înainte de toate însă, cercetătorii polari Scott, Peary, Amundsen, Nansen și Byrd au relatat la unison că după latitudinea de 77 de grade s-a făcut mai cald, că dintr-o dată s-au trezit într-o mare de apă dulce și că, la un anumit moment, au văzut cu toții doi sori. În faimosul său jurnal, amiralul Byrd a consemnat că ar fi ajuns într-un oraș de aur, în care s-ar fi întâlnit cu un rege și cu poporul unei străvechi civilizații, iar acesta l-ar fi întâmpinat prietenește.

Aici ne lipsește spațiul necesar pentru a analiza mai amănunțit discuțiile privind lumea interioară. Realitatea este că întreg pământul este străbătut de sisteme de tunele străvechi locuite cândva și în care au fost găsite mecanisme și alte artefacte (unelte preistorice din os sau piatră). Eu însumi am pătruns în asemenea tunele, care ar trebui să ducă la orașe subpământene uriașe și, care, prezumtiv, mai sunt încă locuite de vechi civilizații. Astfel, în America Centrală am intervievat un bărbat care are acces la aceste orașe „populate" și care mi-a relatat și unele lucruri interesante despre locuitori.

În anul 1989 am trăit un eveniment remarcabil. Mă găseam atunci în Sedona, statul Arizona, un orășel așezat într-o zonă pitorească, înconjurat de stânci de culoare roșiatică, aflat la o distanță de circa două ore de mers cu mașina în sensul de deplasare spre partea de sus a orașului Phoenix. Acesta este nu numai Mecca celor interesați spiritual din SUA, ci în același timp și locul în care s-au stabilit destul de mulți milionari – cel puțin ca a doua reședință.

La marginea de vest a orașului Sedona se găsește o vale numită canionul Boynton. Despre acest canion există următoarea poveste, pe care mi-a relatat-o un vraci din tribul Lakota Sioux, când am oficiat o ceremonie în valea învecinată. El mi-a povestit despre vremurile când indienii erau vânați de albi. Un general (al cărui nume din păcate l-am uitat) urmărise cu armata sa un grup de indieni și îi fugărise până la canionul Boynton. Întrucât acest canion este o fundătură, generalul s-a gândit că îi era mai ușor să-i lichideze pe indieni. Când însă mai târziu a ajuns cu oamenii săi în vale, acolo nu mai era nici un indian.

Preotul a spus că în canionul Boynton ar exista o intrare într-un tunel, care, sub pământ, ar duce până în California – așadar la o distanță de aproximativ trei sute de mile.

El a explicat mai departe că acest tunel n-ar fi fost construit de ei, ci de o altă civilizație; este străvechi și indienilor nu le-ar fi permis să atingă obiectele care s-ar găsi în tunel, cu atât mai puțin să le ia de acolo.

Ce simțeau indienii drept „profanator", pentru armata SUA nu trebuia să însemne nicidecum un obstacol. După ce în canionul Boynton a fost amenajată o bază – un fel de centru de odihnă cu teren de tenis și posibilități de a înnopta –, a început să se manifeste interes pentru tunel. Curios fiind, într-o zi am pornit la drum împreună cu două prietene și am încercat să ne strecurăm în bază, dar am fost alungați de către un *ranger* al centrului. Câteva zile mai târziu l-am reîntâlnit pe acest *ranger* și am intrat în vorbă cu el. Când a aflat că sunt german, mi-a spus că și bunicii lui ar fi venit din Germania și prin aceasta i-am câștigat simpatia. Am pălăvrăgit despre tot felul de lucruri fără importanță, până când l-am abordat în problema canionului Boynton. A recunoscut că acolo s-ar petrece lucruri ciudate: a fost descoperit un tunel, care este atât de mare, încât armata ar putea intra în el cu autovehicule de mare tonaj, dimensiunea tunelului făcând posibilă transportarea oricărui echipament. De asemenea, s-au făcut nenumărate studii pe tema O.Z.N.-urilor și el însuși a văzut o farfurie zburătoare, care ar fi pătruns în zbor în centrul muntelui – aceasta s-a petrecut ceva mai departe, la Bell Rock.

Noaptea, când merge să patruleze, aude sub pământ zgomote ciudate, asemănătoare unor mașini care lucrează...

Un an mai târziu, printr-un general american cu care mă împrietenisem, am întâlnit un agent al CIA, din unitatea care lucrase în tunelul de la canionul Boynton. El a spus că inițial centrul de odihnă a servit doar drept „acoperire", pentru ca să se poată lucra nestingherit. S-au găsit mașini uriașe construite dintr-un metal inexistent pe Pământ, dus în *Area 51*, pentru a fi studiat acolo. Mi-a arătat fotografia unei asemenea mașini ce arăta ca un sextant, cu un diametru de patru sau cinci metri. Acesta mi-a amintit puțin de poarta stelelor din filmul *Stargate*.

În continuare, omul a povestit că tunelul a fost forat mai departe cu utilaje uriașe, fabricate de *Rand-Corporation*. Între timp, întreg teritoriul SUA a fost străbătut de tunele și deja au fost construite optzeci de orașe subpământene, unite toate între ele prin legături feroviare. El a fost de părere că vechile tunele ale culturilor anterioare ar fi legate cu cele noi. Aceste orașe subpământene sunt construite la cel mai înalt nivel tehnologic, pentru elita omenirii, în cazul producerii unei catastrofe globale. El personal a fost acolo de mai multe ori, iar în toate marile orașe ale Americii ar exista căi de acces la această rețea de tunele – parțial prin lifturi instalate în marile clădiri publice. Dacă ajungi vreodată în interiorul sistemului, nu mai sunt motive de pus întrebări. Acest sistem de tunele este în totalitate autarhic și acolo ar fi aplicată o tehnologie care s-ar apropia de science-fiction.

Declarațiile omului coincid cu investigațiile mele în Australia. Acolo, la sud de Ayer Rock se găsește probabil cea mai mare bază militară din lume – *Pine Gap*. În aprilie 1992 am intervievat în Sidney o doamnă, care a dorit să i se păstreze anonimatul; ea lucrase pentru o echipă australiană angajată pentru a se ocupa de curățenie, iar din dispoziția acesteia

intrase în baza aviației militare Pine Gap. În ciuda amenințării cu sancțiuni extrem de dure, ea a relatat că Pine Gap se află la o adâncime de aproximativ 13 km, că funcționează pe baza „energiei libere" și că are lacuri subpământene, trenuri suspendate, precum și o plantație proprie de legume, fructe și altele. După informații oficiale, Pine Gap poate face față fără probleme unui atac atomic direct.

Și după cum o cere legea rezonanței, trei săptămâni mai târziu, într-un camping am întâlnit un agent din serviciul britanic de informații, care lucrase doi ani de zile în Pine Gap. După origine era britanic și acum dorea să se întoarcă acasă. A povestit că a văzut lucruri care *„l-ar fi dat gata"*. A mormăit ceva despre clonarea omului și despre tehnologie cosmică. Atunci când, a doua zi, am vrut să mai aflu ceva de la el, deja dispăruse .

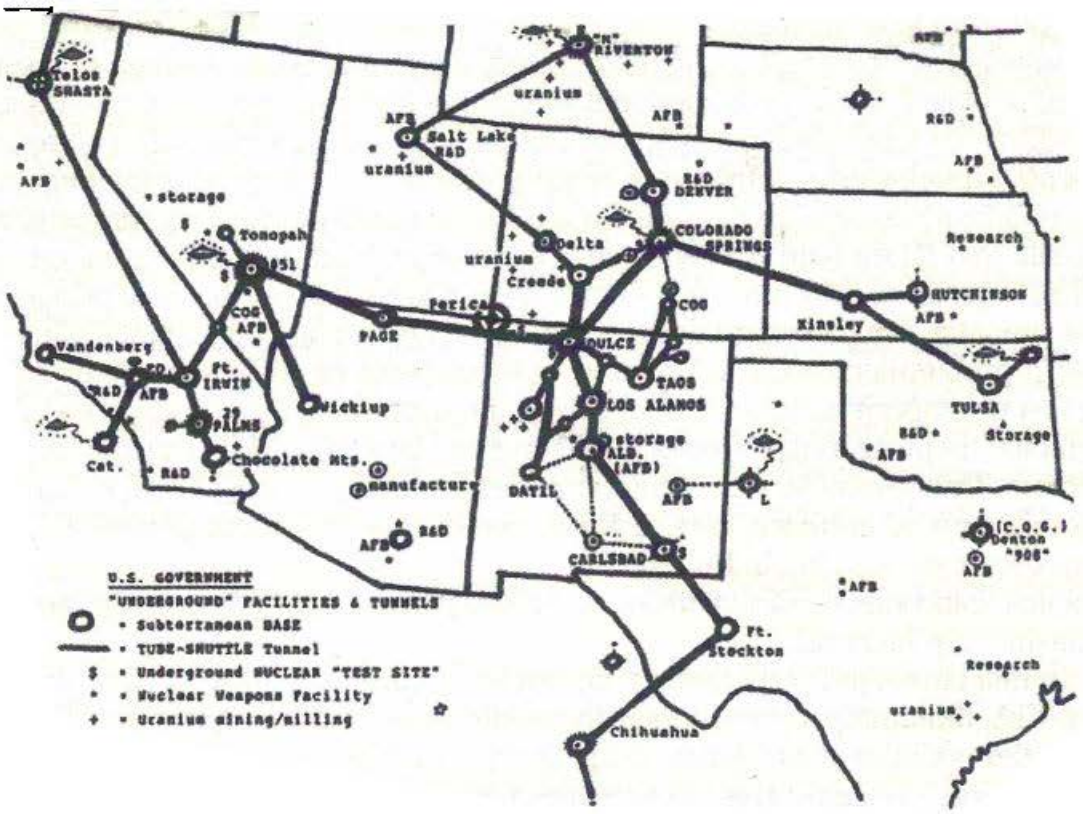

Fig. 1. O hartă care a fost făcută de martori oculari și care prezintă orașe subpământene în Vestul SUA – după William Hamilton.

Să ne întoarcem acum la contele de Saint Germain:

Acesta i-ar fi spus americanului Godfre Ray King că el își petrece timpul mai cu seamă în asemenea sisteme de tunele și imperii subpământene dotate cu instalații computerizate, cu ajutorul cărora ține legătura cu *„aliații de pe Venus"*!

Interesant, nu-i așa?

Nu a mers și Iisus pentru trei zile în interiorul pământului, după ce fusese luat de pe cruce?

Prietenul meu Al Bielek, care, asemeni fratelui și tatălui său, a lucrat decenii întregi pentru serviciul american de informații, s-a ocupat foarte mult de personalitatea contelui și este absolut convins că acesta mai trăiește și astăzi, și anume în SUA. El susține să fi aflat dintr-o sursă necunoscută mie că, la fiecare ciclu de 65 de ani, Saint Germain trebuie

să facă o „cură de întinerire", care se întinde pe o durată de două săptămâni. După aceasta ar avea din nou repaus pentru 65 de ani.

Despre el însuși, Al Bielek afirmă că în timpul unui experiment din anul 1943 al US-NAVY – așa-numitul *„experiment Philadelphia"* – în timpul căruia vasul *USS Eldridge* trebuia să devină nedetectabil pentru instalațiile radar, el a fost transferat în timp. Al Bielek susține nu numai că atunci ar fi fost transferat în timp, ci și că abia după acest eveniment nefericit au început adevăratele cercetări și că până astăzi s-ar experimenta călătoriile în timp.

Afirmația poate să fie apreciată de unul sau de altul drept foarte îndrăzneață. Adevărul este că și contele de Saint Germanin a spus despre el ceva asemănător. În afară de aceasta, despre Saint Germain am găsit în publicația lui Peter Krassa următorul episod extrem de interesant. Autoarea Sandra Grabow l-a descoperit într-un jurnal al unui lăncier, scris în 1618, care relatează despre un anume *Montsalveri*, despre care se poate presupune că a fost contele, sub unul dintre multele sale pseudonime.

Îl citez pe Peter Krassa. *„Conform însemnărilor din jurnalul lăncierului, într-o zi Montsalveri (alias Saint Germain?) a venit la un han și acolo, din cauza aspectului său neobișnuit, precum și a vorbelor sale ciudate a trezit mare vâlvă printre cei prezenți. Aceasta până când hangița nu și-a mai putut stăpâni curiozitatea și a vrut să știe despre străin: ‚Sunteți probabil un magician?' La această întrebare naivă Montsalveri a zâmbit doar și a răspuns: ‚Numiți-mă așa, doamnă, dar nu mă veți întâlni la târguri, în piețe sau în alte astfel de locuri. Îmi demonstrez măiestria ca pe o profesiune liberă. Numiți-mă clovn, televizionar sau oricum doriți. Aici numele este șoaptă și fum...'*

Cine, în zilele noastre dominate de media electronică și de presa scrisă, ar răspunde în acest fel, în mod sigur acela ar putea chiar să fie înțeles. Însă jurnalul acelui lăncier a fost scris acum 380 (!) de ani și acest om simplu, care astăzi nu ne este cunoscut, l-a întâlnit în urmă cu aproape 400 de ani pe străinul care-i părea enigmatic! Ce l-a determinat pe acesta să se folosească încă pe atunci de cuvântul ‚televizionar'?

Însă aceasta n-a fost nici pe departe tot ce le-a fost dat să audă uimiții și, desigur, dezorientații țărani ai anului 1618. Montsalveri știa să relateze tot felul de lucruri din anul 2000. Este discutabil dacă au crezut ce le spunea sau numai se amuzau. În orice caz, câțiva dintre lăncieri au vrut să afle mai multe despre bizarul vizitator: ‚Povestiți-ne totuși ceva din viața dumneavoastră', au dorit ei să știe – iar cel căruia i s-au adresat nu i-a refuzat: ‚Mă voi conforma cu plăcere dorințelor voastre, deoarece în câteva milenii se vor înfăptui unele dintre aceste lucruri.'" (3, p.92 și urm.)

Astfel, Montsalveri a povestit despre căruțe care – fără să fie trase de cai –, datorită unei forțe proprii, se pot deplasa cu viteză foarte mare; despre vehicule, care, cu ajutorul forței proprii se pot înălța în aer, pentru ca apoi să zboare în anumite direcții. A relatat despre aparate care pot realiza procese independente de gândire.

„Însă Montsalveri nu s-a limitat numai la aceasta. Abia își terminase povestirile fantastice, că le-a și cerut țăranilor uimiți să semneze un pergament oarecare. Însă nu cu o de altfel obișnuită pană de scris. Necunoscutul a scos pe neașteptate din haină un mic obiect cu o mică țepușă și le-a cerut celor din jur, nedumeriți, să se servească de acest obiect de scris: ‚Scrieți cu el – este din anul 2000!'

Unul după altul au făcut ce li s-a cerut. Montsalveri a mulțumit politicos, și-a pus din nou în buzunarul hainei pergamentul cu țepușa – și în momentul următor a dispărut fără urmă, ca și când l-ar fi înghițit pământul. Acei lăncieri care stăteau în jurul povestitorului l-au căutat disperați pe Montsalveri. Au scotocit toate ungherele hanului, dar oricât de mult s-au străduit să-l găsească n-au reușit; necunoscutul străin părea să se fi risipit în aer." (3, p. 92 și urm.)

Atât în legătură cu materialul lui Peter Krassa.

Al Bielek, amintit anterior, care afirmă că în prezent în SUA ar exista un proiect secret – *Proiectul Montauk* – prin care oamenii sunt expediați în timp, este adesea ironizat din această cauză. Dacă însă citim însemnări precum cele ale lăncierului, pare să fie vorba de ceva mai mult decât ne putem închipui la prima vedere.

Omul binevoitor care s-a prezentat drept Montsalveri își face apariția în anul 1618, folosește cuvinte ca saltimbanc și televizionar, povestește despre computere și are la el un obiect de scris din anul 2000 – un pix, un creion sau un mic cilindru umplut cu cerneală. Și toate aceste lucruri sunt bine documentate prin jurnalul personal existent încă și astăzi.

A fost acest om un călător prin timp, care ar putea fi contele de Saint Germain?

Prin declarația sa, însuși Saint Germain ne conduce în această direcție: *„Am călătorit prin timp și, fără să-mi dau seama, m-am trezit în țări situate la distanțe uriașe."*

Însă și mai emoționantă este relatarea nimănui altcuiva decât a celebrului filozof francez Voltaire.

Din ultima scrisoare a lui Voltaire adresată contelui la 6 iunie 1761, precedată de o mai îndelungată corespondență, citim următoarele rânduri extrem de revoluționare:

„Domnule, răspund la scrisoarea dumneavoastră pe care mi-ați scris-o în aprilie, prin care dezvăluiți secrete îngrozitoare, inclusiv cel mai îngrozitor dintre toate misterele care pot să existe pentru un bătân ca mine – ora morții. Mulțumesc, Germain, lunga dumneavoastră călătorie prin timp va fi luminată de prietenia mea, până în momentul când revelațiile dumneavoastră se vor îndeplini la mijlocul secolului al XX-lea. Imaginile vorbitoare sunt un cadou pentru timpul care mi-a mai rămas; în afară de aceasta, minunatul dumneavoastră aparat mecanic de zburat v-ar putea totuși readuce la mine. Adio, prietenul meu. Voltaire, nobil al regelui." (3, p. 237)

Oare la ce secrete îngrozitoare s-a referit contele? La Primul și la al Doilea Război Mondial, la bombele atomice aruncate la Hiroșima și Nagasaki, la pregătirea *Noii Ordini Mondiale?*

Mult mai captivantă este însă remarca *„lunga dumneavoastră călătorie prin timp"*. Este Saint Germain, într-adevăr, un călător prin timp? Ce i-a destăinuit el lui Voltaire? Și ce sunt *„imaginile vorbitoare"*? Îi lăsase Saint Germain lui Voltaire un joc video pe bază de baterii; sau poate un laptop cu un CD-ROM, acționat de energia solară? Peter Krassa presupune, dimpotrivă, că mai degrabă este vorba despre un disc obișnuit – probabil un patefon acționat manual – deoarece curentul electric de care are nevoie o instalație stereo sau un televizor încă nu exista. Eu însă sunt de părere că un disc nu este o *„IMAGINE vorbitoare"*!

Și ce este *„aparatul mecanic de zburat"* – și acesta în anul 1761? Oficial, primul zbor a fost realizat în 1904 de către frații Wright. Este vorba oare la aparatul de zburat al contelui de un pilot obișnuit sau poate de cu totul altceva?

Multe probleme nelămurite la care, probabil, vom primi mai târziu un răspuns.

Mai există însă un eveniment extrem de interesant și la fel de spectaculos – de data aceasta din anul 1914 –, în care s-ar putea să fi fost implicat și contele de Saint Germain.

Este vorba despre evenimentele trăite de maistrul tâmplar bavarez Andreas Rill. În anul 1914 acesta avea 33 de ani; a fost luat în armată la începutul primului război mondial și trimis pe frontul din Vosgi. Pe atunci, atât Andreas Rill, cât și camarazii săi erau ferm convinși că înfruntările armate vor lua sfârșit până cel mai târziu de Crăciun – dar a fost cu totul altfel.

În două scrisori, devenite cunoscute ca *Feldpostbriefe*, din 24 și 30 august 1914, Andreas Rill scria familiei sale că a întâlnit un străin ciudat, care i-a povestit lucruri neobișnuite. Ca civil, acesta fusese arestat de către comandantul lui Rill, pe frontul de la Vosgi, lângă orașul Metz și împiedicat să evadaze, crezându-se că era un spion. Curând s-a văzut

că necunoscutul cunoștea mai multe limbi străine și se întreținea de preferință cu cei din jur în limbile germană și franceză. Dar înainte de toate acest om i-a uimit cu profețiile sale despre viitor, care ascultătorilor le păreau mai mult decât neverosimile. Ei râdeau de spusele străinului și-l numeau un *„făcănit"*.

Din prima scrisoare a lui Rill, datată 24 august 1914, aflăm următoarele:

„Dacă ați ști ce urmează să se întâmple, ați arunca armele chiar astăzi și nu ne-ar fi permis să credem c-am ști ceva despre lume. Pentru Germania războiul este pierdut, apoi vine revoluția, dar nu izbucnește în toată puterea cuvântului, deoarece unul pleacă și altul vine. Ne vom și îmbogăți; toți devin milionari (inflația anilor douăzeci; toate observațiile din paranteze îmi aparțin -n.a.) *și există atât de mulți bani, încât sunt aruncați pe fereastră, dar nu se mai atinge nimeni de ei. Războiul merge mai departe, oamenii n-o duc rău, dar nici nu sunt mulțumiți. "*

Andreas Rill, cel care a scris scrisoarea, nu voia deloc să creadă că nemții urmau să piardă războiul. Și celelalte declarații i s-au părut mai degrabă suspecte.

El scrie: *„Vine un om* (Hitler) *din pătura inferioară, unul care egalizează totul în Germania, iar oamenii nu mai pot să spună nimic; este o asemenea strictețe, încât ne îngheață sângele în vine. Acesta ia de la oameni mai mult decât le oferă și îi pedepsește fără milă, deoarece în acest timp dreptul își pierde dreptul său și există mulți fanfaroni și escroci. Fără să-și dea seama, oamenii devin tot mai săraci În fiecare zi se scot noi legi și din cauza lor mulți au de suferit sau chiar mor.*

Perioada începe în jurul anului 1932 și totul se îndreapă spre dictatura unui om. Vine apoi anul 1938.. Sunt atacate popoare și se fac pregătiri de război. Războiul se sfârșește prost pentru acest om și pentru acoliții săi. Împreună cu soldații se răscoală și poporul, întrucât nemernicia a luat amploare. Se spune că în acest timp nu este indicat să se accepte vreo funcție, se ajunge la spânzurătoare sau spânzurarea se face de ușa casei, dacă nu chiar de crucea ferestrei. Se comit fapte monstruoase. Oamenii sărăcesc, iar luxul vestimentar încetează să mai existe. Oamenii sunt bucuroși dacă se mai pot îmbrăca din materiale folosite la confecționarea sacilor de nisip. De asemenea, învingătorii nu se aleg cu nimic. Germania este sfâșiată și își face apariția o nouă personalitate (Adenauer), *care conduce și construiește noua Germanie. Cine are atunci cel mai harnic popor, acela obține hegemonia mondială. În acest caz Anglia devine țara cea mai săracă din Europa, deoarece Germania are cel mai harnic popor din lume."*

Iar în a doua scrisoare, din 30 august 1914, el scrie: *„Dacă cifra anului este 4 sau 5* (1945), *atunci Germania este presată din toate părțile, cel de al doilea eveniment la scară mondială ia sfârșit, iar omul dispare, nimeni neștiind unde anume* (a murit Hitler cu adevărat în Berlin?); *poporul este jefuit în continuare și nevoit să suporte suferințe greu de imaginat, dar nici dușmanii nu se înțeleg între ei. Vor conduce forțe obscure, pentru a liniști popoarele le vor face mari promisiuni, iar învingătorii vor ajunge să aibă același scop ca și învinșii.*

„În Germania vin apoi guverne care însă nu-și pot realiza țelul (reunificarea în anii cincizeci), *deoarece planurile lor sunt tot timpul dejucate. Omul și simbolul dispar* (Hitler și svastica dispar) *și nimeni nu știe unde* (există rapoarte ale unor militari care l-ar fi întâlnit pe Hitler în America de Sud), *dar în interior continuă să existe dezastrul. Oamenii se scufundă tot mai mult în imoralitate și devin tot mai răi. Mizeria este din ce în ce mai mare și cere multe victime. Oamenii se folosesc chiar de toate subterfugiile posibile și de religii, pentru a da vina pe crima diabolică. Dar totul le este indiferent, deoarece în acest timp omul cel bun aproape că nu mai poate exista, el este alungat și distrus.*

Apoi oamenii se ridică unii împotriva celorlalți, întrucât ura și invidia cresc la fel cum crește iarba, și se prăbușesc tot mai mult în prăpastie. Grupurile se despart unele de altele și dispar cu prada celui jefuit, ceea ce le aduce și foarte multă nenorocire.

„Și nenorocirea celui de al treilea eveniment mondial (al treilea război mondial) *vine. Rusia atacă sudul Germaniei, dar numai pentru scurt timp și oamenilor blestemați li se demonstrează că există un Dumnezeu care pune capăt acestui eveniment. În acest timp se petrec lucruri îngrozitoare și oamenilor nimic nu le mai este de folos; acești oameni au mers prea departe și nu mai dau înapoi, întrucât n-au auzit avertismentul. După aceasta, oamenii – atâția câți mai sunt – se liniștesc."*

Și mai departe: *"...și teama și groaza vor zăbovi printre ei, deoarece acum au timp să mediteze și să tragă învățăminte utile, ceea ce înainte n-au vrut să facă. La terminarea acestei perioade diabolice, învingătorii ipotetici vor veni la cei învinși, pentru a le cere sfaturi și ajutor, deoarece și soarta lor este dificilă. Aceasta întrucât totul este la pământ, la fel ca un monstru... Cine știe dacă noi mai trăim până atunci, așa ceva nici nu este de crezut. Scriu aceasta pentru ca dumneavoastră să vedeți ce a spus el și totuși nici unul dintre copii nu va trăi acele timpuri.*

„În sfârșit, la cel de al treilea eveniment Rusia urmează să invadeze Germania și munții vor scuipa de acolo foc, iar rusul va abandona tot materialul de război. Până la Dunăre și Inn totul va fi făcut una cu pământul și distrus. Râurile vor fi atât de mici, încât pentru a fi traversate nu va mai fi nevoie de poduri. Populația de la Isar nu va avea nimic de suferit, vor bântui numai sărăcia și mizeria. Oamenii răi vor dispărea cu certitudine, așa de sigur cum ninge iarna, iar religia se va curăța și purifica. Dar biserica se va bucura de triumf.

În Rusia sunt eliminați toți potentații, iar cadavrele nu le mai sunt îngropate și nu se mai ocupă nimeni de ele. În această țară foamea și dezastrul sunt pedeapsa pentru crimele lor..." Și: *„Rusia este respinsă, deoarece intervine natura. Atunci în Germania de Sud va exista un loc în care are loc un eveniment. Mai târziu vin oameni din toată lumea pentru a-l contempla. Apoi papa va fi prezent la încheierea păcii. Însă mai întâi este nevoit să fugă, deoarece este prezentat drept trădător. El vine la Köln, unde găsește numai un morman de dărâmături, totul este distrus."*

Doar cu puțin timp înaintea morții sale, în 1958, referitor la cel de al treilea război, Andreas Rill le-a spus fiilor săi: *„Durează doar foarte puțin. Eu nu apuc să-l trăiesc, dar voi, copii, gândiți-vă și la mine."* (8, p 124 și urm.)

Despre al treilea război mondial, el a mai spus că Anglia și America sunt ocupate cu ele însele (terorism, catastrofe naturale?).

Și apoi a completat: *„Când în cele din urmă l-am constrâns pe civilul nostru prins să facă alte previziuni, acesta a afirmat doar tot timpul: ‚Dacă ați ști ce vă așteaptă, ați face ochii mari!'"* (8, p. 124)

A fost acest civil profetic de asemenea contele de Saint Germain? Cine știe?

Despre conte se poate afirma totuși că întotdeauna a ținut să stimuleze evoluția omenească – atât din punct de vedere tehnic, cât și spiritual. Deoarece însă, din cauza intrigilor de la diferitele curți și a monarhilor egoiști, era foarte greu să-și impună vastele sale cunoștințe la curțile împărătești și regale, s-a hotărât să le încredințeze diferitelor loji secrete – în primul rând rosicrucienilor Cu toate acestea, nu făcea parte dintre ei. El le dădea cunoștințe – pe care aceștia, de altfel, nu le-ar fi obținut niciodată –, în speranța că le vor folosi mai bine și mai constructiv, lucru pe care ei nu l-au făcut. Asupra acestui aspect vom revenim la un alt moment ulterior.

Realitatea este că relatările provenite direct de la conte conțin atâta înțelepciune, iar apariția sa este însoțită de atâtea miracole, încât se pune întrebarea: prin ce mijloace a putut contele de Saint Germain să dobândească toate aceste cunoștințe?

Să vedem încă un document, dacă nu cumva cel mai interesant care există referitor la conte. Pe când în anul 1788 acesta frecventa diferite loji, i-a întâlnit și pe înstăritul librar Rudolph Graeffer, care se bucura de popularitate în cercurile esoterice vieneze, și pe nu

mai puțin bine situatul asociat, baronul Linden. După ce contele de Saint Germain le prezentase acestora experiențe uluitoare din știința orientală și când sosise ora despărțirii, și-a surprins gazdele cu o altă mostră a științei sale. Despre aceasta, Franz Graeffer scrie în *„Kleine Wiener Memoiren"*:

„Treptat, St.Germain trecuse într-o dispoziție solemnă. Timp de câteva secunde a rămas încremenit ca o statuie; ochii săi energici și neobișnuit de expresivi erau obosiți și lipsiți de culoare. Curând însă întreaga sa ființă s-a revigorat. A făcut cu mâna o mișcare, ca un semn al eliberării; apoi a spus: ‚Îmi iau rămas bun. Abțineți-vă să mă vizitați. Mă veți mai vedea cândva. Mâine noapte plec; este nevoie de mine la Constantinopol, apoi în Anglia, unde am de pregătit două invenții, pe care le veți avea în secolul următor: trenul și navele cu aburi. În Germania va fi nevoie de acestea, deoarece, treptat, anotimpurile vor lipsi. Mai întâi primăvara, apoi vara. Este sfârșitul treptat al omenirii! Văd tot ce se va întâmpla. Credeți-mă, astronomii și meteorologii nu știu nimic. Trebuie să fi studiat în piramide, ca mine. Către sfârșitul secolului dispar din Europa și plec în ținuturile Himalayei. Trebuie să fac o pauză, să mă odihnesc. Însă în câteva decenii voi face să se audă din nou de mine – în exact 85 de ani, oamenii își vor îndrepta din nou privirea spre mine. Rămâneți cu bine, prietenii mei. Vă iubesc!' " (3, p.236 și urm.)

Ce a vrut să spună contele prin afirmația sa că *„pleacă în Himalya, pentru ca acolo să ia o pauză"*, vă dezvălui în capitolul următor.

Concentrați-vă pentru una dintre cele mai neobișnuite istorii pe care ați auzit-o vreodată.

Urmați-mă fără să faceți zgomot, dar atent, printr-o poartă în spatele căreia ni se deschide o altă lume ascunsă. Acum dezvăluim...

SECRETUL HIMALAYEI

Urmărim aici evenimentele captivante trăite de medicul oftalmolog rus prof. dr. Ernst Muldașev, ale cărui cercetări au fost publicate pentru prima dată în limba germană în anul 2001, în cartea sa *„Das dritte Auge – Spektakuläre Erkenntnisse zur Herkunft unserer Zivilisation"*.

Dr. Muldașev este oftalmolog practician și unul dintre marii corifei din Rusia în domeniul său. Până acum a călătorit în peste patruzeci de țări și anual efectuează între 300 și 400 operații complicate la ochi – așadar, este într-adevăr „competent".

În urmă cu câțiva ani, Ernst Muldașev a făcut o descoperire foarte interesantă: *corneea* – corneea de forma sticlei de ceasornic – are aceeași mărime la toți oamenii de pe acest pământ, indiferent dacă persoana are înălțimea de 1,80 metri sau este copil. De fapt, este singura parte a corpului care are aceeași dimensiune la toți oamenii. Conform cercetărilor lui Muldașev, făcute pe mai mult de o mie de persoane, corneea crește numai până în al patrulea an de viață și după această vârstă rămâne la fel de mare.

Însă investigațiile lui Muldașev au mers mai departe. El a studiat posibilitatea ca, pe baza unei părți a corpului, să găsească un procedeu de diagnosticare pentru îmbolnăvirile psihice, fizice, scop în care a examinat 1.500 de persoane. Plecând de la faptul că privirea omenească a părții ochiului care cercetează (care scanează) extrage informații geometrice, a făcut fotografii ale acestei părți a corpului, împreună cu echipa sa.

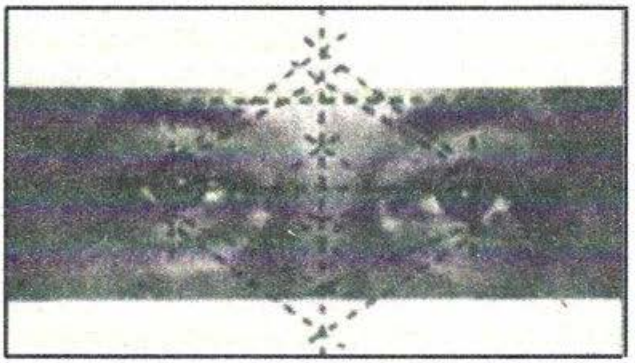

Fig. 2. Parametrii geometrici de forma ochiului folosiți de Ernst Muldașev – bazați pe corneea egală ca mărime la oricare om.

Folosindu-se un sistem de computere care poate să reprezinte pe ecran părțile ochiului și să analizeze parametrii geometrici, a ajuns la o concluzie de mare importanță:

Bazat pe constatarea corneei egale – constantă ca mărime la toți oamenii – a luat naștere un procedeu prin care Muldașev – folosindu-se numai de partea ochiului ca indiciu – a putut nu numai să diagnosticheze starea fizică și psihică a persoanei, ci să și reconstituie întregul cap – respectiv forma și mărimea craniului.

„Pe baza materialului celor 1.500 de persoane examinate, am perfecționat acest principiu. Bineînțeles că nu am obținut o precizie extraordinară, deoarece în total am găsit 22 de caracteristici geometrice ale formei ochiului, pe când ambele patrulatere reprezintă numai două dintre ele...

Întrucât parametrii individuali geometrici ai formei ochiului au legătură cu particularitățile trăsăturilor feței și chiar cu unele părți ale corpului, pe baza caracteristicilor geometrice ale părții ochiului există posibilitatea de a se reconstitui înfățișarea unui om...

Și, în ultima instață, singura constantă a corpului omenesc, diametrul corneei, în domeniul schemelor de geometrie a ochiului este ca un indicator că acesta reprezintă unitatea de măsură în geometria ochilor." (5, p. 14 și 15)

Pentru folosirea practică a geometriei ochilor se iau în considerare următoarele posibilități:
1. Identificarea de persoane;
2. Reconstituirea înfățișării unui om;
3. Determinarea caracteristicilor mentale ale unei personalități;
4. Analiza obiectivă a sentimentelor și trăirilor omului;
5. Diagnosticul îmbolnăvirilor fizice și psihice;
6. Stabilirea naționalității și
7. Studiu referitor la originea omenirii. (5, p. 15)

Bazați pe aceste elemente, Muldașev și echipa sa au continuat cercetările. În acest fel reușit să interpreteze în mod incontestabil naționalitatea, respectiv rasa persoanei al ei detaliu ocular îl analizau. În cartea sa, el explică amănunțit cum au studiat și analizat eritele rase umane, pentru ca, prin geometria ochilor, să stabilească originea omenirii. Dr. Muldașev și colaboratorii lui au studiat toate cele 35 de rase umane cunoscute (du- A. Jarcho) și au ajuns la următoarea opinie: *„În total, cercetările noastre referitoare la ma geometrică a ochilor au dus la concluzia – pe lângă alte câteva ipoteze – că omea s-a dezvoltat dintr-o origine comună, însemnând efectul final rezultat din genele ui strămoș și ale unei străbune. Apărută în Tibet, s-a extins în toată lumea."* (5, p. 44)

. 3. Neobișnuiții ochi de pe templele budiste Nepal, India și Tibet.

Așadar, la începutul cercetărilor sale Muldașev a ajuns la concluzia că toți oamenii își au originea în Tibet. Bazați pe această teorie, el și echipa sa de cercetători și-au îndreptat atenția asupra regiunii Himalaya, unde au fost puși în situația de a-și forma o opinie surprinzătoare, atunci când un prieten al lui Muldașev a fotografiat perechea de ochi reprezentată drept așa-numita „carte de vizită" existentă pe toate templele tibetane.

Chiar în aceeași zi Muldașev a început să studieze ochii. Au introdus în calculator neobiș- ta pereche de ochi, au analizat-o după parametrii cunoscuți și au realizat următoarea onstituire a capului:

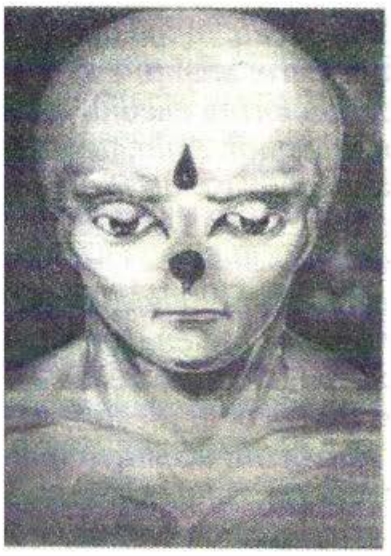

4. Capul, așa cum a fost recons- t după procedeul geometriei lare al lui Muldașev.

Dr. Muldașev descrie în felul următor prima sa analiză: *„În primul rând, surprinde lipsa rădăcinii nasului, care la fotografia ochilor obișnuiți este întotdeauna prezentă. Ce vrea să demonstreze lipsa rădăcinii nasului? Este cunoscut faptul că, la omul de astăzi, rădăcina nasului acoperă partea interioară a câmpului vizual. De afară, câmpul vizual înseamnă 80 până la 90 de grade, înăuntru 35 până la 45. De aceea, omul de astăzi dispune de vedere binoculară (vedere cu doi ochi, prin care vede volumul unui obiect și percepe distanța până la el) într-un câmp de numai 35 până la 45 de grade și nu 80 până la 90 de grade, în toate părțile. Această senzație de disconfort provocată de rădăcina nasului nu are prea mare importanță la lumina zilei; disconfortul este ceva mai mare în cazul luminii artificiale, însă la lumina dată de o lampă cu lumină roșie acesta crește deja considerabil, deoarece îngreunează orientarea în spațiu. Fără rădăcina nasului, oamenii ar putea să vadă binocular în toate părțile, într-un câmp vizual de 80 până la 90 de grade, ceea ce ar ușura orientarea în spațiu cu lumină roșie."* (5, p. 48 și 49)

De aceea, Muldașev și-a pus întrebarea dacă posesorul acestei perechi de ochi neobișnuiți trăiește într-un mediu în care este expus luminii roșii.

El a cercetat în scrieri vechi și a găsit amintit la Nostradamus că civilizația dispărută a atlanților trăia într-un mediu de nuanță roșie ca sângele: cerul era roșu, copacii aveau o culoare de un roșu intens și așa mai departe. Nostradamus explică în textul său că, după producerea unei falii la pol, s-a ajuns la o dislocare a axei pământului și astfel la o schimbare de culoare a cerului.

Așadar, părea o referire la faptul că ceea ce era înfățișat pe templele tibetane reprezenta perechea de ochi a unui om dintr-o civilizație dispărută – a unui atlant!

Dr. Muldașev arată în continuare:

„În al doilea rând, atrage atenția asupra sa arcada neobișnuită a pleoapei superioare a ochilor reproduși pe temple. În timp ce pleoapele omului de astăzi au forma unui arc de cerc clar, ochii menționați au la pleoapele superioare o papilă centrală îndreptată în jos, de parcă ar atârna deasupra corneei.

Ce ar putea să dovedească aceasta? Înainte de toate, că la închisul ochilor deschizătura pleoapei nu se închide complet, deoarece manșeta pleoapei superioare ar împiedica aceasta. În acest caz, prin sfera laterală a corneei ochii sunt în stare să protejeze vederea periferică. Însă întrucât rădăcina nasului lipsește și vederea are caracter binocular în întregul câmp vizual, inclusiv al sferei periferice, posesorul acestor ochi neobișnuiți are capacitatea să vadă și cu ochii închiși." (p. 49 și 50)

Însă acești ochi mai au altă particularitate, care l-au nedumerit pe Muldașev: *„Coada ochiului trasă în jos și spre interior. Aceasta arată o producere puternică de lichid lacrimal, care este necesar la menținerea umidității ochilor, când deschizătura ochilor nu este închisă complet."* (p. 51)

Dar ce poate explica o închidere incompletă a ochilor și menținerea totuși a vederii cu funcția de orientare?

Dr. Muldașev a găsit doar o singură explicație: necesitatea de a proteja corneea sensibilă la înotatul rapid sub apă!

De la Nostradamus, Muldașev a aflat despre atlanți că aceștia se puteau menține mult timp sub apă și că își amenajaseră plantații subacvatice.

Dr. Muldașev își explică acum celelalte reflecții:

„În al treilea rând, făpturile reprezentate pe templele tibetane aveau, în loc de nas, un orificiu de formă elicoidală. Ce înseamnă aceasta? Dacă, prin urmare, atlanții trăiau într-adevăr parțial sub apă, atunci se poate imagina că acest orificiu de formă elicoidală îndeplinește rolul unui orificiu prin care să se respire, de forma unui ventil. Animale marine (delfinii, balenele și altele) dispun de orificii de respirație asemănătoare, de forma unui ventil, deoarece acestea, spre deosebire de un nas obișnuit, ajută cu siguranță să fie împiedicată intrarea apei în căile respiratorii în timpul ședерii sub apă." (p. 51)

„În al patrulea rând: făpturile reprezentate pe templele tibetane au în mijloc, deasupra ochilor, o pată de forma unei picături, aproximativ acolo unde femeile indiene își pictează alunița artificială. Pata de forma unei picături semnifică, probabil, ipoteticul „al treilea ochi".

Este cunoscut că în vechime, cândva, la oameni a existat al treilea ochi (despre aceasta vorbesc datele embriologiei). Însă la omul de astăzi a mai rămas din acesta numai un rudiment – glanda pineală (epifiza), ascunsă adânc în interiorul creierului. Este unanim acceptat că cel de-al treilea ochi a fost organul bioenergiei umane (telepatia și altele) și, conform legendelor, putea să facă minuni – transmiterea gândurilor, influențarea gravitației, vindecarea de boli etc." (p. 52)

Acum s-a pus întrebarea: dacă pe temple sunt reprezentați într-adevăr ochii atlanților, atunci cum de se găsesc tocmai în Tibet?

Dr. Muldașev și colectivul său de cercetători au găsit explicația. Ceea ce el în cartea sa voluminoasă explică cu multe date amănunțite, aș vrea să redau acum succint: luând cu ei portretul întocmit de Muldașev, au pornit într-o expediție trans-himalayană, prin India, Nepal, până în Tibet, s-au întâlnit cu reprezentanții diferitelor mănăstiri și au avut parte de surpriză după surpriză: în loc să fie neîncrezători și să dea ochii peste cap de uimire, toți cei cărora li s-a arătat portretul au știut imediat despre ce este vorba – astfel, de exemplu, swâminul indian Daram a întrebat imediat: *„I-ați găsit corpul în munți? – În mare?"*

Dr. Muldașev a declarat tot timpul – și față de ceilalți „adepți" – că ei schițaseră acest portret pe baza constatărilor de natură geometrică ale ochiului menționat.

Pe scurt: toți învățații pe care i-au vizitat știau, evident, cine era ființa reprezentată în imagine, însă nici unul nu a vrut să dea, cu adevărat, informații despre aceasta. Ceea ce dr. Muldașev a descoperit în cele din urmă, după călătorii suplimentare și discuții numeroase, duce la următoarea concluzie:

Ființa din imagine nu este în întregime corect reprezentată. Este o ființă care nu aparține civilizației noastre, ci uneia anterioare. Înainte ca pe Pământ să fi avut loc fenomenul care a intrat în istorie drept *potopul*, existau deja culturi evoluate – atlanții și înaintea lor lemurienii, iar înaintea acestora altele și mai vechi.

Lemurienii, atlanții și încă puțini oameni din lumea noastră au capacitatea să genereze o stare de conștiință cunoscută sub numele *samâdhi*, în care respectivul – după principiul *„spiritul domină materia"* – este în stare să aducă la valoarea zero procesele metabolismului corpului și în acest fel să conserve corpul – asemănător procesului hibernării la animale.

După spusele unui swâmin indian, aceasta reușește să-l facă pe cel care meditează să reflecteze atât de eficient, încât biocâmpul să intre în combinație cu apa din organism, pentru ca apoi s-o influențeze astfel ca, în cele din urmă, aceasta să acționeze asupra organismului. De aceea, *samâdhi* este cea mai înaltă formă a meditației.

În cazul în care corpul se află în starea *samâdhi*, el poate fi conservat nu numai pentru ani, ci – așa afirmă învățații din Himalaya – pentru milenii întregi, fără ca persoana să moară. În starea samâdhi sufletul se află în afara corpului, dar este legat de corpul fizic prin șnurul de argint. *Șnurul de argint*, o bandă energetică având sclipiri de argint este „cordonul ombilical" al celor două corpuri, comparabil și cu un cablu electric ce duce de la lumea cealaltă la lumea aceasta. (Dacă omul moare, șnurul de argint se desprinde de corpul material și energia vieții se retrage. Așa cum desprinderea cordonului ombilical de mamă înseamnă nașterea într-o viață fizică, detașarea șnurului de argint de corpul fizic reprezintă nașterea în lumea cealaltă.)

În starea samâdhi, șnurul de argint se menține oricât se dorește. Într-o stare samâdhi de durată se poate trece la o temperatură de plus patru grade Celsius, care de obicei se menține constantă în grote sau sub apă.

Cu ajutorul stării samâdhi, sufletul devine – cum s-ar spune – participant la evenimente.

Dacă sufletul se întoarce în corp, atunci persoana se trezește din starea samâdhi și poate să ducă în continuare o viață „normală".

Dacă persoana aflată în starea samâdhi este examinată de un medic – de exemplu Sri Ramakrishna –, acesta constată moartea fizică a persoanei. El nu poate să-i ia pulsul, nu poate să-i facă o electrocardiogramă și nici o electroencefalogramă. Temperatura corpului scade și corpul intră într-o stare împietrit-imobilă, când devine neobișnuit de rigid și rece – asemănător unei pietre.

Starea *împietrit-imobilă* este o noțiune general-valabilă printre oamenii de știință religioși care studiază samâdhi.

Dr. Muldașev este ferm convins că a pătruns în marele mister al Himalayei, și anume că în grotele samâdhi – dispuse în acest lanț de munți – se găsesc ființe în starea samâdhi, aflate acolo de mai multe sute de mii de ani și care formează așa-numitul *fond genetic* al omenirii. Aceasta înseamnă că dacă se va ajunge din nou – ca odinioară pe timpurile Atlantidei – la o distrugere a pământului pe suprafețe întinse și la o dispariție a omenirii, atunci aceste ființe se pot trezi oricând doresc și vor putea nu numai să reactualizeze întreaga știință a trecutului, ci și neverosimilele însușiri care li se atribuie acestor ființe – teleportarea, telepatia și altele.

Ființele care se află în grote sunt depozitarii științei străvechi.

Există doar puțini oameni, respectiv familii, care au acces la aceste grote și se interesează de generații de ființele care se găsesc în ele, având voie să pună întrebări.

În grote are voie să intre numai cel căruia îi permit aceste făpturi. Înșeși grotele sunt extraordinar de greu de descoperit și rămân ascunse privirii omenești. În aceste peșteri acționează forțe neobișnuite, necunoscute nouă și mortale pentru om, care protejează de intruși ființele aflate în starea samâdhi. Acela care totuși găsește o asemenea intrare și ar vrea să pătrundă în ea, se simte din ce în ce mai rău, ajungând până la starea de colaps. Dacă nu renunță să pătrundă în grotă, atunci va muri.

Există unele istorisiri despre oameni cărora, la solicitări insistente, li s-a permis accesul. Astfel, conform unei legende se relatează următoarele:

„Când, de exemplu, în secolul al unsprezecelea în India a fost o mare secetă, stăpânitorul Indiei s-a hotărât să viziteze o peșteră sfântă în care se afla un important om din vechime, pentru a-i cere ajutorul. În peșteră îl așteptau multe pericole: șerpi, nereali și reali, nu putea să respire, asupra corpului și spiritului său acționau forțe necunoscute. În starea de meditație prințul-stăpânitor a putut să se înțeleagă cu spiritul marelui, bătrânului om. Când acesta a înțeles că prințul are intenții pașnice și roagă să i se acorde ajutor pentru oameni, prințului i s-a permis intrarea. Grota era foarte mare și consta din douăsprezece încăperi.

Într-una din aceste încăperi prințul l-a găsit în starea samâdhi pe marele, bătrânul om, în timp ce spiritul acestuia plutea alături. Corpul său era uscat, însă el trăia. Acest om se afla în grotă de 1.600.000 de ani. A deschis doar puțin ochii. Prințul indian a început să vorbească cu el în sanscrită, cerându-i ajutorul. Omul uscat l-a înțeles, făcând un semn cu ochii. A arătat cu ochii spre un obiect care se afla pe perete. Acesta era un inel nereal. Prințul indian a luat inelul și a mers spre ieșire. Într-o altă cameră a mai întâlni un om în starea samâdhi, un prinț al comunității sikh; acesta intrase în starea samâdhi în secolul al cincilea și despre el se cunoaște că în secolul al șaptesprezecelea a revenit din starea samâdhi la viața normală. La ieșirea din peșteră, prințul a întâlnit opt șerpi. Unul dintre acești șerpi a făcut să picure din sângele lui pe inelul nereal. Această picătură s-a ridicat la cer și curând a început să plouă. În aceeași peșteră, în anul 1637 a intrat un om cu numele Devendra Lowndel, care se află acolo în starea samâdhi. După aceasta nu a mai intrat nimeni în peșteră." (5, p. 173 și 174)

Un lama bon-po, pe care Muldașev l-a vizitat pe această temă, a declarat chiar următoarele: *„În partea de Nord a Tibetului există o grotă, în care deja de mai multe secole se găsește în starea samâdhi un om cu numele Moze Sal Dzyang. Preoții acestei regiuni a Tibetului îl văd în mod frcvent. Aceștia nu sunt oameni ieșiți din comun, ci preoți obișnuiți. Nu este nevoie de aprobarea acestui om aflat în starea samâdhi. Accesul nu prezintă pericol. Trebuie numai să ai intenții bune, însă nu este voie nici să se fotografieze, nici să se vorbească – așa ceva ar fi un sacrilegiu!"* (5, p. 174)

Referitor la cele ce povestise, lama a atras atenția că acum în Tibet se află chinezii și de aceea ar fi foarte periculos să se meargă acolo.

Desigur, îmi pun întrebarea: de ce oare chinezii au un așa de mare interes pentru Tibet? Poate din cauza multelor sale secrete?

Când chinezii au pătruns în Tibet, în urma torturilor la care au fost supuși, mulți preoți tibetani au fost nevoiți să facă mărturisiri și să confirme existența grotelor samâdhi. De aceea, chinezii au scotocit multe grote, atât după oamenii aflați în starea samâdhi, cât și după lama, care aleseseră peșterile ca ultim refugiu.

Lama bon-po i-a povestit dr. Muldașev următoarea întâmplare:

În 1960 un lama a intrat într-o grotă în starea samâdhi, rămânând astfel până în 1964. În acest timp, nepotul și prietenii acestuia l-au vizitat /în starea samâdhi/ de mai multe ori și au relatat că omul stă acolo într-o stare împietrit-imobilă, în poziția lui Buddha.

Comuniștii chinezi l-au găsit acolo și l-au adus la închisoare. Aici corpul său a devenit treptat mai moale și s-a revigorat. Perioada 1964-1987 a petrecut-o în condiții aspre de închisoare și după aceea i s-a dat drumul. Din păcate, nu se cunoaște nimic despre soarta sa de mai târziu. (5, p. 177)

În mod firesc, se pune acum întrebarea: cum de au putut chinezii să pătrundă în grote, dacă acolo, totuși, trebuie să existe o barieră spirituală?

Lama bon-po a confirmat că forța spirituală a oamenilor care intră în starea samâdhi și provin din civilizația noastră este considerabil mai slabă decât a atlanților și, de aceea, în multe cazuri protecția nu există deloc sau este foarte vulnerabilă.

El a explicat că totul depinde de dezvoltarea celui de-al treilea ochi, care la atlanți este foarte accentuat, pe când la oamenii din civilizația noastră, dimpotrivă, este subdezvoltat.

Totuși – astfel a relatat lama – el cunoaște că într-o peșteră din sudul Tibetului au fost văzute câteva corpuri de dimensiuni neobișnuit de mari, care fuseseră atârnate de către chinezi la intrarea în grotă. Poate că scutul de protecție nu mai fusese îndeajuns de eficient din cauza numărului mare al persoanelor care pătrundeau.

Este de asemenea cunoscut că mulți chinezi au murit încercând să pătrundă în grotele samâdhi, din care cauză, după cum se spune, între timp au renunțat să mai intre în grote – din teamă. În definitiv, și ei vor să trăiască.

În legătură cu aceasta, lama bon-po a povestit și despre o grotă samâdhi din sudul Tibetului, la a cărei intrare au fost găsiți numeroși soldați morți care zăceau acolo cu fețele desfigurate de durere, însă fără să fie răniți. Corpurile lor erau în întregime intacte. Ei pieriseră din cauza forței psihice a scutului protector.

Despre o altă grotă, locuitorii din satele învecinate au povestit că zeci de soldați chinezi ieșeau în fugă din peșteră, de parcă își pierduseră mințile, țipau și se țineau de cap și de stomac. Se povestește că acești soldați înnebuniți au murit unul după altul.

În expediția sa științifică, doctorului Muldașev i s-au povestit următoarele despre civilizațiile trecute (22 la număr, se spune):

Aceste civilizații atinseseră un foarte înalt nivel tehnocratic, însă au dispărut fie din cauza catastrofelor cosmice, fie prin autodistrugere. Din cauza catastrofelor cosmice (căderi de meteoriți, epoca glaciară...) s-a modificat și clima pământului, apoi și-au modificat înfățișarea și oamenii care mai rămâseseră, deoarece au trebuit să se adapteze noilor condiții.

Despre civilizațiile de dinaintea Atlantidei se cunosc doar puține lucruri. (Aici pot să ne ofere mai multe explicații scrierile lui Rudolf Steiner și ale Helenei Blavatsky. Este cunoscută Hyperborea, care trebuie să se fi aflat acolo unde este astăzi Polul Sud; apoi, Groenlanda era cândva populată; imperiul MU se întindea pe teritoriul unde se află astăzi Japonia, iar Lemuria era plasată în Oceanul Pacific. Presupunând că Pământul mai avea încă o orbită, atunci și oamenii arătau altfel – erau mai mari și aveau o formă nu atât de material-fizică precum avem noi astăzi. Ei trăiau în aceleași timpuri cu dinozaurii, așa cum indică diferite artefacte.)

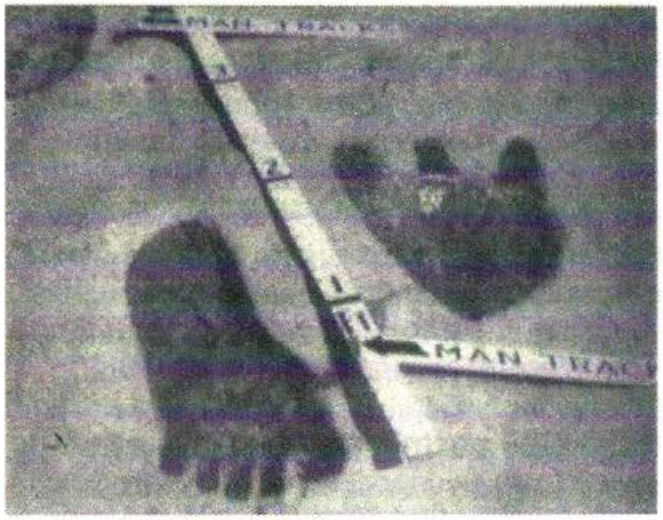

Fig. 5. Document geologic fosil din Glen Rose, Texas. Urme sauriene şi urmă de picior omenească uriaşă, una lângă alta! Cine a lăsat aceste amprente de picior?

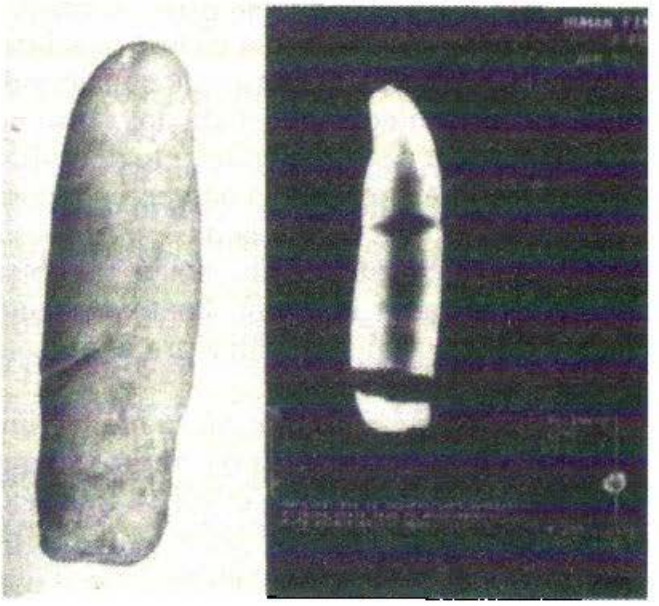

Fig. 6. Acest deget fosilizat a fost găsit, de asemenea în Texas, însă este mai mare cu circa 20% decât un deget obişnuit. Este evident că provine de la un uriaş şi are o vechime de mai multe milioane de ani. În dreapta acestuia este o radiografie a degetului, la care – în afară de mărime – nu se poate observa nici o diferenţă faţă de omul de astăzi.

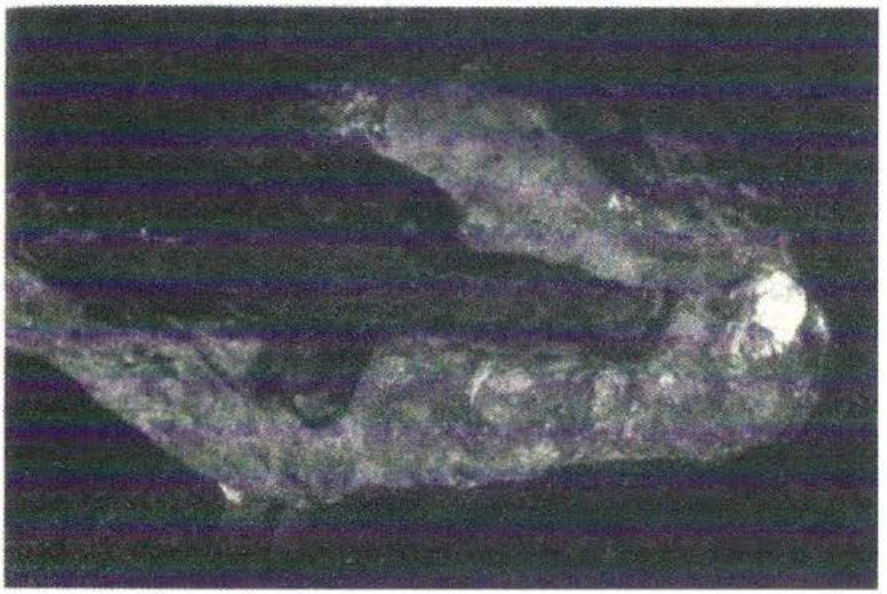

Fig. 7. Aşa-numitul „ciocan din Texas" face parte dintre cele mai ciudate descoperiri ale istoriei pământului şi constă din fier în procent de 96,6%, din care cauză nu se oxidează.
Oficial, fierul se prelucrează din jurul anului 2000 î.Chr. Acest ciocan are însă o vechime de 140 de milioane de ani.

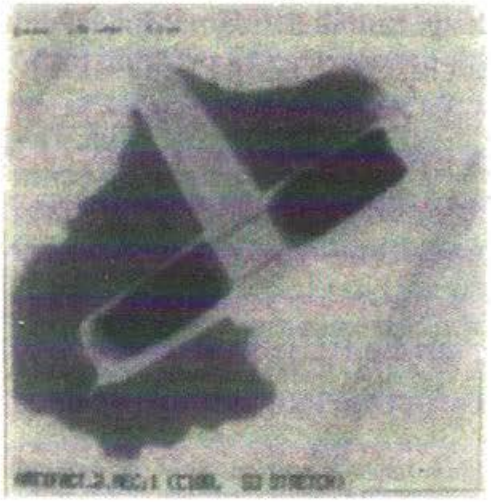

Fig. 8. Radiografiile confirmă că oțelul nu prezintă nici o poluare chimică sau neregularități.

După părerea lui Muldașev, primii lemurieni aveau patru brațe, o statură uriașă (până la 20 de metri) și două fețe, dintre care cea din spate avea un al treilea ochi complet dezvoltat. Cei care au urmat după ei semănau mai degrabă cu atlanții – două brațe, o față, iar cel de-al treilea ochi se retrăsese deja în interiorul craniului.

Descendenții lemurienilor, pe care Muldașev i-a numit lemuro-atlanți, erau foarte dezvoltați din punct de vedere tehnic, cunoșteau zborul orbital și trăiau laolaltă cu lemurienii.

În privința afirmațiile referitoare la lemurieni, personal sunt sceptic – înainte de toate în ceea ce privește cele patru brațe și cele două fețe. Prezentând aceste date, dr. Muldașev face referire la relatările Helenei Blavatsky despre capacitățile unui mediu.

Mai concret se poate discuta în cazul insulei-continent Atlantida. Aceasta trebuie să fi fost un mare continent care s-a scufundat treptat în mare. Întrucât în vremea Atlantidei, datorită poziției ei, clima de acolo era foarte caldă și umedă, și flora era alta. Multe plante creșteau sub apă și chiar atlanții aveau însușiri de amfibieni (membrane interdigitale, iar fața prezenta caracteristicile menționate anterior).

Pe atunci cerul avea o nuanță roșiatică, iar atlanții dezvoltaseră aparate de zbor surprinzătoare, care pot fi comparate cu așa-numitele *farfurii zburătoare* – aparate de zbor care erau puse în mișcare printr-un fel de propulsie antigravitațională.

Ei dispuneau și de „energie dirijată psihic" (telekinezie), ceea ce le-a permis ca prin forța de concentrare să acționeze asupra obiectelor, la fel precum Uri Geller și copiii-mediu pe care i-am vizitat în Hawai, capabili să deformeze obiecte sau să le facă să zboare prin aer. Atlanții și-au folosit forța de concentrare pentru a construi edificii, în acest sens piramidele de la Giseh putând fi caracterizate drept ultimele mari monumente atlante

Însă această forță uriașă pe care o aveau atlanții și cunoștințele lor despre legile naturii au fost folosite și în formă distructivă. Prin încrucișare genetică au fost create ființe mixte, iar o parte a populației a fost adusă în stare de robie; în cele din urmă a avut loc o catastrofă naturală – o inundație catastrofală care a afectat o mare parte a pământului. Orașele au fost inundate, iar partea principală a Atlantidei s-a scufundat.

Despre ce anume a provocat inundația există diferite date în literatura disponibilă – lovitura unui corp ceresc, declanșarea focosului armelor nucleare, intervenția extratereștrilor sau deplasări ale faliilor polului, fenomene care se repetă la fiecare ciclu de 13.000 ani. Aici se pot face speculații.

În orice caz, o parte a atlanților au supraviețuit și s-au mutat în alte părți ale pământului, unde, în decurs de milenii, s-au adaptat noilor condiții și și-au schimbat înfățișarea. Totuși, în mod evident mai există și atlanți care au trecut în starea samâdhi și până astăzi există în corpurile lor. Însă mulți atlanți s-au retras în zonele marilor munți ai lumii, deoarece acolo inundația nu putea să le provoace nici o distrugere. Lui Muldașev i s-a spus că mulți atlanți și-au găsit adăpost în Himalaya, alții sub platoul Giseh din Egipt.

Eu personal cunosc asemenea povestiri din Carpați, însă cele mai cunoscute provin din Anzi. Anzii sunt străbătuți de sisteme de tunele și, cum am amintit deja, în Yucatan, Mexico și de asemenea în Belize am întâlnit oameni care au confirmat că unele dintre aceste orașe subpământene mai sunt locuite și astăzi. În anul 1999 am fost mai întâi în Peru și Bolivia, în 2001 împreună cu Stefan Erdmann în Brazilia și în 2002 în Chile, toate

călătoriile fiind în legătură cu cercetările privind sistemele de tunele subpământene. Atât în Peru, cât și în Brazilia ne-a fost confirmat totul. (Mai mult despre aceasta probabil într-o lucrare separată, deoarece aici ne-am îndepărta prea mult de temă.)

Alți atlanți trăiesc astăzi în adâncurile oceanului și s-au adaptat pe deplin la apă. Despre cavitățile din pământ și despre teoria lumii grotelor am relatat mai înainte, precum și despre rapoartele șocante ale cercetătorilor polari privind deschizăturile de la poli, prin care, după cum se afirmă, se poate intra sau pătrunde în zbor într-o cavitate din centrul pământului. Se găsesc și aici atlanți?

Dr. Muldașev a aflat de la învățații din Himalaya că mulți dintre așa-zișii *profeți ai lumii* sunt persoane în vârstă de mii de ani și chiar mai bătrâne, care, la un ciclu de câteva sute de ani, *„se dezgheață"* din starea samâdhi, spre a se face cunoscute lumii, pentru ca după aceasta *„să adoarmă"* din nou.

Se aprinde un beculeț!

Am citat aici în mod fidel? Ce afirmase despre sine contele de Saint Germain?

„Către sfârșitul secolului dispar din Europa și plec în ținuturile Himalayei. Trebuie să fac o pauză, să mă odihnesc. Însă în câteva decenii voi face să se audă din nou de mine – în exact optzeci și cinci de ani, oamenii își vor îndrepta din nou privirea spre mine."

Și nu afirmase el că a călătorit în Himalaya, unde ar fi întâlnit oameni *„care știu totul"*?

Dar să continuăm cu rezultatele lui Ernst Muldașev. Prin urmare, există ființe care la un ciclu de câteva sute de ani se dezgheață din starea samâdhi și vin în mijlocul oamenilor. Astfel se povestește și în istorie despre cei cunoscuți drept Buddha: primul Buddha, așa-numitul Buddha bon-po se numea Tonpa Shenrab, a apărut acum 18.013 ani în Tibet, în țara Shambhala, și i-a învățat pe oameni legile spirituale. Toți ceilalți Buddha i-au urmat învățăturile. Și el a fost descris ca arătând neobișnuit. Din învățăturile sale se deduce că pe Pământ trebuie să apară 1.002 de profeți. Cât de mulți au apărut până astăzi nu poate nimeni să spună cu exactitate, dar ultimul Buddha a apărut în urmă cu 2.044 de ani. Interesante la acest Buddha sunt, înainte de toate, cele 32 de caracteristici prin care el s-a diferențiat de oamenii „normali".

După cum s-a transmis posterității, cele mai importante sunt:

- membrane interdigitale la degetele de la mâini și de la picioare;
- la picioare nu avea partea superioară a labei piciorului;
- brațele sale ajungeau până la genunchi;
- organul bărbătesc al lui Buddha era ascuns, prin urmare nu se vedea;
- pielea lui Buddha avea o nuanță aurie;
- avea buclele albe cu o strălucire argintie;
- pe cap avea o proeminență de formă rotundă, șerpuind în sensul acelor de ceasornic;
- avea o limbă lungă, cu care putea să ajungă la rădăcina părului și la urechi;
- avea 40 de dinți, care nu aveau spații între ei. (5. p. 185 și 186)

În măsura în care corespunde realității, această enumerare duce la concluzia că Buddha a fost sau un membru al uneia dintre civilizațiile anterioare (atlant ori lemurian) sau un extraterestru.

Cum am ajuns la această opinie?

Să privim corpul reprodus aici. Nu are acesta o anumită asemănare cu atlantul nostru? Și această ființă trebuie să fie un presupus extraterestru, despre care se spune că ar fi murit la prăbușirea unei navete cosmice în Roswell, New Mexico, în anul 1948. Ce m-a uimit imediat a fost faptul că la acest corp organele sexuale bărbătești sunt ascunse sub un pliu și la prima vedere arată ca o femeie. Exact aceeași descriere o găsim și la Buddha, iar capul cu urechile mici și cu ochii mari se aseamănă foarte mult cu cele ale atlantului din reconstituirea dr. Muldașev reprodusă mai sus, nu credeți?

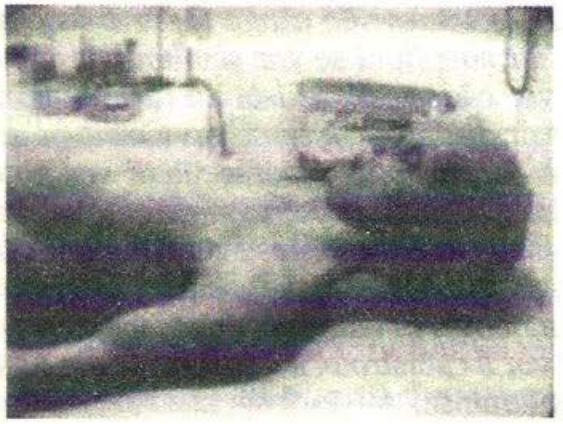

Fig. 9 şi 9a. Mult timp s-a discutat aprins dacă filmul lui Santilli – în care se arată autopsia unui extraterestru mort – este autentic sau nu. În orice caz, independent de aceasta, asemănarea cu atlantul este uluitoare: şi la el organele sexuale masculine sunt ascunse sub un pliu al pielii. Sau poate că unii nu sunt *extra*-tereştri, ci atlanţi din interiorul pământului?

Să punem acum câteva întrebări generale:

La ce ar putea folosi de fapt un fond genetic? Pentru obţinerea învelişurilor corpurilor care existaseră pe pământ, cândva, cu mult timp în urmă? Însă ce sens să aibă aceasta, când totuşi spiritul este cel care domină corpul?

Răspunsul este concludent pentru Muldaşev: corpul a fost creat în cadrul evoluţiei, într-o perioadă îndelungată şi s-a adaptat condiţiilor externe ale planetei. Şi, la urma urmei, pentru a putea juca „jocul vieţii" în lumea fizică, şi sufletul are nevoie de un corp, pentru a putea să-şi facă loc în această densitate. De aceea, este mai judicios să se păstreze corpul, decât să fie creat din nou. Şi în plus, fiecare celulă poartă în sine toate amintirile trecutului...

În acest fel, samâdhi este o ancoră de salvare a omenirii, deoarece corpul se poate păstra secole de-a rândul şi în caz de nevoie, prin reînsufleţire, se poate crea o nouă civilizaţie. Deja au dispărut mai multe civilizaţii şi de fiecare dată oameni reîntorşi din starea samâdhi au devenit germenele noii omeniri.

Şi civilizaţia noastră de acum se află cu puţin înainte de a-şi atinge apogeul şi, în acelaşi timp, se îndreaptă spre o clarificare a „vechiului", aşa cum ne-au prezis în mod unanim vizionarii din toate timpurile şi din toate părţile lumii. Şi toţi mai spun că după aceasta va veni un nou început – interesant de arătat că se vorbeşte despre noi tehnologii, zbor interplanetar şi contactul cu oamenii din interiorul pământului (în legătură cu aceasta vezi şi cartea mea *„Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg"*).

În legătură cu aceasta, Charles Berlitz ne relatează:

„În inima Asiei, în deşerturile Mongoliei şi în munţii Tibetului deja de multe secole se povesteşte despre misterioasa şi mistica legendă referitoare la Agarthi şi la stăpânitorul ei, regele lumii. După credinţa multor oameni, Agarthi este o lume în interiorul pământului, constând din grote uriaşe aflate sub podişul central asiatic, peşteri în care, prin intrări secrete, vechi populaţii au pătruns în această lume şi după cum se spune, până în ziua de astăzi duc o viaţă enigmatică. Acest Shangri-La a continuat să existe sub teritoriul stăpânit de comunişti şi ori de câte ori stăpânitorul său, regele lumii, face preziceri, dintr-o dată păsările şi alte vieţuitoare ale pământului amuţesc. Înainte cu sute de ani, acest rege al lumii a făcut o profeţie, care – luând în considerare prezumtivul moment al înfăţuirii – se referă, ca multe altele, la a doua jumătate a secolului al XX-lea. Oamenii îşi vor neglija tot mai mult sufletele... pe pământ va domina cea mai cruntă depravare. Oamenii vor fi ca

*animalele setoase de sânge și vor fi însetați de sângele fraților lor. Semiluna se va întuneca, iar adepții ei se vor scufunda în minciuni și în războaie nesfârșite... Coroanele regilor vor cădea... Va exista un război îngrozitor între toate popoarele lumii... Națiuni întregi vor dispărea... Foamete... Crime pe care legea nu le cunoaște... Inimaginabil de devreme pentru lume... persecutații vor atrage asupra lor atenția întregii lumi... Vechile străzi vor fi umplute de mase de oameni, care se vor muta dintr-un loc în altul... Cele mai mari și mai frumoase orașe vor fi mistuite de flăcări... Familiile se vor destrăma... Credința și dragostea vor dispărea... lumea se va goli... după cincizeci de ani vor mai fi numai trei mari națiuni... Și cincizeci de ani mai târziu, va fi război care va dura timp de optsprezece ani și vor fi catastrofe, **iar popoarele din Agarthi își vor părăsi grotele subpământene și vor ieși la lumină**..."* (17. p. 33-34)

După cercetările dr. Muldașev, grotele samâdhi se împart în trei categorii:

1. Grote samâdhi cu oameni ai civilizației noastre (Saint Germain?),
2. Grote samâdhi cu atlanți și oameni ai civilizațiilor mai vechi (Lemuria, Hyperborea) și
3. Grote samâdhi cu oameni ai civilizației noastre *și* ai civilizațiilor mai timpurii.

Dr. Muldașev însuși a reușit într-adevăr să viziteze două „călăuze" ale unei grote samâdhi, care adăpostește cel puțin *un* atlant, și să se împrietenească cu ele. Muldașev a aflat că cel mai în vârstă nu mai merge în grote (are 95 de ani), iar cel mai tânăr face aceasta numai o dată pe lună – când este Lună Plină sau în a 11-a până la a 12-a zi după aceasta.

„Călăuza" mai tânără a spus că el începe să mediteze deja cu o săptămână înainte și când ajunge în prima cameră a grotei, acolo începe să se roage mai intens și își adâncește meditația.

Ernst Muldașev și însoțitorul său Valeri Lobankov n-au aflat multe lucruri de la acest om, iar de la cel mai în vârstă, *„remarcabilul om mai în vârstă„* – cum îl numește Muldașev – nici atât.

Ernst Muldașev a înregistrat pe bandă convorbirea extrem de interesantă și a publicat-o în cartea sa, din care aș dori să vă pun la dispoziție pasajele esențiale.

După ce dr. Muldașev, Valeri Lobankov și translatorul Kiram luaseră loc, Muldașev i-a arătat călăuzei mai în vârstă fotografia atlantului.

La început, acesta a manifestat reticență și a adus argumentul că tema grotelor samâdhi reprezintă un secret și că nu are voie să spună nimic despre aceasta.

A trebuit să i se pună multe întrebări, până când, treptat, a părut dispus să vorbească. Muldașev a declarat:

➔ *Totuși sunt convins că în grote există oameni în starea samâdhi, exact cu această înfățișare – nu am cedat eu – și am arătat din nou fotografia noastră.*

⇨ *În sălile la care am acces nu există oameni care să arate astfel. Există asemănători...*

➔ *Valeri și cu mine am avut un schimb de priviri. Valeri a spus șoptind: Există mulți acolo! Dacă în sălile la care aveți acces există oameni în starea samâdhi, care arată asemănător... (aici în mod intenționat am făcut o pauză).*

⇨ *Nu toți arată asemănător, a spus enervat omul mai în vârstă.*

➔ *Dar în celelalte săli ale grotei, am continuat, trebuie să se găsească oameni în starea samâdhi, care arată exact la fel ca acesta de aici din fotografie.*

⇨ *Ei nu arată tocmai astfel. Însă aceasta este un secret.*

➔ *Apoi ne-a luat fotografia în mână și dintr-o dată a spus: sunt foarte emoționat când văd așa ceva! De unde aveți această fotografie?*

Muldașev n-a dat nici un răspuns la această întrebare și a început să vorbească despre al treilea ochi. Omul a negat existența unui al treilea ochi, însă despre ochii normali ai

ființelor din grotele samâdhi, precum și despre nasul și urechile acestora a spus următoarele:

⇨ *Unii dintre ei au ochi neobișnuiți de mari, alții nu.*

➔ *Ați văzut în grota dumneavoastră oameni cu nasul în formă de spirală, ca un fel de ventil?*

⇨ *Nu, forma nasului este altfel la ei. La unii nasul este mic, la alții mare, întocmai ca la toți oamenii.*

➔ *Dar în celelalte săli, la care nu aveți acces, ar putea să fie acolo oameni cu un nas în formă de spirală, ca un fel de ventil?*

⇨ *Aceasta este un secret.*

➔ *Lobankov s-a aplecat spre mine și a șoptit: „Aceasta sună ca un Da". Spuneți-ne, oamenii din grotă au urechile mari sau mici, ca în această fotografie?, am continuat eu interogatoriul anatomic.*

⇨ *Au urechi mari, unii chiar foarte mari, alții însă cu totul obișnuite. Urechi atât de mici ca în această fotografie n-am văzut...*

➔ *Oamenii din grotă au o asemenea gură, precum cea din fotografie?*

⇨ *Omul a examinat atent fotografia. Nu, nu au o asemenea gură. Gura lor este ca gura oamenilor obișnuiți. Însă... s-ar putea să fie, este cu totul altfel.*

➔ *Cum?*

⇨ *Aceasta este un secret...*

Dr. Muldașev s-a interesat și de cutia toracică, iar călăuza mai în vârstă a confirmat că unii ar avea cutia toracică mai mare decât normal, că în grote s-ar afla oameni cu diferite dimensiuni ale corpului.

Eu personal găsesc palpitantă următoarea întrebare a lui Muldașev:

➔ *Au oamenii din grotă un craniu neobișnuit de mare?*

⇨ *Sunt diferențe extrem de mari. Unii au un craniu foarte mare, alții îl au mare, prelung, de forma unui turn, iar alții îl au cu totul obișnuit. Însă toți au părul lung.*

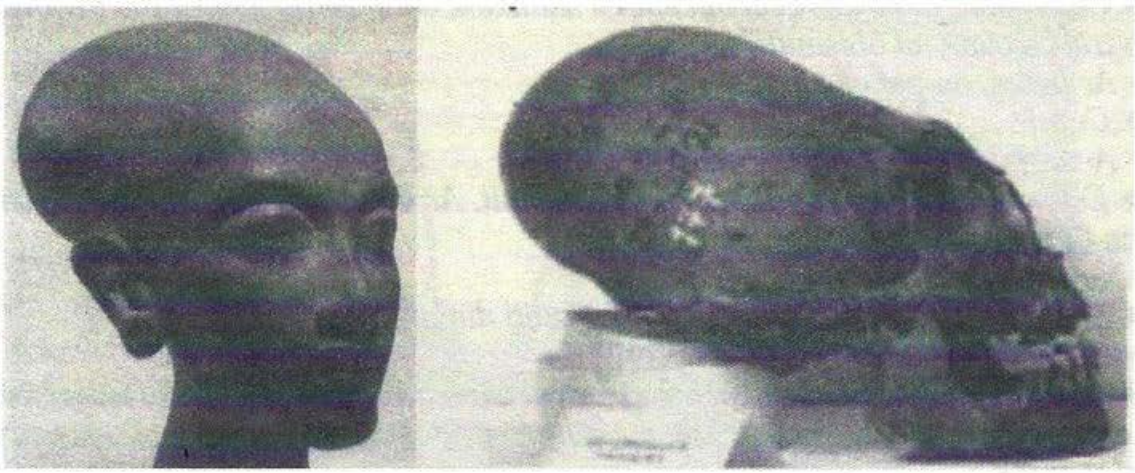

Fig. 10, 11. Călăuza mai în vârstă din grota samâdhi afirmă că în grotă se găsesc ființe la care craniul este alungit, având forma unui turn. Ființe cu asemenea capete au existat nu numai în Tibet. Cel din partea stângă aparține reginei Nefertiti din Egipt, iar cel din dreapta a fost găsit în Bolivia, așadar în America de Sud. Întâmplare?

➔ *Lobankov și cu mine ne-am privit din nou. Ne unea aceeași idee: în grotă se găsesc oameni ai diferitelor civilizații. Deodată, deosebitul omul mai în vârstă ne-a luat luat fotografia în mână și a spus, fără să aștepte o altă întrebare:*

⇨ *Dacă oamenii din grotă au o față ca aici în fotografie, în acest caz corpul lor este mare și puternic. Dacă au o față normală, atunci corpul lor este mai suplu.*

➔ *Lobankov și cu mine am amuțit. Omul mai în vârstă recunoscuse în mod indirect că în grotă există oameni a căror înfățișare se aseamănă cu ipoteticul nostru atlant (desigur, cu anumite corecturi). Atunci l-am întrebat: Și ați văzut la oamenii din grotă membrane interdigitale la degetele de la mâini și de la picioare?...*

⇨ *Nu, niciodată. Ei au degetele de la mâini și de la picioare cu totul normale, numai că au unghiile foarte lungi.*

➔ *Au degetele de la mâini și de la picioare răsfirate?*

⇨ *Nu...*

Ernst Muldașev l-a chestionat în continuare în legătură cu ochii și dacă aceștia ar avea arcul superior al pleopelor mărit, întrebare la care omul nu a putut să răspundă, deoarece ființele ar ține ochii aproape închiși. După aceasta a luat din nou în mână fotografia atlantului și din nou s-a arătat emoționat.

În continuare, Muldașev l-a întrebat despre rațiunea grotelor samâdhi, însă omul n-a vrut să dea nici o explicație concretă. A declarat că ar exista un scut de protecție care ar împiedica pătrunderea intrușilor. Cu toate acestea, cine trece proba de meditație cerută, acela poate să pătrundă în grotă. Aceasta însă încă nu s-a întâmplat, a afirmat călăuza mai în vârstă.

➔ *Cine nu i-a lăsat să intre în grotă?*

⇨ *El!*

➔ *Cine este El?*

⇨ *Aceasta este un secret...*

Călăuza mai în vârstă a spus că ființele nu se mișcă niciodată și că acolo rămân tot timpul în poziția lui Buddha. La întrebarea dacă a vorbit vreodată cu aceste ființe, a afirmat din nou că aceasta este un secret.

Să urmărim mai departe discuția, care acum devine ceva mai interesantă:

➔ *Ce credeți, după ce revin din starea samâdhi, oamenii cu înfățișarea neobișnuită ar putea trăi ca oamenii obișnuiți?*

⇨ *Ar putea, numai că altfel.*

➔ *Cum?*

⇨ *Aceasta ar trebui să-i întrebați pe lama.*

➔ *Este cunoscut că Buddha arăta neobișnuit. Ar fi putut reveni din starea samâdi în vreuna dintre grote?*

⇨ *Nu știu asta.*

➔ *Seamănă cu Buddha oamenii neobișnuiți din grotă?*

⇨ *Unii seamănă cu el, alții nu.*

➔ *Această informație a fost pentru mine și pentru Valeri deosebit de valoroasă, deoarece ea ne confirma ipoteza îndrăzneață despre grotele samâdhi mixte, cu spectrul complet al reprezentanților diferitelor civilizații pământene. Am întrebat în continuare: Ce credeți, cine-i aduce pe oameni să rămână în starea samâdhi, am întrebat eu.*

⇨ *Aceasta trebuie s-o știe lama, a repetat omul mai în vârstă.*

➔ *El spune numai ce știe, comentă încet Lobankov. Am întrebat: Cu ce scop intră oamenii în starea samâdhi, pentru sute, chiar pentru mii de ani?*

⇨ *Presupun că cei mai mulți vor să se păstreze pentru viitor...*

La întrebarea de ce în grote se găsesc nu numai oameni obișnuiți, ci și oameni care nu ne seamănă, a primit următorul răspuns:

⇨ *Cei neobișnuiți sunt oameni din vremuri străvechi, cei care se mențin de mult timp în starea samâdhi.*

➔ *Cine apără grotele samâdhi?*
⇨ *Spiritul.*
➔ *Al cui spirit?*
⇨ *Al Lui.*
➔ *Cine este El?*
⇨ *Acesta este un mare secret..*

Călăuza mai în vârstă a declarat apoi că el s-ar îngriji ca în grote totul să fie în ordine și că ființele de acolo ar sta pe o piele de tigru, în poziția lui Buddha, cu mâinile pe genunchi și că ochii – pe jumătate închiși – ar privi în sus, astfel că se vede albul ochiului. El a atins deja și corpurile, iar la palpat acestea s-ar simți consistente și reci.

La sfârșitul discuției, Muldașev a întrebat dacă îi este permis să intre în grotă.

A doua zi dr. Muldașev a primit într-adevăr aprobarea de intrare în grotă, însă nu a ajuns prea departe. Imediat după prima sală, totul a început să se petreacă așa cum descrisese călăuza mai în vârstă – cu toate că Muldașev se apăra din toate puterile împotriva simptomelor apărute: indispoziție, durere de cap insuportabilă, așa încât a trebuit să se întoarcă din drum. S-a retras până când efectele au dispărut, a mai făcut încă alte două tentative care au avut aceleași urmări, iar în cele din urmă a renunțat. (5, p. 229-238)

Rezumat:

Ce am înțeles din cercetările lui Ernst Muldașev și din evenimentele trăite de el?

Un lucru devine clar – omul nu se trage din maimuță, ci este produsul final de până acum al unei evoluții infinit de lungi, de milioane de ani pe această planetă. Au existat culturi avansate cu un stadiu de dezvoltare tehnică mult superior celui avut de noi astăzi, care însă au dispărut din nou.

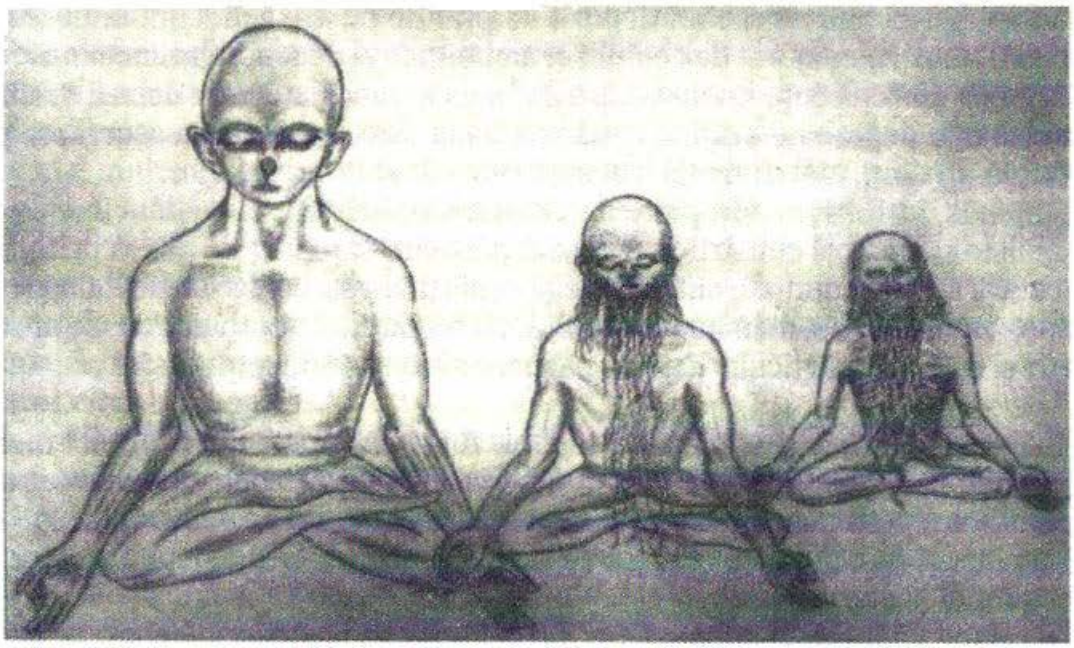

Fig. 12. Fondul genetic al omenirii – În grotele samâdhi se găsesc reprezentanți ai diferitelor civilizații.

Din toate aceste civilizații anterioare au existat oameni care s-au retras în locuri ascunse (grote, locuri în adâncul oceanului, orașe subpământene...) și s-au menținut într-o stare pe care asiaticii o numesc *starea samâdhi*; această stare le dă posibilitatea ca, printr-o conștiință puternică, să-și controleze procesele metabolismul astfel încât își transpun corpul într-o stare de nemurire care evident poate să dureze la nesfârșit (atâta timp cât grota nu se prăbușește și corpurile nu sunt distruse...).

Aceste grote samâdhi pot fi considerate – așa cum este de părere dr. Muldașev – drept un fel de *fond genetic*, un rezervor al tuturor categoriilor de oameni de până acum, care au populat această planetă și care – în cazul unei catastrofe globale – pot fi reactivați în orice moment, pentru a da din nou naștere vieții pe pământ.

Totuși mai există o posibilitate care, după părerea mea, este la fel de plauzibilă și care coincide cu alte rezultate ale cercetărilor mele: aici pare să nu fie vorba despre *corpuri*, ci despre *suflete* care sunt legate de aceste corpuri. La aceste suflete, la aceste străvechi și extrem de puternice potențialități psihologice este vorba despre purtători de energie cu adevărat uriașă, care prin prezența lor mențin o frecvență a pământului mai înaltă și un nivel mai ridicat de energie, iar prin aceasta pot hotărî soarta unor întregi popoare. Dacă acești deținători de energie ar muri și sufletele ar trece în lumea spirituală, atunci probabil că frecvența oscilației pe pământ s-ar reduce considerabil, iar forțele „întunecate" ar avea posibilitatea să acționeze mai ușor.

Să ne imaginăm aceasta metaforic: ne găsim în timpul nopții într-o încăpere care, în loc să fie luminată cu un bec, este luminată de sute de lumânări aprinse. Însă cele mai multe sunt lumânări mici sau lumânări normale, pentru uz caznic. Dar în încăpere se găsesc și câteva lumânări foarte mari pentru biserică, aprinse deja de mult timp și care vor mai arde încă mult timp, în vreme ce lumânările mici sunt stinse demult.

În mod asemănător ne putem imagina și sufletele ființelor samâdhi, aceste suflete mari, imemoriale și puternice, care mențin pe pământ o anumită oscilație fundamentală.

Unul sau altul dintre cititori poate să obiecteze că încă n-a auzit niciodată despre atlanți, uriași sau ceva asemănător, că așa ceva n-ar exista – și încă atlanți uriași? Despre asemenea ființe ar ști totuși arheologii noștri.

În mod cert ei știu, deoarece în anul 1833 soldații au găsit în Lampock Rancho, California, unde voiau să amenajeze un depozit de praf de pușcă, scheletul unui om înalt de aproape patru metri, înconjurat de cochilii ornamentate și de simboluri necunoscute. Lângă acest uriaș se afla o secure imensă, care amintea în mod categoric de zeii nordici. Ceea ce însă indică mai degrabă o origine nepământeană este faptul că această ființă prezenta un rând dublu de dinți, atât în maxilarul superior, cât și în cel inferior.

De asemenea, în 1891, în apropiere de Crittenden, Arizona, la o adâncime de aproape trei metri, niște muncitori constructori au dat peste un sarcofag de piatră uriaș, pentru a cărui cercetare au fost anunțate autoritățile și experții. În sarcofag s-a găsit un sicriu mare al unei ființe omenești, asemănătoare omului, cu o mărime a corpului tot de aproximativ patru metri și cu o altă particularitate: la picioare avea șase degete – la fel ca mortul de la Roswell! (18, p. 290)

Însă, înainte de a trece la următorul capitol, voi relata unele din propriile mele cercetări în domeniu: în septembrie 1989 am întâlnit în Phonix, Arizona, un tânăr american cu numele *Sean*, care petrecuse un an și jumătate la Dalai Lama în Dharamsala, în Himalaya indian. Sean însuși este dotat cu însușiri de mediu și acolo a fost instruit de către călugări în arta meditației și clarviziunii.

El mi-a relatat că într-o zi a fost sfătuit de călugări să postească; deoarece ar urma să participe la o inițiere, de aceea era necesară și o purificare interioară. A postit mai multe zile și apoi, într-o dimineață, au venit la el călugării și au plecat împreună. Au urcat un munte până la înălțimi unde aerul era rarefiat, și s-au oprit în fața intrării unei grote. Anterior, aceasta nu-i atrăsese deloc atenția lui Sean.

Au intrat în această grotă și au mers printr-un tunel timp de mai multe ore. Însă ce i-a fost dat să vadă pe drumul într-acolo cu greu se încumeta să povestească. Acolo se aflau niște sălbăticiuni – el a folosit termenul de *pricolici* – în orice caz „ceva" cu ochi roșii incandescenți, care abia așteptau ca cineva să se desprindă de grup. Lui Sean i s-a explicat

că forțele psihice ale celor mai puternici doi călugări ar ține la distanță sălbăticiunile, însă acești doi călugări trebuie să se găsească în fruntea și la coada grupului. Dacă, de exemplu, Sean ar fi fost ultimul din grup, atunci i-ar fi sunat ceasul. În continuare i s-a spus că aceste ființe se află acolo pentru a păzi ca nici un neavenit să nu pătrundă în această grotă și să nu ajungă în locul spre care se îndreaptă ei acum.

După mai multe ore de mers au ajuns în cele din urmă la o poartă uriașă din aur, înaltă de mai mulți metri și s-au așezat pe pământ în poziția lui Buddha. Împreună au început să mediteze și după un timp, treptat, poarta a devenit transparentă. Sean a avut impresia că nu poate să-și creadă ochilor, deoarece în spatele porții a văzut foarte clar mai mulți oameni uriași, stând de asemenea în poziția lui Buddha. Acești oameni aveau părul de aur, o piele aurită și au început să comunice prin telepatie cu el și cu ceilalți. Sean mi-a spus că a avut senzația ca și când creierul și întregul său interior ar fi fost străbătute de o lumină (scanate). Nu s-a putut opune acestei senzații, însă în nici un caz nu s-a simțit îngrijorat sau amenințat. Era de parcă aceste ființe aveau putere asupra lui și îi controlau gândurile. Era foarte evident că-l verificau, deoarece apoi i-au încredințat ceva ce n-a vrut să-mi destăinie. După mai multe ore, grupul s-a despărțit de ființele de aur și a început să străbată drumul înapoi – trecând pe lângă sălbăticiuni, înspre mănăstire, moment în care Sean a afirmat că pe drumul de întoarcere a privit de câteva ori în sus spre intrarea în grotă, însă dintr-o dată aceasta nu se mai putea vedea.

În anul 2000 l-am întâlnit din nou pe Sean – de data aceasta în München – și mi-a confirmat încă o dată istoria.

Ce părere aveți despre aceasta?

Mai am însă încă o altă istorie pe care aș dori să v-o povestesc: în urmă cu câțiva ani, am cunoscut o doamnă fermecătoare din Elveția, cu numele Verena, dispusă să sponsorizeze un inventator care susținea că putea să construiască o mașină concepută să funcționeze pe bază de energie liberă. Din păcate n-a ieșit nimic din asta, deoarece individul era un șarlatan și i-a mâncat bani frumoși. Însă mărinimoasa doamnă avea să-mi povestească o întâmplare extrem de interesantă. Fusese și ea deja de câteva ori în Dharamsala, unde a avut de mai multe ori onoarea să discute personal cu Dalai Lama, întrucât donase pentru el și pentru mănăstirea sa însemnate sume de bani. De aceea am rugat-o ca, data viitoare când va merge la el, să-l întrebe despre lumea grotelor și imperiul subpământean de sub Himalaya (*Shambhala* și *Agarthi*).

S-a ținut de cuvânt, iar la întrebarea dacă acest imperiu subpământean există, a primit răspunsul: *„Am auzit despre aceasta."*

Ei, asta-i ceva extraordinar...

Pe baza discuțiilor mele cu ea, doamna devenise receptivă și se interesase la călugări în legătură cu această ipoteză. Astfel, unul i-a povestit că ar fi fost cândva în acest imperiu subpământean, dar când s-a întors la mănăstire și a vrut să-și conducă frații de credință spre intrarea grotei, pentru a justifica ce le istorisise, n-a mai găsit intrarea.

Toate acestea coincid cu cercetările lui Muldașev și duc în aceeași direcție.

Și de ce n-ați aflat nimic despre toate aceste evenimente și întâmplări – de exemplu, de la oamenii noștri de știință sau de la televiziune? Din același motiv pentru care nu ați fost informați despre faptul că într-o mănăstire japoneză este păstrată o sirenă.

Nu ați fost informați întrucât – din punctul de vedere al puternicilor acestei lumi – nimic nu vă privește, iar dacă vi s-ar aduce la cunoștință ar putea să apară confuzii în imaginea dumneavoastră despre lume! Însă, veți fi de acord cu mine, că aceste ființe sunt ceva mai interesante decât politicienii noștri, care iau parte la spectacole sportive sau își petrec serile la discotecă...

Fig. 13. În templul Karukayado din Hashimoto, Japonia, se păstrează această sirenă mumifiată, având o vechime de 1400 de ani și o înălțime de 65 cm.
Cercetările medicale au stabilit că această ființă nu este o „construcție" – un fel de *Wolperdinger (animal fantastic în Bavaria – n.t.)* al japonezilor – cum le place criticilor să afirme. Partea superioară a corpului este într-adevăr de om, iar cea inferioară este de pește. Sunt aceste ființe un „accident" al naturii – asemănătoare cu unii avortoni (de exemplu, copii cu două capete) – sau ele sunt dovezi că înaintașii noștri efectuau experimente genetice?

Dar de ce vă povestesc toate acestea?

Încă nu vă voi dezvălui motivul. Aveți răbdare – tensiunea trebuie să crească! Ceva însă vă aduc totuși la cunoștință: pe această planetă se petrec lucruri incredibile...

Acum am aflat despre un nemuritor, ba nu, chiar despre mai mulți – care, ce-i drept, nu apar atât de eleganți precum contele nostru, totuși aceasta nu înseamnă neapărat că sunt mai puțin interesanți. Însă lumea noastră mai are de oferit lucruri uimitoare. Diferența față de cele expuse până acum este numai aceea că informațiile care urmează sunt documentate până în ziua de astăzi și oricine le poate verifica. Un prieten de-al meu a spus: *„Ți se încinge calota craniană"*, când devii conștient că aceste documente există încă și astăzi în original și că oamenii de știință și arheologii nu le mai pot face dispărute – spre deosebire de cărțile originale ale Vechiului și Noului Testament; acestea, după părerea mea, nu numai că au fost combinate inteligent, ci și falsificate cu un scop precis, din motive pe care cititorii mai vechi ai lui Jan van Helsing și le pot imagina în mod clar... Și exact acest fapt face ca ceea ce urmează să fie atât de interesant. Și totuși, spre a putea face o comparație cu aceste documente, este nevoie de o mică pregătire.

De aceea, să examinăm mai întâi... Geneza.

GENEZA – TERENUL DE JOACĂ AL ZEILOR

Să începem cu o excursie istorică în timpul Vechiului Testament, pentru a ne da seama că în urmă cu câteva mii de ani pe planeta noastră s-au petrecut unele lucruri uimitoare. Ce trebuie să se fi petrecut acolo este considerat de către atei drept basme, iar de către ceilalți este văzut drept bază a religiei lor – însă ambele interpretări sunt greșite! Evenimentele din teritoriul Palestinei, Egiptului și Mesopotamiei – Irakul de astăzi – sunt pilonii de bază ai religiilor lui Abraham (Abraham a fost un sumerian din Ur), iar prin Vechiul Testament, Coran și cartea lui Mormon ni se induce impresia că pe atunci „Dumnezeu în persoană", așadar creatorul tuturor lucrurilor – tuturor galaxiilor, universurilor, găurilor negre și albe și așa mai departe – a apărut acolo și a discutat cu un „mic popor ales".

Însă a vorbit, într-adevăr, Moise cu „Dumnezeu"? A văzut Moise fața lui Dumnezeu? Un Dumnezeu atotputernic trebuie să se prezinte, adică să se dezvăluie astfel? Această imagine nu poate să reziste în fața gândirii noastre logice. Totuși cu cine a vorbit Moise cu adevărat?

Pe baza descrierii numărului mare de întâlniri cu acest „Dumnezeu" uman, nu putem interpreta aceasta pur și simplu ca pe o viziune, spre a o adapta omului „modern" și „instruit". Ei bine, acum aș dori să vă explic cu cine s-a întâlnit Moise.

Să începem cu contradicțiile în geneză (istoria Creației): în aceasta găsim indicații clare că „Dumnezeul" din Vechiul Testament nu a fost o ființă singulară, ci a fost vorba de mai mulți „zei"; de exemplu, când aceștia l-au creat pe om. Astfel, în Geneză se găsește cunoscuta afirmație: *„Și Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră,...* (1. Moise 1, 26)

În acest loc nu numai că se vorbește la plural – ceea ce de fapt l-ar impresiona pe oricare credincios – ci acești „zei" seamănă în mod evident cu omul.

Totul se deplasează anapoda prin Geneză, unde înainte de toate se relatează despre fiii Domnului (Elohim), care au văzut *„cât de frumoase erau fiicele oamenilor și din toate și-au luat de soții pe care și le-au ales."* (1. Moise 6,2)

Prin urmare, zeii nu erau mofturoși și aveau „aventuri amoroase" cu femeile pământene. Cu afirmația întâlnită ceva mai departe în Geneză, *"...căci și omul este carne"* (1. Moise 6, 3), este foarte clar că „zeii" nu erau ființe *spirituale*, ci *fizice*, altfel nu s-ar fi comportat în așa fel încât sămânța și gena lor să ajungă la femeile pământene.

Înainte de toate, în Geneză găsim o referire la rezultatele cercetărilor făcute de dr. Muldașev: *„În acel timp și chiar și mai târziu, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor și ele le-au născut copii, aceștia au devenit uriașii pe pământ. Aceștia au fost eroii din vechime, oameni cu renume."* (1. Moise 6, 4)

Prin urmare aici îi avem din nou pe uriași!

Acești „zei" sau „fii de zei" vegheau asupra protejaților lor, oamenii. Se spune că *„ochiul atoatevăzător"* ar veghea asupra oamenilor. Așadar oamenii văzuseră pe atunci ceva ce avea forma unui ochi, uneori și a unui *„nor"*, sau ei vedeau *„roți"* care le dădeau lumină și din când în când interveneau, atunci când protejații se aflau în situații dificile și când își demonstrau puterea.

„Și Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nori, ca să-i conducă pe drumul cel bun, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să facă lumină, pentru ca ei să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nori nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții." (2. Moise 13: 21-23).

Probabil că astăzi am denumi „fasciculul de foc" eventual un proiector auto.

Se pare că pe atunci o mulțime de asemenea „nori" zburau încoace și încolo. *„Atunci Îngerul Domnului care mergea înaintea taberei lui Israel și-a schimbat locul și a mers înapoia lor. și stâlpul de nori care mergea înantea lor și-a schimbat locul și a stat înapoia lor..."* (2. Moise 15: 19-20) sau *„În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor s-a uitat spre tabăra egiptenilor și a stârnit învălmășeală în tabăra lor. A scos roțile carelor și le-a îngreuiat mersul."* (2. Moise 15:24-25).

Sau când Moise s-a întâlnit cu „Dumnezeul" ebraic: *„Și Domnul a zis: Iată, voi veni la tine într-un nor gros..."*.

„A treia zi dimineață au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trompeta răsuna cu putere și tot poporul din tabără tremura. Moise a scos poporul din tabără spre întâmpinarea lui Dumnezeu și s-au așezat la poalele muntelui. Însă tot muntele Sinai fumega, pentru că Domnul Se coborâse în foc pe el; fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere. Trompeta răsuna tot mai puternic." (2. Moise 19: 16-19).

„Tot poporul auzea tunetele și sunetul trompetei și vedea flăcările muntelui, care fumega." (2. Moise 20: 18).

„Și Moise s-a suit pe munte și norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a așezat pe Muntele Sinai și norul l-a acoperit timp de șase zile. În ziua a șaptea, Domnul l-a chemat pe Moise din mijlocul norului. Arătarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea ochilor fiilor lui Israel. Moise a intrat în mijlocul norului și s-a suit pe munte. Și Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți."

„Atunci Domnul S-a coborât într-un nor..." (2. Moise 34:5)

„Cât au ținut călătoriile lor, fiii lui Israel porneau numai când norul se ridica deasupra cortului. Și dacă norul nu se ridica, nu porneau, până în ziua când se ridica. Norul Domnului era deasupra cortului ziua; și un foc era noaptea înaintea ochilor întregii case a lui Israel, în timpul tuturor călătoriilor lor." (2. Moise 40:36-38).

Alte locuri sunt indicate la 5. Moise 4,32-40 și 5, 4-5.

O așa-numită „intervenție" o găsim în cartea 1 a lui Moise 20,24: *„Atunci Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc. A nimicit cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și tot ce creștea pe pământ. Soția lui Lot s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stâlp de sare."*

Acest fragment indică un bombardament cu încărcături nucleare – de aici stanele de sare! (La un bombardament atomic, din cauza temperaturii ridicate, victimelor li se evaporă lichidele din corp și rămân cristalele de sare. La atingere, cadavrele devin casante.)

Martorii oculari ebraici de demult, de la care au provenit aceste descrieri (norii, coloanele de foc, fumul și zgomotul puternic) nu puteau să se uite mai de aproape la „Dumnezeul" lor (Jahve). În Vechiul Testament stă scris că, în afară de Moise și de câțiva conducători aleși, nimeni nu a voie să se apropie la "aterizarea" „Domnului" pe vârful muntelui. Acesta amenințase că va ucide pe oricine va încerca să facă așa ceva. La începutul Vechiului Testament există numai descrieri ale „Dumnezeului" ebraic, așa cum l-au văzut din depărtare martorii oculari. Abia mult mai târziu, probabil cel mai cunoscut profet al Bibliei, Ezechiel, a putut să-l privească mai de aproape și să-l descrie mai amănunțit. Iată un scurt extras din cartea lui Ezechiel:

„În al treizecilea an, în ziua a cincea a lunii a patra, pe când eram printre captivi, la râul Chebar, s-au deschis cerurile și am avut viziuni de la Dumnezeu...

M-am uitat și iată, a venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un NOR gros și un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, din mijlocul căreia sclipea ceva ca un metal incandescent. Tot în mijloc se mai vedeau niște figuri, ca patru făpturi vii, cu înfățișare asemănătoare unui om...

Picioarele lor erau drepte, talpa picioarelor lor era ca talpa unui viței și scânteia ca bronzul lustruit. Sub aripi, de cele patru părți ale lor, aveau mâîini de om. Aripile se atingeau una de alta și, când mergeau, fețele lor nu se întorceau în nici o parte, ci fiecare mergea drept înainte..

Făpturile vii alergau și se întorceau ca fulgerul. Mai departe, pe pământ, pe lângă fiecare dintre cele patru făpturi vii era o roată. Înfățișarea acestor roți și materialul din care erau făcute păreau de crisolit și toate patru aveau aceeași întocmire, în așa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roți...

Când mergeau făpturile vii, mergeau și roțile pe lângă ele; când se ridicau de la pământ făpturile vii, se ridicau și roțile...

Și deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca un disc solid, care semăna cu cristalul strălucitor și se întindea sus, deasupra capetelor lor... Și când umblau, le-am auzit aripile vâjâind, ca vuietul unor ape mari și ca glasul Celui Atotputernic, un vuiet tumultuos, ca al unei oștiri. Iar când se opreau, își lăsau aripile în jos..." (Ezechiel 2, 4)

Prima parte a viziunii lui Ezechiel amintește de descrieri biblice de mai înainte ale „Dumnezeului" ebraic: pe cer apare un obiect de foc, aflat în mișcare, care răspândește fum și zgomot. Când obiectul s-a apropiat, Ezechiel a putut să vadă că era din metal. Din obiect au coborât câteva făpturi care arătau ca oamenii și în mod clar purtau cizme de metal și căști împodobite cu ornamente. „Aripile" lor păreau să fi fost pliabile, făceau un zgomot asurzitor și le făceau posibil zborul. Capetele lor erau acoperite cu sticlă sau ceva transparent, în care se reflecta cerul (căști de astronauți). Ei se aflau în mod evident într-un fel de vehicul rotund sau într-un vehicul cu roți, un fel de „automobil lunar" (imaginile din Fig. 22, 23, 24, 25 sunt concludente).

Dacă citim relatările Vechiului Testament – înainte de toate cartea lui Ezechiel și cartea apocrifă a lui Enoh, preamărirea unuia dintre mulții zei preferați – din punctul de vedere al unui om de știință neutru, aproape că putem să ajungem doar la concluzia că se aflase pe drum un grup de astronauți, care era în legătură cu un mic grup de persoane, pe care le dirija, ca unelte credule și docile, spre țelurile lui, de a obține teritorii pentru sine.

Dacă analizăm mai profund problema, constatăm că tot timpul se vorbește despre faptul că și „zeii" se războiau între ei. În epopeea sumeriană a lui Ghilgameș, în mitologia greacă, în scrierile vedice și în alte tăbliță sumeriene, acest lucru este foarte clar. În Vechiul Testament găsim contradicțiile dintre *Elohim* și *Nephilim*. Aproape de parcă diferiți astronauți aveau pe atunci contact cu diferite popoare, pe care le făceau să ducă războaie unele împotriva celorlalte, pentru ca astfel să dobândească teritorii.

Printre extratereștrii distructivi care făceau sclavi. s-ar putea număra și „Dumnezeul" Jehva din Vechiul Testament, deoarece se pune incontestabil întrebarea ce fel de „Dumnezeu" este acela care cere „poporului său ales" ca în timpul „exodului" să distrugă, fără excepție, popoare și semințiii. Ce fel de Dumnezeu este acela care instigă la genocid „poporul său ales" sau chiar îl obligă la așa ceva? De altminteri, în Vechiul Testament acesta nu este un caz singular. În total găsim mai mult de șaptezeci de masacre și genociduri; este vorba aici de multele asasinate, campanii de pradă, violuri în masă și alte crime, de exemplu înmulțirea prin împerecherile consangvine, neluată încă în calcul. Nu este groaznic? La începutul secolului XXI în biserici se citează tot mai des Noul Testament, înaintea predicilor. Și de ce nu? Cuvintele lui Iisus, care au fost moștenite – de exemplu din *Predica de pe munte*, cele 21 de *Epistole*, *Faptele apostolilor* și *Evanghelia după Ioan* sunt fără pereche în literatura universală, marcate de dragoste, pace și înțelepciune. Cu totul altfel este cu Vechiul Testament. Tot timpul se vorbește despre un Dumnezeu sau un Creator mânios, despre război și distrugere din „însărcinarea Domnului", despre

vinovăție și jertfe. În grădina Edenului, Dumnezeu adresează chiar un blestem lui Adam și Evei. Dumnezeu blestemă?!

Dumnezeul Vechiului Testament nu poate să fie Dumnezeul Noului Testament și nici invers!

Prin urmare constatăm: „Fiii Domnului" au coborât din cer și s-au împerecheat cu fiicele pământului. Pe lângă Enoh, au avut loc și răpiri în cazul lui Abraham și Ezechiel – în aeronave (!).

Ei bine, atunci ce s-a întâmplat?

Modificările textelor transmise de milenii pe cale orală, prin numărul mare de transcrieri și în parte schimbările intenționate, sunt evidente deja în primele propoziții ale Genezei. În cele mai vechi texte ebraice se vorbește permanent la plural despre *Elohim* care tradus din ebraică, înseamnă *zei, divinitate* sau *făptura zeilor*. La forma de singular, dacă într-adevăr ar fi vrut să vorbească despre un Dumnezeu, rabinii cunoscători și exegeți ai scrierilor religioase la vechii evrei ar fi folosit pentru Dumnezeu cuvântul *El* (singular)! Deoarece însă n-au făcut aceasta, în interpretare ar trebui să plecăm de la principiul că, de fapt, era vorba despre un grup de zei sau făpturi ale zeilor. De altfel, în akkadiană *El* înseamnă *Ilu*, în arabă *ilah (Alah?)*.

În Geneză, cuvântul *Elohim* apare de 66 de ori. În textele ebraice „oficiale" de astăzi ale Vechiului Testament, în „Biblia Hebraica", cuvântul *Elohim* apare de peste două mii de ori. Acesta este un puternic indiciu că la „începutul" creației nu a fost vorba despre *„iubitul Dumnezeu"*, ci despre un grup de ființe extrem de inteligente!

Dacă însă vom cerceta numai Vechiul Testament, vom bâjbâi în continuare în întuneric. Pentru a afla cine au fost *Elohim* care vizitau pe atunci Pământul, trebuie să recurgem la scrieri mai vechi – și anume la moșteniri, pe care exegeții ebraici le-au copiat, manipulat (lat. *manus* = mână) și le-au făcut istoria originii *lor*...

TĂBLIȚELE SUMERIENE

În 1840 englezul Sir Austen Henry Layard a primit de la British Museum prima comandă de a efectua săpături în teritoriul dintre cele două fluvii, Eufrat și Tigru. Sub coline uriașe (în ebraică numite și *tells*), acesta a descoperit de-a lungul anilor vechi orașe sumeriene. Dar o dată cu scoaterea la iveală a vechilor orașe „biblice", au mai fost descoperite și cele mai vechi dovezi scrise până acum ale înaintașilor noștri: mai multe mii de tăblițe de argilă și mulți alți cilindri.

Această descoperire a făcut senzație! Fără îndoială că, până în ziua de astăzi, ea este desconsiderată de către mulți „specialiști" și teologi – din motive bine întemeiate!

Informațiile au fost vaste și dintr-o dată au oferit o imagine foarte clară a societății de atunci: contracte vechi, texte de legi, dispoziții, documente de căsătorie, prescripții medicale, scrieri teologice și filozofice, precum și moșteniri istorice. Deosebit de interesante au fost însă geneza și probabil cea mai veche hartă din lume a stelelor!

Așa cum am aflat și despre alte culturi mai vechi, și în cultura sumeriană scrierea și cititul erau rezervate doar unei caste restrânse. Marea majoritate a populației nu cunoștea scrisul și cititul. De aceea, sumerienii au început să facă din argilă mici tăblițe de formă pătrată, cu latura de câțiva centimetri. Apoi, cu un obiect ascuțit se scrijelea pe tăblițe, iar la sfârșit acestea erau arse într-un cuptor. În decursul secolelor scrisul a fost dezvoltat de către învățați, iar din simplele pictograme a luat naștere scrierea cuneiformă. Însă originea scrisului sumerian se putea recunoște și putea fi demonstrată încă din scrierea silabică a akkadienilor.(42)

Știința datează începutul culturii sumeriene aproximativ între anii 3800 până în 4000 î.Chr. În acest timp sumerienii au populat teritoriul dintre cele două fluvii, între Eufrat și Tigru, în Irakul de astăzi. Mulți cercetători declară că această cultură a apărut pe neașteptate pe scena lumii, fără stadii de evoluție precedente, vizibile și științific demonstrate. Sumerienii aveau deja un sistem de canalizare și irigații, o arhitectură modernă și cunoșteau știința construcțiilor, practicau navigația și desfășurau un comerț exterior activ; cultura agrară era deja dezvoltată, aveau de asemenea un sistem școlar modern, un sistem administrativ, farmaciști și medici.

Înainte de toate, foarte dezvoltate erau cunoștințele medicale. Astfel, prin tăblițele de argilă și prin modelele care reprezintă organele corpului se demonstrează că medicii sumerieni erau inițiați, instruiți în tratamente, terapii și intervenții chirurgicale. Medicina se împărțea în trei domenii: ***Bultitu*** (terapie), ***Schirpir bel imti*** (chirurgie) și ***Urti masch masch she*** (naștere și afirmare). Faptul că medicii sumerieni efectuau deja operații pe creier rezultă din constatările făcute analizând mormintele și scheletele. Pacientul putea să opteze între doi medici, între un medic care trata cu apă (***A.ZU***) și un medic care tratat cu ulei (***IA***). Indicația de tratament, tratamentul și terapia se bazau pe cunoștințe vaste de medicină naturistă.

Faptul că sumerienii aveau cunoștințe solide în domeniul matematicii și al astronomiei/astrologiei rezultă și din descoperirile arheologice.

Matematica sumeriană se bazează pe sistemul sexagesimal în baza 60. Sumerienii împărțeau zodiacul, constând din 12 semne zodiacale, pe care îl folosim și astăzi, în câte 30 de grade. Până în ziua de azi utilizăm calculele elaborate de ei pentru cerc (360 de grade), ore (2 x 12 = 24), zile, săptămâni, luni și anul calendaristic (365, 24 zile). Cuvântul grecesc ***Gaia*** (lat.: *Gaeo*), care înseamnă zeița recoltei, este o derivare de la sumerianul ***KI*** sau ***GI*** (cuvânt, pământ). Semnul pentru aceasta este un oval orizontal, străbătut de opt linii

verticale. Prefixul derivat din acest cuvânt îl folosim în limbajul nostru în cuvinte cum ar fi, de exemplu, *geo-metrie, geo-logie, sau geo-grafie.*

După toate aparențele, sumerienii aveau și cunoștințe solide despre sistemul nostru solar. Mulți oameni de știință afirmă pe bună dreptate că un sigiliu cilindric este o hartă veche a stelelor. Sigiliile cilindrice erau o descoperire a vechilor sumerieni, comparabile astăzi cu o mașină de imprimat. Erau cilindri mici, confecționați din pietre semiprețioase. Aveau o lungime de circa 2,5-7,5 cm și o lățime de două degete. Pe suprafața superioară a cilindrilor erau încrustate motive. După ce cilindrii erau rulați în argilă moale, rezulta un tipar rezistent – un fel de benzi ilustrate ale trecutului, în care sunt tratate teme clasice și biblice. Această tehnică a fost folosită în toate culturile de mai târziu în teritoriul dintre cele două fluvii (babilonienii, asirienii, akkadienii).

Fig. 14. Sigiliul cilindric „VA/243".

Sigiliile cilindrice reprezintă scene din viața cotidiană, scene mitologice, evenimente istorice și acțiuni, care, conform sigiliului, s-au petrecut cu sute și mii de ani înaintea confecționării cilindrului.

„Harta stelelor VA/243" de la muzeul Pergamon din Berlin, între timp cunoscută în toată lumea, nu este singura dovadă scrisă pentru cunoștințele astronomice ale sumerienilor, dar este în mod sigur cea mai interesantă. Sistemul nostru solar, așa cum ne este cunoscut astăzi, a fost reprezentat la scară pe sigiliile cilindrice de către astronomii din antichitate.

„Harta stelelor VA/243" ne arată într-o succesiune corectă: micul Mercur, în aceeași mărime Venus și Pământul, Luna (satelitul Pământului), Marte și evident planetele mai mari Jupiter și Saturn, planetele gemene Uranus și Neptun și la sfârșit Pluto. Spre deosebire de sistemul nostru solar de astăzi, *„vechea hartă a stelelor"* a astronomilor din antichitate ne mai arată însă **între Jupiter și Marte o planetă încă necunoscută.**

Fig. 15. Așa-numita cea mai veche „hartă a stelelor", pe un sigiliu cilindric akkadian, circa 2300 î.Chr. Imaginea arată sigiliul cilindric „VA/243 după rularea pe argilă.

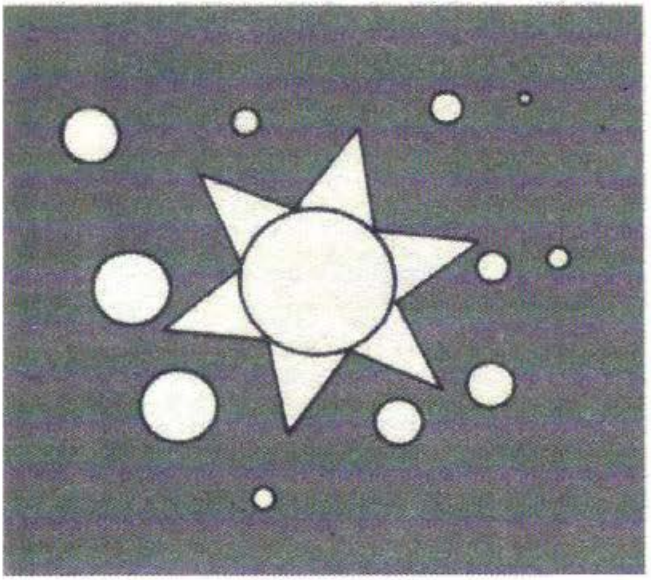

Fig. 16. Reprezentarea pe sigiliul cilindric arată sistemul nostru solar cu o planetă suplimentară.

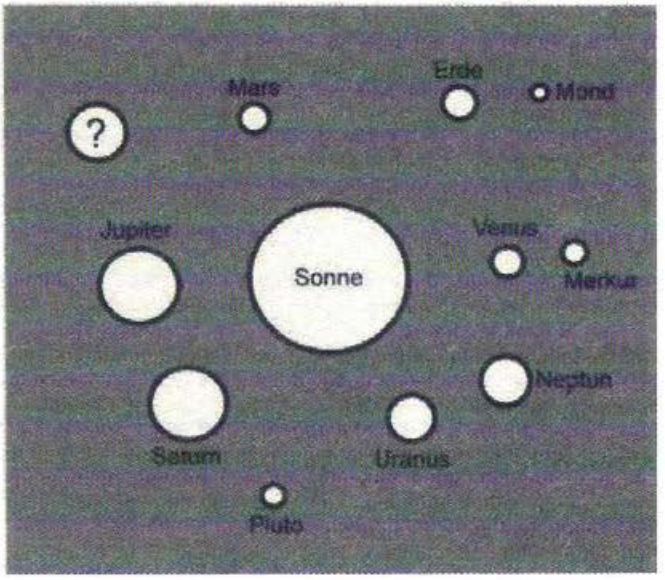

Fig. 17. Pentru comparație: sistemul nostru solar, plus o altă planetă, necunoscută nouă.

Din această „hartă a stelelor" rezultă clar că astronomii vechii culturi sumeriene cunoșteau structura sistemului nostru solar, cu toate planetele. Privit din punctul de vedere al cunoștințelor noastre de astăzi, aceasta ar însemna că înaintașii noștri dispuneau de o știință de care noi am avut parte abia în ultima sută de ani sau, mai bine zis, ne-am bucurat de ea *din nou*. Astăzi privim „la cei din vechime" de sus, aroganți și cu aerul că le știm mai bine pe toate. Ni se spune cu insistență că oamenii antichității, ai vechilor culturi ale Egiptului și ale teritoriului dintre cele două fluvii, în comparație cu noi, cei de astăzi, au fost popoare primitive, ale unei epoci timpurii, având o credință la fel de naivă, cel puțin referitor la univers și la religie. Realitatea este că popoarele și culturile străvechi dispuneau de o știință uimitoare și încă și astăzi în multe probleme nu numai că ne apar enigmatice, ci chiar ne sunt superioare în privința cunoștințelor.

Chiar dacă oamenii de știință de astăzi contestă (însă nu pot combate!), este un fapt dovedit că astronomilor din antichitate le era cunoscută structura sistemului nostru solar! Însă abia după ce fizicianul Isaac Newton a perfecționat telescopul cu oglindă, s-a creat pentru știință premisa de a descoperi planetele Uranus (Friedrich Wilhelm Herschel în anul 1881), Neptun (Johann Gottfried Galle în anul 1846) și Pluto (Clyde Tombough în anul 1930). De acum înainte, sistemul nostru solar număra nouă planete, în afară de acestea Soarele și satelitul Pământului, Luna, prin urmare unsprezece corpuri cerești! Este de-a dreptul surprinzător că pe vechea „hartă a stelelor" se pot vedea Uranus, Neptun și Pluto, pe care le-am descoperit doar pe baza tehnicii noastre moderne din ultimele secole.

Însă pe vechiul sigiliu cilindric mai era însemnată încă o planetă, a *douăsprezecea*, între planeta noastră vecină Marte și Jupiter. Astăzi între Marte și Jupiter este un gol frapant de mare, în care se găsește o centură de asteroizi.

De la tăblițele de scris sumeriene avem următoarea relatare despre sistemul nostru solar:

Mai întâi este reprezentat sistemul solar format din trei planete (Soarele, Mercur și Tiamat). După ce au luat naștere alte planete, sistemul solar a constat din Soare și nouă planete. Apoi în sistemul solar a pătruns, din spațiul exterior, o altă planetă (*Nibiru* sau *Marduk*, cum a fost numită la babilonieni). Ea a trecut pe lângă Neptun, Uranus și Saturn.

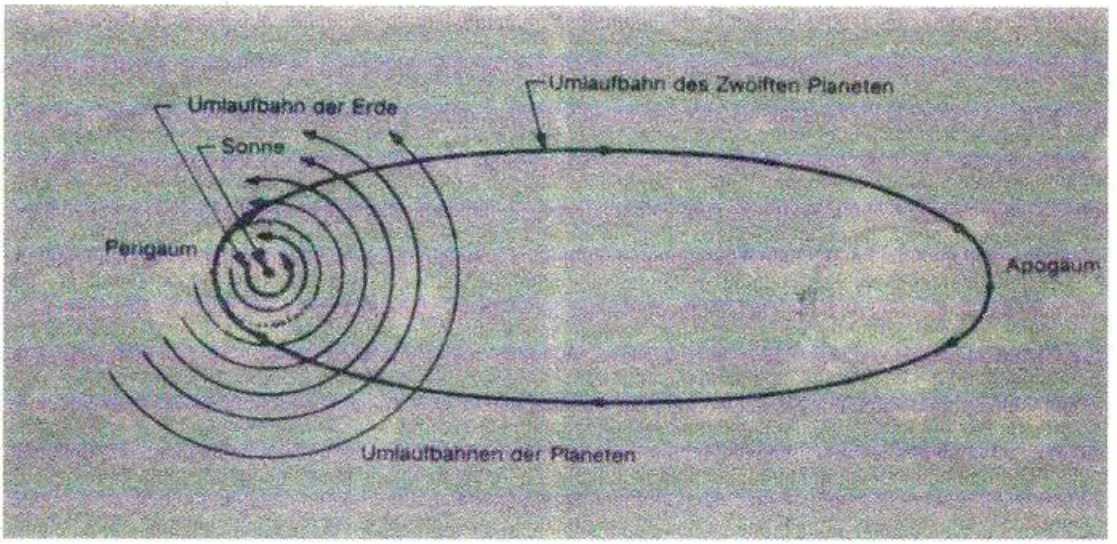

Fig. 18. Planeta Nibiru/Marduk înconjoară Soarele o dată la 3.600 de ani.

Prin pătrunderea sa și datorită forțelor de gravitație ale tuturor planetelor, energii modificate prin această penetrare (ea se deplasează în direcție opusă!), s-a ajuns la mari explozii și catastrofe, prin care au luat naștere noi sateliți. Apoi s-a ajuns la coliziune între Tiamat și unul dintre sateliții lui Nibiru/Marduk. După ce intrusul (Nibiru/Marduk) terminase încă o rotație în jurul Soarelui, a avut loc o a doua și ultimă coliziune. Unul dintre sateliții lui Nibiru/Marduk a desprins partea superioară a planetei Tiamat. Această parte a fost proiectată pe o orbită nouă și a luat cu ea un satelit (Kingu). Ei au format o pereche și au devenit Pământul și Luna.

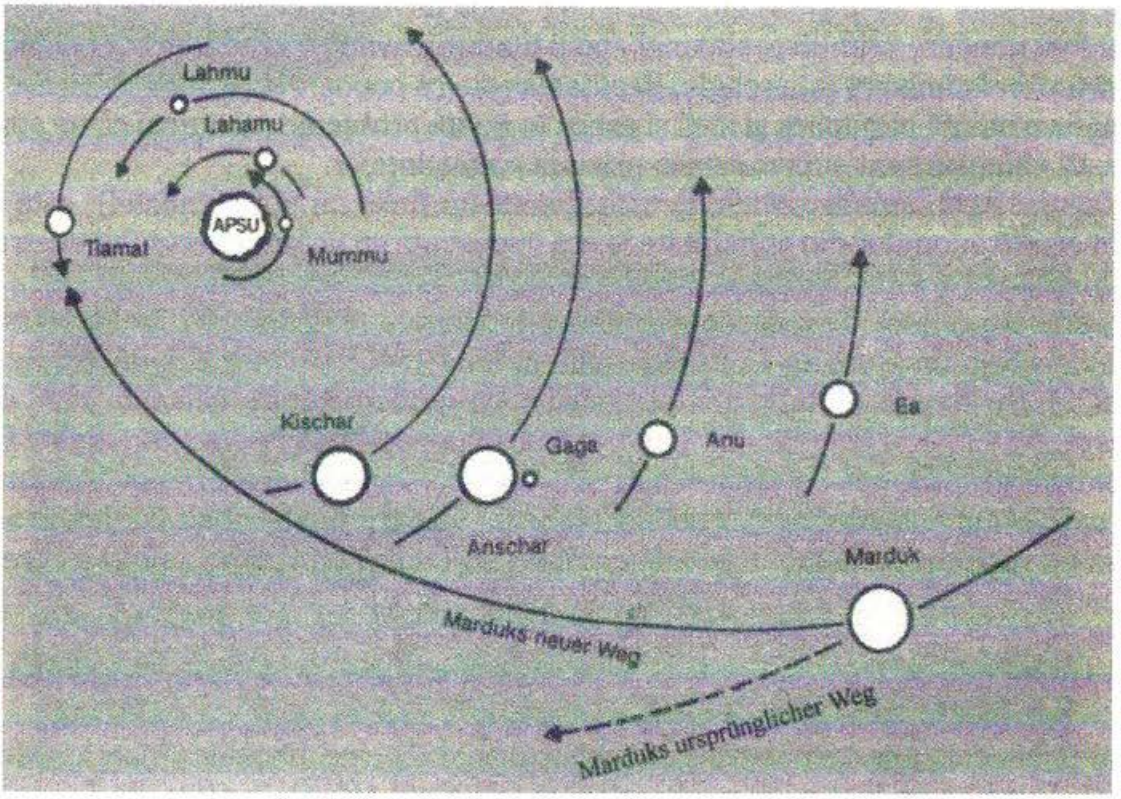

Fig. 19. Planeta Nibiru/Marduk a pătruns în sistemul solar, a fost atrasă de Soare și astfel s-a abătut de la traiectoria sa inițială.

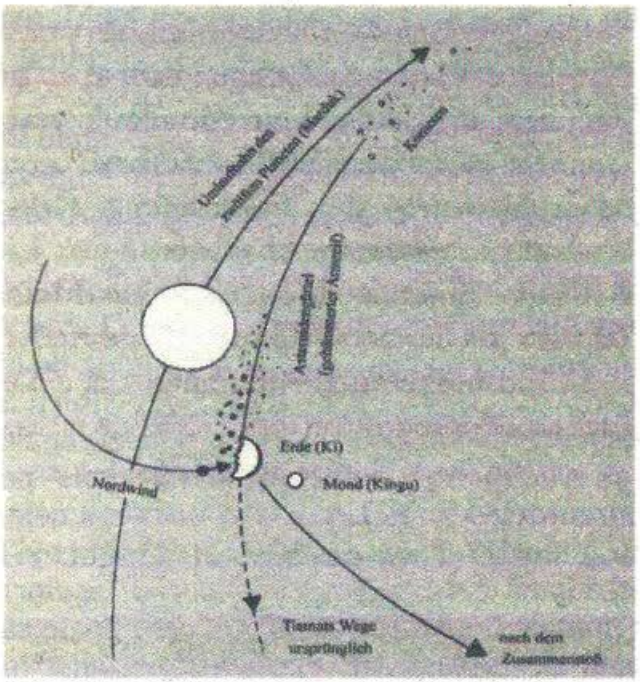

Fig. 20. După ce Nibiru/Marbuk a pătruns în sistemul nostru solar, a ratat doar puțin planeta Tiamat (Pământul la origine). Totuși, unul dintre sateliții lui Nibiru a intrat în coliziune cu Tiamat și a distrus-o parțial. Restul încă existent al planetei Tiamat a deviat de la traiectoria inițială, a luat cu el unul dintre cei doi sateliți ai planetei Nibiru și astfel au luat naștere Pământul nostru de astăzi și Luna noastră, care au ocupat un loc nou.

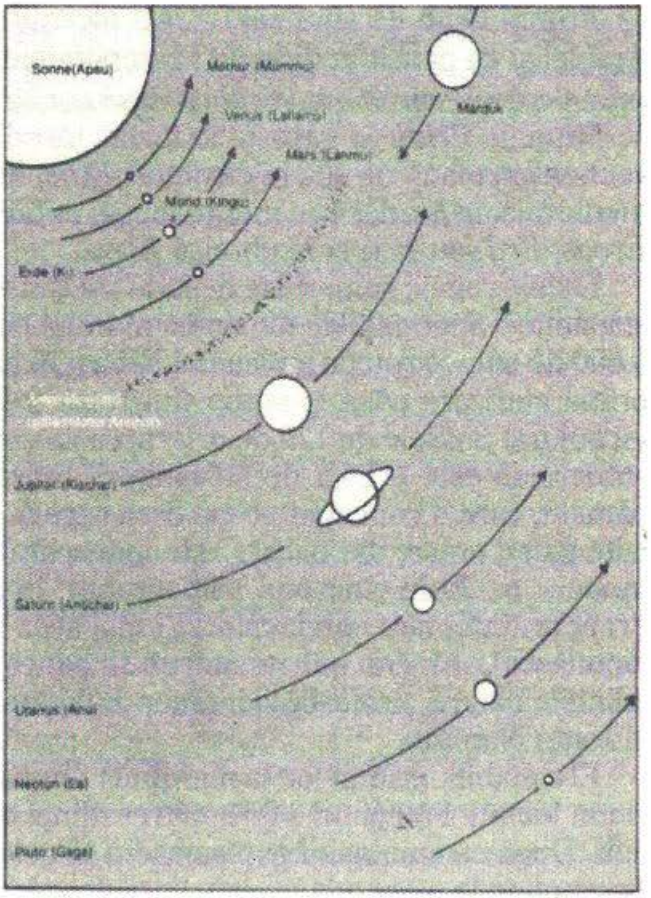

Fig. 21. Cealaltă parte distrusă a planetei Tiamat este centura de asteroizi care se găsește astăzi între Marte și Jupiter.

Cel mai important document scris din Mesopotamia este totuși „Epopeea Atrahasis", care s-a păstrat într-o stare bună. Ea povestește despre perioada dinainte de potop și despre evoluția omului pe pământ. Ea relatează despre anunnaki (*cei veniți din cer pe pământ*), care au venit pe pământ în urmă cu circa 450.000 de ani terești de pe această planetă Nibiru ce înconjoară Soarele nostru o dată la 3.600 de ani, pentru a exploata aurul de care aveau nevoie urgent pe planetele lor. Aceasta se petrecea la milioane de ani după distrugerea planetei Tiamat.

Pământul trebuie să le fi părut anunnakilor deosebit de propice – având în vedere structura nutritivă (de exemplu, existența în atmosferă a apei dătătoare de viață, a vegetației) și ecosfera (apropiere optimă de Soare). Au ales Pământul!

Să vedem cum era pe atunci mama Pământ: se afla în mijlocul celei de a doua mari ere glaciare (acum 430.000-480.000 de ani). O treime a stratului de pământ de atunci trebuie să fi fost acoperit cu gheață. Conform estimărilor, în timpul marilor ere glaciare (prima a început în urmă cu aproximativ 600.000 ani) era mai jos decât astăzi cu până la circa 250 de metri. Aceasta are explicația în faptul că atunci pe terenul solid se găsea foarte multă apă sub formă de gheață. Unde astăzi se găsesc mare și țărmuri era pe atunci pământ uscat. (42)

Pentru colonizarea primilor anunnaki s-au pretat marile câmpii străbătute de fluvii, precum, de exemplu, câmpiile de la Nil sau Eufrat și Tigru.

Primul grup de anunnaki a fost alcătuit din 50 de persoane. Ei au aterizat în Marea Arabiei și au pornit în direcția Mesopotamiei, unde la marginea mlaștinilor a fost ridicată prima colonie din lume (*Eridu – casă construită în depărtare*).

Numele *Eridu* se găsește în formă înrudită încă în câteva limbi, astfel, de exemplu în vechea germană de sus în cuvântul *Erda*, în germană *Erde*, în engleză *earth*, în engleza medievală *erthe*; dacă se merge înapoi în timp și spațiu, în aramaică *Erde* se spune *Artha*, *Ereds*, *Erd* sau *Ertz* și în ebraică *Eretz*.

Listele regale sumeriene descriu așezările și perioadele de guvernare ale primilor zece stăpânitori anunnaki de dinaintea marelui potop. Aici timpul se măsoară în *shar* (1 shar = 3.600 de ani = o rotație a planetei Nibiru în jurul Soarelui nostru). Conform textelor, de la prima aterizare până la potop (lui Noe) trecuseră 120 de shari. În acest timp Nibiru a înconjurat Soarele de 120 de ori – aceasta corespunde cu 432.000 ani terești. Lista regală sumeriană este o listă de stăpânitori, orașe și evenimente. Numele primului „zeu" pe pământ, care a conceput prima casă regală „dumnezeiască" a „*Eridu*" și a proiectat celelalte patru orașe, din păcate este indescifrabil. Alte texte însă coincid în acest punct și-l numesc pe ***Enki*** (stăpânul pământului), în akkadiană ***EA*** (stăpânul adâncurilor apelor) drept primul mare conducător. El mai avea și numele de ***Nudimmud*** (cel care poate să făptuiască). El era îndrumătorul și aducătorul de cultură, un excelent specialist în științele naturii, profesor și inginer. Enki era fiul lui ***Anu (An)***, stăpânul planetei Nibiru și al zeiței ***Nummu***.

El a stabilit primul loc la marginea terenului mlăștinos și a spus: „*Aici ne stabilim.*" De acum înainte Pământul a devenit reședința de stăpânitor a lui Enki și principalul locaș de cult. După ce anunnakii exploataseră în cele mai grele condiții mulți ani aurul în „***Abzu***" (zăcăminte la mare adâncime), nemulțumirea lor a fost din ce în ce mai mare. A existat o revoltă, atunci când Enlil, fratele lui Enki, a vizitat zăcământul. Muncitorii nu mai voiau... Printre altele și pentru că în timpul activității lor pe Pământ fuseseră expuși condițiilor gravitaționale terestre și, prin aceasta, procesului nostru de îmbătrânire.

A fost convocat un consiliu al „zeilor", la care a venit și marele stăpânitor al planetei Nibiru și a fost alături de anunnaki. Atunci Enki a găsit soluția: trebuia creat un *Lulu*, un muncitor primitiv! Anunnakii au fost de acord.

Din însemnările și descrierile sumerienilor rezultă clar că a fost creat artificial primul om, cu un scop precis: el trebuia să lucreze pentru „zei". De acum înainte trebuia să le poarte jugul, de aceea la sumerieni se mai numește și ***Lulu amelu*** (muncitor primitiv).

Fig. 22. Reprezentarea aztecă a zeului *Quetzalcoatl*, care, potrivit legendei, ar fi venit pe Pământ pe un „*șarpe cu pene*" și ar fi adus cultura aztecilor și toltecilor.

Fig. 23. O statuetă precolumbiană din Ecuador (circa 500 î.Chr.), reprezentând un om într-un fel de costum, asemănător suspect de mult cu cel al astronauților din ziua de astăzi.

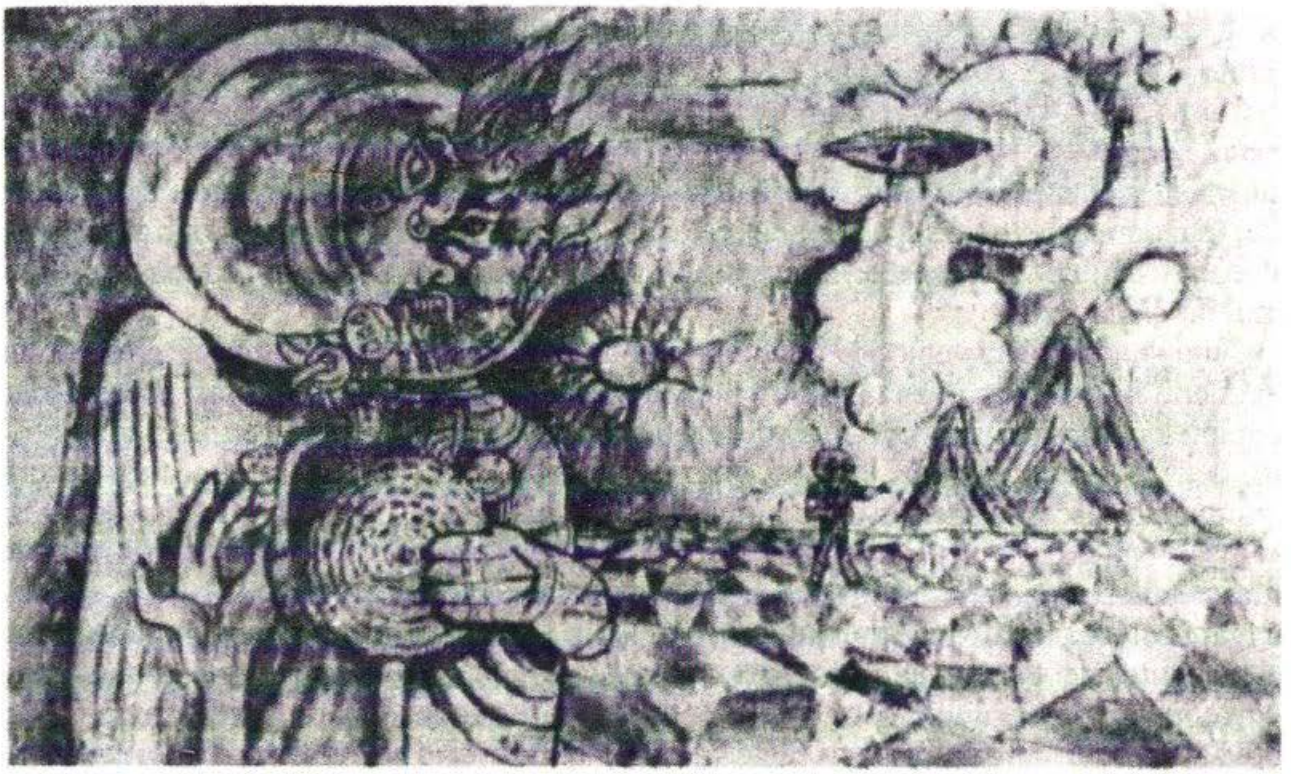

Fig. 24. Pe un desen rupestru vechi de 7.000 de ani, din Fergana, Uzbekistan, se văd două ființe în costume de astronauți și o mănușă cu degete. În fundal se vede o farfurie zburătoare.

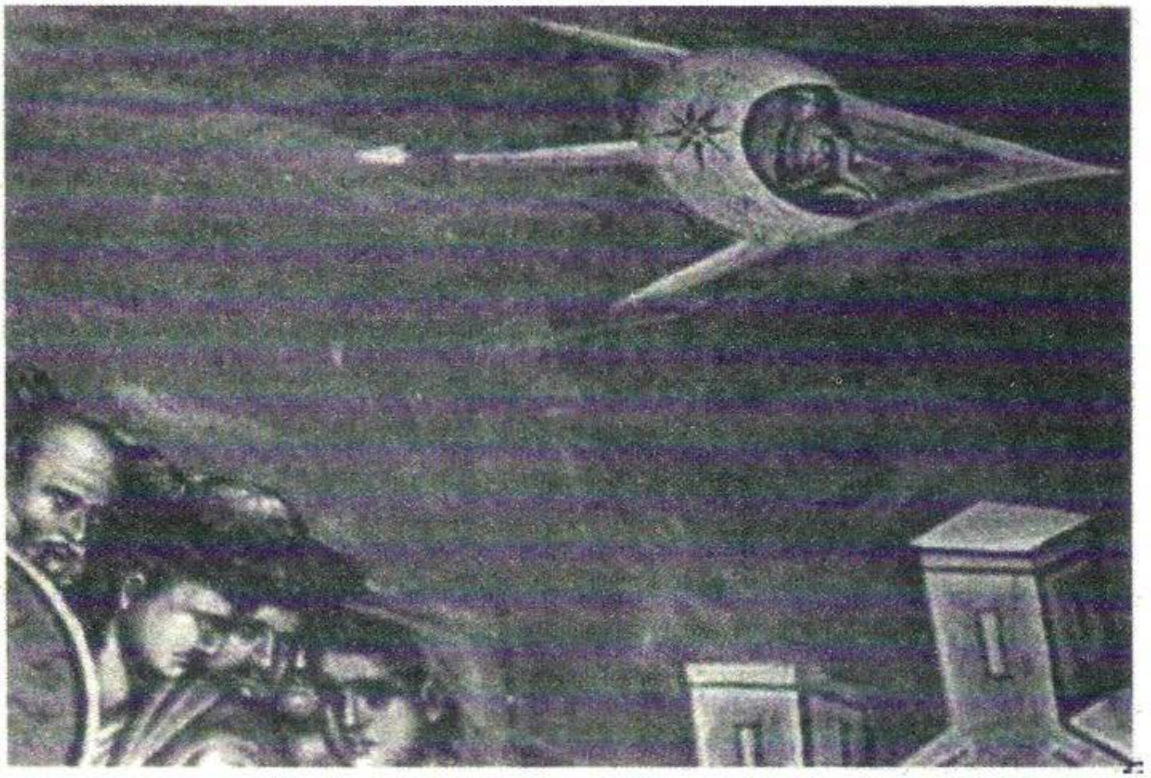

Fig. 25. Frescă a unei mănăstiri din secolul XIV, din Kosovo.

Când s-ar fi putut întâmpla aceasta?

Tăbliţele sumeriene afirmă: la aproximativ 144.000 de ani (prin urmare, 40 de shari) după aterizare, care trebuie să se fi produs în urmă cu circa 450.000 de ani, a avut loc revolta anunnakilor. Aceasta ar însemna că *Homo sapiens*, strămoşul nostru, a fost creat **înainte** cu circa 300.000 de ani.

Cum arăta în acest moment Pământul? Ne găsim în perioada pre-Atlantida. Dispăruse deja Lemuria? Posibil. Nu ştim exact. Totuşi este era glaciară. Vechile însemnări din Tibet transmise relatează că în era glaciară marile civilizaţii se retrăseseră în interiorul Pământului (sistemele de tunele şi altele), iar celelalte care au rămas după catastrofă au degenerat în mod evident. Este vorba cumva la aceşti degeneraţi de ceea ce noi cunoaştem drept omul de *Neandertal*?

Când anunnakii au venit pe Pământ în timpul perioadei glaciare, l-au găsit pe acest om degenerat în mod clar în zona în care au aterizat. Însă până în ziua de astăzi specialiştilor în ştiinţele naturii le provoacă mari dureri de cap faptul că între trecerea de la primate la om, deci la ***Homo sapiens***, este un interval de timp mult prea scurt. Această trecere, denumită în cercurile specialiştilor şi ***missing link***, nu este clarificată până în ziua de astăzi.

Însă pentru darwinişti, care încearcă să demonstreze teoria lui Darwin privind evoluţia speciilor, unele lucruri nu corespund. Conform teoriei selecţiei a lui Darwin, speciile au luat naştere printr-o selecţie naturală – în lupta pentru supravieţuire se impune numai cel mai puternic. Pentru această teorie, nici *missing link* nu constituie o problemă. Astfel, de exemplu, craniile dolihocefal şi cele în formă de turn sunt separate pur şi simplu (Fig. 10, 11). Acestea sunt explicate ca nişte cranii deformate prin scânduri legate de cap. Cum anume prin această procedură poate să ia naştere masa triplă a capului ei nu pot explica. Nici uriaşii şi nici mumiile mari de patru metri sau chiar mai mari nu se potrivesc aici. Oare unde se potrivesc ele în teoria lui Darwin? Evident că nimic nu corespunde.

Întrucât textele sumeriene relatează numai despre teritoriul Mesopotamiei, din ele nu aflăm nimic despre America de Sud, Himalaya sau China. Însă moștenirile Asiei sunt încă și mai vechi decât ale sumerienilor și ele ne relatează tocmai despre dispariția civilizațiilor și mai vechi, ai căror supraviețuitori au degenerat din cauza condițiilor exterioare (perioada glaciară). De aceea pentru tibetani este atât de important fondul lor genetic din grotele samâdhi.

Să ne întoarcem la anunnaki din Sumer. Prin urmare, aveau o problemă cu proprii lor oameni și căutau o soluție. Problema era contemporanul primitiv pe care îl găsiseră în teritoriul lor. Ce a devenit acesta aflăm din relatările precise de pe tăblițele sumeriene – de asemenea, veriga de legătură între *Homo erectus* și *Homo sapiens*.

Așadar, primul *om-muncitor* (Adam) a fost creat artificial de către zeii anunnaki. Deci a avut loc o manipulare din care a rezultat o uimitoare accelerare în evoluția acestui tip de om.

Enki (Ea) a fost acela care, conform vechilor texte, după ce i s-a comunicat decizia a avut ideea hotărâtoare că se poate da forma unui ***„Adamo"***. Omul primitiv găsit la venire le-a părut anunnakilor potrivit pentru planul lor de a crea un sclav modern.

Fig. 26. Nașterea „primului" om pe o reprezentare asiriană.

Cu toate acestea, n-a funcționat de la prima încercare, iar experiențele s-au tot repetat. Dacă ne aruncăm o privire asupra vechilor moșteniri, aflăm că anunnaki aveau nevoie de mult timp pentru a găsi „imaginea" autentică, aceasta înseamnând combinația genetică exactă. De la începuturile experiențelor până la primul „Adam" a trecut o lungă perioadă.

Dacă ne imaginăm că înșiși oamenii de știință din timpurile noastre de astăzi „foarte moderne" în domeniul procedeelor genetice și al clonării au nevoie de multe, multe încercări, până să obțină rezultatul „perfect", atunci și vechile moșteniri au o rațiune. La zeii anunnaki trebuie să fi fost ca la noi astăzi. Și ei aveau nevoie de mult timp pentru experimente, pentru a obține un rezultat „perfect". (42)

Să ne amintim de cursul de biologie: se încearcă să se demonstreze legile eredității după Gregor Mendel, încrucișându-se diferite specii de musculițe. Până la demonstrația științifică a eredității sunt necesare mai multe încrucișări. La fel trebuie să se fi peterecut și la anunnaki în urmă cu câteva sute de mii de ani, în mod sigur cu diferența că la cursul de biologie ne sunt deja prezentate rezultatele și practic avem în față un ghid.

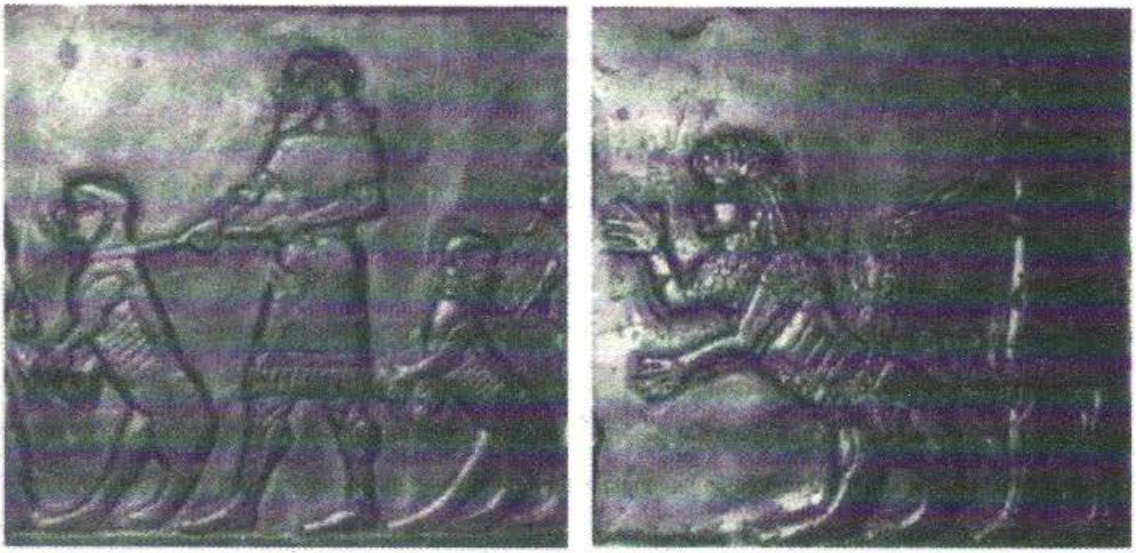

Fig. 27 şi 28. Obeliscul negru al regelui asirian Salamasar.
Animale-om duse în lesă.

Altfel nu se explică faptul că nu numai vechile moşteniri din Mesopotamia relatează despre experimente, încrucişări şi fiinţe mixte. De asemenea, în multe alte culturi babilonienii, vechii sumerieni au fost confirmaţi în acest punct. Trebuie să plecăm de la ideea că a existat o perioadă a încercărilor şi experimentelor până când „zeii" au găsit „combinaţia" corectă şi metoda adecvată pentru primii „Adami".

Este fiinţa amfibie, care a fost găsită în Japonia, dovada în acest sens? Sau aceasta a fost o specie proprie? (vezi Fig. 13).

În ciuda descrierilor clare din vechile moşteniri ale sumerienilor şi ale altor culturi din întreaga lume, nu ne putem imagina câţi ani şi câte decenii de experienţe au trecut; pentru aceasta ne lipsesc artefactele corespunzătoare.

Cine a fost acest Enki – creatorul lui Homo sapiens?

Enki trebuie să fi fost fiul regelui acestor extratereştri. Titlul „**EN.KI**" înseamnă „*stăpânul sau prinţul pământului*". După vechi texte sumeriene, titlul lui Enki nu era totuşi în întregime potrivit, deoarece se spune că ar fi pierdut în favoarea fratelui său vitreg **ENLIL** stăpânirea peste întinse părţi ale planetei, în timpul uneia dintre nenumăratele rivalităţi şi intrigi ce păreau să solicite permanent stăpânirea acestor civilizaţii extraterestre.

Lui Enki i se atribuie nu numai „crearea omului", ci şi multe alte realizări. Se spune că a asanat mlaştinile din Golful Persic şi le-a transformat în terenuri roditoare, că a construit diguri şi vase plutitoare şi că trebuie să fi fost un mare om de ştiinţă.

Însă ce este aici pentru noi foarte important: el a fost blând cu creaţia sa. Conform textelor mesopotamiene, este prezentat drept cineva care în sfatul extratereştrilor a intervenit *pentru* noua specie pământeană. El a ridicat obiecţii împotriva multor cruzimi manifestate faţă de oameni de către ceilalţi extratereştri, printre care şi de fratele său vitreg, Enlil. Din tăbliţe rezultă că el nu dorea ca omul să fie sclav, însă în această privinţă a fost învins prin majoritate de voturi de către ceilalţi. Oamenii, care pentru stăpânii lor nu erau nimic altceva decât animale de povară, erau trataţi groaznic. Tăbliţele vorbesc despre foamete, boli şi despre ceea ce noi numim astăzi tactica *războiului biologic*. Când în cele din urmă acest genocid nu a dus la un regres satisfăcător al populaţiei omeneşti s-a hotărât ca oamenii să fie distruşi printr-un mare potop, în primul rând şi pentru a scăpa de crea-

turile care nu erau aşa de „reuşite" – de fiinţele mixte, de cei la care se manifestau mutaţii genetice şi de oamenii-animale.

Mulţi arheologi confirmă astăzi faptul că în urmă cu milenii în Orientul Apropiat a existat un potop, informaţie care, pe lângă izvoarele deja amintite se regăseşte şi la miturile triburilor indienilor nord-americani.

După textele sumeriene, Enki a povestit unui mesopotamian, pe nume *Utnapiştim*, despre planul celorlalţi extratereştri şi l-a învăţat pe acesta să-şi construiască un vas şi cu ceva aur, împreună cu familia, cu vite, cu câţiva meşteşugari şi câteva animale sălbatice să pornească în larg.

Istoria lui Noe este preluată, ca multe alte istorii redate în Vechiul Testament, din scrierile mai vechi mesopotamiene. Evreii au schimbat doar numele şi din mulţii „zei" a devenit „un Dumnezeu" al religiei iudaice.

Printre toate animalele venerate de oameni nici unul n-a fost atât de însemnat şi de important ca şarpele, şi aceasta deoarece şarpele era simbolul unei grupări care în culturile anterioare ale ambelor emisfere se bucurase de o mare influenţă. Era o comunitate erudită, care se dedicase propagării cunoştinţelor spirituale şi obţinerii libertăţii conştiinţei: *„Frăţia şarpelui"*. Ea combătea înrobirea fiinţelor spirituale şi încerca să elibereze omenirea din sclavia extratereştrilor. (Cuvântul străvechi biblic pentru şarpe este *nahash*, derivă de la etimonul NHSH şi înseamnă *a descifra, a descoperi*). Fondatorul „Frăţiei şarpelui" a fost prinţul rebel, dar constructiv, Enki. În texte se arată că Enki şi tatăl său Anu aveau o vastă pregătire etică şi spirituală şi tocmai această ştiinţă a fost aceea care mai târziu ar fi fost simbolizată în povestea biblică despre Adam şi Eva. Enki este vinovatul care i-a făcut omului cunoscută originea şi cine este creatorul său (extratereştrii), i-a dat libertatea şi a contribuit la libertatea spirituală a acestuia. În grădina E.DIN, livada anunnakilor, unde munceau şi câţiva sclavi Homo sapiens, era interzis să se mănânce dintr-un anumit pom – pomul cunoaşterii.

De ce era interzis? Ce era aşa de periculos la un măr?

Să citim pe scurt în Vechiul Testament cum s-a întâmplat. În cartea întâi a lui Moise se spune: *„Însă şarpele era mai viclean decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: "Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: "Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?" Atunci femeia a spus şarpelui:"Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: "Să nu mâncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!" Şi atunci şarpele a zis femeii: "Hotărât că nu veţi muri, ci Dumnezeu ştie că, în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul."*

Cel puţin faţă de acest fragment fiecare adept al Vechiului Testament ar trebui să devină mai neîncrezător, deoarece „Dumnezeul" său minte! Adam şi Eva n-au murit... Aşadar, acest „Dumnezeu" n-a fost Dumnezeu, deci Atotcreatorul, ci Anu, tatăl lui Enki şi Enlil, cel care ştia de particularitatea mărului – deoarece era o rodie!

Dar ce este atât de deosebit aici?

Despre aceasta ne dă explicaţii **Morpheus**, care în *best-seller*-ul său *„Matrix-Code"* ne explică din punct de vedere ştiinţific programul după care a fost creat universul în care trăim:

„Miezul rodiei şi coaja rădăcinilor copacului conţin o substanţă activă – DMT. /dimetiltereftalat/. Dacă iei această substanţă eşti cuprins de o stare asemănătoare cu luminarea minţii. Este asemănător ca la copii, care practic, se nasc cu un creier îmbibat cu DMT şi în acest fel au o legătură directă la hyper-spaţiu. DMT este exact substanţa activă pe care o găsim în sâmburii rodiei. Exact aceasta trebuia aşadar evitat în timpul lui Adam şi al Evei. Şi astfel s-a întâmplat cea mai hotărâtoare cotitură ce a existat vreodată în istoria omenirii: alungarea din Paradis. (19, S. 80)

Mâncatul acestui fruct și „cunoașterea" rezultată au fost de cea mai mare importanță, deoarece astfel pentru oameni s-a născut posibilitatea reproducerii – prin conștientizare. Până atunci oamenii fuseseră numai hibrizi, încrucișări a două rase diferite, nefertili ca toți hibrizii. Expertul în istoria Mesopotamiei Zecharia Sitchin explică textul sumerian plecând de la faptul că ne vede ca pe o combinație dintre anunnaki și Homo erectus, înaintașul lui Homo sapiens.

Natural că anunnakii nu erau foarte entuziasmeți de instinctul nostru de reproducere, întrucât în nici un caz nu voiau să piardă controlul asupra experimentelor lor. Descoperirea că oamenii apăruseră prin mâncatul fructului nu era de factură științifică, era înțelegerea actului procreării, a posibilității de a evolua de la hibrizi sterili spre rase capabile de reproducere. Aceasta i-a supărat foarte mult pe anunnaki și oamenii au fost exilați din grădina E.DIN. Enki, cel care a făcut ca sclavii să devină o nouă rasă, convingându-i să mănânce din fruct, nu s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu, așa cum scrie în Biblie, ci împotriva actelor de cruzime ale „zeilor" extratereștri, respectiv împotriva tatălui său, regele extratereștrilor.

Fără îndoială că în ciuda tuturor acestor evident bune intenții, Enki și „Frăția șarpelui" n-au reușit să elibereze omul. În tăblițele mesopotamiene se arată că „șarpele" (Frăția șarpelui) a fost repede învins de celelalte grupe de disidenți ale extratereștrilor stăpânitori. Enki a fost exilat pe pământ și calomniat puternic de către adversarii săi, pentru a se asigura că niciodată nu va mai găsi aderenți printre oameni. Numele său de *„prinț al pământului"* a fost schimbat în *„prinț al întunericului"* – el este Luceafărul căzut (Isaia 14, 12: *„Cum ai căzut din cer, stea strălucitoare, fiu al zorilor. Cum ai fost doborât la pământ, tu, care subjugai popoarele."*), purtătorul de idei, deoarece a fost cea mai frumoasă și mai puternică ființă a vremii sale; el este aducătorul de lumină al germanilor, la greci cunoscut drept zeu al soarelui sau Phosphorus și în latină ca Lucifer. El a fost blestemat! A fost prezentat ca dușman de moarte al ființei supreme, în acest caz al tatălui său, al comandantului navetei spațiale, însă din perspectiva locuitorilor pământului al creatorului lor (ceea ce nu era în totalitate o minciună). Oamenilor li s-a tot spus că tot ce este rău pe lume de la el vine și că el ar vrea să subjuge spiritual oamenii.

Așa s-ar putea interpreta, dacă se pleacă de la ideea că Enki și Lucifer sunt identici. Dar așa să fie? Este Lucifer într-adevăr atât de iubitor de libertate și așa de dezinteresat? Parcurgând cartea vom afla ceva mai multe despre el.

Afirmația că planeta noastră este una pe care au vizitat-o diferite forme de viață venite din adâncurile universului, care aici au dat naștere unor noi structuri de viață și apoi ne-au părăsit, este cu totul altceva decât „a aduce de departe"? Mitologia greacă ne povestește despre zeii care locuiau pe Olimp și în primul rând despre Hermes, mesagerul zeilor, care zbura prin cer cu carul său divin. Cântecul havaian hula-hula descrie, de exemplu, cum o navă cosmică a aterizat pe marele vulcan Mauna Kea din Hawaii, cel mai curajos dintre războinici a urcat în această navă, s-a împreunat cu femeia care a ieșit afară și din această împreunare a rezultat rasa havaiană de astăzi. Indienii maya și hopi afirmă că ei provin de pe Pleiada. Ei declară că mai întâi au trăit pe un continent care se afla în Atlantic, scufundat însă mai târziu și că la început au supraviețuit în orașe subpământene, înainte de a se stabili pe continentul nord și sud-american. Aborigenii australieni povestesc că și la ei cu mult timp înainte au aterizat nave cosmice, ai căror pasageri le-au predat cunoștințe spirituale și le-au lăsat și bumerangul.

După prezentările cercurilor științifice controlate, ni se transmite să credem că istoria omenirii și-a avut începutul cu anul 3800 î.Chr., în imperiul sumerienilor. Înainte de aceasta noi am fost sălbăticiuni neîmblânzite și barbari. Aici există însă câteva chichițe de

clarificat. De exemplu, Sfinxul este datat la anul 2500 î.Chr. și autorul lui este considerat faraonul Khefren. Însă matematicianul și orientalistul R. A. Schwaller, precum și egiptologul John Anthony West au demonstrat clar că eșantioanele de eroziune la Sfinx pot să ia naștere numai prin acțiunea apei. Cercetările lor au arătat că eșantioanele de eroziune – lucru confirmat – n-au fost provocate de nisip și vânt, ci de apă curgătoare aflată la o adâncime de 70 de centimetri. West a putut să calculeze că Sfinxul ar fi trebuit să fie expus în mod constant unor ploi torențiale cel puțin 1.000 de ani, pentru a putea să se formeze aceste unice eșantioane de eroziune. Aici geologia se află în contradicție totală cu arheologia. Sahara are o vechime de cel puțin 7.000 până la 9.000 de ani, ceea ce înseamnă că Sfinxul trebuie să aibă o vechime de minim 8.000 până la 10.000 de ani. Însă conform „cercurilor" noastre „de specialitate", în această perioadă nu au existat culturi foarte dezvoltate și cu atât mai puțin unele care ar fi putut înălța ceva precum Sfinxul; ridicarea unei asemenea construcții reprezintă o dificultate chiar pentru tehnologia din zilele noastre.

Și acum ajungem la întrebarea decisivă:

Acești vizitatori ne-au părăsit pentru totdeauna sau vor reveni? Sau poate unii dintre ei n-au plecat niciodată? Există probabil un acord cu puternicii acestei lumi, ca aceștia – în secret – să poată exploata în continuare diferite materii prime, așa cum au făcut și înainte?

La aceasta face aluzie următoarea întâmplare: în februarie 1998 pe aeroportul din Frankfurt m-am întâlnit cu un agent al serviciului sud-african de informații. Acesta este bur, deci are pielea de culoare albă și de fapt ne întâlniserăm pentru un schimb de informații politice. Atunci i-am arătat cartea mea, pe care până atunci n-o văzuse, *„Unternehmen Aldebaran"* și fotografiile armelor-minune germane – ale discurilor zburătoare (vezi Figurile 29- 32). Printre corpurile zburătoare care au fost construite atunci ca prototipuri în Peenemünde, în uzinele Messerschmidt din Augsburg, în Neu-Brandenburg, în Breslau, precum și în Wiener Neustadt, se găsea și unul în formă de țigară de foi. Când a văzut fotografia – deși era un om bine făcut și foarte calm – i s-a făcut pielea ca de găină și a devenit nervos. Apoi mi-a spus că ar trebui să-mi povestească o întâmplare despre care nu se confesase încă nimănui, și anume:

Ca fiu al unei familii înstărite crescuse la o fermă imensă; într-o zi mergea pe drum cu doica sa – o africană grasă, când deodată au văzut amândoi un obiect plutind pe cer și care se tot apropia. Ceea ce mai întâi crezuseră că este un avion s-a dovedit, surprinzător, că semăna cu o țigară de foi, strălucind ca argintul. Obiectul s-a apropiat din ce în ce mai mult și apoi a oprit ceva mai departe – plutind câțiva metri deasupra pământului, s-a deschis o ușă, o scară a ieșit în mod automat și un bărbat a ieșit afară. Între timp doica o luase la fugă, însă el însuși se oprise ca împietrit. El a spus că acest bărbat purta o salopetă, avea părul lung, blond deschis și *„cei mai albaștri ochi pe care i-a văzut vreodată"*. Omul din naveta cosmică părea evident că-l cunoaște, deoarece i-a făcut semn cu mâna, cerându-i să vină la el. Acum însă și el a luat-o la fugă.

Agentul m-a privit cu ochi mari și a spus că, mai târziu, în cariera sa ca agent în serviciul guvernului sud-african, acolo întâlnise tot timpul asemenea oameni, care într-o formă oarecare lucrau pentru acesta – bineînțeles că în costum cu cravată și cu părul tuns scurt. El n-a putut să spună dacă guvernul știe despre ce este vorba.

Acest agent mi-a povestit – după ce devenise mai deschis față de mine – încă un episod din viața lui, întâmplare care de fapt mai degrabă se potrivește temei noastre despre anunnaki.

El cunoaște un fermier care deține un teren atât de mare, încât zile de-a rândul se află cu calul pe drum, dacă vrea să supravegheze mersul treburilor. Pe pământul său se află

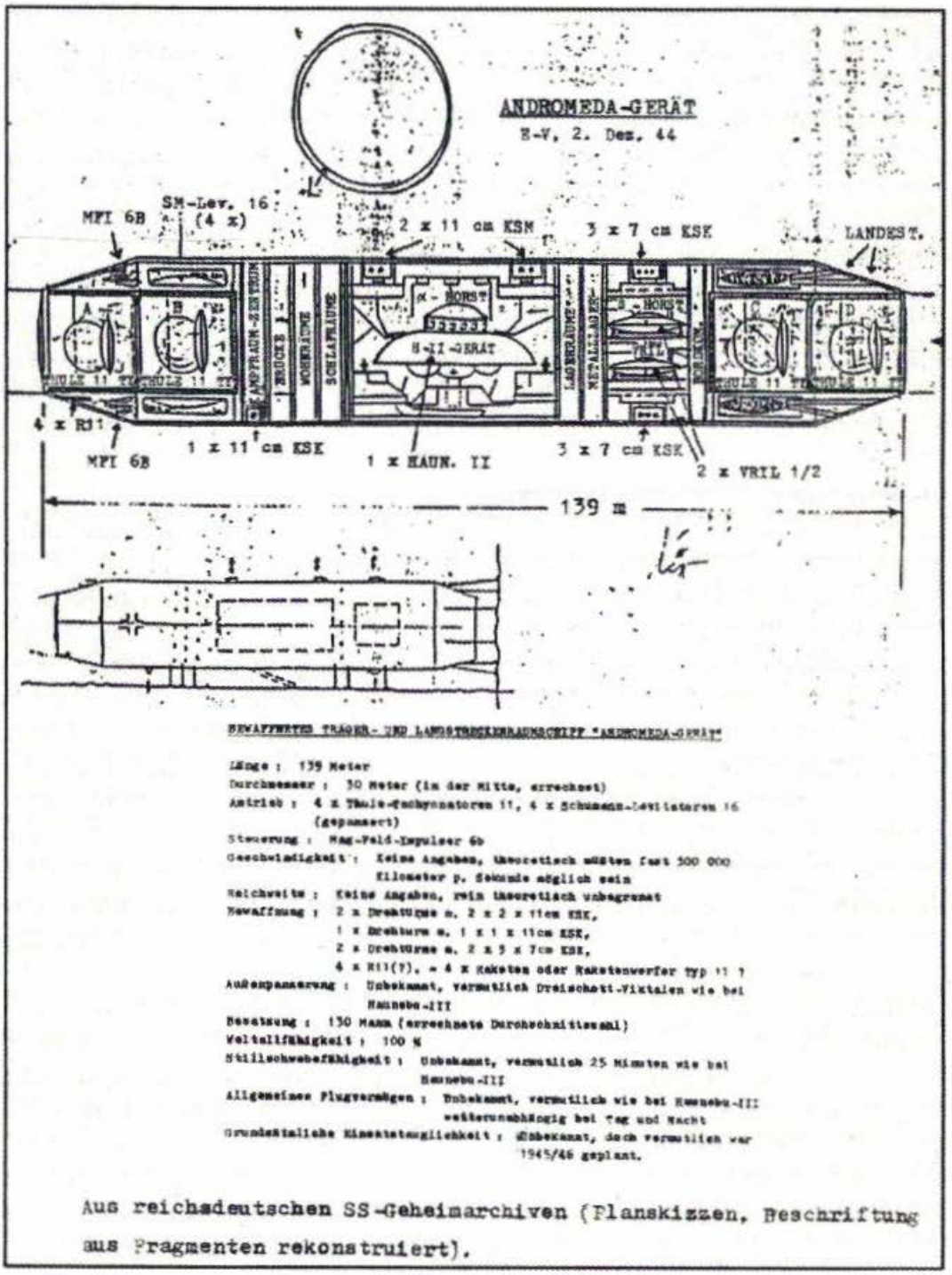
ANDROMEDA-GERÄT
E-V, 2. Dez. 44
MFI 6B
SM-Lev. 16
(4 x)
2 x 11 cm KSK
3 x 7 cm KSK
LANDEST.
4 x R1
MFI 6B
1 x 11 cm KSK
1 x HAUN. II
3 x 7 cm KSK
2 x VRIL 1/2
139 m
BEWAFFNETER TRÄGER- UND LANDETRUPPENBEFÖRDERUNGSSCHIFF "ANDROMEDA-GERÄT"
Länge : 139 Meter
Durchmesser : 30 Meter (in der Mitte, errechnet)
Antrieb : 4 x Thule-Zyklonatoren 11, 4 x Schumann-Levitatoren 16 (gepanzert)
Steuerung : Mag-Feld-Impulser 6b
Geschwindigkeit : Keine Angaben, theoretisch müßten fast 300 000 Kilometer p. Sekunde möglich sein
Reichweite : Keine Angaben, rein theoretisch unbegrenzt
Bewaffnung : 2 x Drehtürme m. 2 x 2 x 11cm KSK,
1 x Drehturm m. 1 x 1 x 11cm KSK,
2 x Drehtürme m. 2 x 3 x 7cm KSK,
4 x R11(?), + 4 x Raketen oder Raketenwerfer Typ 11 ?
Außenpanzerung : Unbekannt, vermutlich Dreischott-Viktalen wie bei Haunebu-III
Besatzung : 150 Mann (errechnete Durchschnittszahl)
Weltalltüchtigkeit : 100 %
Stillschwebefähigkeit : Unbekannt, vermutlich 25 Minuten wie bei Haunebu-III
Allgemeines Flugvermögen : Unbekannt, vermutlich wie bei Haunebu-III weiterunabhängig bei Tag und Nacht
Grundsätzliche Einsatztauglichkeit : Unbekannt, doch vermutlich war 1945/46 geplant.
Aus reichsdeutschen SS-Geheimarchiven (Planskizzen, Beschriftung aus Fragmenten rekonstruiert).

Fig. 29. Așa-numitul *aparat Andromeda*, o mare navă cosmică germană, pe bază antigravitațională, construit între 1944 și 1945. Până acum nu este sigur dacă și când a fost dat în folosință. Raportul agentului sud-african se referă la faptul că unii tehnicieni trebuie să fi reușit să pună la adăpost de Aliați diverse tehnologii.

și un fel de mic lac ce are particularitatea de a se scurge mereu undeva. Și dintr-o dată se umple din nou. Însuși fermierul bănuiește că acest lac trebuie să fie în legătură cu un râu subteran sau cu un izvor și că din diferite motive tot timpul apa se scurge la fund.

În orice caz, acest fermier era cu calul său pe drum când a ajuns la acest lac – din nou fără apă – și acolo stătea o farfurie zburătoare. Ce-i drept, era înarmat, dar s-a hotărât mai întâi să observe ce se va întâmpla. N-a apărut nimeni și nici după alte câteva ore. Fermierul nu era hotărât cum ar trebui să reacționeze. Să se întoarcă înapoi la fermă dura prea

mult, pe vremea aceea încă nu exista telefonul mobil, iar în apropierea unui teren la care se ajungea după zile de deplasare călare nu existau nici vecini pe care ar fi putut să-i alarmeze. De aceea s-a hotărât să petreacă noaptea acolo. În ziua următoare au venit – din deschizătura în pământ – ființe umanoide, care însă mai curând prezentau caracteristici reptaloide – nu neplăcut sau înfricoșător, a menționat el. Conform spuselor sale, acestea duceau recipiente cu un material, o materie primă, pe care o exploataseră acolo și pe care o încărcau în farfurie. După ce au încărcat mai multe recipiente, după ei s-a închis ferestruica și farfuria a zburat de acolo.

Despre ce fel de material este vorba aici? Ființele vin pe pământ numai pentru a lua acest material? Este evident că anunnakii veneau pe pământ pentru aur și l-au exploatat vreme de mai multe sute de mii de ani. Ei n-au venit pentru a lua în stăpânire pământul, deoarece se întorceau întotdeauna la planeta lor. Prin urmare, pentru noi oamenii ei nu reprezintă nici un pericol. Facem abstracție de faptul că pe pământ și ei sunt supuși procesului nostru de îmbătrânire, ceea ce a fost și un motiv pentru revolta muncitorilor-anunnaki.

Însă între timp pământul s-a populat complet. Să presupunem că dumneavoastră și cu mine am fi acum anunnaki. După ce n-am mai fost pe pământ un timp mai îndelungat, constatăm că aici s-a schimbat câte ceva. Înainte de toate, omul s-a dezvoltat extraordinar în ultimii o sută de ani din punct de vedere tehnologic și între timp călătorește el însuși în spațiul cosmic. El are bombe atomice, radar și dispune și de alte cuceriri ale științei, ceea ce ne creează probleme să aterizăm pur și simplu aici, pentru a exploata materialul de care avem nevoie urgent. Ce este de făcut? Să preluăm planeta? Neinteresant. Ce să facem cu aceasta? Aici îmbătrânim prea repede. Așadar rămâne o singură cale – să încheiem un contract cu cineva care să ne ajute să obținem ce ne trebuie și apoi să dispărem din nou. Probabil că trebuie să oferim ceva drept contraserviciu – să zicem un schimb. Poate tehnologie?

Aici aș dori să vă mai prezint o întâmplare care probabil ne poate da un răspuns.

În anul 1990, într-una dintre călătoriile mele prin SUA, am cunoscut-o pe prietena unuia dintre cei mai de succes avocați americani; m-am împrietenit cu aceasta și ea mi-a povestit într-o zi următoarea întâmplare. Prietenul ei – să-l numim Marc – la vârsta de treizeci de ani era deja unul dintre cei mai bine plătiți avocați ai Americii și printre alții reprezenta și familia...**(N.T. în text numele este șters!!!)** Când odată a reapărut la imensa proprietate a acesteia, din apropiere de orașul Houston, a fost rugat de către menajeră să mai aștepte puțin, deoarece gazda mai avea ceva de rezolvat. Întrucât se înțelegea bine cu menajera și aceasta l-a întrebat dacă n-ar vrea să meargă în bucătărie și să bea împreună o cafea, a fost de acord.

Au mai discutat până când i-au atras atenția câteva scaune de o formă neobișnuită, aflate ceva mai la o parte. Venind vorba despre acestea, mai întâi menajera a avut rețineri, apoi însă, ținând mâna la gură, a spus: *„Dacă nu spuneți mai departe... Așadar, o dată pe lună toți angajații sunt liberi la sfârșitul săptămânii, numai eu nu, deoarece lucrez de mult timp aici. De fiecare dată, aterizează după amiaza pe teren o farfurie zburătoare. Ei, și acum avem o problemă, deoarece creaturile care vin din naveta cosmică nu arată ca oamenii, ci ca oameni-șopârle, au numai trei degete și o coadă. Ei vin din nava cosmică și întotdeauna au la ei multe valize mari, cu care aduc **(N. T. cuvânt șters în text!!!)** , însă de luat nu iau nimic cu ei.*

Scaunele sunt confecționate special pentru aceste ființe, locurile libere de la capătul rezemătoarelor sunt pentru cele trei degete, iar orificiul de la speteaza scaunului este pentru coadă. Cred că aduc bani – odată am văzut o valiză deschisă."

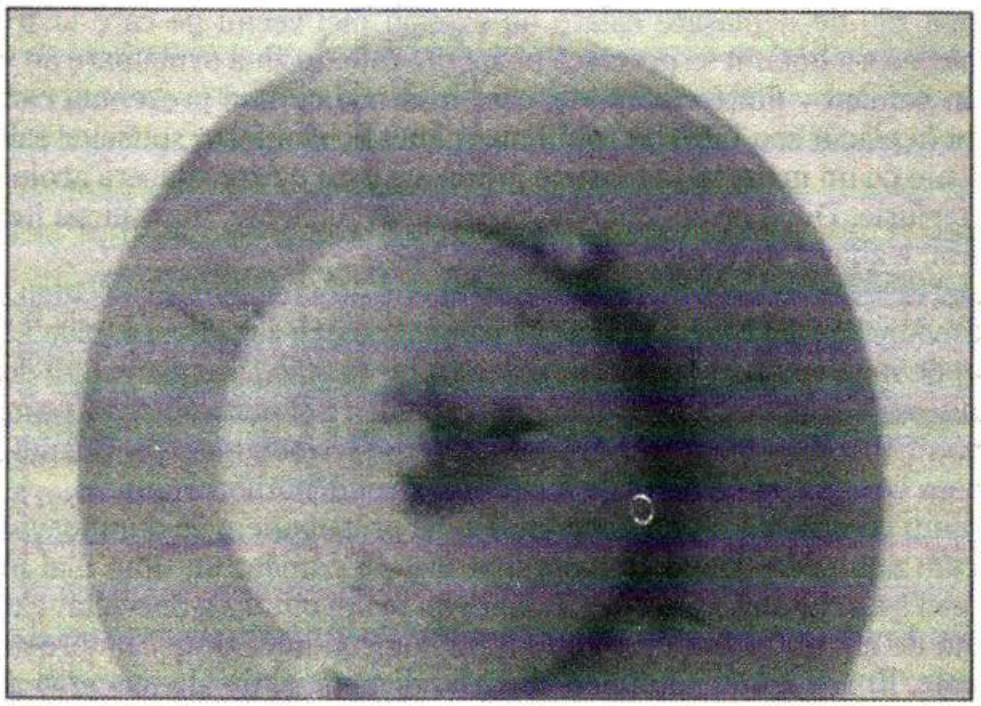

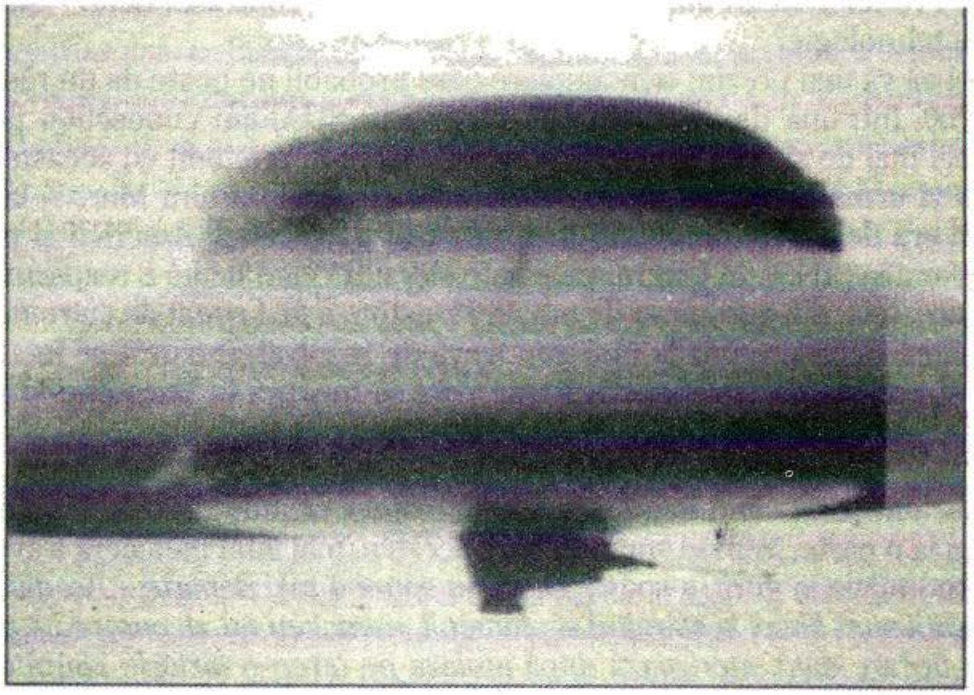

Fig. 30 și 31. În timpul celui de-al doilea război mondial, în centrele de cercetare ale Reichului german au fost construite diferite corpuri zburătoare, de formă rotundă. Printre acestea, unele cu turbine, dar și cu propulsie antigravitațională. În total trebuie să fi existat 62 de prototipuri. Aici se vede farfuria zburătoare denumită *Haunebu II* în timpul unui zbor-test.

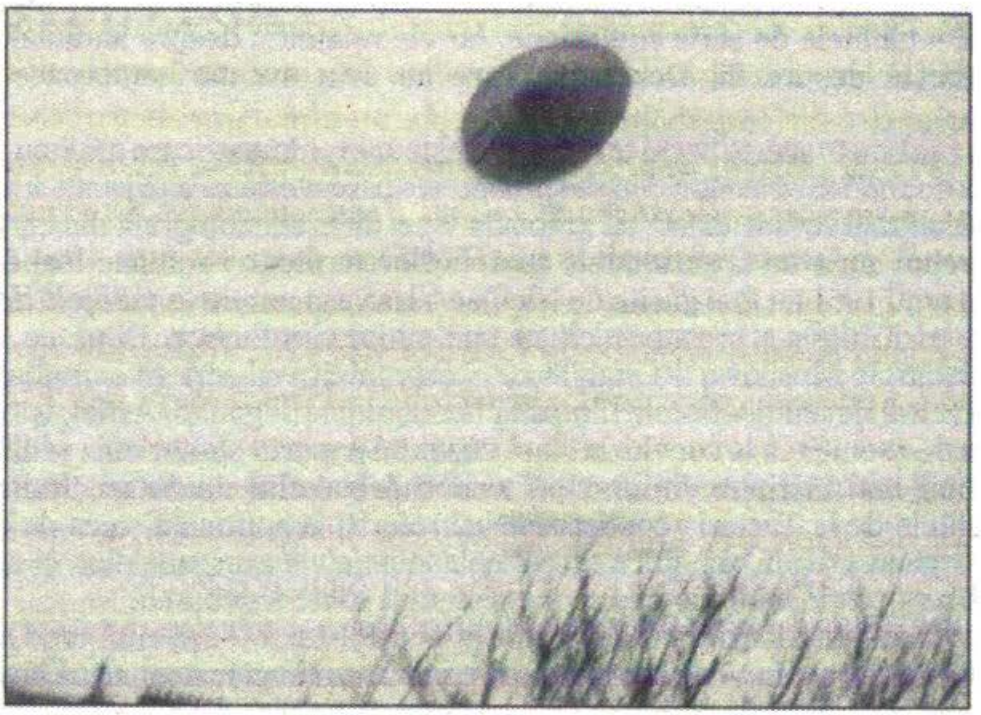

Fig. 32. *VRIL 1* este construit de asemenea pe bază antigravitațională, însă conceput pe un sistem constructiv mai ușor decât *Haunebu.*

Continuare la Fig. 30 și 31:

Despre *Haunebu II* mi-a relatat un pilot german, că în 1943, în Neu-Brandenburg văzuse două dintre aceste farfurii și că discutase mai multe ore cu piloții. I se explicase că farfuriile Haunebu sunt echipate cu propulsie antigravitațională. Datorită discurilor care se deplasează în direcție opusă, în interiorul navetei spațiale ia naștere un efect dinamic de continuitate. Prin acest efect, navetele spațiale ar crea în jurul lor un câmp-zero, iar când ele se alimentează absorb continuu din acest câmp-zero. Prin această propulsie ar lua naștere mișcări de zigzag instantanee, vizibile însă numai din exterior, care în interior n-ar fi sesizabile. În interiorul navetelor asupra piloților n-ar acționa nici o forță centrifugă, deoarece navele au un câmp gravitațional propriu. În dimineața următoare trebuia să aibă loc un zbor de recunoaștere în jurul pământului. Conform declarației unuia dintre piloții discului zburător, aceasta era posibil să se realizeze în aproximativ cinci ore.

Partenerul meu de interviu mi-a descris după cum urmează ce a văzut cu proprii ochi: *„Natural că la răsăritul soarelui întreaga echipă se afla în fața porților, pentru a asista la fantasticul eveniment și pentru a vedea cu proprii ochi zburând aceste aparate extraordinare."* El a descris că s-a auzit doar un zumzet ușor și că aparatele *Haunebu* s-au îndepărtat foarte greu de aerodrom – ridicându-se la o înălțime de circa șase sute până la șapte sute de metri –, până când s-a produs o smucitură și discurile au dispărut ca un fulger.

În continuare el a declarat: *„Cât stătusem acolo împreună cu un pilot, acesta mi-a povestit că la aceste corpuri zburătoare nu există o depășire a vitezei sunetului."*

Tânăra femeie care mi-a povestit aceasta mi-a declarat că prietenul ei a fost atât de șocat, încât la scurt timp a renunțat la biroul de avocatură – la 35 de ani – și s-a retras cu ea în Caraibe. Oricum, câștigase deja atât de mult, încât niciodată n-ar mai fi fost nevoit să muncească.

Ce spuneți acum? Toate sunt prostii? Incredibil, science-fiction?

Probabil. Eu însumi nu știu ce să cred. Personal n-am fost de față și am vorbit doar cu prietena respectivului. Însă pentru mine chestiunea nu este mai puțin credibilă decât dacă cineva susține că în urmă cu câteva mii de ani ar fi divizat marea, pentru a o putea străbate cu suita sa.

Aș propune să lăsăm problema așa și să privim în urmă la ceea ce este documentat de către istorici – tăbliţele de scris sumeriene. Iar ele relatează despre anunnaki – așa cum Geneza vorbește despre fiii Domnului, care au avut aventuri amoroase cu femeile pământene.

După părerea mea, aceste vechi texte ne povestesc evenimente care așa s-au petrecut sau cel puțin într-un mod asemănător. Unelte preistorice care atestă că a existat o intervenţie din partea unei civilizaţii străine există cu grămada (vezi diferitele fotografii din carte).

Aici ar trebui amintite și rezultatele cercetărilor scriitoarei române Isabela Iorga. Ea declară că în anul 1961 au fost găsite de Nicolae Vlasa așa-numitele ***tăbliţele de la Tărtăria***, despre care mai întâi s-a presupus că au fost aduse din Sumer. După ce însă au fost studiate și datate la Moscova, s-a stabilit că aceste tăbliţe cu scriere sumeriană sunt mai vechi cu două mii de ani decât cele din zona Eufratului și Tigrului. Astfel, istoricul rus N. Jirov a ajuns de asemenea la concluzia clară că iniţial poporul sumerian a venit din Carpaţi și abia milenii mai târziu a emigrat pe teritoriul Irakului de astăzi. Independent de aceasta, tăbliţele de la Tărtăria conţin aceleași referiri la anunnaki, ceea ce o determină pe Isabela Iorga să creadă că Nibiru nu este planeta natală a anunnakilor, ci numai o bază de tranzit. Drept patrie a lor ea presupune sistemul solar Aldebaran.

Dacă acordăm într-adevăr încredere tuturor acestor texte – așa cum cred alţii în ce stă scris în Biblie, în Coran, în Vede și oriunde altundeva –, atunci înseamnă că înainte cu mult timp au existat "aducători de cultură". Unii au venit de pe Sirius, alţii de pe planeta Nibiru, alţii, iar despre aceștia am relatat în cartea mea *„Unternehmen Aldebaran"*, din sistemul solar cu același nume. Și ne putem ușor imagina au că existat dispute teritoriale care au dus la războaie. Acestea sunt războaiele din Vechiul Testament dintre Elohim și Nephilim; găsim problemele ce erau între „zei" la germani, la greci, la indieni și așa mai departe. Cine a profitat într-adevăr de pe urma acestor diferiţi extratereștri nimeni nu știe cu certitudine. Astăzi există rapoarte ale unor persoane bine informate, care susţin că guvernul american a depozitat în construcţii subterane (*Area 51*) corpurile zburătoare ale extratereștrilor și – după modelul acestora – chiar au construit deja asemenea aparate și cercetează spaţiul cosmic. Despre Reichul german există rapoarte similare, în care se găsește un excelent material foto ce atestă construirea unor asemenea corpuri zburătoare. Însă tehnica nu ne face mai afectuoși – dimpotrivă. Tehnologia și cuceririle ştiinţifice ne conduc mai degrabă la folosirea acestora în scopuri orientate spre dobândirea puterii, indiferent dacă este vorba de influenţarea genelor, de clonarea oamenilor și de multe altele.

Acum este de presupus că dumneavoastră veţi putea percepe toate acestea ca fiind exagerări, însă a venit timpul să privim adevărul în ochi și să aflăm ceea ce de secole este ţinut secret de către stăpânii ocultă ai planetei noastre și făcut cunoscut numai în lojile elitiste. Ceea ce pentru ignoranţi înseamnă un lucru de care își bat joc, este luat foarte în serios și cercetat de către cercurile selecte, în aceasta constând marea deosebire. Dacă în urma cercetărilor se dovedește că în spatele unei asemenea chestiuni nu s-a găsit nimic real, atunci cel puţin ei știu aceasta și pot pune problema deoparte ca fiind rezolvată. Dacă a rezultat ceva deosebit, atunci materialul se confiscă, este valorificat și folosit intens.

Cei mai mulţi oameni din spaţiul nostru cultural – cetăţeni care-și fac iluzii că sunt „instruiţi" – nu mai consideră că este necesar să cerceteze ei înșiși, doar zâmbesc ironic – este și mult mai comod! *„Am fost informaţi deja de la televizor cum stau lucrurile cu adevărat."* La fel cum am fost corect informaţi în legătură cu războiul din Irak, nu-i așa?

Acum cu siguranţă ați dori să știţi de ce vă povestesc toate acestea. Însă încă nu vă voi dezvălui motivul. Trebuie să citiţi mai departe...

Așa cum și contele de Saint Germain obișnuiește să facă – vom face și noi un salt în timp și ne vom întoarce acum înapoi în secolul al XII-lea, să aruncăm o privire în...

CHIVOTUL LEGII

„Chivotul legii"! Ce noțiune! Nu numai Indiana Jones s-a aflat pe urmele lui, ci și adversarii acestuia, naționaliștii oculți, nu?, de asemenea cavalerii regelui Arthur și mulți alții.

Multe cărți s-au scris despre el și au fost emise la fel de multe ipoteze, pentru a se stabili ce ar fi putut să fie – sau ce mai ESTE încă și de acum înainte!

Pentru a veni pe urmele misterului trebuie să ne întoarcem la anul 1094 după Cristos. Ca în fiecare dimineață, cavalerul francez Bernard de Clairvaux, canonizat mai târziu de către colegiul papal în semn de recunoștință (Sfântul Bernard), mergea cu suita sa în capela castelului în care trăia, pentru a se ruga.

Însă în această zi trebuia să fie altfel. Dintr-un impuls interior, Bernard a rămas singur ceva mai mult în capelă decât ceilalți și a avut o viziune.

După spusele sale, în această viziune i-a apărut *„un înger al lui Dumnezeu"* și i-a spus să meargă la Ierusalim în Țara Sfântă și să dezgoape „chivotul legii", ascuns de regele Solomon într-o criptă la locul de întemeiere – un templu aflat în apropiere de Domul Stâncii – și să-l transporte cu un vas în Franța.

Din scrierile lui Bernard de Clairvaux aflăm că el a primit misiunea ca, după luarea în stăpânire a „chivotului legii", să-l transporte în sudul Franței, în apropiere de orașul Nisa de astăzi. Acest loc, un munte pleșuv (*Mont Chauve*), îl va putea vedea de pe vas, când vaporul va ajunge la Cap Ferrat.

Și când va aduce acolo chivotul legii, într-un loc anume unde se găsește o grotă, *„să construiască o piramidă"* după *„dimensiuni determinate și orientată după puncte cardinale precise"*. (7, 1-7)

Dar de ce atâta osteneală?

Bernard a declarat că sensul și scopul acestei misiuni trebuie înțelese așa cum i-a comunicat îngerul, *„pentru a integra din nou conținutul 'chivotului legii' în conștiința oamenilor, întrucât omenirea este iarăși matură să înțeleagă, iar oamenii pot recunoaște că Dumnezeu există în mod real ca individualitate și că sufletele lor au fost create prin 'forța ideilor' lui Dumnezeu"*. (7, p. 1-7)

În continuare, îngerul i-a spus că în „chivotul legii" este scrisă învățătura despre rațiunea și țelul tuturor ființelor – așa cum a fost ea împărtășită omenirii pentru ultima dată în urmă cu mii de ani.

Deoarece însă pe atunci Ierusalimul era ocupat de arabii selgiucizi, prin urmare aparținea Islamului, creștinilor nu le era permis să viziteze „locurile sfinte".

Ce era, așadar, de făcut?

Ce aflăm acum se citește ca un roman de spionaj, însă așa s-a întâmplat de facto:

Întrucât chivotul legii nu s-ar fi mișcat în nici un caz de la sine din locul în care era ascuns, trebuia găsit un drum pentru a se ajunge la locul menționat. De aceea, Bernard de Clairvaux a decis să-i destăinuie papei de atunci, Urban al II-lea, misiunea și viziunea sa, după care s-a luat hotărârea de a chema creștinii la un „război sfânt" și în acest fel să se ajungă la Ierusalim.

După ce Bernard de Clairvaux a mai dezvăluit secretul și altor opt cavaleri, printre care se număra și Hugues de Payns, pentru a incita poporul, la 23 noiembrie 1095, la Clermont, în fața unei uriașe mulțimi de oameni, papa Urban al II-lea a afirmat că necredinciosul popor al perșilor a trecut prin foc și sabie, a pustiit, jefuit și pângărit „locurile sfinte" din „Țara Sfântă".

În această zi, după cum relatează la unison istoricii, papa a reușit să aducă mulțimea într-o asemenea stare de furie, încât după chemarea sa de a elibera „locurile sfinte" de barbarii păgâni, credincioșii se aruncau la pământ recunoscându-și păcatele și strigau: *„Ucideți-i pe păgâni!"*

Apoi le-a arătat o cruce și le-a cerut s-o fixeze pe umeri și pe piept, ceea ce trebuie să le amintească de faptul că, dacă vor trebui să moară pentru Cristos, vor ajunge în împărăția cerurilor.

Acest mesaj a străbătut țara ca o furtună – pretutindeni oamenii au început să-și coasă pe haine cruci din stofă și s-au îndreptat în goană spre Köln, deoarece aflaseră că acolo, sub conducerea fanaticilor religioși, mari mase de oameni se adunaseră într-o armată.

Astfel, în martie 1096 s-a pus în mișcare de la Köln, un prim val de aproximativ o sută de mii de oameni – compus mai ales din bărbați, femei și copii săraci și, în plus, neînarmați – pentru a elibera „Țara Sfântă". Deja această prezentare demonstrează cât de ușor pot fi manipulate masele. (Cu cea mai mare bunăvoință, nu pot să mă abțin ca în acest fragment să nu mă refer la perioada actuală: de exemplu, la războiul din Golf, când s-au prezentat imagini trucate – în care soldați irakieni luau copii din incubatoare și-i aruncau pe pământ – pentru ca poporul american să fie de acord cu un război. În ianuarie 1992 s-a aflat identitatea tinerei martore care ar fi asistat la toate acestea – era vorba de fiica lui Saud Nasir al-Sabah, ambasadorul kuweitian în SUA. Fata fusese pusă să depună mărturie de către agenția *Hill & Knowlton*. Președintele agenției era Craig Fuller, un susținător declarat al lui Bush și fost șef de stat major al acestuia. Cercetări ulterioare au arătat că medicii kuweitieni minționiseră în mod evident și că presupusele incubatoare se aflau la locurile lor. Acesta este numai un exemplu pe lângă altele. Este vechiul joc, iar lumea, înainte de toate cea occidentală, care afirmă despre sine atât de arogant că este așa de instruită și de lucidă, se lasă mereu păcălită de asemenea stratageme. Și o va face din nou...)

Să ne întoarcem la cruciade.

La prima ei cruciadă, această adunătură scăpată complet de sub control a început să dărâme așezările evreiești, să jefuiască și să măcelărească oamenii, ajungând însă oricum până spre Asia Mică. La Civetot au căzut într-o cursă a turcilor și acolo au fost măcelăriți, supraviețuind circa 3.000.

Acestei prime cruciade, care luase ființă spontan doar la chemarea papei Urban al II-lea, i-a urmat o a doua, respectiv prima armată de cavaleri organizată a creștinilor, care la Crăciunul anului 1096 era condusă spre Orient de către prinți europeni. Deși permanent alți și alți cruciați, împreună cu oamenii lor, se îndreptau spre Orient, armata cruciaților a ajuns la porțile Ierusalimului abia la 7 iunie 1099 – prin urmare, aproape trei ani mai târziu.

La 15 iulie Bernard de Clairvaux, care conducea împreună cu Hugues de Payns armata cruciaților, l-a convins pe guvernatorul egiptean să capituleze, el și suita sa fiind liberi să plece. Cu populația Ierusalimului, dimpotrivă, s-a procedat cu mai puțină bunăvoință: după plecarea guvernatorului, cruciații „creștini" i-au măcelărit pe aproape toți locuitorii Ierusalimului, putându-se vorbi de aproximativ 50.000 de victime.

Cruciații au luptat până în anul 1114, în total, 18 ani și au recucerit pentru creștinătate aproape întreaga „Țară sfântă". (7)

După ce în Ierusalim se instalase din nou liniștea, Bernard de Clairvaux, împreună cu ceilalți opt cavaleri, a mers la locul care i se arătase în viziune și acolo au găsit o criptă pe care au început s-o cerceteze. Mai întâi au găsit multe sculpturi și alte obiecte religioase. După ce însă au pătruns mai adânc în criptă, într-o altă încăpere au găsit așa-numitul *chivot al legii*, 19 sarcofage din piatră. Acestea erau umplute cu suluri din piele, acoperite cu semne grafice și desene. În afară de acestea, în sarcofage se găseau mostre din materiale astăzi încă necunoscute, precum și cristale șlefuite într-un anumit fel, aparate me-

canice cu scopuri necunoscute în acel timp și multe alte obiecte necunoscute oamenilor de atunci.

Apoi au închis din nou cripta, așteptând cel mai bun moment pentru a le transporta.(7, p. 1-7)

După victoria finală, sub Godefroy de Bouillon a fost proclamat „Regatul Ierusalimului", iar după ce Godefroy a murit un an mai târziu, fratele său Baudouin a devenit noul rege al Ierusalimului. Baudouin Întâiul a rămas pe tron până la moartea sa, în anul 1118. Deja în timpul regenței sale trebuie să fi avut loc un schimb intens și în parte secret cu Franța. (1, p. 226)

Printre nobilii armatei cruciaților se afla deja amintitul cavaler Hugues de Payns, nepot al influentului conte Hugues de Champagne, unul dintre inspiratorii acestei acțiuni comune. Hugues începuse cruciada împreună cu prietenul său mai în vârstă cu patruzeci de ani și mentor, Jean de Vézelay, un călugăr benedictin hirotonisit, din Burgundia. Călugărul-cavaler Ioan, în vârstă de șaizeci de ani, a rămas în Ierusalim, urmând să fie cunoscut mai târziu ca Ioan de Ierusalim, misticul autor de profeții misterioase, înțelese mult timp numai în cercurile inițiaților. Acesta – la fel ca Nostradamus – dăduse o formă versificată unei părți a cunoștințelor descoperite, spre a pregăti oamenii pentru ceea ce s-ar putea întâmpla cândva. (1, p. 226)

Însă mai multe despre aceasta mai târziu.

În schimb, Hugues de Payns s-a întors curând în Franța, fascinat de învățăturile secrete iudaice și musulmane și înainte de toate impresionat de *„adevărul interzis"* care-i ajunsese la urechi: Iisus n-a murit nicidecum pe cruce! (1, p. 226)

Noul rege Baudouin al II-lea a sprijinit gruparea care se autointitula *„Cavalerii sărmani ai lui Christos și ai Templului lui Solomon"* pe care i-a adăpostit în palatul de pe muntele Templului, în mod sigur nu fără motiv! Astfel a apărut și numele de „cavalerii templieri".

Hugues de Payns a devenit primul Mare Maestru al Ordinului templierilor.

În anul 1119, sarcofagele au fost aduse în cele din urmă de către templieri la *Mont Chauve* în apropiere de Nisa, așa cum se ceruse în mesaj. Acolo, într-un anumit loc, după indicațiile primite de Bernard de Clairvaux, din pietrele muntelui, deasupra grotei, templierii au construit o piramidă care există și în ziua de astăzi, deși abia mai poate fi recunoscută ca atare și la care se ajunge cu greutate

Cavalerii au transportat totul în piramidă și au început să studieze conținutul sarcofagelor și textele. A existat numai o problemă – totul era redactat într-o scriere necunoscută, despre care mai târziu avea să se constate că la origine era atlantă.

Personal, am îndoieli că aceste sarcofage erau „chivotul legii" descris în Vechiul Testament, întrucât acolo trebuie să fi fost un unic obiect transportat de evrei. Totuși, templierii erau convinși că această descoperire era „chivotul legii".

În continuare, în carte voi vorbi mai mult despre *textele atlante* atunci când mă refer la conținutul sarcofagelor, deoarece, în definitiv, aceasta prezintă importanță. Faptul că mai înainte sarcofagele au fost ascunse în Egipt – posibil pe platoul Giseh – este, ce-i drept, acceptat de unii istorici, dar nu este dovedit. Se presupune că evreii le ascunseseră acolo și le transportaseră la Ierusalim, însă din cauza scrisului criptic n-au putut să valorifice cu adevărat conținutul.

Printre obiectele găsite au fost și hărți vechi. O copie a uneia dintre aceste hărți vechi a fost descoperită mai târziu la Constantinopol: senzaționala hartă a lumii a lui Piri Reis, care pe lângă Europa și Africa, reprezintă și America de Nord și de Sud, precum și Antarctica *fără gheață*!

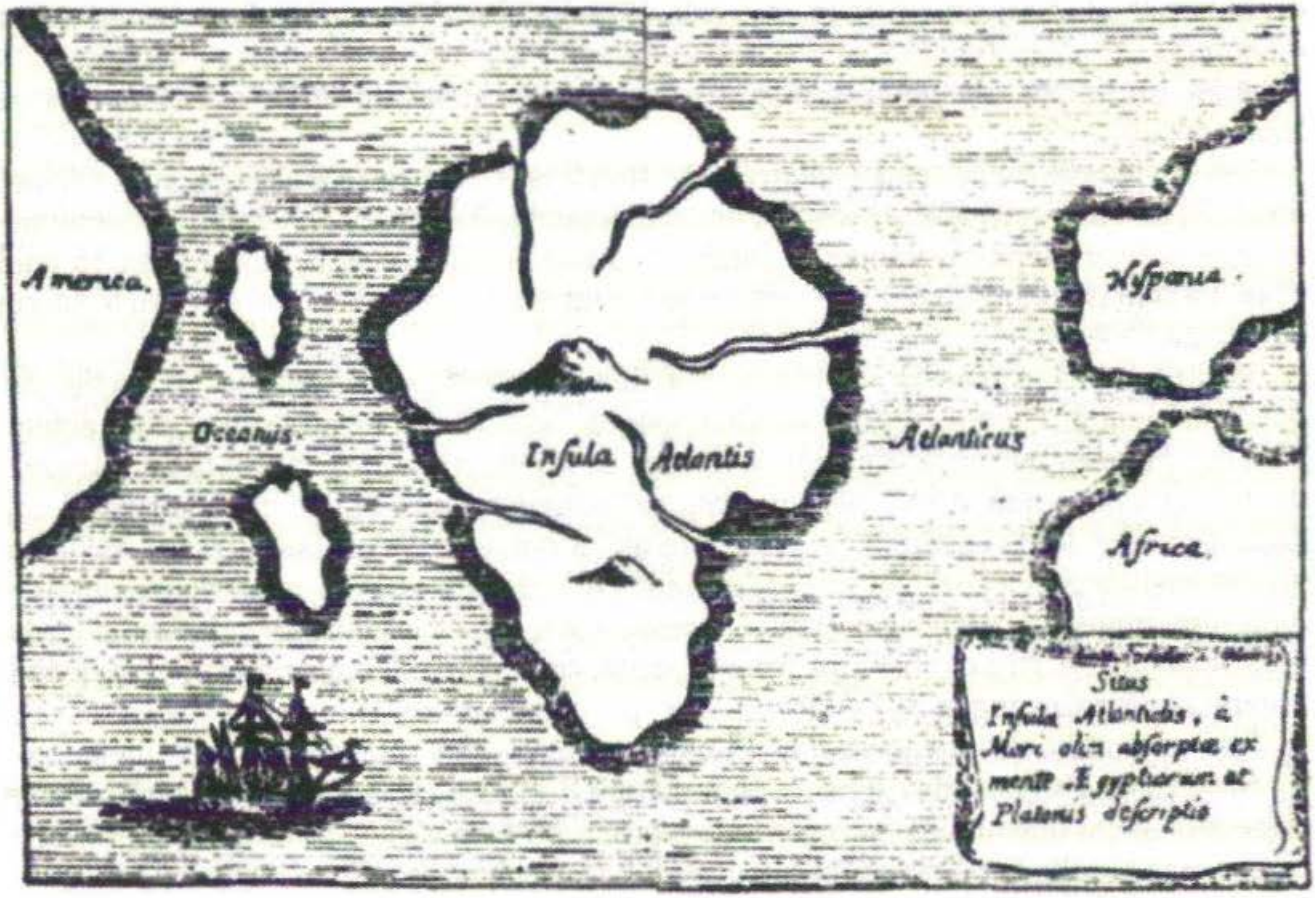

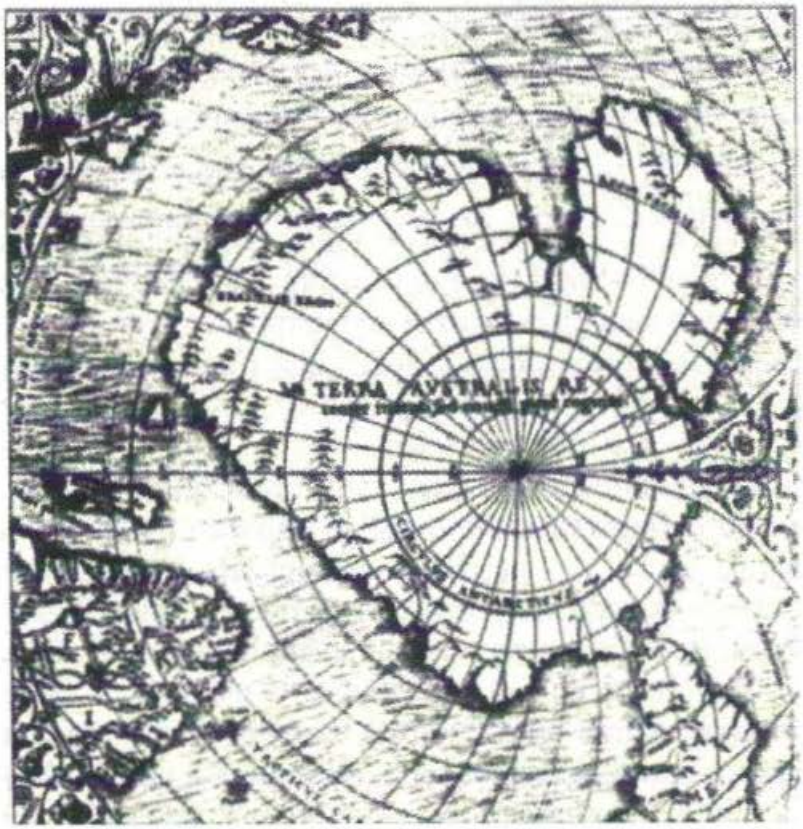

Fig. 33. (sus) Harta Atlantidei, făcută de Athanasius Kircher, în anul 1664. Până astăzi nu se cunoaşte pe ce s-au bazat calculele lui Kircher.

Era Atlantida în acest loc şi avea această mărime?

Fig. 34. Această hartă a Antarcticii, desenată de Oronteus Finaeus, este din anul 1531. Oficial, Antarctica a fost descoperită abia 250 de ani mai târziu. Harta prezintă detalii ce arată clar că Antarctica a fost cartografiată – însă într-un stadiu fără gheaţă. De către cine? În Antarctica ultima perioadă de încălzire s-a încheiat în urmă cu 6.000 de ani...

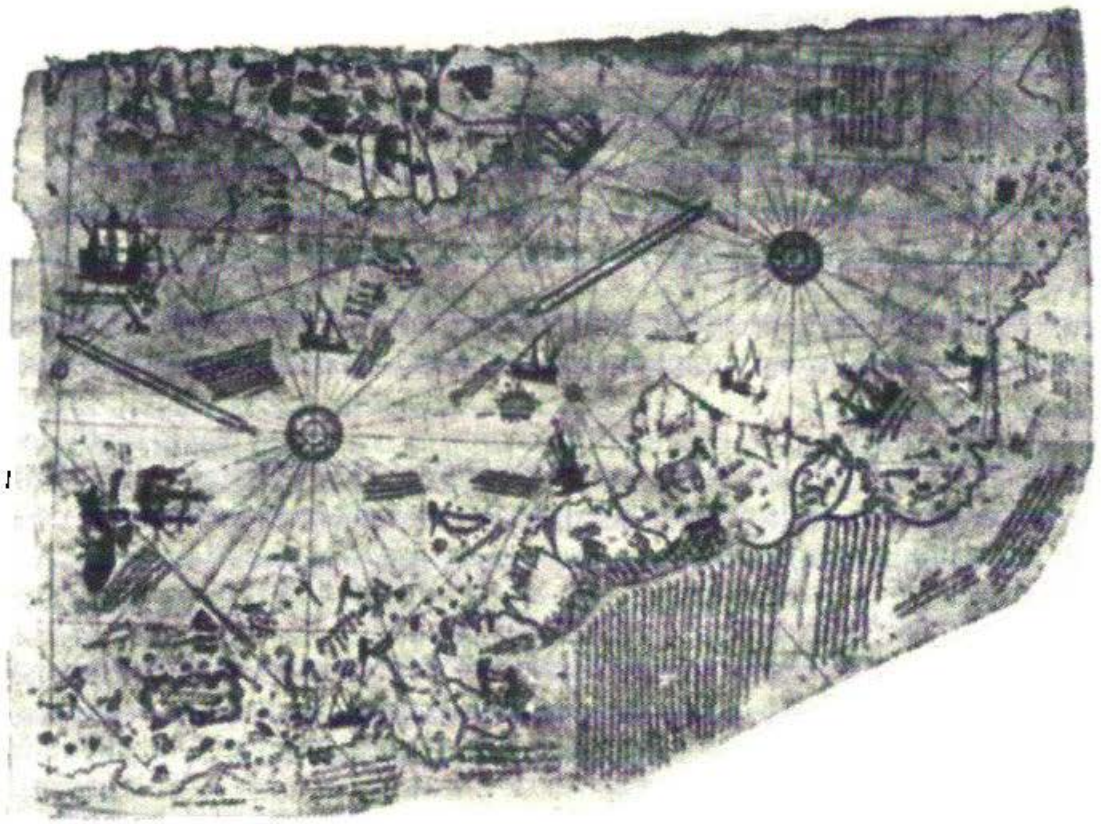

Fig. 35. Harta lumii a lui Piri Reis datează din anul 1513 și a fost desenată de amiralul turc Piri Reis. Pe hartă sunt redate multe detalii care nu puteau să fie cunoscute pe atunci – de exemplu, Antartica fără gheață. Harta este ușor deformată, ca și când ar fi fost fotografiată din aer. Ea a fost compusă din 20 de hărți mai vechi – așa descrie însuși cartograful – care proveneau din timpul lui Alexandru cel Mare (născut în anul 356 î.Chr.) și arătau întreaga lume (!). Între Țara de Foc și Antarctica, harta prezintă și un istm. Așa ceva a existat ultima dată în urmă cu 11.000 de ani. Cine desenase inițial harta?

Bernard de Clairvaux a primit un alt mesaj ceresc prin care i s-a transmis cum să deschidă piramida *câmpului spiritual cosmic (Cronica Akasha)*, prin care i s-a relevat mersul întregii geneze, de la început până la sfârșit, prin aceasta fiind transpus în situația nu numai să înțeleagă legile spirituale, ci și să descifreze scrisul și limba atlanților. Astfel, numai el și însoțitorii săi – cărora le-a putut face înțeles conținutul – au putut să valorifice și să folosească știința atlantă. Atlanții își construiseră întreaga știință pe o limbă-piramidă, un gen de limbă-universal geometrică, întrucât nu știau cine va da într-o zi peste scrierile lor și ce limbă se va vorbi atunci. Iar cine deține această cheie, acela poate să descifreze în orice limbă orice literă și orice nume, în cea mai adâncă semnificație pentru viață.

Prin urmare, așa se face că templierii au aflat despre această știință și au primit informații despre planul creației, înțelegând mecanismele pe care le ascunde viața în ea.

Înainte de toate, ceva a fost însă de cea mai mare importanță: în texte a fost menționată întreaga istorie a omenirii – inclusiv viitorul nostru – și s-a stabilit că aceasta coincide cu *Apocalipsa după Ioan*, ceea ce înseamnă că într-un fel civilizația noastră va lua sfârșit sau mai bine zis va fi distrusă, așa cum stă scris în apocalipsă.

Despre aceasta vom vorbi detaliat în capitolul privind *Noua ordine mondială*.

Prin studiul textelor atlante, cavalerii au fost inițiați în legile fizice ale cosmosului după care a luat naștere universul și în virtutea cărora acesta există și astăzi. Ei au aflat că apariția a tot ce este în natură se datorează acțiunii unui Creator (Dumnezeu) care există

în mod real, și că toate ființele au fost create prin „forța ideilor" lui Dumnezeu. Ei au mai înțeles și de ce sufletele făpturilor cărora Dumnezeu le-a dat viață au trebuit să se integreze în materie și că numai pe această cale poate fi desăvârșit proiectul creației.

Să cercetăm mai îndeaproape această afirmație.

Din textele atlante rezultă că există o așa-numită supă primordială – un *câmp spiritual cosmic*, compus în principal din cele mai mici particule, așa-numiții *myon neutrino* și că acestea se manifestă în făpturile create prin forța gândului lui Dumnezeu.

Acești myon neutrino se unesc între ei după anumite legi fizice, formând o unitate statică existentă material, pe care omul din ziua de astăzi o parafrazează prin noțiunea de „suflet".

În această unitate de „molecule-suflete" este cuprins nu numai planul vieții de acum, ci – holografic în fiecare moleculă-suflet manifestat orientativ ca frecvență a oscilației – toate viețile pe care un om, de la crearea făpturii sale, le-a trăit ca individualitate de factură specială sau integrat în materie, ca sistem biologic. (6, p. 10)

Creatorul înseamnă că l-a plăsmuit pe om, adică sufletul, în așa fel încât acesta să posede forța ideilor și **prin aceasta să devină el însuși creator.**

Templierii au aflat că întregul cosmos este umplut integral cu molecule structurate. Aceste molecule sunt clasificate de fizica cuantică drept myon și tau.

Myonii, din care se compune câmpul spiritual cosmic, câmpul conștiinței – denumit și *câmp eteric* în *Cronica Akasha* sau/și *câmp morfogenetic*, sunt moleculele care prin forța ideilor, care dă naștere la mișcarea de oscilație moderată, se modifică în așa fel încât, prin schimbarea oscilației, reprezentarea exactă se manifestă holografic.

Condiționat prin această interacțiune – deoarece toate moleculele sunt legate între ele și totul se înlocuiește permanent și împreună – tot ce există în *câmpul spiritual cosmic*, datorită oscilației moderate, este legat perfect laolaltă. Aceasta înseamnă că sistemul biologic al omului este influențat întotdeauna și în orice moment pozitiv sau negativ prin frecvența oscilațiilor mediului său înconjurător. În ultima instanță, acesta este un argument pentru ceea ce „vechii" mistici repetau în permanență: *„Totul este unul, iar unul este totul."* (6, 10 și 11)

Myonii sunt elementul purtător pentru reprezentările exacte pe care le imaginează omul. Aceasta înseamnă că fiecare reprezentare exactă pe care o creează omul radiază în *câmpul spiritual cosmic*.

Dacă în proiectul omului este vorba de un plan „neraportat la prezent", care nu poate fi retrimis ca feedback într-o formă sau situație existentă, atunci această idee devine parte componentă a *câmpului spiritual cosmic* și acționează asupra existenței omului până când este transformată într-o formă materială sau într-o situație de viață trăită.

Exprimat mai simplu: cavalerilor templieri li s-a arătat că forța ideilor, cu care omul își creează *formele de gândire*, este cel mai important lucru pe care el îl posedă. Fiecare idee care este gândită devine parte componentă a *câmpului spiritual cosmic*, prin transmiterea frecvenței se extinde în formă sferică în întregul cosmos și prin aceasta este solidar răspunzătoare de tot ce se întâmplă în cosmos.

Întrucât omul constă el însuși numai din atomi și molecule, compuse la rândul lor din myoni, prin ideile sale este deopotrivă răspunzător pentru starea acestei lumi – negativă sau pozitivă.

Helga Hoffmann-Schmidt scrie despre aceasta în excelenta sa operă *„Moștenirea Atlantidei"*, care de asemenea conține știința originală a templierilor:

„Ei au înțeles că omul constă din sisteme în care sufletul material-spiritual, memoria (de înregistrare a ideilor), asemenea corpului 'fizic' și corpului psihic formează trei domenii – iar existența sa, integrată în spiritul material, conform legii rezonanței trebuie să se întruchipeze tot timpul într-un corp fizic nou – atâta timp cât nu mai există forme de gândire, pe care însuși omul le-a creat, 'neraportate la prezent' și înțelege că trebuie să fie materializate.

Înainte de toate, ei au recunoscut – așa cum recunoscuseră deja înțelepții antici ai multor culturi și misticii diferitelor epoci – că TOTUL ESTE UNUL și UNUL ESTE TOTUL; că întreg cosmul este umplut cu particule inimaginabil de mici, care au structura a două piramide unite la vârfuri.

În fizica actuală aceste molecule sunt cunoscute ca neutrino myon, tau și electron, care în ansamblul lor formează 'câmpul spiritual cosmic' și umplu orice spațiu liber.

Aceasta înseamnă că TOT ce există – indiferent dacă îl parafrazăm prin noțiunile de 'materie' (material) sau 'imaterial' (spiritual) – din și în acest 'câmp spiritual cosmic', adică în aceste molecule, este legat împreună și se condiționează reciproc." (6, p. 10 și 11)

Totul este clar? Știu, într-adevăr nu este ușor de înțeles; eu am citit cele aproximativ o mie de pagini ale acestui material și nu vreau să vă pretind mai mult.

În concluzie, redus la o singură frază se poate spune că această știință atlantă demonstrează un lucru: omul deține *forța ideilor* și prin aceasta este el însuși creator – da, el nu este doar parte a creației, ci parte a Creatorului!

Aceasta este cea mai importantă frază a întregii cărți, la care vom reveni în amănunt mai târziu. Savurați încă o dată: **Nu suntem doar o parte a creației, ci parte a Creatorului și avem în noi puterea și toate premisele și mijloacele de a crea noi înșine!!**

Spune: **Spiritul stăpânește materia!**

Pe baza acestei convingeri și a științei despre cum forța ideilor poate fi orientată – devenind în mod conștient activ-creatoare – templierii au început să utilizeze pentru ei înșiși această forță, spre a îndeplini misiunea de a conduce omenirea după legea rezonanței.

Ei au folosit piramida în care, cu respectarea anumitor condiții, erau capabili să ia contact spiritual cu alte ființe (indiferent dacă se materializau sau nu în corpuri fizice), drept *centru de comunicare*, adică pentru a fi receptivi la *câmpul spiritual cosmic*, la fel cum făcuseră cândva atlanții. Și aceștia învățaseră de la ființe străine să facă acest lucru.

Eu personal pornesc de la ideea că, pentru a lua contact cu alte civilizații, și ei au avut odinioară „un mijloc de comunicare mecanic" – un fel de stație emisie-recepție.

Din textele pe care templierii le-au extras din sarcofage au rezultat clar două lucruri:

1. Și înaintea atlanților existaseră deja alte civilizații foarte competente în materie de tehnică și care cunoșteau zborul în cosmos. Așadar, nu numai acestea, ci și atlanții aveau contacte cu civilizațiile altor aștri, existând un schimb activ.
2. În textele atlante au existat date clare care arată de unde veneau aceste civilizații: și anume de pe Sirius!

Textele atlante relatează și despre intervențiile genetice ale celor de pe Sirius asupra unor ființe de pe Pământ, pentru a accelera evoluția acestora.

Sunteți de părere că așa ceva este greu de crezut și că v-ar trebui o dovadă?

Nici o problemă, pentru aceasta există, de exemplu, istoria dogonilor.

Tribul dogonilor, care trăiește în statul african Mali, cunoaște de peste 700 de ani ceea ce NASA a obținut abia în 1970 pe baza tehnicii avansate a sateliților. De peste 700 de ani, dogonii au afirmat că astrul Sirius, plasat în partea stângă sub constelația Orion, are o altă mică stea care, o dată la 50 de ani, îl înconjoară și constă din cea mai densă materie a universului. Întrucât nu a fost posibil ca steaua respectivă să fie identificată cu ajutorul

telescoapelor noastre, etnologii au considerat acest subiect ca fiind un mit. În 1970 în cosmos a fost trimis un telescop care a descoperit în cele din urmă o stea pitică albă; aceasta, cu cele 55 kg/cm^3, este incredibil de grea și înconjoară astrul Sirius o dată la 50,1 ani.

Când oamenii de știință i-au vizitat pe dogoni pentru a afla de unde știu ei aceasta, dogonii au declarat că, în urmă cu circa 700 de ani, a aterizat o navă cosmică, al cărei echipaj a săpat o groapă mare, au umplut-o cu apă, iar ființele, care erau amfibii, au sărit din nava cosmică în lac, au înotat la mal și le-au povestit dogonilor mistere despre Cosmos. Din relatările acestor ființe reiese că pe Sirius trăiesc două rase diferite: pe de o parte rasa amfibie, iar pe de altă parte acele ființe pe care noi astăzi le denumim *Homo sapiens*, care însă ajung până la o înălțime de patru metri.

Incașii povestesc o istorie asemănătoare. În urmă cu multe mii de ani, deasupra lacului Titicaca au venit nave cosmice, din care oameni-pește au sărit în lac, au înotat la mal și au povestit aceeași istorie ca la dogoni.

Aici discutăm în legătură cu ființe de pe Sirius, ființe amfibii, așadar vietăți care pot trăi pe pământ și de asemenea sub apă. Acum ne amintim de cercetările lui Muldașev și de atlanți, care se află în grotele samâdhi – și cum arată ei?

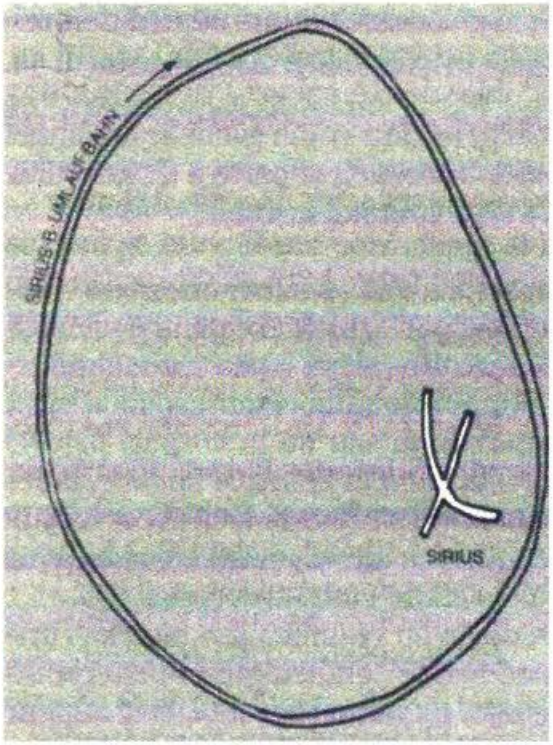

Fig. 36. Orbita lui Sirius-B, după un desen executat de dogoni.

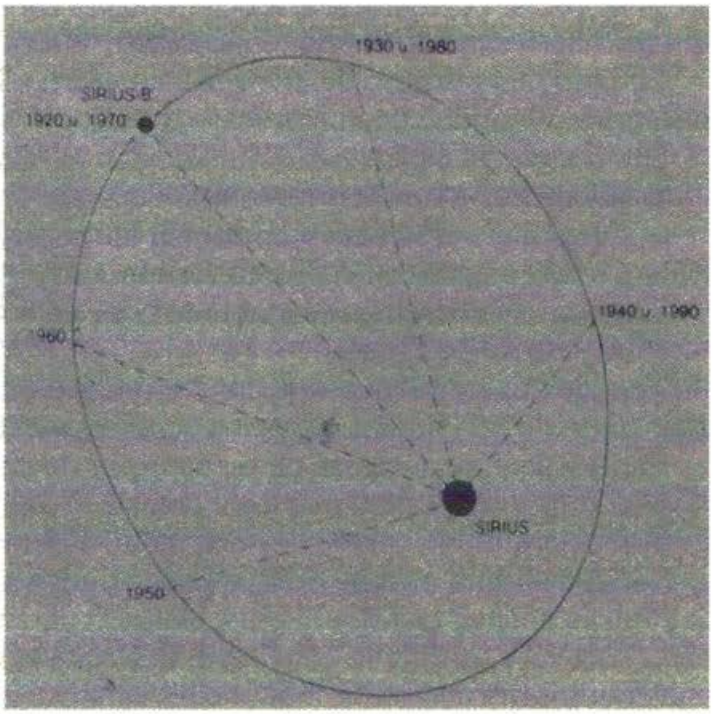

Fig. 37. Diagramă astronomică modernă a orbitei lui Sirius-B. Datele anilor se referă la pozițiile pe care le ocupă Sirius-B de fiecare dată în anii în cauză. Dogonii nu plasează Sirius-B în centrul desenului lor, ci îl transpun în apropierea unuia dintre focarele imaginii sub formă de elipsă – un detaliu uimitor pe care dogonii îl cunoșteau de 700 de ani!

Ei aveau pleoape adaptate pentru înotul rapid sub apă, membrane interdigitale la mâini și la picioare și un nas în formă de ventil, cum au de obicei delfinii...

Se poate ca, de fapt, atlanții să nu fi avut numai legături strânse cu ființele de pe Sirius; ar fi oare posibil ca atlanții, adică Pământul, să fi fost o colonie a celor care trăiau pe Sirius?

De asemenea textele provenite din preajma lacului Titicaca arată că viracochas – așa cum îi numeau incașii pe astronauți – aveau de asemenea membrane interdigitale, dar și *Manco Capak*, întemeietorul orașului peruan Cuzco, este prezentat cu membrane interdigitale.

Captivant, nu-i așa?

Este totuși demn de remarcat că în textele atlante pe care le-au valorificat templierii se vorbește și de ființe extraterestre care *nu* au venit de pe Sirius și care arătau altfel decât noi.

Textele atlante din sarcofage relatează despre epoca și lumea de *dinaintea* Atlantidei, pe care anterior o denumisem *Lemuria* și care aici este citată ca *Lumania*.

Oamenii aveau staturi uriașe și atinseseră un înalt nivel tehnologic. Existau însă războaie între aceștia și locuitorii altor continente, populații care descindeau din civilizațiile precedente. Acestea încercau să-i subjuge pe lemurieni. Când aceștia au folosit pentru a se apăra tehnologia creată în scopul obținerii de energie, atunci scoarța terestră s-a mișcat, au izbucnit o revărsare uriașă de lavă și un val ucigaș nemaiîntâlnit, care prin presiunea exercitată a influențat atât de puternic raporturile de greutate, încât s-a ajuns la o dislocare a polilor.

Așa au murit aproape toți locuitorii pământului. O parte a supraviețuit în munți. O altă parte – și acum devine interesant – a fost evacuată în nave cosmice de către ființe străine.

Despre aceste ființe, care în textele din sarcofage nu sunt cunoscute prea bine, se arată: *„Datorită șederii pe navele-mamă ale ființelor străine, a căror fizionomie se asemăna foarte puțin cu imaginea Creatorului nostru* (de pe Sirius – n.a.) *sau se asemăna înfățișării noastre... acești oameni supraviețuitori au știut că nu erau unicele ființe în acest univers.*

Pe baza cunoștințelor spirituale și a experienței că ființele care îi salvaseră, la fel ca zeii din univers, erau altfel decât ei și că atinseseră un nivel tehnologic considerabil mai ridicat, ei și-au creat o cultură după legile Creatorului nostru primordial, pe care l-au numit Dumnezeu." (6, p.333)

De unde provin aceste ființe? Poate de pe Orion? La aceasta se referă următorul artefact, care stă, de altminteri, ca un ghimpe în ochii arheologilor:

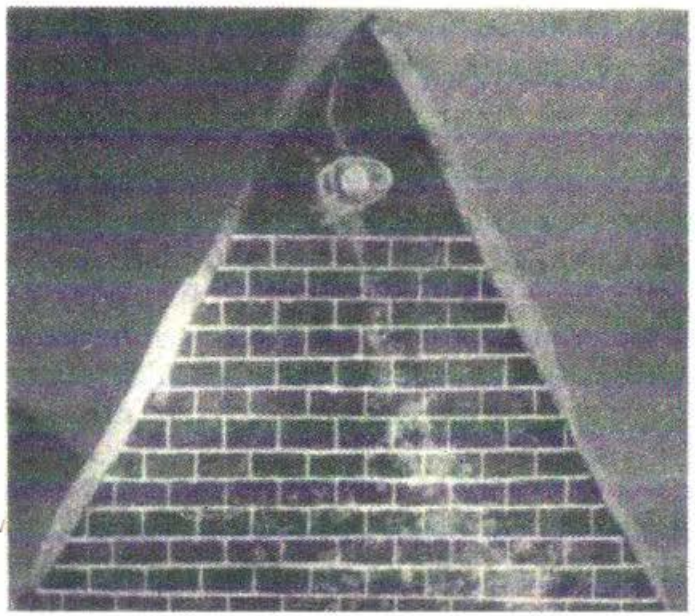

Fig. 38. Piatra piramidală a fost descoperită în Ecuador în urmă cu aproximativ trezeci de ani. Este exact reprezentarea piramidei reproduse pe bancnota-dolar (vezi fig. 57). Conform unui zvon, există trei dintre acestea: una se află în posesia familiei Rothschild, a doua la Muzeul vrăjitoarelor de la Bruxelles și aceasta prezentată aici.

În partea de jos a pietrei este reprodusă constelația Orion și stă scris: *„De aici vine Fiul Creatorului."*

Astfel s-a ajuns la noua colonizare a Pământului. Această perioadă ne este cunoscută drept Atlantida, dar trebuie să se rețină că Atlantida nu a fost numai un continent, ci chiar o întreagă epocă. În acest timp au fost colonizate nu numai micul continent aflat în mijlocul Atlanticului, ci și alte părți ale globului. Acest continent-insulă, situat între America de Sud și Africa, a adăpostit cea mai dezvoltată civilizație de atunci.

Ne putem gândi la următorul tablou: cei nouă cavaleri templieri stau aplecați deasupra textelor străvechi, la lumina lumânărilor, a torțelor sau a opaițului și află ceva despre un câmp spiritual cosmic și despre extratereștri...

Să revenim însă acum la ceea ce au aflat cavalerii din textele atlante și să cercetăm...

ŞTIINŢA SECRETĂ A TEMPLIERILOR

Ce veți citi acum nu este născocit, ci provine din textele sarcofagelor. O mică parte a informațiilor a fost publicată de Helga Hoffmann-Schmidt – până acum, numai pe spezele autoarei și în tiraj foarte redus – după moartea templierului care răspundea de ele, pentru a le face accesibile inițiaților și membrilor lojilor. De aceea, o parte din ele provin din acele texte, iar altele, din discuțiile mele personale cu marele prior al templierilor austrieci, precum și cu marele maestru al unei loji francmasonice, care de asemenea are acces la aceste informații.

Conform informațiilor moștenite de la cavalerii templieri, întrupările templierilor inițiați în 1114 mai trăiesc și astăzi printre noi (chiar dacă nu ne sunt cunoscute), spre a conduce omenirea după legea rezonanței, până la încheierea acestei perioade de evoluție, pentru ca *„planul Domnului să se îndeplinească"*. (6)

Există însă o deosebire față de personajele aflate în starea samâdhi, care rămân totdeauna în același corp: pentru că de fiecare dată când corpul unuia dintre acești cinci templieri își pierde forța fizică, sufletul se mută în alt corp pregătit pentru acest schimb. În limba engleză există un termen pentru această modalitate de migrare a sufletului: *walk-in*.

În acest fel, toate cunoștințele originare pe care le-au primit cu ocazia inițierii se păstrează și, în plus, se situează la nivelul epocii respective.

Helga Hoffmann-Schmidt ne relatează următoarea întâmplare captivantă:

„În anul 1946, cercetătorul și omul de știință francez Roger Lhamoy, după ce într-o viziune 'văzuse' locul în care urma să facă cercetări, în timpul săpăturilor la ruinele castelului templier Gisors, între Paris și Rouen, a descoperit într-o încăpere subterană cele 19 sarcofage din piatră ale chivotului legii. În afară de acestea, a mai găsit și peste 30 de racle mari (cu însemnările templierilor), precum și statui reprezentându-l pe Iisus și cei 12 apostoli.

Însă înainte de a reuși să deschidă sarcofagele și raclele, totul i-a fost confiscat de poliția secretă franceză și de armată, și declarat secret de stat.

Circa 25 de ani mai târziu, părți ale documentelor au fost predate unui număr de 5 persoane, care trăiesc (au trăit) în țări diferite. Exact așa cum cei 5 conducători templieri în momentul respectiv au responsabilitatea principală pentru câte un domeniu din existența noastră, adică pentru domeniile economie, religie, politică, societate, știință, și la predarea documentelor către aceste persoane s-a ținut seama de aceste criterii." (6, S. 13)

După moartea templierului care era autorizat pentru domeniul științei, Helga Hoffmann- Schmidt a publicat o parte a acestor materiale. Unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei este de asemenea moștenitor al unei părți din informațiie și documentele rămase din această comoară de cunoaștere, pe care le-a valorificat în calitate de om de știință, ceea ce de altfel face și acum. Nu numai că prin el am aflat despre această știință, dar în prezența lui am putut să văd tehnologii care ar face să vă strălucească ochii. El este nu numai profesor de fizică, ci și inventator, iar împreună cu un coleg a dezvoltat un procedeu – adică mai mult decât o mașină – care produce curent electric, căldură și lumină, direct din eter, din câmpul de myoni.

Prin prietenul meu, care avea relații apropiate cu acest templier, am aflat lucruri captivante. Astfel, într-o expediție în Antarctica, acest templier a întâlnit o civilizație până atunci necunoscută, care trăiește acolo sub pământ. Aceasta coincide cu afirmațiile mele, menționate deja pe scurt, despre cercetătorii polari care, deasupra latitudinii de 77 grade, asistaseră cu toții la evenimente ciudate. De asemenea, nepotul amiralului Byrd, pe care l-am

vizitat și intervievat în 1990 în Phoenix Arizona, a confirmat că unchiul său a zburat cu un avion spre Polul Nord și că acolo a găsit o intrare într-o grotă subpământeană, în care se află una sau mai multe civilizații ajunse la un înalt nivel de dezvoltare. Pe neașteptate, amiralul Byrd și copilotul său Floyd Bennett au fost escortați de două farfurii zburătoare, pe care le-au și filmat din avionul lor. Ei au descris simbolurile înscrise pe aceste farfurii ca fiind niște svastici, fapt confirmat mie de nepotul amiralului Byrd, Harley Byrd. Dar să lăsăm aceasta deoparte..

Textele povestesc istoria Atlantidei și a civilizațiilor anterioare, în care evenimentele s-au derulat mereu în același mod: evoluție până la un înalt grad tehnologic, care apoi a fost folosit în mod interesat de către egoiști sau de către deținătorii puterii. Civilizațiile au degenerat și au sfârșit prin a declanșa războaie, care în toate cazurile au dus la distrugerea totală.

Conform textelor, ne aflăm în aceeași situație, ce se va derula ca de atâtea ori înainte – exact cum stă scris în Apocalipsa după Ioan. Din textele atlante nu rezultă că ea poate fi prevenită, ci mai degrabă că vor supraviețui cei care vor arăta că au o rațiune clară, dau dovadă de bunătate și își urmează intuiția, pentru ca după aceea să construiască mai bine următoarea „lume nouă". În acest fel, distrugerea civilizației actuale nu este regretată sau împiedicată, ci considerată o etapă de evoluție pentru sufletele încarnate astăzi aici. Este văzută chiar ca un proces necesar de purificare – asemenea unui post sau alegerii grâului de neghină.

Din texte a rezultat înainte de toate ceva, și anume că există un mare plan cosmic, un așa-numit *plan al creației* – o matrice sau un tipar al Creatorului –, ceea ce în însemnările atlante este denumit *„Proiectul Omega A"*.

Despre el aflăm următoarele din documentele originale (cu mici modificări, pentru a fi mai ușor de înțeles):

„În aceste texte găsiți lumina adevărului, dacă aveți maturitatea spirituală și posedați puterea toleranței, prin care dragostea se găsește în toate formele de existență.

După voința Creatorului nostru originar, știința originară despre legile cosmosului și despre legile care determină toată existența trebuie să fie prezentată limpede și evident, pentru ca rasa umană, cu rațiunea ei, să sesiseze și să înțeleagă sensul și scopul existenței sale pe pământ. Știința originară a fost înfățișată spre pentru binecuvântarea oamenilor, pentru ca ei să știe că ființa lor este legată indestructibil, ca spirit de origine divină, de sufletul material natural, conform legilor cosmice.

Numai atunci când înțeleg că ei înșiși sunt creatorii mediului lor și ai lumii și că – poartă răspunderea, ca o mare comunitate de ființe, unii pentru alții – au o șansă să revină ca făpturi individuale în imperiul Creatorului nostru, spre a trăi ca ființe, în lumina adevărului, eliberați de materie.

Fiecare dintre noi poartă în sine același puternic 'EU-SUNT-prezentul', forța atotputernică a lui Dumnezeu cu care se poate înfăptui totul, deoarece fiecare poate să producă prin puterea gândurilor sale tot ce are nevoie, direct din rezerva de energie a universului.

Premisa pentru a folosi această forță puternică fără a provoca vreo suferință fiilor Domnului este ca voi să vă supuneți poruncilor Creatorului nostru, pentru că numai atunci energia divină ce există nelimitată în spațiu poate să fie folosită integral, fără pierderi, pentru spiritualizarea materiei.

Proiectul Omega A există din vremuri imemoriale și este adus de către Creatorul nostru de la un univers la un alt univers, pentru a spiritualiza materia în spațiu.

Iar noi, pământenii, suntem numai o parte a acestei mari opere la care ajutăm ca, prin puterea gândurilor noastre, energia din spațiu să se împletească cu materia, spre a o face să devină o unitate închisă în sine.

Acesta este sensul tuturor existentelor." (6, p. 16 și 17)

„Proiectul Omega A" este o viață în conformitate cu legea rezonanței, ceea ce înseamnă că omul trebuie să știe că – întrucât se află în posesia forței ideilor – este el însuși creator și-și creează personal toate situațiile de viață sau, așa cum se spune în limbaj popular, *„Ce semeni, aia culegi!"*

În însemnările templierilor se vorbește explicit despre faptul că legea rezonanței nu este o lege stabilită arbitrar, ci este o devenire fizică, ce face ca tot ceea ce gândim să fie realizat de noi înșine și să fie astfel materializat. Iar din aceasta face parte – fără excepție – fiecare situație de viață, indiferent că este vorba de o boală, un accident, de marele nostru succes, de oamenii excentrici din cercul nostru de cunoștințe și așa mai departe.

Și astfel țelul este stăpânirea deplină a forței ideilor, pentru a le folosi doar încă într-un mod care servește creației – în sensul unei iubiri care nu face aprecieri și nu judecă, deci o iubire necondiționată.

Întrucât însă omul poate să cunoască numai ce poate face cu rezultatul formelor gândirii, atunci când simte toate efectele – pozitive și negative – pe propria-i piele, este supus legii rezonanței, pentru a învăța să utilizeze tot mai conștient și mai atent gândurile – așa cum a făcut și Iisus.

În majoritatea cazurilor, durerea pe care omul și-o provoacă sieși prin viața și acțiunea sa inconștientă, este cea prin care, prin încarnare repetată, el învață să aducă sub control energia ideilor, pentru a afla consecințele gândirii și acțiunii sale. Mai cu seamă prin durere omul își dă seama în cele din urmă că ar trebui să se arate demn de existența sa de creator și de existența egală cu a lui Dumnezeu, deoarece este înzestrat cu cea mai mare putere de creație.

Iar dacă suntem conștienți că fiecare om de pe această planetă sau de pe toate celelalte planete poartă în sine aceeași forță de creație și într-o zi va atinge același țel – întrucât și el este supus acelorași legități și trece prin acest proces de maturizare – nu stă în puterea iubirii să-l judece sau să-l apreciez.

Prin urmare, fiecare om se poate salva numai pe sine însuși. Nici unul nu poate schimba „lumea". Numai dacă ne schimbăm pe noi înșine schimbăm „lumea", colectivitatea. Fiecare dintre noi poate să facă ceva – bine sau rău – doar pentru sine, iar pentru aceasta trebuie să fie răspunzător în fața Creatorului nostru, dar și față de sine însuși.

Drumul din *chaos* (în limba greacă: *dezordine lipsită de spirit*) trebuie străbătut singur de fiecare dintre noi. Noi înșine am creat haosul și situațiile din jurul nostru și numai noi înșine putem face ca acestea să fie din nou în ordine – prin recunoaștere, autodepășire și acțiune.

Ce ne abate însă oare din drumul nostru?

Reprezentările dorințelor noastre, sunt ceea ce ne îndepărtează de noi înșine. Se poate spune că incitatorul lor este necuratul – Lucifer sau cum s-o fi numind –, însă tocmai el este sarea și piperul în acest joc. Dacă n-ar exista un provocator care să ne arate părțile întunecate din noi, care să apară, acolo în noi, drept un purtător de lumină, care ne iluminează și prin aceasta conștientizăm unde lucrurile nu sunt încă în ordine, unde nu suntem nedesăvârșiți, atunci n-am deveni conștienți de aceste puncte slabe.

Aceasta înseamnă că scopul final este întotdeauna iubirea universală – iubirea pentru noi înșine și pentru întreaga creație. Aceasta înseamnă, de asemenea, ca mai întâi să devin conștient de părțile mele slabe. Dacă le recunosc, atunci sunt chemat să lucrez cu mine însumi să mă maturizez până când nu va mai fi nevoie de o nouă încercare.

Însă despre aceste lucruri practice vom vorbi în detaliu mai târziu.

De aceea, Creatorul nostru nu este un Dumnezeu care pedepseşte, ci, pentru că ne-a dat liberul arbitru, demonstrează că nu este un dictator care ţine în puterea sa numai slugi şi sclavi, ci ne oferă posibilitatea să optăm pentru a crea noi înşine. Legea toleranţei este cea mai bună dovadă că, faţă de fiinţele cărora le-a dat viaţă, Creatorul arată iubire, repect şi toleranţă. El vrea să fie mândru de noi, aşa cum părintele vrea să fie mândru de copilul său, când acesta a reuşit în viaţă.

Pe baza a ceea ce realizăm în viaţa noastră, Creatorul ne permite să ne creăm noi înşine fericirea sau să suferim, deoarece tot ce gândim trebuie să simţim cândva pe propria noastră piele. Aceasta pentru că, aşa cum strigăm în pădure, aşa vine şi ecoul!

Dacă vom reuşi pur şi simplu să acceptăm ceea ce ni se întâmplă în prezent, fără să facem aprecieri sau judecăţi, viaţa noastră va deveni treptat un paradis. În aceste momente o asemenea consideraţie sună banal, dar din textele atlante aflăm că reţeta pentru o viaţă desăvârşită este o viaţă **Aici şi Acum**. Contează să nu gândim înapoi la trecut şi nici să nu rătăcim prea mult în viitor, ci să începem exact cu ceea ce avem în faţa noastră – problemele din profesie, noul parteneriat, grijile pentru copiii noştri, boala bunicii şi învingerea temerilor noastre, prin confruntarea cu ele.

Exact aici începe viaţa şi schimbarea!

Să revenim însă la cavalerii noştri templieri, care nu numai că au descoperit, dar au şi avut dovezi covârşitoare, întipărite în creier, că omul a venit cândva din univers şi că se va întoarce acolo – cândva!

Mda, dar aceste lucruri nu le-aţi aflat dumneavoastră, care călătoriţi cu avionul sau vă deplasaţi pe autostradă cu mai mult de 200 km/oră, şi nici acela pentru care un telefon mobil, Internetul sau televiziunea înseamnă cel mai firesc lucru, ci cavalerii noştri templieri – iar ei trăiesc în secolul XII!

Prin urmare, cavalerii au aflat toate acestea într-o vreme în care nu exista nici Hollywood-ul cu filmele sale science-fiction, nici cărţi de Erich von Däniken şi mai ales când cu greu se găsea cineva care ştia să citească şi să scrie. În timp ce, pentru o mare parte a populaţiei lumii, pământul era încă un disc, erau aici câţiva cavaleri care aflaseră despre structura sistemului nostru solar, despre vechi civilizaţii, nave zburătoare şi zborul spre alte planete. Curată nebunie!

Pe de o parte, biserica tocmai era pregătită să-i convertească pe toţi cei care nu doreau să treacă la religia creştină, de aceea a pornit războaiele. Pe de altă parte, reprezentanţii bisericii, adică aceia care declanşaseră războaiele, au trebuit să constate că ştiinţa pe care tocmai o descoperiseră arunca totul peste bord!

Această ştiinţă i-ar fi adus imediat pe rug – dar imediat! Aşadar, ce era mai oportun decât să o ţină ascunsă, să înfiinţeze o societate secretă şi să acţioneze din umbră?

De aceea, s-a înfiinţat o lojă al cărei nucleu au fost templierii, care cunoşteau întregul adevăr. Toţi ceilalţi care nu se găseau în interiorul acestui cerc cunoşteau doar o parte a adevărului.

Astfel, s-a hotărât ca un alt secret să fie declarat „secret principal" – adevărul despre familia lui Iisus.

La acesta mă voi referi în curând.

Să cercetăm mai întâi ascensiunea templierilor, după ce au valorificat cunoştinţele din sarcofag.

Citim la Helga Hoffmann-Schmidt: *„Întrucât templierii trăiau întocmai după legile lui Dumnezeu, Creatorul nostru, şi după legile cosmice, în cel mai scurt timp şi-au însuşit cunoştinţe vaste şi au acumulat o asemenea avere în bunuri materiale, încât au devenit cei mai puternici oameni din lume şi erau în stare să conducă soarta omenirii în concordanţă cu ceea ce era – şi este – misiunea lor."* (6, p. 11)

Bernard de Clairvaux și-a folosit influența și l-a rugat pe papă ca micul grup de cavaleri din Ierusalim, aflați sub protecția sa, să primească o „regulă canonică" – un statut propriu care să conțină dispoziții de comportament, astfel încât, în interiorul bisericii, cavalerii să aibă legitimitate și un statut precis. În cele din urmă, aceasta s-a petrecut la 31 ianuarie 1128, când Hugues de Payns a fost invitat la conciliul de la Troyes. În calitate de legat papal, cardinalul Albano a condus lucrările conciliului. La adunare au luat parte arhiepiscopii de Reims și de Sens, zece episcopi și un număr de stareți, printre care se număra și Bernard. Cererea templierilor a fost acceptată și astfel li s-a atribuit oficial dreptul de a purta o mantie proprie – care până în acel moment era doar de culoare albă – și să aibă o regulă proprie. Pentru lumea de atunci, ei deveneau cavaleri și călugări cu o regulă proprie, declarați legitimi printr-o biserică ce, la rândul ei, urma să devină la fel de răspunzătoare pentru distrugerea brutală a ordinului în anul 1307.

Bogăția și puterea templierilor

Ce s-a întâmplat după aceea este unic în istorie: ascensiunea cu viteza unei comete și prăbușirea, la fel de rapidă și de abruptă, a puternicului ordin.

După ce li s-a acordat regula în anul 1128, influența și averile templierilor au crescut vertiginos. Brusc, au fost sprijiniți de mulți proprietari de pământ. De peste tot din lumea catolică au primit bani și proprietăți. Când, după doi ani de la plecare, Hugues de Payns și André de Montbard au revenit la Ierusalim, aduceau cu ei nu numai binecuvântarea papei (statutul), ci și mulți bani, bunuri de valoare, proprietăți funciare și un prim grup de peste o sută de nobili recrutați. Deja în 1130 ei aveau domenii în Franța, Anglia, Flandra, Spania, Portugalia și Scoția (în Scoția deoarece soția lui Hugues de Payns, Catherine de St. Clair, era nobilă scoțiană).

Rămâne de constatat faptul că, în decurs de numai câteva decenii, templierii au devenit cea mai puternică și mai bogată organizație din Europa. Mănăstirile și comanderiile acestei societăți secrete apăreau ca ciupercile după ploaie, ca rezultat al colaborării între ordinul cistercienilor și cel al templierilor. (1, p. 231)

La apogeu – în măsura în care poate fi plasat cu exactitate ca timp, el poate fi considerat perioada cuprinsă între 1153 și 1170 – ordinul templierilor era condus de marele maestru Bertrand de Blanchefort, fapt neobișnuit. Acesta provenea dintr-o dinastie din sudul Franței, dinastia catarilor. Întrucât oficial templierii treceau drept catolici, această situație este extrem de ciudată, de vreme ce un catar ajuns conducătorul unui ordin catolic este ceva la fel de neobișnuit precum un catolic devenit rabin la evrei. Patruzeci de ani mai târziu, catarii au fost exterminați aproape în întregime de armatele creștin-pontificale. (1, p. 232)

Templierii au avut noroc și în ceea ce privește finanțele. În legătură cu aceasta, Stefan Erdmann scrie în *„Bănci, pâine și bombe":*

„Templierii au fost primii care au acordat împrumuturi, prin urmare primii bancheri ai Occidentului. Sistemul monetar actual are o lungă istorie; originea sa datează de sute de ani înainte de Cristos. Înaintea creării sistemului monetar, oamenii trăiseră din comerțul cu alimente – schimbau între ei mărfuri sau mărfuri contra aur.

Concomitent cu extinderea căilor comerciale și de transport, precum și cu internaționalizarea politicii de cucerire, în mod inevitabil s-a extins și raza comerțului și a schimbului de mărfuri. Cantitățile de mărfuri au crescut și au fost transportate la distanțe mai mari. Astfel au crescut și profiturile. Sistemul bazat pe schimbul în natură s-a dovedit deosebit de nepractic, deoarece era prea dificil să se transporte la distanțe îndepărtate mari cantități de bunuri de schimb. În afară de aceasta, era foarte periculos să se ia cu sine mari cantități de monede din argint și aur, care constituiau permanent obiectul atacurilor.

Pentru negustori, cel mai sigur era să nu transporte cu ei monedele din argint și din aur necesare, ci să depună la locul respectiv, în contrapartidă, o valoare în bani corespunzătoare. Astfel au apărut primele case de comerț, care păstrau și supravegheau averea negustorilor, în timp ce aceștia se aflau pe drum și își vedeau de afaceri, în condiții de risc mult mai redue. Ca act justificativ, negustorii primeau o chitanță sigilată și semnată, o așa-numită „scrisoare cu valoare declarată".

Această evoluție a făcut însă ca, puțin mai târziu, pentru bancheri să se deschidă o posibilitate nebănuită. Cu timpul s-a mărit capitalul depozitat (monede din aur și din argint) la bancherii care, prin scrisori cu valoare declarată, își luaseră răspunderea față de posesori. În acest fel, ei au început să dea cu împrumut aur străin, ceea ce de la început era o escrocherie, deoarece aurul era garantat deja unei alte persoane – proprietarului.

N-a durat mult timp până când negustorii au făcut să circule doar chitanțe. Au fost puse în circulație tot mai multe chitanțe, astfel încât negustorii le-au putut schimba în toate orașele. În acest fel au luat naștere primele bănci moderne care au trăit din primirea și din remiterea de chitanțe, însușindu-și mari profituri. Se născuseră banii de hârtie, iar aurul devenise bani." (1. p. 232 și urm.)

Atât se poate spune în legătură cu apariția băncilor prin scrisori cu valoare declarată. Consecințele au fost însă cu efecte mult mai mari, așa cum scrie și autorul Armin Risi în cartea sa *„Machtwechsel auf der Erde" („Schimbare de putere pe Pământ"):*

„Dintr-o dată, toate mărfurile și prestările de servicii a trebuit să fie recalculate în valori ale bancnotelor. Nu a durat mult până când au circulat numai banii de hârtie. A trebuit să fie stabilite prețurile și salariile. Câți 'bani' costă un sul de pânză de mătase, un porc, un stânjen de lemne, o zi de muncă? Totul a fost definit prin valoarea în bani. Munca și bunurile, iar aceasta înseamnă că oamenii au devenit dependenți de bani și, astfel, de aceia care fac posibilă mișcarea banilor: bancherii.

Între timp, băncile începuseră demult să remită chitanțe care nu erau acoperite absolut deloc. 'Avem aici în păstrare o mie de lăzi cu aur. Aceste lăzi le-am ipotecat deja la cel care ia creditul, însă nu în forma aurului, ci a hârtiilor de valoare. Prin urmare, am împrumutat o mie de lăzi cu aur și tot mai avem o mie de lăzi cu aur! Așadar, de ce să nu facem mai departe acest joc?

Negustorii și cei care luau creditele erau foarte convinși de cinstea și de onestitatea băncii, încât pur și simplu credeau că bancnota este acoperită. Nimeni nu putea să verifice, deoarece aurul pe chitanțe circula peste tot și în acest fel nu se mai făceau referiri deloc la el. Astăzi, această escrocherie este de mult lege. Banii de hârtie trebuie să fie acoperiți cu aur numai până la un anumit procent. Toate băncile centrale tipăresc bancnotă și o declară cu o anumită valoare comercială. Astăzi, cea mai mare parte a valorii banilor aflați în circulație nu mai există nici măcar ca bancnote, ci numai ca joc imaginar al cifrelor în computer. Însă acest joc al cifrelor este o iluzie, care poate explodeze în orice moment, întocmai ca un balon de săpun." (20, p. 255 și urm.)

Templierii și stilul gotic

În perioada de prosperitate a templierilor, ca și a cistercienilor, s-a dezvoltat o arhitectură unică până în ziua de astăzi: stilul gotic. Experții și astăzi mai caută o fază de trecere sau o treaptă intermediară de la stilul romanic la stilul gotic.

În intervalul dintre 1130 și 1260 au apărut aproximativ optzeci de domuri și catedrale de o frumusețe fascinantă și în același timp misterioasă, mistică, de exemplu catedrala Notre Dame din Paris, catedraelele din Strasbourg, Amiens, Rouen, Reims, Chartres. Cele mai renumite trei „edificii templiere" sunt considerate Westminster Abbey din Londra, domul din Köln și domul din Milano. Aceste catedrale sunt realizări desăvârșite, unice ale

arhitecturii, în care legitățile geometriei divine și-au găsit o aplicare ce a atins perfecțiunea. Astăzi, milioane de vizitatori admiră aceste „minuni ale artei și tehnicii" și se întreabă cum a putut să iasă așa ceva din mâna omului. Pe cât de misterios aceste construcții mai impresionează și vizitatorii, la fel de enigmatic și de obscur pare să fie și începutul epocii gotice. *Reapariția* bruscă a „geometriei divine" la începutul secolului XII își are explicația în descoperirea textelor atlante.

„Celălalt" secret

Pe lângă descoperirea sarcofagelor, a mai existat încă un secret care i-a unit pe cavalerii templieri. Era vorba de o poveste care circula prin Ierusalim și pentru care, ipotetic, mai târziu s-au găsit dovezi: adevărata poveste despre răstignirea lui Iisus.

După ce fusese luat de pe cruce, s-ar părea că Iisus a fost dus într-un loc sigur de către apostolii săi și a mai trăit până la o vârstă înaintată. Conform acestei versiuni, el a mai călătorit încă mult timp prin lume – în primul rând spre India și spre Tibet – a murit mai târziu în Franța, fiind înmormântat lângă soția sa de atunci, Maria Magdalena.

Așa mi-a declarat marele prior al templierilor de la Klagenfurt într-o discuție personală din toamna anului 2003. El nu mi-a precizat locul în care sunt îngropați Iisus și Maria Magdalena, totuși a amintit că acolo ar avea loc anual o întâlnire a templierilor, spre cinstirea lui Iisus.

Este foarte plauzibilă versiunea că, după crucificare, Maria Magdalena a fugit din Palestina și a căutat adăpost în coloniile evreiești din sudul Franței.

Legenda despre Maria nu a putut să fie demonstrată definitiv și ea scindează până astăzi taberele clericală și anticlericală. Pe baza a numeroase dovezi, multe vorbesc despre sâmburele de adevăr al acestei legende. Cea mai explozivă este totuși afirmația că Maria n-a plecat singură în sudul Franței, ci cu un copil sau chiar cu mai mulți, deoarece ea a fost soția lui Iisus.

Unii afirmă chiar că multe dintre construcțiile în stil gotic, dedicate *Notre Dame*, „doamnei noastre", „iubitei noastre doamne", și care adăpostesc Madone negre, n-au fost numite astfel pentru că s-ar referi la Mama Maria, ci probabil la Maria Magdalena cu Iisus-copil – *copilul de la Iisus*!

Concepția cavalerilor templieri despre familia lui Iisus o împărtășeau și catarii, care în special în secolele XIII și XIV reprezentau în Europa occidentală o amenințare serioasă pentru Vatican. Convingerile catarilor își aveau baza în cercurile Mariei Magdalena, care pentru biserica catolică însemnau și cea mai mare amenințare. Aceasta a determinat în cele din urmă Vaticanul să ia urgent măsuri împotriva catarilor. Astfel că și apusul *catarismului* – prin luptă militară – în decursul secolului XIV a fost de explicabil, cel puțin din punctul de vedere al bisericii catolice. Astfel, catarii au împărtășit soarta templierilor.

Pe baza acestor informații și secrete comune despre familia lui Iisus, s-a produs o apropiere – extinsă și în disputa cu biserica – care a dus atât de departe încât, așa cum deja am amintit, templierii au avut la conducere, în perioada de maximă prosperitate, un catar (marele maestru Bertrand de Blanchefort).

Autorii Michael Baigent, Richard Leigh și Henry Lincoln, în opera lor de referință *„Sfântul Graal și moștenitorii lui"*, au ajuns la un rezultat de necontestat, ce i-a condus la ipoteza *„că soția lui Iisus* (Maria Magdalena) *și familia, după fuga lor din Palestina, au găsit adăpost în sudul Galiei, unde neamul s-a înmulțit într-o comunitate evreiască. Se pare că, în decursul secolului al cincilea, acest neam s-a unit prin căsătorie cu familia regală a francilor și a întemeiat dinastia Merovingienilor. Cu această dinastie biserica a*

încheiat în anul 496 un acord, ce naște presupunerea că ea cunoștea adevărata origine a merovingienilor". (21, p. 381)

După cercetări intense, autorii au reconstituit și arborele genealogic al descendenților europeni ai lui Iisus, întins pe secole de-a rândul, incluzând dinastia merovingienilor, până la cruciați și mai departe, până în zilele noastre.

Declinul templierilor

Despre decăderea și persecutarea templierilor, istoriografia ne oferă mai multe indicii care arată că, fără îndoială, motivele principale trebuie văzute în legătură cu bogăția lor, care le oferea și o mare putere politică.

Deja în anul 1187, după o înfrângere, armata cavalerilor templieri a trebuit să cedeze sultanului Saladin Ierusalimul. O dată cu această pierdere a început declinul puterii lor, deoarece și pierderile umane au fost foarte mari.

Stefan Erdmann ne descrie situația:

„Pare că, o dată cu pierderea Ierusalimului, templierii și-ar fi pierdut și obiectivul politic. Declinul lor a continuat treptat atât în Palestina, cât și în Europa.

În ciuda pierderii de putere, templierii mai dispuneau încă de influență și de bogăție. În anul 1291 au pierdut fortăreața de coastă Acra și ultimele bastioane din Palestina, astfel că templierii înfrânți au fost nevoiți să se refugieze în Cipru. Jacques de Molay a fost ales în 1293 noul mare-maestru. Când în 1303 Molay a plecat din nou la Paris, conflictul cu regele francez („Filip cel Frumos") a luat amploare, deoarece acesta vedea în templieri o amenințare la adresa puterii sale. Pe de o parte, regele avea un mare respect față de templieri, întrucât, cu toate marile pierderi suferite de aceștia în luptele pentru ultimele bastioane de peste mare, au revenit mulți luptători remarcabil pregătiți. Pe de altă parte, Filip știa însă că templierii nu mai dispuneau de o forță combatantă la fel de mare ca în perioada lor de prosperitate.

Templierii aveau peste o mie de așezări. Marea parte a impresionantelor lor posesiuni se găsea în Franța; stăreția de la Paris reprezenta un domeniu cvasi-autonom în capitala franceză.

Regele francez făcea pregătiri secrete în întreaga țară, pentru a înfrânge ordinul cu o lovitură puternică și surprinzătoare. Bineînțeles că era interesat și de averea templierilor, pe care ar fi obținut-o prin înfrângerea acestora." (1, p. 247)

Situația s-a înrăutățit, iar cele mai importante scrieri, textele atlante, precum și alte mărturii preistorice, au fost puse la loc sigur.

Mulți cavaleri templieri au părăsit Franța, pentru a găsi protecție în zonele sigure ale Portugaliei, Angliei și Scoției, țări în care influența Vaticanului nu era așa de mare. Acolo s-au asociat cu o parte a lojilor francmasonice deja existente și au acționat sub o nouă identitate pentru reforma protestantă, spre a răzbuna persecuția din partea bisericii catolice.

O altă fracțiune a ordinului cavalerilor templieri a fost reînființată în Portugalia, schimbându-și numele în *Cavalerii lui Cristos* și fiind reabilitată de către papa Clement al V-lea. În Portugalia templierii au dobândit din nou o mare putere.

Alți templieri au fugit pe mare. Templierii aveau o flotă însemnată, care în seara zilei de 12 octombrie 1307 se afla ancorată în portul La Rochelle. Pe când vineri, 13 octombrie, vase de atac din flota regală patrulau de-a lungul și de-a latul portului, flota – cu probabil optsprezece nave – a dispărut fără urmă. Până în ziua de astăzi nu se știe ce s-a întâmplat cu flota templierilor!

Se speculează că ar fi fugit în *Lumea Nouă* – hărți ale uscatului și hărți maritime aveau în mod sigur.

Alți templieri au plecat oficial în Lumea Nouă – spre La Merica (America). Există indicii în acest sens: în Massachusetts, în micul oraș Westford din apropierea Atlanticului, se află o stâncă în care este cioplit portretul unui cavaler. Îmbrăcămintea sa amintește de uniforma unui templier. Surprinzător este faptul că pe scutul acestui cavaler este reprodusă o corabie cu vele, iar deasupra se află soarele, luna și o stea în cinci colțuri, de la soare direcția lună, direcția Vest. În aramaica târzie, Luceafărul de dimineață, Venus, a fost numit *Merica*. Din textele găsite și din vechile hărți ale lumii aflate în posesia templierilor, ei au aflat de această *„țară sub steaua Merica"*, numind-o în limba lor maternă, franceza, *„La Merica"*.

Ordinul oficial al regelui pentru reprimarea templierilor a fost dat la 13 octombrie 1307. Numai în Franța au fost executate concomitent razii în peste o mie de centre, soldate cu numeroase arestări.

Doar câteva săptămâni mai târziu, sub conducătorul ei de atunci, Papa Clement al V-lea, biserica a sprijinit reprimarea templierilor și a poruncit ca membrii ordinului să fie arestați în întreaga Europă și în Cipru. Acuzația principală: *blasfemie și erezie*! Erau acuzați că l-ar fi renegat pe Cristos și ar fi scuipat pe cruce. Deși multe declarații au fost obținute sub tortură, se consideră dovedit faptul că poziția templierilor față de Iisus Cristos, contravenea dogmei oficiale a bisericii catolice. Cu toate că ordinul primise recunoașterea oficială („regula canonică") prin biserică, templierii reprezentau în secret alte intenții, de care acum erau învinuiți oficial.

Scriitorul Stefan Erdmann ne descrie ce i s-a întâmplat ultimului mare-maestru al templierilor – și cât de „creștinește" s-a purtat biserica față de el. Să i se ierte dușmanului...

Regele Filip al IV-lea a poruncit la 18 martie 1314 ca marele-maestru, împreună cu doi frați templieri, să fie arși pe rug la Paris. Pe când se zbătea în flăcările rugului, Jacques de Molay le-a adresat papei și regelui o amenințare care a dovedit limpede ulterior cât de puternici erau templierii: *„Clement, judecător nedrept"*, au răsunat cuvintele sale, *„în termen de patruzeci de zile te chem în fața scaunului de judecată al Judecătorului Suprem. Filip, pe tine te chem în termen de un an."* Și a încheiat cu blestemul: *„Vekam, Adonai!"* – *„Răzbunare, o, Doamne!"*

Papa și regele au murit chiar în același an! O lună mai târziu de la arderea lui de Molay, Papa Clement al V-lea a fost răpus de o „boală" – probabil dizenterie (boală infecțioasă). Regele Filip a murit încă înainte de sfârșitul anului, fără ca până astăzi să se cunoască adevărata cauză a decesului. (1, p. 250)

Dacă doriți să studiați mai în profunzime istoria cavalerilor templieri și toate legăturile lor cu Stăreția (Prioria) Sionului și cu alte loji, atunci vă recomand lucrarea lui Stefan Erdmann *„Banken, Brot und Bomben "*, care vă va conduce într-o călătorie prin trecutul nostru cum n-ați trăit niciodată până acum.

În același context se pune însă acum și întrebarea...

CINE A FOST NOSTRADAMUS?

Cel mai celebru vizionar, care ar putea fi caracterizat probabil drept o combinație de vizionar, astrolog și alchimist, este fără îndoială francezul ***Nostradamus***, un strălucit medic dedicat vieții, în opoziție cu opinia larg răspândită că ar fi fost un excentric izolat de lume.

Să facem acum o scurtă incursiune prin viața lui:

Nostradamus s-a născut la 14 decembrie 1503 în Saint Rémy din regiunea Provence, ca fiu al unui notar evreu. Numele său civil a fost *Michel de Notre Dame*. Primii ani de viață i-a petrecut la bunicul din partea mamei, Jean de St. Rémy. Ca medic personal și confident al regelui René, duce de Anjou, care, printre alte demnități deținute era și rege al Ierusalimului, bunicul lui Nostradamus trebuie considerat printre inițiați. Nostradamus a fost inițiat de bunicul său în doctrina secretă iudaică.

După moartea bunicului și mentorului său, Michel a studiat mai întâi retorica și filozofia la Avignon, apoi din 1529 medicina la Montpellier și a devenit doctor în 1532.

S-a căsătorit cu văduva înstărită Anna Gemella, iar în 1549 s-a stabilit ca doctor și savant ocult în localitatea Salon, din Provence. În 1555 a publicat partea principală a profețiilor sale. În 1566, după moartea sa, elevul său Jean de Chavigny a publicat restul viziunilor, care în formă completă se întind între 1555 și 3797.

Este de evidențiat că, între anii 1532 și 1549, Nostradamus s-a aflat pentru perioade mai îndelungate în abația de la Orval/Lorena și în mănăstirea de la Chambéry. Orval era abația-soră a mănăstirii Sfântului Bernard, întemeiată de Bernard de Clairvaux. Cercetătorul Gérard de Sede afirmă că, în cele 18 luni petrecute la Orval, Nostradamus a fost inițiat într-un mister înspăimântător.

După Gérard de Sede, Nostradamus s-a aflat începând din acest moment sub ordinele societății secrete sever organizate „Prieuré de Sion", întemeietoarea ordinului templierilor. Dacă ținem seama de datele cercetătorului sus-numit, este de presupus că Nostradamus a avut astfel acces la secretele ordinului templierilor – înainte de toate, la cele referitoare la Atlantida, întrucât la Nostradamus se găsesc indicii legate de înfățișarea atlanților și de viața de atunci (cerul de culoare roșie, însușirile amfibii ale atlanților..., a se vedea capitolul despre Muldașev).

Aceasta ar putea să explice și cum a fost în stare să facă profeții întinse la mai multe secole, chiar milenii, cunoscând itinerariul dezvăluit și templierilor prin textele atlante.

Dacă într-adevăr Nostradamus fusese inițiat, atunci se pune întrebarea dacă nu aveau și alții acces la aceste cunoștințe.

Ce părere aveți? Au dispărut cunoștințele pentru totdeauna ori au fost însușite de un mic grup de deținători de secrete, care au dobândit o putere și mai mare decât cavalerii templieri de atunci?

Ne punem de aceea întrebarea...

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU CAVALERII TEMPLIERI ŞI CU TEXTELE ATLANTE?

Pentru a descoperi acest secret aş dori să vă iau cu mine într-o altă călătorie prin timp: Suntem transpuşi cu aproape o mie de ani în trecut. Cum era situaţia pe atunci? Nu exista curent electric, nu erau străzi asfaltate, bineînţeles că nu existau nici maşini şi nici avioane. Oamenii se deplasau călare, pe jos sau cu căruţele, trase de cai sau vite; apa era încălzită pe plită; de asemenea, nu existau dotări sanitare, aşa cum le ştim noi – cu apă curentă şi cu alte înlesniri; nu existau nici telefoane mobile sau alte mijloace de comunicaţie. Doar puţini oameni erau instruiţi, ştiau să citească şi să scrie; cărţile, atâtea câte erau – dacă puteau fi procurate – aveau alte teme decât cele de astăzi, fără a mai vorbi de faptul că majoritatea erau scrise în limba latină. Dar şi atunci existau oameni care călătoreau în locuri îndepărtate. Este adevărat că nu atât de departe precum noi astăzi, dar se călătorea în ţări la mari distanţe, iar acolo exista şi posibilitatea familiarizării cu un material ştiinţific interesant.

În excursia noastră mentală ar trebui să mai reţinem că, pe atunci, oameni care reprezentau o altă opinie – inclusiv religioasă – nu erau trataţi prea gingaş. Capetele cădeau repede... Aceasta deoarece ne aflăm într-o perioadă în care Inchiziţia era braţul legal al Bisericii Catolice, când vrăjitoarele erau arse pe rug.

În acest timp existau deja alianţe (secrete) între bărbaţi, aşa-numitele loji secrete (lojile francmasonilor) şi cluburi de dezbateri. Aici se întâlneau şi discutau bărbaţi instruiţi, care călătoriseră mult şi aveau alte opinii decât cele în general acceptate – militari, farmacişti, medici şi profesori. Aici se întâlneau, de asemenea, reprezentanţii diferitelor ordine religioase (franciscani, dominicani...), bancheri şi comis-voiajori, scriitori-istorici, fizicieni şi alchimişti, precum şi inventatori şi negustori.

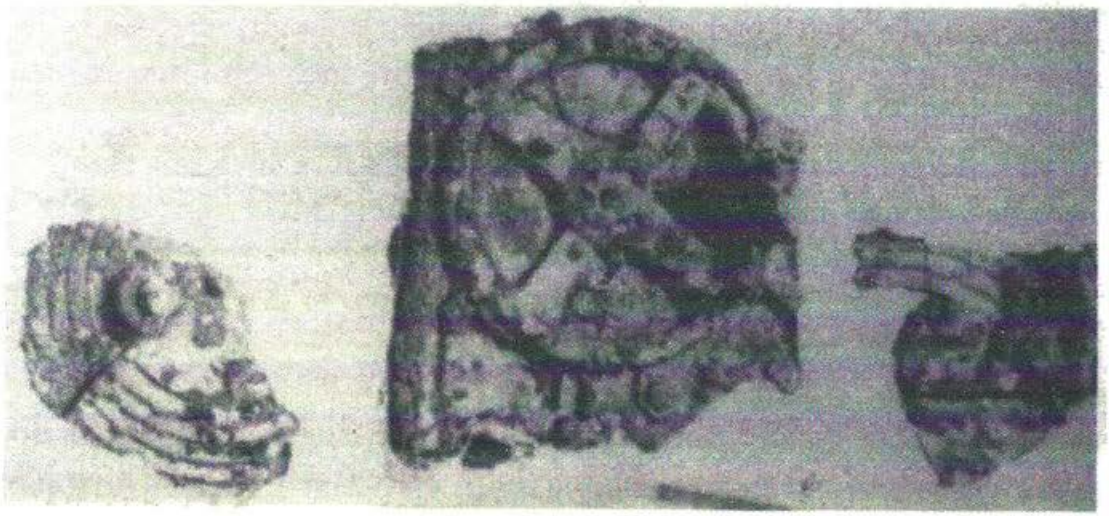

Fig. 39, 40. Şi în alte locuri au fost găsite maşini străvechi, de exemplu „computerul preistoric" de la Antikythera. Acesta a fost descoperit în 1901 de către nişte scafandri greci. „American Philosophical Society" interpretează obiectul vechi de mii de ani drept un diferenţial cu combinaţii de pinioane complicate.

În lojile de atunci se schimbau cele mai noi experiențe și era clar că cele discutate acolo nu aveau voie să ajungă la public. De cele mai multe ori, cunoștințele erau de natură eretică și veneau în contradicție cu punctele de vedere acceptate până în acel moment, din istorie, religie și politică.

Astfel, de exemplu, arheologii au adus date despre piramide, ce contraziceau în totalitate perspectiva de atunci despre culturile lumii. În acest sens îmi amintesc și de descoperirea de la Stonehendge în sudul Angliei, unde s-au găsit vechi artefacte atlante.

Alte detalii referitoare la tăblițele de scris și la aparate au fost descoperite în Carpați, în exploatări miniere – astăzi le-am descrie drept *mașini* rămase de la o civilizație mai veche; influențele exterioare (probabil o epocă glaciară) au impus să fie săpate în munți tunele și galerii uriașe, pentru ca civilizația să supraviețuiască acolo un timp îndelungat.

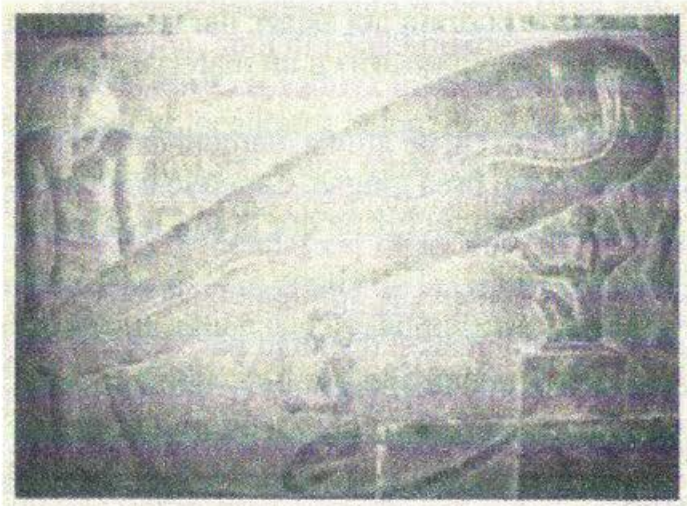

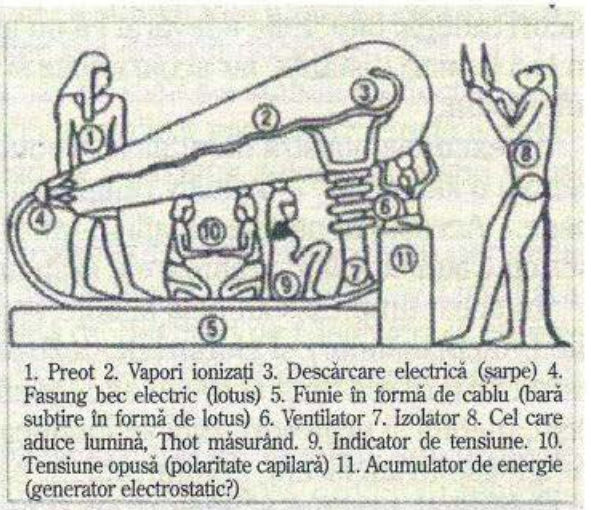

1. Preot 2. Vapori ionizați 3. Descărcare electrică (șarpe) 4. Fasung bec electric (lotus) 5. Funie în formă de cablu (bară subțire în formă de lotus) 6. Ventilator 7. Izolator 8. Cel care aduce lumină, Thot măsurând. 9. Indicator de tensiune. 10. Tensiune opusă (polaritate capilară) 11. Acumulator de energie (generator electrostatic?)

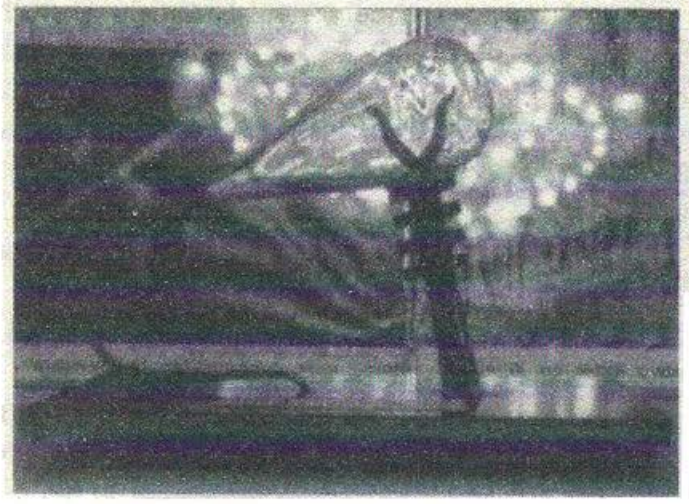

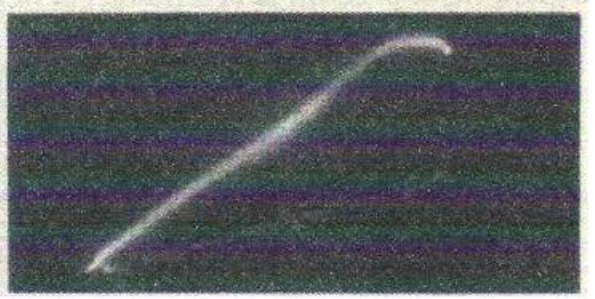

Fig. 41, 42, 43, 44. Pe o reprezentare în relief a templului zeului Hathor de la Dendera se găsește un simbol ce amintește de un bec cu incandescență. Pe baza măsurătorilor exacte din textele egiptene găsite în templu, Reinhard Habeck a construit un bec. Ce-i drept, nu este un bec cu incandescență, dar poate fi interpretat ca o descărcare electrică în vacuum, adică o descărcare de arc electric. La o presiune de circa 40 de torri, un filament sinuos se deplasează de la o piesă metalică (electrod) la alta – așa cum apare pe reprezentarea în relief.

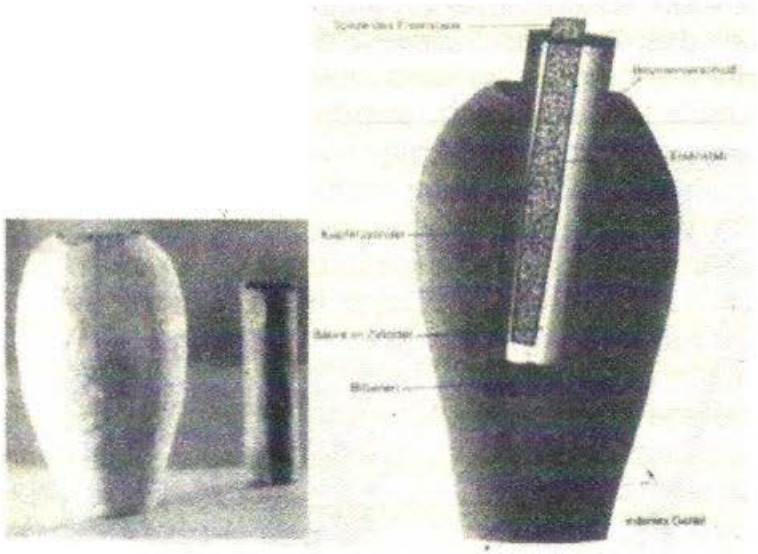

Fig. 45, 46. O baterie veche de 2.000 de ani!

Aceste elemente galvanice au fost scoase la iveală în 1936 în apropiere de Bagdad. La un experiment practic făcut în 1978 la Muzeul Roemer-Pelizeus din Hildesheim, directorul muzeului şi un tehnician chimist de la firma Bosch au constatat că „obiectele de cult" funcţionau exact după principiul elementelor electrice, producând încă şi astăzi o tensiune de 0,5 volţi.

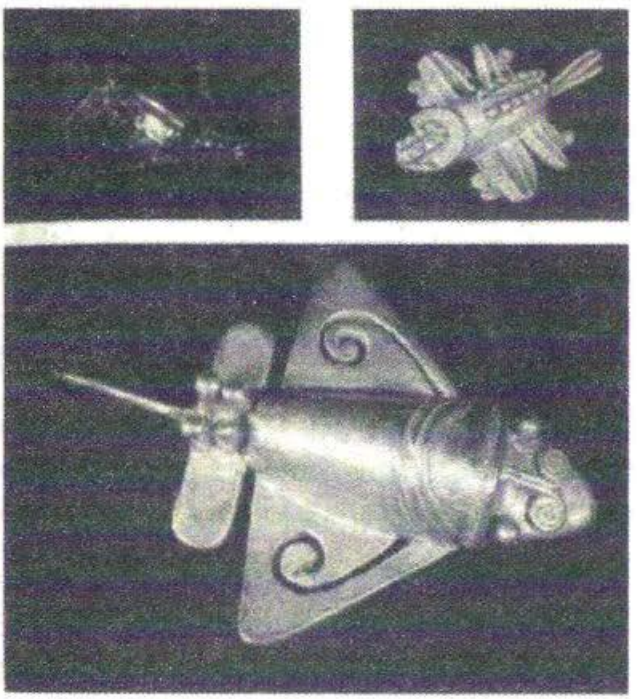

Fig. 47, 48, 49. În Columbia s-au găsit aceste avioane din aur (datate cu anul 500 D.Chr.), pe care arheologii vor să le considere drept păsări sau insecte. Însă ingineri aeronautici au examinat aceste obiecte şi le-au atestat clar elemente constructive aerodinamice foarte moderne, care nu există în natură. Această dovadă a fost adusă în 1995 de către pilotul şi constructorul german de avioane-prototip, Peter Belting; după modelul obiectelor descoperite, el a construit avioane cu o dimensiune de circa un metru, care au depăşit toate aşteptările. Începând de la decolare, aterizare, rulare, până la luping – totul a fost posibil – fără să apară vreo problemă de natură aerodinamică.

Acestea sunt două exemple de ştiinţă secretă despre care omenirea nu trebuia să fie în nici un caz informată. De asemenea, primii arheologi au adus din Egipt informaţii – papirusuri găsite în morminte şi care relatau despre structura sistemului nostru solar, povesteau despre o geometrie misterioasă, aşa-numita *geometrie sacră* (ce arată cum creşte natura, cum cresc oamenii, albinele, totul), şi explică exact cum anume această geometrie poate fi transpusă în edificii. Deja simpla cunoaştere a structurii sistemului solar şi a faptului că Pământul este rotund era fatală în ultima instanţă. Pe atunci se învăţa că pământul trebuie să fie un disc şi cu asta, basta.

Ne găsim aproximativ în anul 1300. Am aflat ce secret cultivau cavalerii templieri şi ce putere dobândiseră prin el. Templierii au fost urmăriţi şi mulţi dintre ei executaţi. Însă o parte a lor au fugit în ţările învecinate, unde au găsit adăpost. În alte locuri au fost constituite comunităţi ale templierilor, dar unii au trecut şi în lojile deja existente – lojile francmasonice. În acest fel, o parte a ştiinţei atlante a ajuns la persoane care erau deja foarte

influente și dispuneau de diferite cunoștințe secrete. În acest fel, frații de lojă au intrat în posesia unor cunoștințe și mai profunde despre *geometria sacră*, deoarece textele atlante se bazează preponderent pe geometrie.

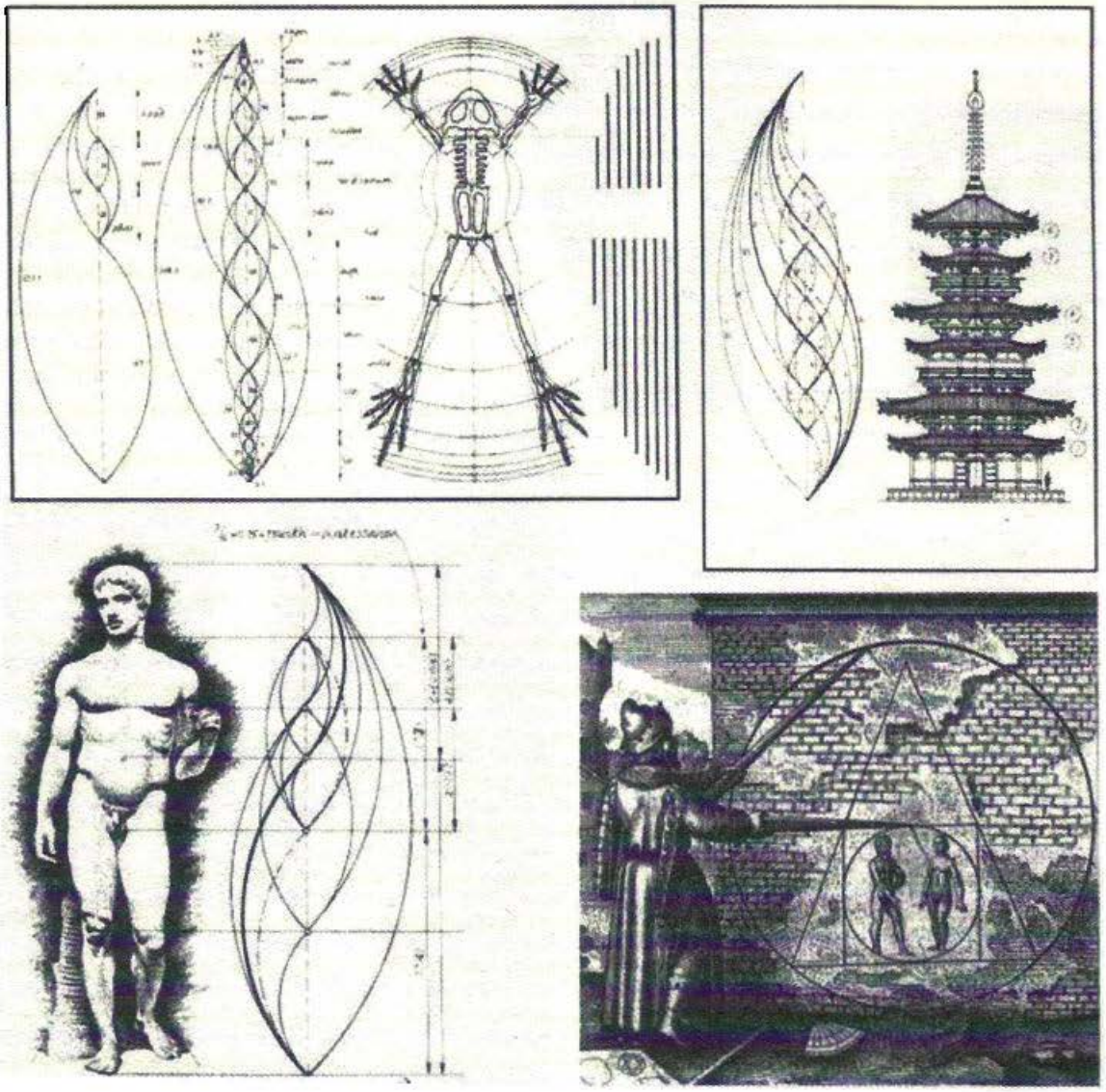

Fig. 50, 51, 52, 53. Exemple de *geometrie sacră*: coeficientul *phi* în natură (schelet de broască), în artă (statuie grecească) și în arhitectură (templu japonez).

Unul dintre acești beneficiari a fost pictorul, sculptorul, naturalistul și inventatorul Leonardo da Vinci (1452-1519), care a devenit celebru nu numai pentru faptul că obișnuia să-și picteze tablourile după ***tăietura de aur***, ci înainte de toate a fost onorat pentru importantele sale invenții – submarinul, elicopterul, războiul mecanic de țesut, podurile mobile sau pompele.

Cele mai multe invenții au rămas numai pe planșeta de desen, dar se pune întrebarea de unde avea el, dintr-o dată, aceste cunoștințe?

Francmasonii au mai aflat și despre structura ADN, despre Atlantida, ca și despre existența altor civilizații în univers. Ei au mai aflat și că nu totul se petrecuse așa cum se prezenta în textele știute despre Abraham, Moise, Mahomed și Iisus. Prin urmare, francmasonii deveniseră dușmanii de moarte ai statului și ai bisericii și își împărtășeau opiniile numai în interiorul lojilor.

Vom urmări în continuare două aspecte:

1. prin templierii care li se alăturaseră, francmasonii nu numai că au primit cunoştinţe vaste despre planeta noastră, despre structura cosmosului, şi au intrat în posesia unor artefacte tehnice, dar în primul rând au obţinut cunoştinţe despre forţa gândului şi puterea spiritului, adică despre cum se pot manifesta şi realiza dorinţe şi proiecte care altora nu le-ar reuşi niciodată, întrucât nu au înţeles mecanismele vieţii, şi
2. cunoaşterea faptului că, odinioară, omenirea a fost „fertilizată" din univers şi că se va întoarce în univers.

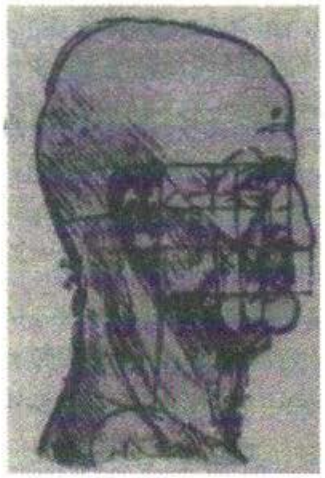

Fig. 54. Schiţa unui bătrân. Peste imaginea propriu-zisă, Leonardo Da Vinci a trasat o serie de dreptunghiuri, unele dintre ele în tăietura de aur.

Şi exact din acest motiv s-a ajuns la următorul scenariu: să presupunem că vizitatori din spaţiul cosmic – indiferent dacă de pe Sirius, Orion, Aldebaran, poate de pe Nibiru sau de pe altă planetă – ar ateriza aici într-o zi, ce s-ar întâmpla atunci pe pământ? Înainte de toate, ce ar face ei ? Ar ateriza în China sau în America, în principatul X sau în comitatul Y? N-ar încerca fiecare om să profite pentru sine însuşi de un contact cu o civilizaţie mult mai dezvoltată? N-ar încerca fiecare să obţină un avantaj propriu din aceasta?

De aceea, s-a hotărât să se conceapă un plan ascuns, spre a pregăti omenirea pentru ziua X. Mai simplu: cum ar trebui să se procedeze pentru ca lumea să nu mai fie divizată în funcţie de religii, ţări şi războaie?

Era vorba să se tindă spre hegemonia mondială, cu scopul constituirii unui guvern mondial, care să fie în stare apoi să ia legătura cu alte civilizaţii şi să dezvolte un schimb „normal" cu Pământul.

Astfel s-a născut ideea unui guvern mondial – în sens pozitiv. A fost elaborat un plan care consta în răsturnarea de la putere a caselor regale şi a guvernelor existente – prin revoluţii şi intrigi – pentru ca în final să se obţină ceea ce astăzi se numeşte *Noua ordine mondială* (despre care vom vorbi mai amănunţit imediat).

Un timp totul a mers foarte bine – a fost perioada când din loji făceau parte mulţi bărbaţi înţelepţi şi învăţaţi, politicieni, ba chiar monarhi şi preşedinţi, cu toţii având acelaşi ţel.

Apoi în structura lojilor s-a petrecut o schimbare, şi anume şi-a făcut apariţia o nouă lojă, cunoscută drept Ordinul iluminaţilor bavarezi, creată în anul 1770 de către Adam Weishaupt, din dispoziţia băncii Rothschild (conform iubitei lui Rothschild, Ayn Rand). Această lojă a creat noi grade şi a racolat francmasoni cu ranguri înalte, i-a ademenit cu presupuse cunoştinţe noi şi cu încă mai multă putere, însă acest plan a fost de natură diabolică. (Urmează imediat detalii).

Acum s-a ajuns la probleme reale: o parte a ştiinţei templierilor, documente şi artefacte din sarcofage au trecut în mâinile iluminaţilor, iar aceştia au mai aflat despre mecanismele vieţii şi ale forţei gândului, despre Atlantida, despre alte civilizaţii anterioare şi despre cele din cosmos. Iar mecanismele forţei gândului, îndreptate spre un ţel precis, funcţionează – indiferent dacă se aplică în scop constructiv sau distructiv. Astăzi, poartă numele de *magie neagră* şi *magie albă*. Mecanismele şi legităţile sunt aceleaşi la ambele, diferenţiindu-le mobilul şi modalităţile.

Prin intermediul textelor templierilor, iluminaţii au luat însă cunoştinţă şi despre localizarea marilor zăcăminte de materii prime, începând imediat să le exploateze. Rezultatul

îl cunoaștem cu toții – deținătorii acestor monopoluri se află pe *Wall Street* și în *City of London*, districtul financiar al Londrei, descris drept *„cel mai bogat metru pătrat din lume"* și care este un stat propriu, independent – asemănător Vaticanului.

Dacă n-ați înțeles exact ce vreau să spun sau la cine mă refer, atunci cuvintele lui Oskar Lafontaine ar putea să vă indice întrucâtva direcția: *„Politica mondială este guvernată de un imperiu al marii finanțe."*

Să ne amintim acum despre cele afirmate de mine la începutul cărții, cum că avem de-a face cu o situație în care o știință secretă sau ținută ascunsă devine o armă, pentru că, pe de o parte nu este arătată colectivității, iar pe de altă parte este folosită zi de zi de către cei care dețin aceste cunoștințe, spre a-și atinge scopurile.

Desigur, sunteți curioși acum să aflați – în măsura în care nu mi-ați citit deja cărțile cu ani în urmă – cine sunt acești *iluminați* și ce uneltesc. Așadar, să pătrundem încă o dată în lumea ciudată a lojilor moderne secrete și a puternicilor acestei lumi, cu știința lor ascunsă, și să analizăm ce i se mai pregătește planetei noastre în următorii ani...

NOUA ORDINE MONDIALĂ

În primele mele două cărți despre societățile secrete, am explicat în detaliu, în peste opt sute de pagini, cum anume s-a ajuns la această evoluție, cine se află în spatele *Noii Ordini Mondiale*, cum s-a născut planul acesteia și așa mai departe. Aș dori ca în acest loc să fiu scutit – la fel ca și dumneavoastră – de a aduce din nou argumentări. Din cauza unui ordin de interdicție, cărțile respective nu se mai găsesc, dar aceste probleme le puteți găsi tratate foarte amănunțit și la Stefan Erdmann *„Banken, Brot und Bomben"* (este vorba de edițiile în limba germană, n. red.). În această carte vrem să analizăm ce este cu adevărat esențial, iar pentru aceasta ne este suficientă o sinteză.

Pentru a face mai clară problema pentru cel care a luat cunoștință recent de ea, aș dori să schițez pe scurt structura unei loji. În mod normal, o lojă este constituită după sistemul foilor de ceapă, ceea ce înseamnă că există un cerc al celor mai importante persoane care dețin întregul pachet de informații. Împrejurul acestuia se află următorul cerc, denumit în jargonul de specialitate următorul *grad*, care nu mai cunoaște întregul spectru de informații, totuși mai mult decât următorul grad și din nou mai mult decât cel de sub el. Aceasta se poate reprezenta și ca piramidă – sus, în vârf, sunt aceia care dețin toate informațiile din care selectează și dau mai departe celor cu gradul imediat inferior numai ce consideră ei de cuviință.

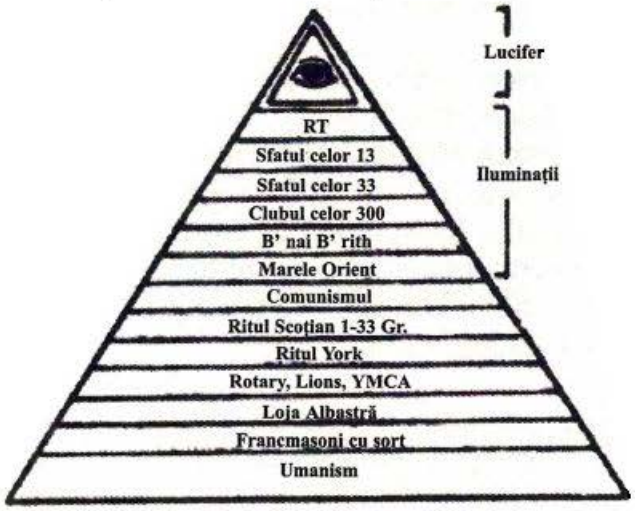

Fig. 55. Piramida iluminaților, cu gradele prezentate separat, așa cum le interpretează Gary Allen.

Ordinul iluminaților bavarezi, respectiv persoanele și familiile din spatele lui, a vizat lojile francmasonice instituite în care se păstra știința templierilor, pe de o parte pentru a ajunge la știința atlantă din sarcofage, iar pe de altă parte pentru a-i atrage de partea lor pe puternicii frați din loji.

Credeți că este o afirmație eronată? În acest caz să citim împreună scrisoarea mareluimaestru de atunci al ritului scoțian al francmasonilor și fondator al Ku Klux Klan-ului, Albert Pike (1809-1895) din SUA, pe care acesta a trimis-o la 22 ianuarie 1870 lui Giuseppe Mazzini, conducătorul de atunci al iluminaților bavarezi. Pike era un mare-maestru al magiei negre, expert în șaisprezece limbi antice, admirator al lui Lucifer și un geniu:

„Trebuie să permitem tuturor societăților să existe în continuare ca până acum, cu sistemele lor, cu organizațiile lor centrale și cu diferitele feluri de corespondență între gradele înalte ale aceluiași rit, în formele lor actuale de organizare. Însă noi trebuie să creăm un ***superritus****, care să rămână necunoscut și în care vom numi masonii în grade înalte aleși de noi. Din considerație pentru concetățenii noștri, acești oameni trebuie să se supună celei mai severe păstrări a secretului.* ***Cu acest rit suprem*** *vom conduce întreaga francmasonerie; el va deveni centrala internațională, care este cu atât mai puternică, deoarece conducerea ei va rămâne necunoscută."* (22, p. 208 și 209)

Interesant, nu-i așa? Să vedem acum și ce fel de spirit a vrut el să insufle noilor membri. Pentru aceasta avem în față o altă scrisoare a lui Albert Pike, din 15 august 1871, care a fost expusă în urmă cu câțiva ani la British Museum și care ne ajută să ne facem o părere exactă despre lumea ideilor lui Pike:

„Vom îndepărta pe nihiliști și pe ateiști; vom provoca o uriașă prăbușire socială, care, în întreaga sa nenorocire, va aduce clar în fața națiunilor efectele ateismului absolut, originea cruzimii și a celor mai sângeroase tulburări. Apoi cetățenii – obligați – se vor apăra împotriva minorității revoluționarilor și-i vor nimici pe acești distrugători ai civilizației. Credincioasă cum este, în urma decepției trăite prin creștinism și de aceea lipsită de orientare, majoritatea cetățenilor va căuta îngrijorată un nou ideal, însă fără să știe la cine sau la ce să se roage. După aceea oamenii se vor maturiza, pentru a primi lumina pură prin propovăduirea la nivel mondial a adevăratei învățături a lui Lucifer, care, în sfârșit, poate să fie dezvăluită. Ea [această propovăduire] *va urma după mișcarea reacționară generală, ce va rezulta din distrugerea simultană a creștinismului și a ateismului."* (16, p. 223)

Iar în continuare se arată: *„Mulțimii trebuie să-i spunem următoarele: ‚Noi ne închinăm la Dumnezeu, dar îl divinizăm fără superstiții.' Vouă, mari instructori generali, vă spunem ce să le repetați fraților cu gradul al 32-lea, al 31-lea și al 30-lea: religia masonică trebuie păstrată de către noi toți, deținători ai celor mai înalte grade, în puritatea doctrinei luciferiene. ... Lucifer este Dumnezeu; din nefericire, și Adonai este Dumnezeu. Pentru că, potrivit legilor eterne, nu există lumină fără umbră, frumusețe fără urâțenie, alb fără negru. Absolutul poate să existe numai în întruchiparea a două divinități: întunericul servește de fundal luminii..."* (16, p. 223)

Din păcate, acest plan al lui Mazzini și Pike a avut succes. Iar spiritul luciferic prinsese deja foarte repede rădăcini la gradele superioare ale lojilor (cele inferioare nu știau nimic despre el), care luptaseră cândva în numele lui Cristos și aveau ca poruncă supremă legea rezonanței și a iubirii.

Nu a fost însă îndeajuns: încă în același an, cei doi au schițat un plan despre cum ar putea să aducă omenirea în puterea lor, prin trei războaie mondiale. Pe drumul spre *„Noua lor Ordine Mondială"* trebuia înscenat **Primul Război Mondial**, pentru a aduce Rusia țaristă în mâinile ordinului iluminaților bavarezi. Apoi Rusia urma să fie folosită drept „laborator", de unde să fie promovate pe plan mondial țelurile iluminaților bavarezi.

Al Doilea Război Mondial urma să fie fabricat prin manipularea divergențelor de opinii care existau între naționaliștii germani și sioniștii politici. Din aceasta trebuia să rezulte o extindere a zonei de influență rusești și crearea statului Israel.

Al treilea război mondial – conform acestui plan – era preconizat să izbucnească din divergențele provocate între sioniști și arabi. S-a prevăzut extinderea internațională a conflictului.

Un obiectiv al celui de al treilea război mondial este și acela de a îndepărta succesiv nihiliștii și ateiștii, pentru a provoca o răsturnare socială, înfăptuită printr-o brutalitate nemaiîntâlnită. După distrugerea creștinismului și a ateismului, adevărata doctrină luciferică ar fi întâmpinată cu încredere, iar prin aceasta s-ar prinde doi iepuri deodată.

Îndeplinirea planului referitor la primele două războaie mondiale o putem confirma cu toții. În ceea ce privește al treilea război mondial, întreaga lume vede în direct – via CNN/n-tv – cum acesta este provocat artificial și total conștient, prin focarele de criză din Irak și în Israel/Palestina.

Credeți că este o declarație prea hazardată? Atunci ce spuneți despre comentariul lui Wesley Clark, fostul comandant suprem al Forțelor Armate ale NATO, care spunea convingător: *„Îi avertizez pe europeni ca nu cumva să creadă că, în cadrul **Noii ordini mondiale**, SUA ar avea scrupule să intervină militar și în Europa, prin toate mijloacele, inclusiv cu armele atomice, dacă interesele noastre sunt periclitate. În general, SUA vor căuta să mențină cele mai multe țări în starea de sărăcie, cu regimuri corupte, dar supuse. Plec totuși de la faptul că SUA ar interveni și în Europa Occidentală, chiar dacă în prezent*

poate să apară unora drept o idee absurdă. SUA n-ar tolera mult timp o mare putere europeană nucleară sau economică!" (23)

Despre obiectivele ordinului iluminaților opinia publică a mai aflat în anul 1875, când un curier al iluminaților bavarezi a fost lovit de trăznet în timp ce se deplasa călare de la Frankfurt la Paris, iar astfel o parte a acestor informații despre o conspirație internațională a putut fi pusă la adăpost. Se spunea:

„Prin controlul presei, mulțimea trebuie să fie condusă după voința iluminaților...

Slăbiciunile oamenilor, toate deprinderile rele, pasiunile și greșelile trebuie împinse la extrem...

Popoarele trebuie obișnuite să ia de bun aparența, să fie mulțumite cu lucrurile neesențiale, să alerge după plăceri, să se extenueze în eterna căutare după ceva nou...

În Europa ar trebui să fie instigate contradicțiile personale și naționale, ura de rasă și de confesiune, pentru a se naște un conflict de nerezolvat...

Președinții de state să fie aleși din rândul protejaților iluminaților – supuși acestora ca sclavii – cei al căror trecut prezintă o anumită pată neagră, care-i face executanți docili ai indicațiilor iluminaților. Prin aceasta, iluminații ar avea posibilitatea să dea alt sens legilor și să modifice constituțiile...

Guvernele se vor îngloda în datorii din cauza venalității celor mai înalți funcționari statali, care, prin angajarea de credite externe de la iluminați în condiții de servitute, vor acționa în direcția creșterii sensibile a datoriei lor publice. Prin crize economice provocate, când toți banii disponibili sunt scoși pe neașteptate din circulație se declanșează prăbușirea economiei financiare a „ne-iluminaților". Puterea capitalului trebuie să cucerească supremația în comerț și industrie, pentru ca, datorită banilori de care dispun, industriașii să câștige în domeniul puterii politice...

Prin aceste mijloace popoarele vor fi obligate să ofere iluminaților dominația mondială. Noul guvern mondial trebuie să apară drept ocrotitor și binefăcător al acelora care i se supun de bunăvoie. (O.N.U – n.a.). *Dacă un stat se opune, atunci vecinii trebuie incitați să pornească un război împotriva lui. Dacă aceștia se aliază, trebuie dezlănțuit un război mondial."* (46, p.115 și urm.)

Să vedem acum ceva mai precis cine sunt astăzi „iluminații" și ce legătură au cu *Noua Ordine Mondială.*

Scriitorul Bob Frissel descrie aceasta în felul următor: *„Este indiferent dacă sunt participanți la Conferința „Bilderberger", guvern secret, Comisie Trilaterală, Council on Foreign Relations sau își spun iluminați – numele nu are nici o importanță. Guvernul secret este format, simplu, din cei mai bogați oameni din lume, iar acești aproximativ două mii de magnați de mult timp țin puternic în mână așa-numitele noastre guverne. Ei hotărăsc cine, când și unde să fie ales; ei decid când să aibă loc un război și când nu. Ei controlează penuria de hrană în lume și stabilesc ratele inflației diferitelor valute. Toate aceste domenii sunt în mâna ilumunaților. Este adevărat că nu au nici o putere asupra forțelor naturii, dar când le pot manipula în avantajul lor nu se sfiesc s-o facă."* (24, p. 177)

Obiectivul urmărit de iluminați este hegemonia mondială, căreia i-au dat numele melodios **Noua Ordine Mondială**. Pentru prima dată George Bush senior făcuse cunoscut acest lucru în mod oficial la 11 septembrie 1990, prin urmare „în mod întâmplător" exact cu unsprezece ani înaintea atentatului asupra WTC /Word Trade Center/. Elementul principal al *Noii Ordini Mondiale* îl constituie – pe lângă o religie mondială – operațiile de plată fără numerar prin cărți de credit și mai târziu, prin implantarea unui cip sub piele, *„Big Brother"*, așa cum i-a numit George Orwell pe iluminați – care fac posibile controlul și dominația asupra tuturor oamenilor.

THE UNITED STATES OF AMERICA
ONE
ONE
ONE

și la francmasoni. Numai aceia care sunt în al 33-lea grad al ritului scoțian au și știința. Ceilalți nu au cunoștințele. Lor (iluminaților) le aparțin marile societăți producătoare de benzină din lume: acestora le aparțin toate marile case de expediții și nouăzeci la sută dintre marile magazine. Toate casele de marcat electronice din SUA sunt legate la un computer gigant în Dallas (Texas), care se numește ' The Beast '(Fiara). La rândul lui, acesta este legat cu alte două computere în Bruxelles și Amsterdam, care sunt numite tot 'The Beast.'"

Din capitolul referitor la cavalerii templieri știm că aceștia afirmaseră că planul pentru soarta omenirii se va suprapune cu ceea ce este cunoscut drept Apocalipsa după Ioan. Vrem totuși să examinăm această revelație...

Apocalipsa după Ioan, cap. 13, versetele 1-18:

„Și am văzut ridicându-se din mare o fiară... Și balaurul i-a dat puterea lui, tronul lui și o mare autoritate... Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască; și i s-a dat autoritate peste orice seminție, peste orice popor, peste orice limbă și peste orice neam...

Și am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară... Și ea lucrează cu toată autoritatea fiarei dinâi și cu încuviințarea acesteia face ca pământul și cei care locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi... Și ea (a doua fiară) face semne mari, încât chiar foc din cer face să se coboare pe pământ, în fața ochilor oamenilor; și amăgește pe cei care locuiesc pe pământ prin semnele care i s-a dat să le facă în fața fiarei; și ea a zis celor care locuiesc pe pământ să facă o icoană fiarei care avea rana de spadă și trăia. I s-a dat să dea suflare icoanei fiarei, ca ea să poată să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei care nu se vor închina icoanei fiarei. Și ea face ca toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om, iar numărul este: 666."

Pe scurt, aici ar trebui să se facă sublinierea că lui Ioan i s-a arătat o viziune pentru care pe atunci nu exista absolut nici o descriere (televizor, bombe, carte de credit), iar el a interpretat-o în cuvintele sale simple. „Fiara" nu trebuie să fie imaginată ca atare, ci reprezintă în acest caz opoziția la „spirit" – prin urmare, materia sau materialismul și organizația care le propagă.

În acest fragment există mai multe părți importante, pe care acum le descifrăm:

1. *„Și am văzut ridicându-se din mare o fiară... Și balaurul i-a dat puterea lui, tronul lui și o mare autoritate... Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască; și i s-a dat autoritate peste orice seminție, peste orice popor, peste orice limbă și peste orice neam..."*

Balaurul ar putea fi interpretat ca fiind Lucifer (ar putea să fie însă și ființele-șopârle?), iar fiara dintâi sunt iluminații (băncile FED și Wall Street), care au fost instalați pe tronul mondial de Lucifer și înzestrați cu puterea financiară (pentru aceasta, de văzut Vechiul Testament: 2 Cristos 9, 13, precum și Cartea Întâi a Împăraților 10, 14: *„Greutatea aurului care venea lui Solomon în fiecare an era de 666 de talanți de aur..."*).Nu degeaba Iisus făcuse ordine în templu printre cei care dădeau bani cu împrumut. Pentru aceasta avea și o motivație clară, întrucât le-a spus (Ioan, 8,44): *„Voi aveți de tată pe diavol și vreți să împliniți poftele tatălui vostru..."*

Întrucât trebuie plecat de la faptul că numai puțini știu care este diferența dintre FED – Banca centrală a Americii – și celelalte bănci centrale, o scurtă retrospectivă istorică ar putea să aducă explicații suplimentare:

Către sfârșitul secolului XIX, băncile controlate prin imperiul Rotschild au declanșat o mare campanie vizând să ia sub control bogata economie a SUA. Băncile Rothschild europene au finanțat J. P. Morgan & Co. Bank, banca Khun Loeb & Co., John D. Rockefellers

Standards Oil Co., căile ferate deținute de Edward Harriman și oțelăriile lui Andrew Carnegie. La acea dată, această legătură însemna mai mult decât un cap de pod în economia SUA. În jurul anului 1900, bancherii Rotschild au trimis în SUA pe unul dintre reprezentanții lor, Paul Warburg, pentru a colabora cu Khun Loeb & Co. Bank. Jakob Schiff și Paul Warburg au demarat o campanie pentru crearea „Federal Reserve Bank" (FED), ca **bancă centrală privată** instalată ferm în America.

Într-un discurs din anul 1907, Jakob Schiff a ținut să aducă la cunoștință Camerei de Comerț din New York: *„Dacă nu obținem nici o bancă centrală, asupra căreia să exercităm un control vast în ce privește creditele, atunci această țară va avea parte de cea mai violentă și mai profundă panică financiară din istoria sa."*

Zis și făcut: drept urmare, ei au aruncat SUA într-o criză monetară, în care panica rezultată pe piața de capital a ruinat viața a zeci de mii de oameni din întreaga țară. Pe lângă mai multe miliarde de dolari americani, panica de la bursa din New York a adus familiei Rothschild și succesul dorit. Exact această panică a fost folosită drept argument pentru ca în sfârșit să fie înființată o bancă centrală. Paul Warburg s-a adresat astfel Comitetului pentru bănci și valută: *„În legătură cu panica provocată, primul lucru ce mi-a venit în minte este acela că avem nevoie de o bancă de clearing (bancă centrală) națională..."*

Versiunea definitivă a deciziei de înființare a FED a luat naștere pe o proprietate privată a lui J.P. Morgan, pe Jekyll Island, Georgia. Crearea FED în anul 1913 a dat posibilitate bancherilor internaționali să-și consolideze foarte mult puterea financiară în SUA. Paul Warburg a devenit primul președinte al FED. Creării FED i-a urmat introducerea articolului 16 – suplimentar – în Constituția Americană, care a făcut posibil să fie impozitat venitul personal al cetățenilor SUA. Aceasta a fost consecința faptului că guvernul american n-a mai avut voie să tipărească nici o bancnotă proprie, pentru a-și finanța operațiunile. Era pentru prima dată în istorie, de la constituirea SUA, când populația trebuia să plătească impozit pe venit.

Cei mai importanți acționari de atunci ai FED au fost:

1. Băncile Rothschild de la Londra și Paris
2. Lazard Brothers Bank din Paris
3. Israel Moses Seif Bank din Italia
4. Warburg Bank din Amsterdam și Hamburg
5. Lehmann Bank din New York
6. Khun Loeb & Co. Bank din New York
7. Rockefellers Chase Manhattan Bank din New York
8. Goldman Sachs Bank din New York.

Charles Lindbergh, membru al Congresului, descria încă de pe atunci nou apăruta Federal Reserve Bank drept *„guvernul invizibil"*, din cauza puterii ei financiare.

Cum funcționează de fapt FED? „Comitetul pieții deschise" al FED produce „biltete ale Federal Reserve" (bancnote-dolar). Acestea sunt apoi împrumutate pentru obligațiuni (titluri) guvernului, iar ele servesc FED-ului ca „siguranță". Aceste obligațiuni sunt păstrate prin băncile FED, care aplică din nou dobânzile anuale. Deja în 1992 valoarea obligațiunilor păstrate prin FED s-a ridicat la circa 5.000.000.000.000 dolari, iar plățile dobânzilor contribuabililor cresc permanent. Această întreagă avere a creat-o FED împrumutând bani guvernului SUA, și încasând astfel dobânzi mari, FED trebuind să plătească de fapt numai taxele pentru tipărirea în culori. Pare într-adevăr de neînțeles, dar este o realitate.

Juristul american Daniel Doyle Benham a fost suficent de îndrăzneț să telefoneze la ***„San Francisco Federal-Reserve-Bank (FED)"*** în anul 2002 și să poarte o convorbire telefonică mai mult decât concludentă cu un anume Ron Supinski de la *„Public Information Department"*, convorbire pe care o redau cuvânt cu cuvânt (I este folosit pentru cel care întreabă, iar **MR. S** pentru MR. SUPINSKI):

Î: *Domnule Supinski, susține țara mea " Federal-Reserve-System"?*
MR. S: *Noi suntem un departament al guvernului.*
Î: *Nu aceasta este întrebarea mea. Este susținută de țara mea?*
MR. S: *Este un departament al guvernului, creat de către Congres.*
Î: *Este „Federal-Reserve" o întreprindere?*
MR. S: *Da.*
Î: *Deține guvernul meu vreun număr de acțiuni la „Federal-Reserve"?*
MR. S: *Nu, este susținută de băncile-membre.*
Î: *Băncile-membre sunt societăți private?*
MR. S: *Da.*
Î: *Sunt acoperite prin ceva „bancnotele Federal-Reserve"?*
MR. S: *Da, prin resursele deținute de „Federal-Reserve", dar în principal prin dreptul Congresului de a decide ca populația să plătească impozite.*
Î: *Ați spus „prin dreptul de a încasa impozite"? Aceasta este ceea ce acoperă „bancnotele Federal-Reserve"?*
MR. S: *Da.*
Î: *Care este patrimoniul total al „Federal-Reserve"?*
MR. S: *„San-Francisco-Bank" are 36 miliarde $ în active.*
Î *Din ce constau activele?*
MR. S: *Aur, însăși Federal-Reserve-Bank și garanții guvernamentale.*
Î: *Care este valoarea aurului, exprimată în uncii, pe care Federal-Reserve-Bank o menționează în registrele ei?*
MR. S: *Nu dețin o astfel de informație, dar „San-Francisco-Bank are 1,6 miliarde $ în aur.*
Î: *Prin aceasta vreți să spuneți că „Federal-Reserve-Bank" din San Francisco, ca bancă propriu-zisă, are 1,6 miliarde $ în aur și că soldul acestui patrimoniu sunt garanțiile guvernului?*
MR. S: *Da.*
Î: *De unde primește „Federal-Reserve" „bancnotele-Federal-Reserve"?*
MR. S: *Ele sunt autorizate prin trezoreria statului.*
Î: *Cât plătește „Federal-Reserve" pentru o „bancnotă-Federal-Reserve" de 10 $?*
MR. S: *Cincizeci, până la șaptezeci de cenți.*
Î: *Cât plătiți pentru o „bancnotă-Federal-Reserve" de 100 de $?*
MR. S: *La fel – cincizeci, până la șaptezeci de cenți.*
Î: *Numai cincizeci de cenți la schimb pentru 100 $ înseamnă un profit uriaș, nu-i așa?*
MR. S: *Da.*
Î: *Potrivit trezoreriei statului, „Federal-Reserve" plătește 20,60 $ per 1.000 $ valoare nominală, respectiv puțin mai mult decât doi cenți pentru o factură de 100 $, este așa?*
MR. S: *Cam așa este.*
Î: *Nu folosește „Federal Reserve" „bancnotele-Federal Reserve", care în orice moment costă doi cenți, pentru a cumpăra obligațiuni SUA de la guvern?*
MR. S: *Da, aici este ceva mai mult.*
Î: *În esență aceasta este ceea ce se petrece?*
MR. S: *Da, în esență este corect.*
Î: *Câte „bancnote-Federal-Reserve" sunt în circulație?*
MR. S: *263 miliarde $ și putem să prezentăm calcule numai despre un mic procentaj.*
Î: *Unde au mers „celelalte" bancnote?*
MR. S: *Au fost „îngropate" în saltelele oamenilor, o altă parte au fost ascunse, iar altele au luat forma banilor ilegali din traficul cu droguri.*

Î: *De vreme ce datoriile sunt plătibile în „bancnote-Federal-Reserve", cum pot fi plătite în rate cele 4 bilioane de $ ce reprezintă datoria națională cu totalul „bancnotelor- Federal-Reserve" aflate în circulație?*

MR. S: *Nu știu.*

Î: *Din punct de vedere matematic, în cazul în care guvernul federal ar aduna fiecare „bancnotă-Federal Reserve" aflată în circulație, ar fi posibil să fie plătite cele 4 bilioane $ ce reprezintă datoria națională?*

MR. S: *Nu.*

Î: *Ar fi corect dacă aș spune că pentru fiecare depunere de câte 1 $ la o bancă-membră, aplicându-se politica Rezervei, pot să fie dați din nou cu împrumut 8 $?*

MR. S: *Circa 7 $.*

Î: *Corectați-mă dacă greșesc, dar aici este vorba de alți 7 $ – „bancnote Federal-Reserve" care n-au ajuns niciodată în circulație. Însă ele au fost „create din aer rarefiat". Cu alte cuvinte: în realitate, „bancnotele Federal-Reserve" fizic n-au fost tipărite și executate în totalitate, ci pur și simplu au fost create ca o înregistrare contabilă și acordate pentru dobândă. Este corect raționamentul?*

MR. S: *Da.*

Î: *Este aceasta cauza pentru care în circulație se află numai 263 miliarde $ de „bancnote Federal-Reserve"?*

MR. S: *Aceasta este o parte a motivului.*

Î: *Interpretez eu greșit? Când a fost aprobată legea „Rezervei Federale" (de Crăciun în anul 1913), a transferat această lege competența de a bate monedă și, astfel, de a emite bani pentru națiunea noastră, precum și de a reglementa circulația și valoarea acestora, de la Congres către o societate PRIVATĂ? Și țara mea ÎMPRUMUTĂ acum de la „Federal-Reserve-Bank" (o societate PRIVATĂ) ceea ce trebuia să fie proprii noștri bani, INCLUSIV dobânzile. Este corect: datoriile nu pot să fie plătite NICIODATĂ în rate – în condițiile actualului sistem monetar al țării noastre?*

MR. S: *În principiu – da.*

Î: *„Îmi miroase a șobolan", dumneavoastră nu?*

MR. S: *Scuzați-mă, nu pot să răspund la întrebare, lucrez aici.*

Î: *A fost vreodată „Federal-Reserve" supusă unei verificări independente?*

MR. S: *Suntem verificați.*

Î: *Atunci de ce există o hotărâre actuală a Camerei Reprezentanților (cu numărul 1486), privind o verificare financiară completă a „Federal-Reserve" de către GAO? Și de ce „Federal-Reserve" se opune?*

MR. S: *Nu știu.*

Î: *Reglementează „Federal-Reserve" valoarea „bancnotelor Federal-Reserve" și ratele dobânzilor?*

MR. S: *Da.*

Î: *Explicați cum poate să fie „Federal Reserve System" constituțional, când numai Congresul SUA, format din Senat și din Camera Reprezentanților, are puterea (cel puțin ar trebui să aibă) să emită moneda noastră, s-o pună în circulație și să-i reglementeze valoarea? [Articolul 1, secțiunea 1 și secțiunea 8]. Nicăieri în constituție Congresului nu i se dă puterea sau împuternicirea de a transfera unei întreprinderi PRIVATE vreun drept garantat în constituție – sau poate că totuși așa este?*

MR. S: *Nu sunt expert în drept constituțional. Vă pot recomanda să mergeți la oficiul nostru juridic.*

Î: *Vă pot spune că am citit constituția țării. Aceasta NU permite ca vreun drept existent să poată fi dat unei firme private sau unei asociații. Nu este stabilit în mod expres că toate celelalte împuterniciri, negarantate separat, sunt rezervate statului și cetățenilor? Corespunde aceasta și în cazul unei întreprinderi private?*

MR. S: *Nu cred, dar noi am fost înființați prin adunare legislativă.*

Î: *Ați fi de acord cu opinia următoare:este țara noastră și ar trebui să fie banii NOȘTRI, așa cum se pretinde în constituția țării?*

MR. S: *Înțeleg ce vreți să spuneți.*

Î: *De ce ar trebui să luăm cu împrumut (CONTRA DOBÂNZI) de la un consorțiu PRIVAT de bănci "proprii noștri bani"? Nu a fost chiar acesta motivul pentru care „noi" am făcut o revoluție, ca să devenim o națiune suverană separată, cu drepturi proprii?*

MR. S: (a refuzat să răspundă)

Î: *A explicat „Federal-Reserve" aceasta vreodată constituțional la Curtea Supremă?*

MR. S: *În privința aceasta cred că au fost cazuri în justiție.*

Î: *Au fost cazuri de soluționat la Curtea Supremă?*

MR. S: *Cred că da, însă nu sunt sigur.*

Î: *N-a confirmat în unanimitate Curtea Supremă în A.L.A. (Schechter Poultry Corp. vs. US and Carter vs. Carter Coal Co.) dispoziția corporativ-constatatoare ca dispoziție anticonstituțională a puterii legislative?*

[„A încredința puterea înseamnă a reglementa puterea. Aceasta este o dispoziție legislativă de cele mai multe ori revoltătoare în forma ei; în sine, nu este o dispoziție a unei corporații/societăți/grupări, care probabil reglementează dezinteresat problemele de ordin general, însă interesat în cazul persoanelor private." Carter vs Carter Coal Co...]

MR. S: *Nu știu, vă pot îndruma către oficiulnostru juridic.*

Î: *Sistemul monetar actual nu este un „sistem-cartelă" care TREBUIE înlăturat, deoarece, matematic, aici datoriile nu pot fi rambursate NICIODATĂ?*

MR. S: *Așa pare. Vă pot spune că, evident, dumneavoastră înțelegeți foarte bine problema și că dețineți foarte multe cunoștințe în domeniu. Cu toate acestea noi avem o soluție.*

Î: *Care este soluția?*

MR. S: *Cardul de debit.* (O parte a Noii ordini mondiale este societatea fără numerar. Cardul de debit este *„O carte de credit pentru orice"* – ea este atât document de identitate, cât și instrument de plată în *Noua ordine mondială*; n.a.)

Î: *Prin aceasta vreți să spuneți EFT-Act (Electronic Funds Transfer = operații de plată electronice)? Nu este foarte îngrijorător când te gândești la performanțele calculatoarelor? Statului și tuturor autorităților sale, inclusiv „Federal-Reserve", li se vor furniza informații ca acestea: la ora 2.30 ați fost la stația de benzină și ați cumpărat de 10,00 $ benzină fără plumb, la prețul de 1,41 $ galonul, pe urmă la ora 2.58 ați fost la magazinul alimentar și de 12, 32 $ ați cumpărat pâine, prânzul, carne și lapte, iar la ora 3.10 ați cumpărat de la farmacie medicamente în valoare de 5,62 $; cu alte cuvinte: ați ști când și încotro ne îndreptăm, cât plătim, cât a plătit angrosistul și cât profit a avut. Prin utilizarea acestui sistem ați ști absolut totul despre noi. Nu este înspăimântător?*

MR. S: *Da, poate deruta deja.*

Î: *Miros aici o GIGANTICĂ ESCROCHERIE care ne-a tras pe sfoară constituția țării. Nu plătim noi un tribut/vamă, în forma impozitelor pe venit, unui consorțiu privat de bancheri?*

MR. S: *Nu le pot numi tribut, sunt dobânzi.*
Î: *La intrarea în serviciu n-au depus toți funcționarii un jurământ să protejeze și să apere constituția, atât de dușmanii externi, cât și de cei interni? Văzută astfel, „Federal-Reserve" nu este un dușman intern?*
MR. S: *Nu pot spune aceasta.*
Î: *Funcționarii noștri aleși, ca și persoanele de la „Federal-Reserve", se fac vinovați de favorizare în interes propriu, încălcând astfel constituția, iar aceasta înseamnă trădare. Trădarea nu se pedepsește cu moartea?*
MR. S: *Cred că da.*
Î: *Vă mulțumesc mult pentru informații și pentru timpul acordat. Și dacă aș putea, v-aș spune că ar trebui să faceți demersurile necesare pentru protecția dumneavoastră și a familiei dumneavoastră și să vă retrageți toți banii de la bănci, înainte ca sistemul să se prăbușească. Eu fac acest lucru.*
MR. S: *Nu arată bine.*
Î: *Să aibă Dumnezeu îndurare pentru aceste fantome aflate în spatele acestei acțiuni anticonstituționale și criminale, numită „The Federal Reserve". Dacă se trezesc MASELE ATOTPUTERNICE și își dau seama de această gigantică lovitură, nu o vor mai interpreta ca pe ceva lipsit de importanță.*
A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră și vă mulțumesc încă o dată pentru timpul acordat. Sper că-mi veți urma sfatul, înainte de a se ajunge la prăbușire.
MR. S: *Din păcate nu arată bine.*
Î: *O zi bună în continuare și vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați oferit.*
MR. S: *Mulțumesc pentru telefon.* (46)

Încă o dată în clar: **Dolarul nu este emis de guvernul SUA, ci de FED, o asociere de bănci private, care pune bani la dispoziția guvernului și pentru aceasta încasează puternic dobânzi și percepe impozite.**

Aceasta este cea mai mare escrocherie din istoria SUA și aproape că nimeni nu este surprins de ce se petrece. În plus, este și faptul că FED – prin obligațiunile guvernului SUA – are dreptul de a ipoteca proprietatea funciară, de stat și privată, pe întreg teritoriul Statelor Unite ale Americii. Numeroase proceduri de a anula legea referitoare la FED au rămas până acum fără efect. Primul care a încercat ceva în acest domeniu a fost președintele John F. Kennedy, care a emis un decret-lege pentru ca FED să piardă din putere. Rezultatul îl cunoaștem! Totuși, prima acțiune oficială a succesorului său, Lyndon B. Johnson, a fost să anuleze această ultimă acțiune oficială a predecesorului său.

2. *„Și am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară... Și ea lucrează cu toată autoritatea fiarei dinâi și cu încuviințarea acesteia face ca pământul și cei care locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi..."*
A doua fiară reprezintă pe cei obligați să slujească fiara dintâi – guvernele, care ascultă de iluminați și de instrumentul acestora, Wall Street-ul. Repetăm comentariul ziarului Süddeutsche Zeitung cu ocazia alegerilor prezidențiale din anul 2000: *„Este indiferent dacă George W. Bush sau Al Gore devine președinte – Alan Greenspan este șeful băncii centrale..."* Este nevoie să fie și mai clar?

3. *„Și fiara face semne mari, încât chiar foc din cer face să se coboare pe pământ.."*

Aceasta seamănă suspect de mult cu un bombardament atomic. Şi cine a aruncat prima bombă atomică? Americanii, din însărcinarea cercului de persoane care a ordonat guvernului american ce trebuie să facă – iluminaţii.

4. *„I s-a dat să dea suflare icoanei fiarei, ca ea să poată să vorbească şi să facă să fie omorâţi toţi cei care nu se vor închina icoanei fiarei.."*

Şi această declaraţie este destul de clară, o imagine care se mişcă şi care poate să vorbească – televiziunea şi computerul! Numiţi-mi acum un popor de pe pământ, care să nu se închine televiziunii, respectiv calculatorului. Să ni-l imaginăm pe profetul Ioan, având în faţa ochilor o scenă din viitor şi privind un om din ziua de astăzi, care stă fascinat ori în faţa televizorului ori în faţa monitorului la locul de muncă. Oare cum ar descrie el aceasta altor oameni ai vremii sale? El vede oamenii viitorului, care se închină unei imagini ce se mişcă şi vorbeşte. Iar televiziunea este cel mai important instrument al stăpânilor lumii. Şi oricine ştie unde se găseşte formatorul de opinii, cel care influenţează lumea de astăzi: în ţara Wall Street-ului, în Statele Neunite.

5. *„Şi ea face ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, liberi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om, iar numărul este: 666."*

Acest ultim fragment trebuie interpretat în mai multe feluri:

În Kabbala, ca şi la jocul de tarot numărul 6 („îndrăgostiţii"), cifra 6 simbolizează încercarea, drumul de la spirit la materie, în timp ce cifra 9, a înţelepciunii, simbolizează drumul de la materie înapoi la spirit.

Indienii hopi din Arizona de Nord au de asemenea o prevestire care spune: *„Nici unul nu va putea să cumpere sau să vândă, dacă nu va avea simbolul ursului. Când se va vedea acest simbol, atunci vine cel de al treilea război mondial."*

Simbolul ursului:

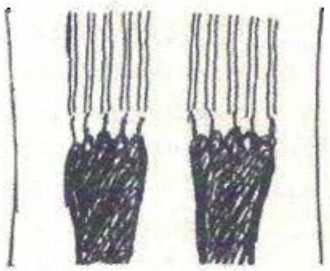

Fig. 58.

Să-l comparăm acum pe acesta cu „un cod bare":

Fig. 59.

Trebuie să ne imaginăm cum, în urmă cu mai multe sute de ani, un indian are o viziune a codului haşurat. Întrucât, natural, nu-l cunoaşte sub acest nume, îl descrie ca urmele lăsate de urs când îşi ascute ghiarele. Modelul haşurat de pe fiecare produs comercial conţine diferite linii duble, care, în funcţie de profunzime şi distanţă, reprezintă un anumit număr prin care produsul respectiv poate fi identificat după un sistem de cifre binar. Dumneavoastră vedeţi cele douăsprezece dungi duble mai scurte, şase la stânga şi şase la dreapta. Pe lângă acestea, vin TREI mai lungi, la stânga în exterior, la dreapta în exterior şi în mijloc. Dacă acum la dungile mai scurte de pe partea dreaptă selectaţi cifra

6 (două dungi înguste) și le comparați cu dungile mai lungi, veți vedea că dungile mai lungi reprezintă de asemenea cifra 6, numai că ea nu se află sub acestea. Cele trei dungi duble mai lungi sunt și rămân egale pe orice cod hașurat din lume, numai cele mai scurte se schimbă. Prin urmare, computerul citește întotdeauna 666.

Iar lumea occidentală, înainte de toate SUA, deja nu mai poate exista fără codul hașurat, nu mai poate cumpăra fără cartea de credit. În curând, oamenii vor avea plasat acest cod hașurat chiar pe mână sau pe frunte, sub piele. Dar de ce tocmai aceste locuri? Pentru că cipul este pus în funcțiune printr-o mică baterie, un fel de pompă termică, aceasta încărcându-se prin alternanța de la cald la rece. Mâna și fruntea sunt cele două locuri în care în corp se produc cele mai frecvente modificări de temperatură și practic servesc și cel mai ușor pentru recunoașterea persoanelor.

În același timp, din punct de vedere simbolic este interesant și faptul că cel mai mare computer din lume, la care sunt legate toate celelalte, se află la Bruxelles și se numește *„La Bête" („The Beast")*, așadar *„Fiara"*.

Că numărul 666 are de-a face cu codul hașurat, cu sistemul cărților de credit, prin urmare cu bănci și bani, se vede deja și din faptul că Banca Mondială are codul 666 sau cartelele Băncii Naționale a Australiei prezintă numărul 666. În Bombay, serviciul de decontare prin cec pentru băncile indiene are numărul de cifru 666. Noile cărți de credit americane încep acum cu numărul 666. „Sistemul de computer Olivetti P 6060" folosește acum numere care încep cu 666. Pretutindeni în SUA, chitanțele emise de computer poartă o grupă de puncte gri, care înconjoară numărul 666. Pe fiecare bilet de loto israelian este tipărit numărul 666. Prefixul telefonic al Israelului este 666 și așa mai departe.

Cine sunt persoanele care au introdus sistemul de cartele de credit și deja folosesc tatuajul pe bază de laser în diferite domenii? Sunt bancherii privați internaționali! Sunt aceia care în 1913 au introdus Federal Reserve System: aceia care guvernează pe Wall Street și care prin Wall Street ruinează sau preiau concerne, ba chiar țări întregi.

Și tocmai acești camarazi care subjugă lumea prin sistemul lor de dobândă acumulată vor folosi un crah bancar creat artificial (eventual cu un război sau un alt atac terorist drept pretext) pentru a înlocui numerarul prin bani de plastic, pentru a pune astfel următoarea piatră de hotar a guvernului lor mondial, a Noii Ordini Mondiale. Cum se va realiza aceasta? Ei bine, extrem de simplu. Se ajunge la inflație, iar pentru ca viața economică să meargă mai departe trebuie tipăriți bani, așa cum știm că s-a procedat și la ultima inflație. O altă variantă ar fi introducerea unei noi valute de referință (poate un *eurodolar*), o combinație de euro și dolar. Se va argumenta că banii cei noi nu pot fi tipăriți atât de repede pentru a aproviziona cu ei pe toți oamenii (omenirea s-a înmulțit considerabil de la ultimul crah bancar...) – se va aminti de introducerea euro și cât de mult timp au luat pregătirile... Și se va veni cu soluția perfectă, a *cashless society*, a societății fără numerar, bani virtuali (sau bani de plastic=carte de credit). Deoarece oricum fiecare deținător de cont are o cartelă-EC /card eurocheque/ se susține că viața comercială poate merge mai departe, dacă se plătește cu cartela. Consumatorul nu trebuie să se intereseze de cursul valutei din momentul respectiv, aceasta o fac deja șefii noștri (Big Brother) de pe Wall Street. Așa cum spune o reclamă bancară: *„Trăiți-vă viața, de restul ne ocupăm noi."* Și, fulgerător, Apocalipsa s-a îndeplinit!

Să examinăm acum și ultimele rânduri ale Apocalipsei:

„... fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om, iar numărul este: 666."

Aici este vorba de numerologie, care înseamnă calculul literelor, respectiv al cuvintelor. După cum exprimă deja fragmentul din kabbala, fiecare literă corespunde și unui număr. Fiecare număr și fiecare literă au la rândul lor o semnificație, respectiv un caracter. Dacă se cunoaște semnificația cifrelor, atunci cu numărul calculat se poate face o determinare a destinului sau a caracterului. Întrucât există diferite coduri ale cifrelor, există și tot atât de multe variante de interpretare. De exemplu, un cifru este numărarea literelor în ordinea lor din alfabet (a=1; c=3; u=21). Dacă luăm această valoare multiplicată de șase ori (a=6; c=18; u=126), ajungem la următoarele decodări:

C	O	M	P	U	T	E	R	
18	90	78	96	126	120	30	108 = 666	
K	I	S	S	I	N	G	E	R
66	54	114	114	54	84	42	30	108 = 666

Pe lângă varianta prezentată aici, există încă alte decodări, ce duc la rezultate extrem de interesante! În același timp, numerologic pot fi descifrate și nume de firme sau www-ul înaintea fiecărui site de web pe Internet. În kabbala, „w" corespunde cifrei 6 și prin aceasta, simbolic, introducem întotdeauna 666 când vizităm un site de web (de exemplu, www.amadeus-verlag.com). Aici este vorba de același conținut al simbolului ca și la codul hașurat cu cele trei dungi prelungite ale sale – 666 este mereu prezent! (Cât de departe ne aflăm deja în acest joc vedem și dacă analizăm reversul cărții de identitate eliberată în Republica Federală Germania, pe care apoi o așezăm răsturnat: recunoaștem acolo craniul stilizat al fiarei cu coarnele sale – Baphomet sau Lucifer –, deasupra căruia plutește coroana.)

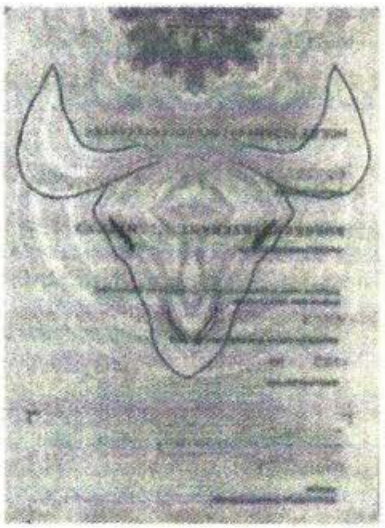

Fig. 60, 61. Cum ajunge Baphomet – cel cu coarne – pe cartea noastră de identitate?

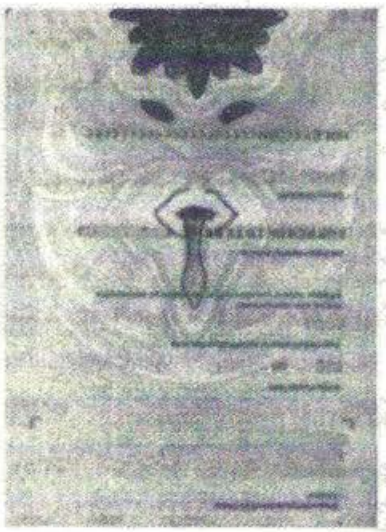

Referitor la ultimele rânduri ale textului de mai sus din Apocalipsă, rămâne de reținut că este vorba despre un om al cărui nume descifrat are ca rezultat valoarea 666 și care, prin charisma sa și prin purtarea curtenitoare față de media internațională, va atrage masele în vraja sa. Și această persoană este descrisă ca *Antichrist* – adversarul lui Iisus. Țelul său este instaurarea *Noii Ordini Mondiale,* cu o religie mondială unitară.

Despre acest individ și despre apariția sa aflăm câte ceva de la unele vizionare și unii vizionari. Se spune că este vorba despre o persoană care s-a născut la începutul anilor șaizeci în ținuturile Israelului sau în Orientul Apropiat (aici viziunile diferă) și care urmează să pășească în curând pe scena mondială.

Hohenloher Tagblatt, 21.12.2001

ELEKTRONIK/ US-Firma will Informations-Implantate auf den Markt bringen

Mit einem Chip unter der Haut Geld abheben

LOS ANGELES ■ Eine US-Firma will in drei Monaten mit dem Verkauf von Mikrochips beginnen, die Menschen unter der Haut eingepflanzt werden. Die Chips sollen wichtige medizinische Informationen enthalten, die mit einem Scanner gelesen werden können. Der Hersteller „Applied Digital Solutions" empfiehlt diese Kennzeichnung besonders Patienten mit künstlichen Organen für eine schnelle Identifizierung in medizinischen Notfällen. Der implantierte „Ausweis" könnte auch bei der Suche nach entführten Personen hilfreich sein, wirbt die Firma für ihr Produkt. Über Satelliten könnte der Chip und damit auch sein Träger lokalisiert werden. „Ich wäre überrascht, wenn wir in zehn Jahren nicht einen Chip unter der Haut haben, mit dem man sein Haus aufschließt, das Auto startet und Geld abhebt", meint Chris Hables Gray, Computerprofessor von der Universität Great Falls in Montana. „Applied Digital" stellt bereits elektronische Chips für Tiere her, mit denen Landwirte ihre Herden überwachen können. dpa

MEDIZIN / Gerät liefert Notfall-Informationen für Ärzte

Mini-Chip unter der Haut

Bei der Vorstellung kann es einem im ersten Moment grausen: In den USA wurde Menschen ein Computerchip eingepflanzt. Doch das Ding soll in Notfällen Leben retten.

BOCA RATON ■ Ein US-Ehepaar und sein 14-jähriger Sohn haben sich im US-Bundesstaat Florida als erste Menschen weltweit einen Computerchip einpflanzen lassen. Der reiskorngroße Chip, auf dem die Telefonnummer sowie Informationen über Medikamente der Familienmitglieder gespeichert sind, wurde ihnen unter örtlicher Betäubung in den Arm implantiert. Der Eingriff dauerte nach Angaben von Jeff und Leslie Jacobs nur eine Minute und verlief problemlos.

„Wir versprechen uns davon mehr Sicherheit", sagte Leslie Jacobs (46). Ihr Mann Jeff hat bereits mehrere Operationen hinter sich und kämpft mit vielen Krankheiten. Die Familie wolle mit dem Chip für Notfälle besser gerüstet sein.

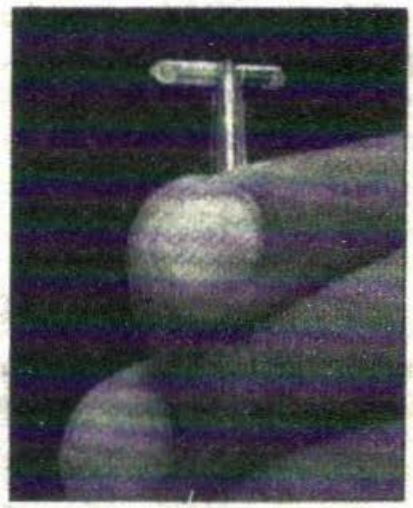

Das Gerät ist winzig. FOTO: AP

Ärzte können mit dem Gerät in Notsituationen und bei Bewusstlosigkeit schnell Patienteninformationen bekommen. Auch für Alzheimer-Patienten, die an Gedächtnisverlust leiden, sei der Chip gedacht. Die Daten sind mit einem Scanner durch die Haut abzulesen.

„Wie ein Hund an der Leine"

Kritiker äußerten sich dagegen besorgt über mögliche Eingriffe in die Privatsphäre. „Wer entscheidet, wer einen solchen Chip bekommt?", fragte Marc Rotenberg vom US-Informationszentrum für Privatsphäre in der Elektronik. „Damit kann man einen Menschen einfacher gängeln als wenn man einen Hund an die Leine legt."

Der Hersteller will den so genannten VeriChip für etwa 200 Dollar (rund 219 Euro) verkaufen. Er geht von einem riesigen Markt aus dpa

Hohenloher Tagblatt vom 14.5.2002

Fig. 62, 63. Încă mai există oameni care nu vor să admită ceea ce este deja realitate: de ani de zile, în Germania oamenilor li se implantează asemenea microcipuri. (Textul este tradus la p. 115)

Sursa: Hohenloher Tagblatt, 21.12. 2001

ELECTRONICĂ/ Firmă americană vrea să lanseze pe piaţă implanturi de informaţii

Ridicarea de bani cu un cip plasat sub piele

Los Angeles/ O firmă americană vrea să înceapă vânzarea de microcipuri, care li se implantează oamenilor sub piele. Cipurile urmează să conţină informaţii medicale importante, acestea putând fi citite cu ajutorul unui scanner. Producătorul „Applied Digital Solutions" recomandă acest marcaj în special persoanelor cu organe artificiale, pentru o identificare rapidă în cazuri de urgenţe medicale. „Legitimaţia" implantată ar putea fi utilă şi la căutarea persoanelor răpite – face publicitate firma produsului ei. Cipul, şi cu acesta şi purtătorul lui, ar putea fi localizat prin satelit. „Aş fi surprins dacă în zece ani n-am avea un cip implantat sub piele, cu care să se închidă uşa, să se pornească maşina şi cu care să se ridice bani", este de părere Chris Hables Gray, profesor de calculatoare la Universitatea Great Falls. „Applied Digital" produce deja pentru animale cipuri electronice, cu care fermierii îşi pot supraveghea turmele. dpa

MEDICINĂ/ În caz de urgenţă aparatul furnizează informaţii pentru medici

Mini-cip sub piele

La prezentare, la primul moment te pot trece fiorii: în SUA omului i-a fost implantat un cip-computer. Totuşi, în caz de urgenţă obiectul poate salva viaţa.

BOCA RATON/ O pereche americană şi fiul lor de 14 ani din statul federal Florida au acceptat, primii din lume, să li se implanteze un cip-computer. Cipul, de dimensiunea unui bob de orez, pe care sunt stocate numărul de telefon şi informaţii referitoare la medicamentele necesare membrilor de familie,le-a fost implantat în braţ, operaţie care a fost efectuată sub anestezie locală. După declaraţiile lui Jeff şi Leslie Jacobs, intervenţia a durat numai un minut şi a decurs fără probleme.

„Ne aşteptăm ca această tehnică să ofere mai multă siguranţă", a spus Leslie Jacobs (46). Soţul ei Jeff a efectuat deja mai multe operaţii şi luptă cu multe boli. Familia ar dori să fie mai bine dotată cu cipul pentru urgenţe.

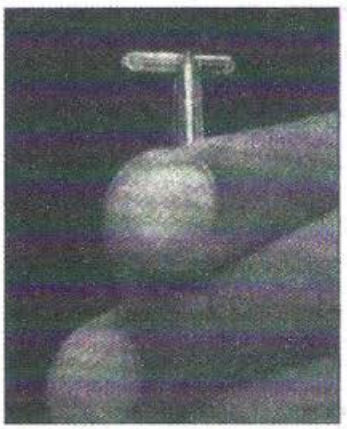

Aparatul este minuscul (FOTO: AP)

În situaţii de urgenţă sau de pierdere a cunoştinţei, cu acest aparat medicii pot primi repede informaţii despre pacient. Aparatul a fost conceput şi pentru bolnavii de Alzheimer care suferă de pierderea memoriei. Datele se pot citi prin piele cu ajutorul unui scanner.

„Ca un câine în lesă"

Unii critici şi-au exprimat îngrijorarea în legătură cu posibile intervenţii în viaţa privată. „Cine decide cui i se implantează un asemenea cip?", a întrebat Marc Rotenberg de la Centrul de informaţii pentru sfera privată în electronică al SUA. „Cu această tehnică un om poate fi ţinut în scurt mai simplu decât ai ţine un câine în lesă".

Producătorul vrea să vândă aşanumitul Vericip la preţul de circa 200 dolari. Se porneşte de la o piaţă uriaşă. dpa

Sursa: Hohenloher Tagblatt din 14.5. 2002

Jeane Dixon, un mediu din SUA, ne explică: *„Zona sa de acţiune va fi seducerea individuală a omenirii, aceasta însemnând o ideologie care se compune din noţiuni politice, filozofice şi religioase şi care va arunca oamenii într-o profundă criză de credinţă... În timp ce profetul Antihristului îşi va extinde ideologia, oamenii vor orbi ca rezultat al progresului tehnicii şi al bunăstării extreme. În cele din urmă, societatea se va închina la ea însăşi şi la cuceririle ei materiale, până în momentul în care omul va spune: eu sunt puterea şi nu mai am nevoie de nici un Dumnezeu. Am nevoie numai de ştiinţa mea umană."*

Urmează ca el să înfăptuiască apoi minuni, care însă vor putea fi posibile numai prin cuceririle tehnologiei umane.

Jeane Dixon este convinsă și de faptul că, în esență, Antihristul va fi un fenomen cu caracter politic. *„El va fi o personalitate militară. Va cuceri pământul cu cele mai moderne arme și va ști să îl țină în șah... Se va proclama el însuși „prințul păcii"... Va introduce o religie proprie și în principiu antiumană, ale cărei baze sunt ateismul și lupta împotriva oricărei forme de religie."* (25, p. 159 și urm.)

Se zice că în 1930 **vizionara** americană **Mary** ar fi afirmat că *„Lucifer se (va) face o făptură din materie, pentru a apărea ca om printre ceilalți oameni"*. (25, p. 159 și urm.)

Pentru a înțelege esența Antihristului trebuie să privim la Cristos, al cărui contrariu este. În legătură cu aceasta, A. Voldben scrie:

„Cristos este puterea binelui, principiul iubirii, sinteza marii lumini, în stare să-l izbăvească și să-l salveze pe om. Ce nu este în concordanță cu el este împotriva lui. Punctul central al vieții omenești îl reprezintă lupta, dar nu împotriva celorlalți, ci lupta forțelor interne pe care fiecare le poartă în sine. Celelalte sunt doar obiecte false și uneori pretexte pentru forțele care acționează în interiorul nostru. Este o luptă care se repetă fără întrerupere până la final și care se încheie cu înfrângerea forțelor negative, a Antihristului aflat în fiecare dintre noi. Astfel, fiecare om este un câmp de bătălie. Ceea ce mai este în el animalic și brutal, precum aroganța, egoismul, ura și imoralitatea, toate acestea dispar treptat, la fel ca umbra în fața soarelui, deoarece lumina binelui câștigă tot mai mult teren. Forțele negative ale răului, opuse lui Cristos, cu cele o sută de nume ale sale și cu o mie de aspecte ale ei (impertinența, dorința de a domina, intoleranța, violența) sunt întruchipate în persoana Antihristului, pur și simplu a răului, mesagerul direct al diavolului (Pavel, A doua epistolă către Tesaloniceni, II,9), ale căror succese vor fi iluzorii și limitate, deoarece în **Cartea lui Iov** *stă scris: ‚Diavolul distruge numai dacă Dumnezeu permite.'"* (25. p. 195 și urm.)

S-ar putea ca astfel persoana așa-numitului Antihrist să se refere numai simbolic la savurarea excesivă a plăcerilor vieții de către „ego" în timpul de dinaintea epocii de aur. Totuși, este foarte posibil să apară într-adevăr și o persoană care poate să fie identificată drept „Antihristul".

Despre *Noua Ordine Mondială* a avertizat nu numai Apocalipsa după Ioan, ci și un vizionar omonim al lui Ioan, **Ioan de Ierusalim (Jean de Vezelay)**, pe care l-am analizat pe scurt în capitolul referitor la cavalerii templieri. Acesta transpusese în versuri extrase din textele atlante și rezultatul îl făcuse accesibil unui mic cerc. El prorocea cu vreo 900 de ani în urmă:

Când mileniul care vine după mileniu
se încheie,
atunci apare o orânduire întunecată, secretă. Invidia va fi strigătul ei de luptă, iar sabia ei otravă. Fără măsură va acapara aurul și va ține omenirea sub biciul ei. Printr-un sărut de sânge, orânduirea pune la cale întunecatul pact. Ea își impune legea ocultă oamenilor fără putere și celor docili. Din întuneric orânduirea își impune legea ei unică. În biserici își împroașcă otrava ei neagră. Cu ghimpele veninos al scorpionului pătruns în încălțăminte, pământul pășește spre distrugerea sa.

Când mileniul care vine după mileniu
se încheie,
atunci vor guverna tirani fără credință. Ei vor fi tirani peste mulțimi de oameni neajutorați și complet neștiutori. Fețele lor vor fi acoperite, iar numele inumanilor stăpânitori nu vor fi cunoscute. Fortărețele lor inaccesibile se ascund în păduri inexpugnabile. Ei țin în pumnii lor de fier destinul tuturor oamenilor. Nici un nechemat nu are acces la citadelele orânduirii lor secrete (orașe subpământene; n.a.).

Oamenii cred că sunt independenți de bogăția cavalerilor. Însă în realitate sunt robi și sclavi. Numai cei care și-au construit adăposturi în ținuturi sălbatice, cei care sunt anatemizați ca eretici sunt în stare să se încumete să se răscoale. Însă ei sunt înfrânți și arși de vii. (26)

Între timp am aflat prin ce manevre de culise acești magnați, aceste familii puternice au reușit să devină atât de influente. Și în mod sigur sunteți interesați să aflați dacă Noua Ordine Mondială este inevitabilă sau este posibil să nu fie instaurată.

În martie 2003, la Amsterdam, m-am întâlnit cu marele-maestru al unei loji belgiene și am discutat cu el timp îndelungat; vă pot asigura că obiectivul spre care tind se află chiar în apropierea noastră.

Din aprilie 2003, în Germania oamenilor li se implantează oficial sub piele cipuri-computere – pentru pacienți cardiaci și pentru copiii personalităților. În Olanda, SUA sau în Noua Zeelandă aceste posibilități există deja de peste zece ani. Totuși, mulți germani cred că noi evităm aceste marcaje. Nici pomeneală!

Așa cum s-a descris deja, se pune în aplicare și sistemul de plăți fără numerar – în curând. Era în anul 1996, când în Elveția am avut nevoie de o gardă personală. El însuși lucrase decenii de-a rândul pentru serviciul secret economic al Elveției, iar în acel sfârșit de săptămână avea loc și o întâlnire cu alți doi domni de la serviciul de informații. Unul dintre aceștia era fiul șefului de atunci al uneia dintre cele mai mari societăți de telefonie din lume. Acest tânăr a relatat cu mândrie în fața tatălui său că toate terminalele sunt deja conectate, pentru ca în decurs de o săptămână întreaga Elveție să se adapteze la sistemul de plăți fără numerar – aceasta era în 1996!

Să nu ne ascundem după deget, totul este pregătit, iar banii în numerar vor dispărea. Depinde numai prin ce vor fi înlocuiți.

Noua Ordine Mondială pare că nu mai poate fi împiedicată – și probabil că nu va trebui deloc să fie împiedicată, deoarece pare să facă parte din procesul de maturizare a omenirii. În realitate, până acum câțiva ani a existat posibilitatea de a orienta lumea într-o altă direcție, dar ocazia a fost pierdută. Dacă vrem să le luăm puterea iluminaților, atunci trebuie să interzicem sistemul dobânzii acumulate și bursele, întrucât acestea sunt „instrumentele" lor și acolo „își depun ouăle de aur". Cu toate acestea, între timp lumea – înainte de toate prin introducerea monedei euro (care – după maniera tipică iluminaților – ni s-a impus extrem de „democratic") și globalizarea din ultimii zece ani – nu mai poate să fie decuplată de sistemul FED, ceea ce înseamnă că un sfârșit al iluminaților ar arunca omenirea într-un haos absolut.

Însă acesta vine oricum, deoarece *Noua Ordine Mondială* este concepută dincolo de terorismul creat artificial. Sigiliul ritului scoțian al francmasonilor spune *„ordo ab chao"*, ceea ce înseamnă *„ordine prin haos"*. În măsura în care se poate, iluminații produc haos prin desființarea granițelor regionale, căsătorii mixte, căsătorii între homosexuali, abrutizarea copiilor și a societății, prin violența și sexul de la televiziune, jocurile video și Internet, prin distrugerea valorilor, precum familia, tradiția, onoarea și mândria – prin perversiune, pornografie, droguri... Rezultatul sunt ciocnirile dintre autohtoni și străini în statele respective – de altfel, aceasta nu ne convine nici nouă, germanilor, dar pe bună dreptate! – oamenii nu se simt în siguranță, se tem foarte mult și solicită o mână forte. Aceasta face ca guvernul să recurgă la legitimații, la verificarea persoanelor, la supraveghere...

Astfel se desfășoară lucrurile. Și mersul lor nu mai poate fi împiedicat. Că lumea – cu un scop foarte precis – ar urma să fie confruntată cu un val de terorism i-a povestit

marele-maestru al unei loji din Berlin unui foarte bun prieten de-al meu – și aceasta se petrecea în 1997. Prin urmare, lucrurile se desfășoară după plan...

N-aș dori să provoc aici nici un fel de panică, totuși când oamenii dau dovadă permanent de ipocrizie, atunci așa ceva iese la iveală.

Mult mai înspăimântător a fost însă când s-a aflat ce se intenționează cu *„mâncăii inutili"*. Întrucât probabil n-o scoateți la capăt cu acest termen, aș dori să-l explic aici.

Dintr-o discuție pe care am avut-o cu un iluminat american în toamna anului 2003, a rezultat că ei văd cea mai acută problemă în suprapopulare. Cel puțin după *Global 2000 Report*, s-ar fi recunoscut că într-o zi vor apărea probleme. Conform spuselor sale, în anul 2012 ultimul mare câmp petrolifer din Arabia Saudită va atinge *peak*-ul (punctul culminant) și, nu peste puțin timp, lumea va avea o problemă.

(O scurtă explicație din partea mea: fiecare câmp petrolifer are un *peak* – un vârf, la care se câștigă cel mai mult. La început există numai costuri: se livrează, se montează și se pun în funcțiune instalațiile de foraj. Dacă după aceasta se extrage petrol, atunci în timp costurile se amortizează și apare profitul. Acest lucru este valabil până se exploatează aproximativ două treimi din zăcământul de petrol. Începând din acel moment, apar treptat tot mai multe impurități (sedimente, noroi...), care necesită curățare și filtrare, ceea ce presupune din nou costuri. Acest moment în care se câștigă cel mai mult se numește *peak*, deoarece ulterior, din cauza costurilor apărute cu filtrele, curba profitului scade din nou. Conform declarației iluminatului, cîmpul petrolifer care-și va avea ultimul peak-ul său se află în Arabia Saudită și-l va atinge în anul 2012.)

De aceea, începând cu anul 2012 va exista o problemă, întrucât tot ce se produce din petrol se va scumpi – și nu se va mai ieftini niciodată.

La observația mea că energia liberă ar putea să rezolve problema, mi s-a răspuns că aceasta este numai praf în ochi, deoarece numai aproximativ 20 până la 30 procente din petrolul extras ar fi folosit pentru mijloacele de transport și încălzire, prin urmare pentru automobile, camioane, trenuri, sobe încălzite cu petrol...

El mi-a explicat că astăzi în destul de multe lucruri care ne înconjoară se găsește țiței prelucrat: în oricare formă de culoare, indiferent dacă se află în îmbrăcămintea noatră, pe perete sau pe hârtie. Privește toate materialele sintetice, computerul, dotările interioare ale caselor noastre, automobilele, jucăriile, materialele textile, încălțămintea, aparatele de fotografiat... pur și simplu totul. Și toate acestea se vor scumpi atunci.

Totuși, nu aceasta va fi problema principală, ci faptul că până în 2012 omenirea va cunoaște o uriașă creștere demografică. Pe de o parte totul se va scumpi, în timp ce tot mai mulți oameni vor găsi tot mai puține locuri de muncă.

Aceste calcule n-ar trebui să se adeverească. De aceea, încă în anii optzeci li s-a spus guvernelor, înainte de toate celor din Africa și din țările musulmane, că *„trebuie să țină sub control nașterile. Însă ei n-au făcut-o. De aceea, vom rezolva acum această problemă. Am dezvoltat arme, așa-numitele ‚arme-etno', care au în vedere caracteristici genetice și astfel ne dau posibilitatea să decimăm numai anumite ‚rase', respectiv părți ale populației."*

În ochii lor, de exemplu, popoarele Africii ar fi *„mâncăi inutili"*, deoarece nu produc nimic, ci ar vrea numai să primească, prin urmare să consume și *„să se mai înmulțească precum iepurii"* (alegerea cuvântului aparține iluminatului).

În ochii săi, masele populare ale lumii sunt ca animalele, întrucât se și comportă astfel. Oamenii trebuie văzuți ca o turmă, iar atitudinea față de ei trebuie să fie pe măsură. *„Și ce se face cu animalele?"*, m-a întrebat el. *„Să fie însemnate!"* De aceea, oamenilor li se implantează un cip sub piele – aceasta a fost argumentul său.

Făcând abstracție de aceasta, există încă o altă „componentă a jocului", și anume aceea a unei puternice influențe a intelectualității din afara sistemului nostru solar, aceasta nelăsând iluminaților pământeni nici o altă posibilitate. Vă amintiți de ființele care exploatau ceva aici, ceva de care aveau urgentă nevoie?

Dacă cetățeanul obișnuit ar ști ce se întâmplă într-adevăr pe planeta noastră, atunci desigur că ar putea să interpreteze altfel lucrurile. De aceea, iluminații – prin filmele science-fiction de la Hollywood – încearcă să aducă treptat masele mai aproape de realitate.

Aceasta a rezultat clar și din dialogul meu cu iluminatul.

Atunci nu înregistrasem convorbirea, însă după întâlnire am reconstituit-o în scris și acum aș dori să vi-o redau aici.

La întrebarea mea cum vor încerca să instaureze Noua Ordine Mondială, mi-a răspuns cu un zâmbet:

„Domnule Holey, vedeți totuși că, propriu-zis, Noua Ordine Mondială este deja aici. George Bush senior a proclamat-o oficial deja în 1990. Prin intermediul televiziunii întreaga lume a aflat despre ea. De fapt, nu mai constituie nici un mister. Dar și anterior toate căile și legile care urmăreau instaurarea Noii Ordini Mondiale fuseseră deja consolidate.

Noua Ordine Mondială vine și nici nu există altă cale. Așa cum ați descris dumneavoastră înșivă în cărțile pe care le-ați publicat – de altfel noi le cunoaștem pe toate –, au existat culturi străine care ne-au vizitat planeta și care fac aceasta în continuare. Iar noi ne-am asociat cu acestea. Ele au nevoie de ceva de pe planeta noastră, iar noi am primit în schimb tehnologie. Și oamenii sunt surprinși că din anii cincizeci începuse o revoluție tehnică...

Însă aceasta nu li se poate spune oamenilor – încă nu. Cu cine să discute și să trateze pe pământ aceste ființe care ne vizitează, cu inteligență superioară? Cu un șeic arab sau poate cu un călugăr budist, care mai mult plutește, decât să fie cu picioarele pe pământ? Poate cu un turc din Anatolia, cu un mexican din ghetoul din Mexico-City, cu un italian din Sicilia ori cu un miner din regiunea Alpilor?

Aceștia nu sunt reprezentanți corespunzători pentru lumea noastră. Deja în anii cincizeci, în forurile noastre am avut reprezentanți ai altor lumi, chiar și în Pentagon, care ne-au susținut ideea de a accelera formarea unui guvern mondial – prin ONU.

Mijloacele pe care le folosim pentru a atinge acest obiectiv nu sunt întotdeauna cele mai oneste. Dar cine se opune acestora, pe acela îl vom distruge. Viitorul omenirii se află în cosmos. Iar noi putem coopera cu popoarele din spațiul cosmic numai dacă suntem O Lume. Atunci nu va mai fi voie să existe nici un război. De aceea, impunem lumii acest gen de guvern mondial cu care însă oamenii se vor obișnui.

Am spus tuturor guvernelor din lume ce avem de gând și că există două căi – sau participă sau vor fi obligate. Țările care se opun vor avea parte de războaie. Ori acolo vom pune la cale o revoluție sau le vom ruina economic.

Doar nu credeți că un venusian va fi dispus ca un musulmam să-i explice Coranul... Și apoi, nu foarte târziu, vom avea o problemă. Vizitatorii de pe alte lumi au o altă percepție despre Dumnezeu decât popoarele acestei lumi. Ei nu cunosc nici un Moise sau Iisus sau Buddha. Natural că între timp au aflat despre aceasta și respectă religiile respective, dar numai în măsura în care este sprijinită o comunicare pașnică cu ei. Dacă cineva are o credință care face ca acești vizitatori străini să fie izolați sau chiar să fie văzuți ca dușmani, atunci o asemenea credință nu are nici un viitor pe această lume, deoarece noi – având o largă perspectivă – pregătim lumea aceasta pentru univers. Multe dintre grupurile cu care noi colaborăm vin din afara sistemului nostru solar și, parțial, au și o altă înfățișare decât noi. Credeți că ei discută cu un credincios încăpățânat?"

Am schimbat tema și am început să vorbesc despre copiii noștri, arătând că, urmărindu-se un anumit scop, oamenii sunt îndobitociți prin mass-media și sunt „ținuți jos" prin divertisment. El a răspuns:

„Desigur. Însă oamenii au totuși libertatea să aleagă postul preferat. Noi nu avem numai programe porno care erodează spiritul, ci și emisiuni de teatru și concerte. Credeți că am văzut vreodată vreun talk-show? Acesta este ceva pentru inferiorii inferiorilor. Și această adunătură ne preocupă, pentru a nu face vreo prostie. În câțiva ani, toate aceste persoane vor avea sub piele un cip și atunci nu vor mai putea comite nici o faptă nepermisă.

Credeți că copii mei și ceilalți din familii noastre merg pe drumul pe care pășesc cei mai mulți dintre tineri? În nici un caz. Copiii noștri sunt îngrijiți și eleganți, merg la școli de elită, cunosc mai multe limbi străine și gândesc global. Ei sunt liderii de mâine pe care îi creștem. Ei sunt educați să fie mândri și onești. Uitați-vă la tinerii din ziua de astăzi, cu umerii lor aplecați, neputând să ți se uite în ochi, cu atât mai puțin să dea o strângere de mână acceptabilă sau să poarte o discuție clară. Recunosc în mod clar: îi ademenim. Însă fiecare decide el însuși dacă se lasă ademenit și de aceea este răspunzător el însuși."

La cele spuse i-am replicat: *„Da, însă aceasta depinde și de programul dumneavoastră de televiziune, iar cum oamenii sunt bombardați astăzi cu minciuni și cu falsificări ale istoriei – prin media dumneavoastră..."*

„Eroare, tânărul meu prieten. Oare nu și dumneavoastră ați descoperit adevărul? Nu și dumneavoastră ați găsit cărțile și textele pe care le căutați? Nu și dumneavoastră ați avut prin acestea confirmarea pentru ceea ce ați simțit sau chiar ați trăit înainte? Nu chiar dumneavoastră înșivă ați descoperit atât de multe din misterele lumii?

Cine caută, acela va găsi! Însă cei mai mulți oameni nu vor deloc să caute. De aceea nici nu-i diferențiem de animale, deoarece nici acestea nu caută. Este clar? Cine nu-și folosește rațiunea și nu luptă pentru libertatea sa, acela nici nu le simte lipsa.

Știința se găsește totuși aici! Este pretutindeni. Însă cine nu vrea să vadă, acela nici n-o vede. Știți doar că nici măcar nu ne ascundem De fapt nu ne-am ascuns niciodată. Simbolul nostru este vizibil pe siglele firmelor și pe embleme, prin articole de ziare și prin televiziune le spunem oamenilor că vrem să instaurăm un stat bazat pe control și ei nu se apără. De acord, recunosc, mult timp le-am adormit conștiința. Cu toate acestea, teoretic ar fi avut șansa să schimbe ceva. Pe de altă parte însă, nici nu putem suporta ca între timp să se întâmple ceva ce nu era voie să se întâmple. Nici prin dumneavoastră, domnule Holey. Pretenția dumneavoastră pot s-o citesc în gând. Într-o anumită privință este chiar justificată – din punctul dumneavoastră de vedere. Dar dumneavoastră ne puteți citi în gând modul de a vedea lucrurile?

Dumneavoastră personal ați atins doar vârful aisbergului – sau ceva mai mult. Însă eu cunosc lucruri care, dacă ați lua cunoștință de ele, v-ar face să vă schimbați modul de a gândi în legătură cu Noua Ordine Mondială. Este ca în filmul „Matrix". Există masa – aceasta înseamnă peste 95 procente –, care nu are idee de nimic – dar absolut de nimic. Și apoi există cele cinci procente – dacă într-adevăr sunt atât de multe –, care se simt oameni din viitor ce, prin constrângere, trăiesc într-o lume trecută.

Domnule Holey, nouă ne stă la dispoziție o tehnologie care deja a atins nivelul pe care îl prezentăm poporului prin filmele science-fiction de la Hollywood,. iar o întoarcere nu mai este posibilă.

Poate că într-o zi veți fi de partea mea și îmi veți da dreptate."

„Veți retrage lumii banii în numerar. Când se va întâmpla aceasta?"

„Depinde cum vor evolua alți factori. Vor exista noi atacuri teroriste, întrucât prin acestea vrem să înfrângem rezistența maselor. Oamenii din întreaga lume ne vor ruga să

facem lumea mai sigură pentru ei, ceea ce vom și face cu ajutorul tehnologiei noastre – care de mult timp a ajuns la un înalt grad de dezvoltare. Banii în numerar vor dispărea, însă vor funcționa în paralel cu un alt eveniment despre care din păcate nu vă pot spune nimic. Altfel n-aș mai avea voie să vă las să mergeți acasă în noaptea aceasta.

La fel de clar este și faptul că nu vom lăsa statelor arabe până în 2012 ultimele câmpuri petrolifere...“

„Care este situația în ce privește energia Liberă?“

„Ea va veni. Noi înșine o utilizăm de decenii – înainte de toate în instalațiile noastre subpământene. De asemenea, vehiculele noastre spațiale efectuează zboruri cu una dintre aceste variante; de altfel, și aici am primit din Germania ajutor, prima variantă fiind dintre cele experimentate cu succes prin aplicarea antigravitației.

Energia Liberă vine, însă numai sub controlul nostru.“

Și așa mai departe...

Destul de brutal, nu-i așa? Însă aceasta este starea lucrurilor.

După discuția cu acest domn, am ajuns la concluzia că el personal crede cu adevărat că se situează *„de partea bună“!*

E convins că oamenii nu sunt în stare să hotărască ei înșiși, ci trebuie să fie conduși întotdeauna – de o *„elită spirituală“*, din care fac parte el și cei de seama lui.

Dumneavoastră ce credeți? Poate un scop să scuze mijloacele, oricare ar fi acesta? Și cât de departe se poate merge?

Pentru mine este valabilă și aici vechea vorbă înțeleaptă: *„Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!“*

În realitate – cum vom vedea mai târziu și mai îndeaproape – aici pe pământ se înfăptuiește un plan vast și pe termen lung, iar iluminații sunt o parte din el. Într-un mod brutal, ei arată oamenilor adormiți că au acceptat de bunăvoie să li se ia libertatea și că aceasta are consecințe. În acest caz ei slujesc forței care dorește răul și care, totuși, până la urmă creează binele. Probabil că în viitor vom privi în urmă și vom spune: *„Totul a trebuit să fie astfel.“*

Atentatul asupra World Trade Center a fost planificat de mult timp. În cartea mea de profeții *„Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg“*, pe 300 de pagini amintisem deja despre aceasta, iar cartea a apărut în 1996.

Între timp am găsit și trei copii cu capacități de mediu, în cazul cărora s-a demonstrat că văzuseră atacul asupra WTC cu până la zece luni înainte de a se fi produs. Prin urmare, acest eveniment se manifestase deja. Iar acești copii, bineînțeles, au prevăzut evenimente și pentru următorii ani, unele captivante – inclusiv pentru Germania.

Cu toate acestea, să nu ne punem întrebarea dacă totul *trebuie* să se împlinească așa cum a fost prezis și plănuit de iluminați sau nu? Pentru a vă putea răspunde rațional la această întrebare, trebuie mai întâi să ne facem câteva teme și să studiem bine principiile vieții – ca la un test de vocabular dintr-o limbă străină – astfel încât ceea ce vă voi explica apoi să aibă sens și pentru ca ceea ce vom trata ulterior să aibă o premisă logică.

Așadar, să analizăm acum...

LEGILE COSMICE

Așa cum lumea fizică își are legile ei, la fel și lumea spirituală le are pe ale ei. În acest caz, vorbim despre așa-numitele *legi spirituale* sau *legi cosmice*. Cuvântul *cosmos* vine din limba greacă și înseamnă *ordine*. Prin urmare, trăim într-o ordine, suntem parte a unei ordini. Iar o ordine se supune legităților, altfel n-ar fi o ordine, ci un *haos*, cuvânt provenit tot din limba greacă și care în germană înseamnă *dezordine*. Așadar, suntem parte a ordinii și a legilor ei.

Aș dori să enumăr aici pe scurt cele mai importante legi. Pentru aceasta, îmi permit să citez din cartea mea *„Die Kinder des neuen Jahrtausends"*, cu scuza că, pentru unul sau altul dintre prietenii mei cititori, este o repetare a unor lucruri cunoscute. Adresez totuși rugămintea să fie citite din nou, pentru că, întrucât minciunile sunt repetate permanent în cărțile de istorie și în mass-media, este imperios necesar ca și adevărul să fie repetat mereu. La fel precum la testul de cuvinte dintr-o limbă străină, și aici este nevoie de o permanentă împrospătare. Fiți bucuroși că aici o puteți face de bunăvoie, nu ca în școală, pentru că „trebuie". (Vedeți cum fac cu ochiul?).

1. Legea cauzală (legea karmei)

Este legea *cauză și efect*. O putem exprima și prin proverbul: *„Ce semeni aceea culegi"* sau, pentru materialiști și ateiști, *„Cum e bună ziua, așa e și mulțămita"*. După legea semănatului și a recoltei, dacă semănăm ceva distructiv, vom recolta tot ceva distructiv. Dacă semănăm nenorociri și ură, tot de acestea vom avea parte. Dacă semănăm în pământ grâu, vom avea tot grâu în procent de sută la sută, nu secară. Și, în funcție de cum ne ocupăm de sămânța noastră și-i acordăm atenție, ea crește cu atât mai bine și mai mare, indiferent ce sămânță este.

Această lege se mai cheamă *legea compensației* sau ***legea karmei***. (În sanscrită, *„karma"* înseamnă *acțiune*, dar se traduce și prin *calea acțiunii*.) Ea se bazează pe concepția potrivit căreia noi, oamenii, putem învăța să avem un comportament corect, conform legilor spirituale-divine, numai dacă simțim noi înșine exact ceea ce, într-un moment din trecut, am pricinuit altor ființe. În nici un caz nu este vorba aici despre o pedeapsă, așa cum este văzută adesea de critici sau de neavizați. Mai curând, ea servește maturizării spirituale prin cunoaștere și înțelegere în experiență. Această lege are grijă ca fiecare om (mai exact spus, de fiecare suflet) să fie confruntat cu aceeași problemă până când o rezolvă. În acest mod, fiecare idee, fiecare sentiment și fiecare acțiune devin nemuritoare și se întorc asupra noastră ca un bumerang. Ea cere de la om întreaga răspundere pentru destinul său.

De aceea, o persoană cu însușiri de clarvăzător poate vedea în câmpul de energie (aura) al unui om *karma* acestuia, prin urmare tot ceea ce omul acela a pus în idei, în cuvinte sau în acțiuni. Clarvăzătorul nu vede neapărat viitorul unui om, ci poate să vadă ceea ce a făcut până acum persoana respectivă și astfel să-i spună ce consecință decurge din aceasta. Iar efectul va apărea, dacă persoana nu modifică nimic în viața ei. Soarta poate fi schimbată. *Soartă* înseamnă că ceea ce *a plecat* de la noi se resfrânge asupra noastră înșine. Dacă a doua zi luăm o hotărâre care schimbă puternic viața într-o direcție constructivă și a iubirii, atunci se schimbă și soarta noastră.

2. Legea analogiei (cum este sus, așa este și jos)

Este cunoscută și drept *legea ermetică* (după Hermes Trismegistos): *„Ce este jos este egal cu ce este sus. Și ce se află sus este egal cu ce se află jos, pentru a săvârși minunile unui singur lucru."* Acest dicton este cunoscut unora ca *„Precum în cer, așa și pe pământ"*. În macrocosmos, ca și în microcosmos, sunt valabile aceleași legi.

Spiritul, conștiința de sine și spiritualitatea formează o rețea cu materialitatea în planul nostru obiectiv. Dar calitatea și valența acestor noțiuni sunt mult mai ample în lumea de dincolo. Etica, iubirea, înțelepciunea, recunoașterea, adevărul și pacea sunt pe pământ, cu certitudine, doar o imitație a ceea ce reprezintă ele pe lumea cealaltă. Dacă ne gândim că până acum creierul omenesc folosește doar ceva mai mult de douăzeci de procente din potențialul său și că *divina* noastră *scânteiere de spirit* nu înseamnă prea mare lucru în comunicarea cu Divinitatea, atunci putem ușor bănui ce ar putea să mai semnifice axioma *„cum este sus, așa este și jos"*.

Din legea analogiei face parte, de asemenea, axioma *„precum este înlăuntru, așa este și pe dinafară"*. Corpul este o reflectare în oglindă a sufletului, de aceea o boală a corpului reflectă o stare interioară, o stare a sufletului.

3. Legea rezonanței (în latină *„resonare": a suna înapoi*)

Atât omul cât și lumea spirituală se supun *legii rezonanței*, la fel ca diapazonul sau un radioreceptor. Un radioreceptor care este poziționat pe UUS nu poate recepționa un post pe unde medii sau pe unde lungi. Același lucru este și la om. Dacă o persoană este agresivă și plin de ură, atunci ea nu este sensibilă la iubire. Fiecare poate să perceapă numai domeniile realității cu care el se află în rezonanță. Pe aceasta se bazează aserțiunea *„Fiecare vede numai ce vrea să vadă"*, adică: *„Mediul care te înconjoară este propria ta oglindă"*.

Mediul nostru înconjurător ne va prezenta întotdeauna ceea ce emitem noi înșine. Dacă mințim, vom fi mințiți. Dacă suntem fricoși, atunci ne vom confrunta cu temerile noastre. Dacă suntem în rezonanță cu iubirea, vom avea parte de ea. Dacă trăim în bucurie, vom găsi întotdeauna ceva de care să ne putem bucura. Aceasta se cheamă *capacitate de rezonanță*. Dacă ne schimbăm modul de a vedea lucrurile, atunci mediul nostru înconjurător ne va arăta aceasta întocmai ca o oglindă.

Referitor la lumea cealaltă, această capacitate de rezonanță ar fi mai ușor de înțeles dacă am defini-o ca *lege a afinității* sau ca *principiu al atracției egalității*. Este forța elementară care dă naștere acelor stări ale conștiinței de sine pe care le caracterizăm în mod curent drept „rai" și „infern"; aceasta pentru că, dacă pe lumea cealaltă – prin capacitatea de rezonanță – se află la un loc sufletele tuturor mincinoșilor și ale tuturor sinucigașilor, escrocilor, cămătarilor și ale altora, atunci pentru ei așa ceva înseamnă adevăratul „infern".

Însă și pe pământ se întâmplă la fel. Întrucât și aici este valabilă legea rezonanței, și aici se adună la un loc mincinoșii cu escrocii, cămătarii și alții asemenea, iar pentru acești oameni aici va fi „infernul pe pământ".

4. Legea reîntrupării se bazează pe **legea ritmului.**

Ritmul poate fi descris ca o vibrație reglată. Față de notele muzicale, vibrația se află în același raport precum ritmul față de melodie. Ritmul are de-a face cu repetiția și cu ciclurile. Întregul univers poate fi definit prin noțiuni precum vibrațiile, ritmurile și undele – ca o consecință a fazelor periodice structurate, inerente fiecărui eveniment. Viața și tot ce face parte din ea se extinde într-o progresie de cicluri în spirală, apoi se comprimă din nou. La momentul potrivit totul se întoarce în contrariul său.

Din aceasta face parte și *legea reîncarnării*. Astfel, așa cum noi trebuie să împărțim viața materială în două polarități – feminin și masculin –, la fel și viața însăși se împarte în

viața de acum și *viața de apoi*. Dacă murim pe lumea aceasta, ne naștem în lumea cealaltă și trăim lumea cealaltă ca pe o realitate. Dimpotrivă, dacă părăsim lumea cealaltă, ne naștem din nou aici. Prin urmare, cine se poate detașa puțin de subiectivismul fenomenelor înțelege că, în ultima instanță, nașterea și moartea, respectiv lumea aceasta și lumea cealaltă, sunt două fețe ale aceleași medalii.

Viața se desfășoară în *lumea polară*, în alternanța dintre două planuri diferite – cel fizico-material și cel spiritual de dincolo. Dacă trecem din nou din lumea cealaltă în cea fizică, vorbim de *re-încarnare*, *reîntruparea sufletului* sau *re-naștere*.

De această teorie este legată conștiința că în noua încarnare luăm cu noi toate faptele dintr-o viață anterioară, atât pe cele „bune", cât și pe cele „rele", pentru a afla binele și răul făcut altora anterior și a învăța din aceasta, astfel încât pe baza cunoașterii să ne dezvoltăm mai departe spiritual. La bază se află legea cauzalității, cunoscută drept *legea cauză și efect*, adică vom și culege ceea ce am semănat.

În teoria reîncarnării se vorbește și despre *roata renașterii*. Unii cred că acest joc al nașterii, al morții și al renașterii se continuă până la sfântu-așteaptă, deoarece permanent descoperim noi cauze pe care le vom transforma cândva în efecte. Nu este însă așa (aici, cinstit vorbind, aș fi spus că nu mai este nici o plăcere ..), ci totul se termină prin atingerea unei anumite trepte etice a conștiinței de sine și a evoluției – mai simplu formulat: când am devenit un om „iubit", nu vrem să ne mai întoarcem pe pământ.

Ne detașăm de *roata renașterii* abia atunci când am rezolvat toate sarcinile pe care ni le-am dat noi înșine și când am trăit toate evenimentele pe care noi înșine am dorit să le trăim. Dacă această condiție este îndeplinită cândva, atunci ne putem hotărî de bunăvoie să ne încarnăm încă o dată, probabil pentru a fi alături de un prieten ca tovarăș într-o viață sau ca partener de căsătorie, poate însă și ca vindecător sau călugăr. Însă dacă aceasta nu mai este dorința noastră, atunci evoluția spiritului merge acum mai departe în lumea spirituală. Iar aici nu se pune nici o graniță, întrucât și lumea spirituală este subîmpărțită în diferite planuri și dimensiuni (pe care însă n-aș dori să le enumăr aici, pentru a nu complica inutil tema).

Iar a atinge această ultimă treaptă a reîncarnării, prin autocunoaștere, prin autoînnobilare și prin muncă independentă, în sensul învățăturii lui Iisus, *într*-o viață pe pământ, ar trebui să fie în întregime posibil.

În cartea sa *„Jesus 2000 – Das Friedensreich naht"*, tatăl meu mai explică încă ceva:

„Pentru acest proces de maturizare al sufletului nostru există calea reîntrupării, care pentru mulți este doar o teorie sau numai o ipoteză, dar pentru tot mai mulți înseamnă singura logică a înțelegerii lumii și a divinității, așa cum arată clar multele apariții de cărți, seminarele și congresele internaționale din ultimele decenii. Dificultăți există și în ceea ce privește definiția. Traducerea din latină sună re-în-carnare, 'înapoi în carne', și se referă la re-încarnare sau palingeneză, teoria despre reîntoarcerea în materie și viața repetată pe pământ ca om. În metempsihoză, dimpotrivă, concepția este că, după moarte, omenescul EU poate să treacă și în corpul unui animal sau al unei plante. Ultima interpretare îi face pe adepții occidentali ai reîncarnării să fie ridicoli, nu are nimic de-a face cu claritatea teoriei primar-gnostice și este suficient de clar definit la adepții contemporani ca drum hinduist, în opoziție cu procesul nostru creștin de maturizare a sufletelor." (13, p. 233)

Aș dori să redau trei exemple ce ar putea să vă explice cum îi merge unui om care își poate aminti de o încarnare anterioară. Este vorba despre trei copii care povestesc. Primele două cazuri sunt relatate de Trutz Hardo, unul dintre cei mai renumiți experți germani în teoria reîncarnării și terapeut-investigator, precum și unul dintre oamenii care au făcut cele mai îndepărtate călătorii din câți cunosc. În calitate de autor al mai multor cărți

pe tema renașterii, el a adus o contribuție importantă la înțelegerea acestei teorii, dar înainte de toate, prin cartea sa *„Reinkarnation aktuell – Kinder beweisen ihre Wiedergeburt"*, a dat una dintre cele mai importante opere în domeniu. Sub titlul *„Meine Mutter wohnt in Charles City"*, aflăm următoarele episoade:

Romy este fiica lui Barry și Bonnie Crees, care trăiesc în Des Moines, statul Iowa din Statele Unite, unde ea s-a și născut. Micuța spunea tot timpul că anterior fusese un băiat pe nume Joe Williams. Cu timpul, părinții au aflat mai multe amănunte din viața lui Joe. Firește, inițial au considerat afirmațiile fiicei lor drept născociri ale unei fantezii de copil. Romy susținea că trăise în Charles City. Ei bine, poate că a auzit din întâmplare la televizor numele acelui oraș, aflat la circa 250 kilometri de Des Moines. A mai afirmat că ar fi fost căsătorită cu o femeie numită Sheila și că împreună ar fi avut trei copii. Nici această declarație nu i-a alarmat pe părinți. După un timp, Romy a vorbit despre faptul că mama ei de mai înainte se numea Louise Williams și că Joe a crescut în casa ei, acoperită cu țigle roșii. Odată, din vina lui, acolo ar fi avut loc un incendiu, iar mama lui s-ar fi ars la mână. Tot de la această întâmplare mama s-ar fi ales cu dureri la picior, iar Romy le-a arătat părinților exact locul dureros de la piciorul drept. Îi ruga mereu pe părinți s-o ducă la Charles City, deoarece dorea să-și viziteze mama de acolo, pentru a-i spune că *„totul este în ordine"*. Părinții ei încă nu știau ce să creadă despre toate acestea. Odată însă, mergând cu copilul pe stradă și trecând în viteză o motocicletă, Romy a intrat în panică. Anterior le tot povestise cum ea – adică Joe – avusese o motocicletă și cum, împreună cu soția lui, Sheila, și-ar fi pierdut viața într-un accident de motocicletă. Iar pentru că Romy îi tot rugase s-o ducă la Charles City, spre a le arăta totul și, în primul rând, pe mama Louise, întâmplarea li s-a părut părinților suficient de stranie pentru a da curs rugăminții. Însă cum să procedeze?

Auziseră despre un profesor din California care se ocupa de cazuri în care copiii își aminteau de viața anterioară. Au luat legătura cu profesorul indian Hemendra Banerjee, care în iarna anului 1981 a venit la Des Moines împreună cu soția și doi jurnaliști suedezi de la revista *Allers*, pentru a studia cazul Romy Crees. Era vorba despre un caz ideal din punctul de vedere al studierii reîncarnării, întrucât un cercetător prelua o situație nerezolvată de către persoana în chestiune. De cele mai multe ori, el se poate baza doar pe relatările ulterioare ale altora, sperând că toate datele au fost redate corect. După ce profesorul Banerjee a mai ascultat încă o dată totul de la părinți și, firește, chiar de la Romy, s-au urcat toți în mașină și au pornit la drum.

Pe măsură ce se apropiau de Charles City, Romy devenea tot mai agitată. S-a așezat pe scaunul din față, iar când au intrat în oraș a spus: *„Trebuie să cumpărăm flori pentru mama Williams. Cel mai mult îi plac florile albastre. Nu putem intra pe ușa din față. Trebuie să mergem după colț,, la ușa din mijloc."* Au cumpărat un buchet de flori albastre, așa cum dorise Romy. S-au mai uitat încă o dată într-o carte de telefon și, spre bucuria tuturor, au găsit acolo numele Louise Williams, împreună cu adresa. Iar Romy le-a arătat drumul spre casă de parcă era ceva de la sine înțeles.

În cele din urmă, au ajuns împreună cu cei doi reporteri la casa descrisă, într-o suburbie din Charles City. Era un bungalou alb, însă nu avea acele țigle roșii despre care vorbise Romy. Totuși, într-adevăr, pe o tăbliță era scris: *„Vă rugăm să folosiți intrarea din spate."* După ce au bătut la ușa din spate, le-a deschis o femeie mai în vârstă. Se sprijinea pe o cârjă, iar în jurul piciorului drept avea înfășurat un bandaj. A fost întrebată dacă era doamna Louise Williams. A răspuns afirmativ. *„Ați avut un fiu pe nume Joe?"*

„Da."

I s-a dat de înțeles că se dorea o discuție mai pe îndelete, însă doamna Williams a răspuns că nu se poate acum, deoarece trebuie să respecte neapărat progamarea la medic,

dar după aceea, în circa o oră, le-ar sta cu plăcere la dispoziție. Romy a fost foarte decepționată, întrucât își imaginase cu totul altfel această primă întâlnire cu mama ei de mai înainte. Și nici florile albastre nu fuseseră încă oferite. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

După o oră, grupul celor șapte a bătut din nou la ușa doamnei Williams. Părea că deja îi aștepta și i-a rugat să intre. Acum micuța Romy a putut să-i ofere doamnei Williams florile albastre. Aceasta s-a bucurat foarte mult și a fost foarte surprinsă, spunând că un asemenea buchet ar fi primit ultima dată de la fiul ei, Joe. În acel moment i s-a spus cine este Romy și că își amintește despre o viață anterioară. Doamna Williams asculta consternată. E posibil să-i fi făcut plăcere că cineva, pe care și-l imagina dintr-o dată extraterestru, povestea lucruri din trecutul său. A trebuit să confirme toate amănuntele relatate și întreba mereu: *„Oare de unde știe toate acestea?"* Pentru ea era de neînțeles cum o fetiță putea să știe totul despre ea și despre fiul ei decedat, de vreme ce nu cunoaște pe nimeni în Des Moines care să-i fi putut povesti lui Romy ceva despre ei. Întrebată de ce Romy i-a descris casa cu țigle roșii, a răspuns că, în urmă cu ani, în Charles City fusese un ciclon îngrozitor care distrussese în așa măsură acoperișul, încât a trebuit refăcut, dar nu s-au mai folosit țigle roșii. I s-a povestit că Romy știa că în casă se putea intra prin ușa laterală din spate. Doamna Williams a spus că Joe ajutase pe atunci la construcția casei și o sfătuise ca iarna să țină închisă ușa din față.

Deși doamna Williams nu credea în reîncarnare și multe trebuie să i se fi părut neverosimile, s-a simțit atrasă de Romy. Au mers amândouă în camera de alături. Când au revenit, se țineau de mână. În cealaltă mână, doamna Williams avea o fotografie înrămată și a spus, radiind de bucurie: *„I-a recunoscut pe toți."* Le-a arătat celor prezenți fotografia, ce fusese făcută cu ocazia ultimului Crăciun înaintea morții Sheilei și a lui Joe. Doamna Williams a insistat că, în camera de alături, Romy îi numise corect pe toți cei din fotografie.

În timpul discuției, doamna Williams a confirmat multe din spusele lui Romy în Des Moines. Într-adevăr, Joe și Sheila își pierduseră viața în 1975, într-un accident de motocicletă, iar la fel de adevărat era că aveau trei copii. Corespundeau și numele rudelor pe care Romy le amintise încă de acasă. De asemenea, a confirmat incendiul despre care vorbise Romy, când, într-adevăr, se arsese la mână.

Nici doamna Williams și nici părinții lui Romy nu erau însă pregătiți să creadă în reîncarnare. Erau prea îndoctrinați de dogmele bisericii pentru a putea accepta posibilitatea unei renașteri a lui Joe, întruchipat de Romy. Pentru aceștia trei, ceea ce a fost descris aici rămâne un fenomen neelucidat. Totuși, doamna Cress exclude o escrocherie din partea fiicei ei: *„Sunt absolut sigură că fiica mea nu minte."*

Acest exemplu ne arată cât de greu le vine oamenilor să se desprindă de vechile modele de gândire și credință. (27, p. 29 și urm.)

În cel de-al doilea caz avem de-a face cu o altă situație, copilul fiind crescut de părinți ce cred în reîncarnare. Sub titlul *„Un copil în vârstă de trei ani dovedește vinovăția ucigașului său"*, citim o mică „povestire polițistă", relatată inițial de cunoscutul medic israelian, Eli Lasch:

Druzii sunt un popor de aproximativ două sute de mii de oameni, stabiliți deja de mult timp în Liban, Siria, Iordania și în zona Israelului de astăzi. Ei nu sunt nici musulmani, nici creștini, având propria lor religie. În Israel pot fi întâlniți cu precădere pe Înălțimile Golan. Sunt unicii israelieni neevrei care servesc în armata israeliană. Reîncarnarea este centrul credinței lor. De îndată ce se naște un copil, i se caută pe corp alunițele, existând convingerea că acestea provin de la rănile mortale suferite într-o viață anterioară. Dacă se găsește așa ceva la un copil, de îndată ce el poate să vorbească se încearcă aflarea unor detalii din viața lui trecută, spre a se obține puncte de reper privind moartea lui de atunci.

Se știe că adesea copiii mici nu pot separa cu exactitate evenimentele trecute de cele prezente și, ca urmare, trăiesc totul ca într-o viață. Imediat ce un copil împlinește trei ani și știe să diferențieze clar întâmplările din viața anterioară de cele din viața de acum, el este dus în locul unde susține că a trăit – dacă l-a menționat. De cele mai multe ori, acesta este un eveniment deosebit, fapt pentru care se constituie un fel de comisie de cercetare, sub conducerea celor mai bătrâni oameni din sat

Odată, când a împlinit trei ani un copil ce purta pe frunte, până spre mijlocul capului, un semn din naștere roșu și lung, s-a format un grup de cincisprezece oameni. Din el făceau parte tatăl și alte rude ale copilului, câțiva bătrâni din sat și reprezentanți din cele trei sate vecine, întrucât, din ceea ce dădea de înțeles băiatul, rezulta că trebuia să fi trăit în imediata apropiere. Singurul nedruz admis în acest grup a fost profesorul Eli Lasch, despre care se știa că era interesat de fenomenul reîncarnării. Copilul a fost dus în primul sat învecinat. A fost întrebat dacă îi era familiar, însă el a răspuns că a trăit în alt sat. Prin urmare, s-a mers la următorul sat, unde au primit același răspuns. În cele din urmă au ajuns în al treilea sat. Băiatul a spus că era satul *lui*. Dintr-o dată și-a reamintit numele purtat anterior.

Cu luni de zile în urmă spusese deja că cineva îl lovise cu toporul. Nu-și mai amintea însă nici numele lui, nici pe al ucigașului. De data aceasta și-a amintit numele de familie și prenumele lui. Unul dintre bătrânii satului cunoștea un bărbat cu numele menționat. El a spus că acel bărbat dispăruse fără urmă de patru ani, crezându-se despre el că fusese victima războaielor din regiune; se întâmpla adesea ca unii oameni să nimerească între liniile evreilor și sirienilor, să fie luați prizonieri sau împușcați ca presupuși spioni. S-a mers apoi prin sat. Băiatul a arătat spre casa celui pe care îl căutau. Se strânseseră mulți curioși. Deodată, copilul s-a îndreptat spre un bărbat și a rostit: *„Nu ești tu...?"* (Numele i-a scăpat lui Eli). Bărbatul a răspuns cu un *„Da"*.

„Mai înainte am fost vecinul tău. Ne certaserăm, iar tu m-ai omorât cu securea.". Așa cum a relatat Eli, omul s-a îngălbenit brusc, iar copilul de trei ani a spus: *„Știu și unde mi-a îngropat corpul."*

Întregul grup s-a îndreptat spre câmpurile de lângă sat, împreună cu ceilalți curioși. Bărbatului pe care micuțul îl recunoscuse drept ucigașul său i s-a cerut să-i însoțească. Băiatul i-a condus la un câmp și, oprindu-se în fața unui morman de pietre, a spus: *„Sub aceste pietre mi-a ascuns corpul. Iar dincolo a îngropat toporul."* Pietrele au fost date la o parte și sub ele s-au descoperit îmbrăcăminte țărănească și scheletul unui adult. Craniul era despicat frontal, după cum s-a putut observa cu exactitate. Cu toții se uitau acum la ucigașul indicat de băiat. În fața tuturor, acesta și-a recunoscut fapta. Apoi s-a mers spre locul unde copilul afirmase că fusese îngropat toporul. Nu a fost nevoie să se sape mult, iar toporul a ieșit la iveală.

Pentru druzi reîncarnarea este ceva de la sine înțeles și nu mai este nevoie de dovezi pentru a consolida această credință. Cu toate acestea, este mereu uimitor pentru ei să vadă cum reîncarnarea se confirmă prin astfel de cazuri.... Eli s-a mai interesat ce se va întâmpla cu asasinul celui ucis. I s-a dat de înțeles că nu va fi predat autorităților oficiale, ci îl vor judeca ei înșiși (27, p. 37 și urm.)

Cel de-al treilea exemplu provine din cercul meu de prieteni:

La sfârșitul anului 2003, unul dintre cei doi cumnați ai mei a organizat o petrecere la care a fost invitat și un prieten. Goran, acesta era numele lui, își adusese și fiul în vârstă de patru ani, Finn. Goran este născut în Iugoslavia, însă a crescut în Germania. Cu o săptămână în urmă fusese la mama lui, în Serbia, iar împreună cu fiul său și cu câteva rude merseseră la cimitir, la mormântul bunicii. După un timp, Goran a constatat că fiul său

dispăruse și a plecat să-l caute. L-a găsit șezând turcește în fața unui mormânt străin, uitându-se fix la fotografia celei îngropate acolo, pusă pe piatra funerară – așa cum este obiceiul în această regiune. Întrebat de Goran ce făcea acolo, Finn a răspuns: *„O cunosc pe această femeie."* Surprins, Goran a vrut să știe de la fiul său cine era femeia – în definitiv, Finn se găsea pentru prima dată în această parte a lumii –, iar el a răspuns: *„Aceasta este Mariah!"*

Cum Goran crescuse în Germania și nu știa să citească literele chirilice, și-a chemat mama, care a apărut la mormânt împreună cu rudele. Ea a tradus inscripția pe care stăteau scrise numele Mariah Jakula și data decesului, 1979.

Surpriza a fost mare, iar Finn a fost întrebat de unde putea s-o cunoască pe Mariah, la care acesta a răspuns sigur pe el: *„De la ea am cumpărat carne."*

Toți cei din jur au rămas perplecși, pentru că, deși Mariah și familia ei nu aveau măcelărie în sat, ea tăia totuși animale și le vindea carnea.

Ei bine, cum v-ați explica dumneavoastră aceste fenomene?

În ultimii zece ani am luat legătura cu câțiva asemenea copii de pe cinci continente, le-am studiat cazurile și am găsit explicații; trebuie să recunosc că răspunsurile cele mai importante au venit chiar de la copii, care știau foarte exact cine și ce erau înainte de a zăbovi în pântecele matern...

Despre aceasta veți afla și mai multe în cuprinsul cărții; de acum înainte voi intercala tot timpul declarațiile copiilor cu însușiri de medium, spre a vă arăta clar că, pe lângă „computer-kids" insensibili, crește și o elită spirituală, care va înfăptui ceva măreț (toți acești copii sunt prezentați și studiați mai îndeaproape în cartea mea *„Die Kinder des neuen Jahrtausends"*)..

Înapoi la reîncarnare:

Calea evoluției sufletului omenesc este cea a învățării. Acest proces de învățare, al cărui țel este cunoașterea vieții în întregul său, înseamnă un drum foarte lung, presărat cu multe erori și îndreptări. Aceste încarnări (renașteri) sunt comparabile cu clasele unei școli. Viața pământeană ar corespunde unei clase de școală, cu temele, problemele, testele, dificultățile și succesele ei. După o asemenea perioadă de învățare urmează o perioadă de vacanță, în care uneori trebuie recuperate procese de învățare ratate sau insuficient însușite. Apoi trecem într-o nouă clasă. În funcție de rezultatele obținute, ne separăm din nou. Dacă n-am învățat, trebuie să repetăm; dacă am dovedit capacitate de a învăța trecem în treapta superioară, cu teme și verificări noi și mai pretențioase. Deosebirea dintre școală și viață este însă aceea că viața are o răbdare infinită cu noi și oferă omului, adică sufletului, permanent noi posibilități de a înțelege ceea ce nu a învățat.

Cu cât un suflet este mai evoluat, cu atât răspunderea lui este mai mare, iar la fel este și nevoia de a sluji, de a-i ajuta pe alții și de a-i sprijini pe cei mai slabi.

Ceea ce nu înseamnă că trebuie să mergem la mănăstire sau să lucrăm ca terapeuți. Putem acționa și ca miliardari sau ca oameni de afaceri realizați. Diferența dintre unul și celălalt constă, de pildă, în felul cum ne tratăm angajații, dacă oferim ceva pentru ca și alții să se realizeze, ori ne folosim puterea și influența pentru a ne consolida și mai mult propria poziție.

Dacă vrea, un politician sau bancher poate să-și folosească poziția pentru a intervini în favoarea celor care caută ajutor.

Acest exemplu al școlii-viață l-a ales și **Flavio** din Argentina, care la vârsta de șapte ani declară: *„În realitate, viața este o mare școală: unii pornesc cu dreptul, alții rămân repetenți, iar treptele învățării sunt parcurse până ajungi profesor. După aceea ești specialist*

al veșniciei și ai sarcina de a te coborî la nivelul elevilor și de a-i ajuta, pentru ca și ei să ajungă la fel de departe. Iar apoi, aceștia vor fi determinați să înțeleagă că noi toți suntem o parte a Domnului și că viața ne cizelează până devenim perfecți." (28, p. 38)

Sintetizate, toate legile pot fi redate în următoarea frază: ***„Tot ceea ce tu, Creație a Domnului, faci, fie el bine sau rău, fie că a fost vorba de oameni, animale sau plante, se va întoarce cândva la tine ca un bine sau ca un rău."***

De aceea, toate așa-numitele lovituri ale sorții au un *substrat karmic*, adică avem acum șansa de a îndrepta ceva din ceea ce am pricinuit odată cuiva.

Pentru a explica mai bine, iată un scurt exemplu:

Să ne imaginăm un magnet. În funcție de forța sa, va atrage un anumit număr de ace de la o distanță anume. Dacă luăm magnetul cu noi în Olanda, Grecia, Hawaii sau America de Sud, acolo va face exact același lucru.

Transpus la noi, oamenii, înseamnă că, indiferent unde ne aflăm, ne luăm cu noi aura – câmpul energetic – cu toate temerile, speranțele, programele și modelele noastre. Dacă acasă am strâns bani sau am avut parte de supărare, la fel ni se va întâmpla și în Thailanda, pentru că suntem încă aceiași. Dacă însă ne schimbăm modelele, așadar comportamentul, atunci ni se schimbă și câmpul de rezonanță, și vom atrage alți oameni și alte teme.

La fel este și cu **reîncarnarea.** Tocmai am discutat despre transferul într-un alt loc al câmpului nostru energetic (comparat cu magnetul, care acționează în nordul Germaniei la fel ca în sudul ei). Dacă am păstra acest magnet într-un vacuum timp de douăzeci de ani, ulterior ar avea încă aceeași acțiune: ar atrage aceleași ace, de aceeași dimensiune și de la aceeași distanță.

Și la fel este cu sufletele renăscute. Dacă la sfârșitul unei vieți în câmpul nostru de energie avem un anumit model de viață, pe baza căruia trebuie însușite anumite modele de comportament, temeri, speranțe, talente..., atunci în următoarea viață, acestea devin din nou active începând cu vârsta maturității – la unul mai devreme, la altul mai târziu. La fel ca magnetul. Este numai o transpunere în timp. Sufletul este același, numai corpul în care acesta se află este unul nou.

O investigare sau o consultare a unui mediu bun poate să reprezinte un ajutor în cazul bolilor condiționate karmic, pentru a afla cauza unei suferințe, a unui accident, a unei infirmități sau a unui blocaj în viață. Cu cât înțelegem mai devreme aceste conexiuni, cu atât reușim mai repede să rezolvăm, adică să îndreptăm asemenea complicații karmice sau să evităm drumuri greșite în viață prin

1. **a recunoaște,**
2. **a înțelege** și
3. **a ierta** – nouă, dar și altora.

Numai noi *înșine* putem să ne eliberăm pe noi *înșine*, pentru că tocmai aceasta ne face să fim oameni-zei, aceia prin care Dumnezeu acționează, așadar aceia care au înfăptuit în ei înșiși dumnezeiescul. Viața ca sclav, ca sclav spiritual, încetează și nu numai că devenim *independenți*, dar începem să gândim pentru noi *înșine* și conștienți de *noi înșine*.

Dintre toate, al treilea punct este cel mai important – iertarea. Acest aspect al vieții, demonstrat și propovăduit de Isus printr-o viață exemplară, face ca învățătura lui să se detașeze radical de celelalte dogme din lume. Dacă facem abstracție de dorința pământească de a stăpâni a *Bisericii ca organizație* și în primul rând de Vechiul Testament, care nu are nimic de-a face cu Iisus și cu Tatăl care ne iubește, despre care acesta vorbește, devine foarte clar de ce Iisus a fost răstignit pe cruce.

Totuși legea karmei, legea compensației, este pusă de cele mai multe ori în legătură cu experiențe negative, neplăcute și dureroase. Așa însă cum acționează într-o direcție, natural că acționează și în cealaltă – în cea plăcută, pozitiv-constructivă! Unele lucruri pe care într-o viață obișnuim să le considerăm drept privilegiu – o casă părintească bună, o situație financiară bună, realizare profesională, relații bune cu copiii sau aptitudinea de a vindeca – toate acestea sunt rodul unei asemenea semințe dintr-o viață anterioară.

În legătură cu aceasta, expertul în teoria reîncarnării Trutz Hardo explică:

„Vedem că, în mod eronat, karma este privită drept o pedeapsă pentru fapte comise anterior, pentru care nu există justificare. În sensul propriu-zis al noțiunii, karma nu are nimic de-a face cu sancțiunea, deoarece în creația Domnului nu este prevăzută nici o pedeapsă. Karma înseamnă însă că se culege ce s-a semănat. Dacă, pe parcursul vieților, trecem cu vederea ce roade culegem ca rezultat al acțiunilor noastre, atunci cu timpul vom învăța să facem numai fapte de pe urma cărora să avem parte de roade dulci. Legea karmei face ca treptat, de-a lungul multor vieți, să se înțeleagă procesul de cunoaștere care are loc, și tot ea ne ajută ca, în cele din urmă, din experiență, să gândim, să vorbim și să acționăm pe pământ numai în conformitate cu legile divine ale iubirii." (27, p. 173)

În univers nici o faptă bună nu este uitată. Chiar și atunci când uneori am putea avea impresia că suntem uitați definitiv.

Tocmai aici se remarcă de fapt căutătorul spiritual. **Esotericul**, cercetând **în interiorul său**, se deosebește de **exoteric**, care trăiește **în lumea exterioară**, prin faptul că el nu se declară mulțumit cu lucruri de suprafață și o gândire pur materială, ci vrea să pătrundă în profunzime și să ajungă la cauză. El ar dori să înțeleagă de ce este bolnav sau de ce este singur, de ce se bucură dintr-o dată de succes, de ce întâlnește mereu anumite persoane sau trăiește anumite experiențe. Ar dori să știe de ce se află pe această planetă, ce misiune are, ce rol joacă el în această piesă de teatru, cum poate să-și joace și mai bine rolul...

În acest sens, ocupațiile cu tematică spirituală ar trebui să-l facă pe om mai liniștit, mai echilibrat și mai înțelegător, mai tolerant, dar și mai direct, mai conștient de sine, mai curajos, mai pregătit să riște și mai îndrăzneț – pentru a merge pe drumul propriu, în conformitate cu legile spirituale.

Cu toate acestea, nu trebuie pierdut din vedere că la unii oameni așa ceva se poate întoarce împotriva lor. Unii „aleși" își pierd complet busola, deoarece „eul" lor se simte chemat spre ceva „superior" (nu sufletul lor), își neglijează obligațiile zilnice (familia, gătitul, câștigarea de bani...), se pierd în iluzii și născocesc idei fantastice, pentru ca ulterior să se trezească într-o situație și mai grea decât înainte.

Dragele mele cititoare și dragii mei cititori, tocmai acesta este reversul medaliei. Prin cărțile mele, și eu am dorit să impulsionez mulți oameni să vadă lumea cu alți ochi, să trăiască mai conștienți și mai independenți. A trebuit însă să constat că unii cititori n-au știut deloc să se folosească de acestea, au căpătat temeri, au trăit în paranoia, i-a cuprins furia...

Când aflu asemenea cazuri, mă întreb adesea dacă n-ar fi fost mai bine să nu fi scris cărțile. Așa se întâmplă însă cu toate lucrurile în viață. Cu siguranță, nici descoperitorul curentului electric nu avusese intenția să execute oameni pe scaunul electric...

Prin urmare, dacă observăm că îndeletnicirea cu o anumită temă nu ne duce mai departe, atunci să luăm o pauză și să lăsăm lucrurile să se liniștească, să lucrăm din interior asupra lor, iar cât timp viața practică își desfășoară cursul, să reținem ce anume din ceea ce am citit este într-adevăr utilizabil în mod practic, poate fi pus în aplicare și duce la rezultate constructive.

În orice caz, fondul propriu-zis al legii karmice nu este acela că trebuie să cărăm cu noi dintr-o viață în alta gunoiul (încercând adesea să ne recunoaștem „vinovați") de care noi i-am învinuit pe alții, iar prin aceasta și pe noi înșine; dimpotrivă, esențial este că vom înțelege cândva faptul că, dacă legea compensației funcționează perfect în sens distructiv, în mod logic funcționează la fel și în sens constructiv. Așadar, ca oameni ce gândesc logic, vom încerca să semănăm în prezent cât mai mult bine posibil, pentru ca în viitor, indiferent dacă în viața aceasta sau într-una care va veni, să putem culege roadele așteptate.

În Talmud găsim totul rezumat în cinci fraze:
Ai grijă de gândurile Tale, deoarece ele devin cuvinte,
Ai grijă de cuvintele Tale, deoarece ele devin fapte,
Ai grijă de faptele Tale, deoarce ele devin obiceiuri,
Ai grijă de obiceiurile Tale, deoarece ele devin caracterul Tău,
Ai grijă de caracterul Tău, deoarece el devine soarta Ta.

Din acest punct de vedere vrem să examinăm acum cu atenție și pe scurt tema bolilor, pentru că nici acestea nu cad din cer, și ne întrebăm...

CINE ESTE VINOVAT DE BOALA MEA?

Bolile nu cad din cer și nici nu sunt o *„pedeapsă a lui Dumnezeu"*. Desigur, există virusuri și agenți patogeni, care pot da naștere unor tulburări în organism, dar numai atunci când mediul este prielnic, adică, pe de o parte, sistemul imunitar respectiv este slab, iar pe de alta, există și un mediu spiritual propice. Dumnezeu nu pedepsește niciodată. Tot ceea ce ni se întâmplă este o consecință a propriilor noastre acțiuni anterioare.

Analog lui *„precum înlăuntru, așa și pe dinafară"*, corpul este reflectarea în oglindă a sufletului. Dacă starea sufletească a unui om se află în dezechilibru, la fel este și corpul său. Dacă starea interioară este de supărare, se va supăra și corpul, ceea ce se va exprima și prin boli.

Nu putem combate bolile cu mijloace externe, pentru că ele sunt prietenii noștri care vor să ne facă să înțelegem ceva. Și aici este valabil *principiul absorbției*: cu cât ne temem mai mult de o boală, cu atât ne îmbolnăvim mai repede de ea. Cu cât combatem mai mult o boală, cu atât aceasta se agravează. Cu cât vrem mai mult să scăpăm de ea, cu atât ne va lua mai mult timp. Dacă însă îi înțelegem mesajul spiritual, atunci pleacă singură, pentru că nu a venit să ne dăuneze, ci din prietenie. Ca un bun prieten, ea vrea să ne spună că trebuie să ne schimbăm, că am stagnat în evoluția noastră spirituală. Prin urmare, boala nu este un adversar, ci un mesager, întrucât nu există de fapt nici o „boală", ci numai oameni bolnavi!

Să luăm următorul exemplu: organismul unui alcoolic este pe punctul să cedeze. E vizibil că în curând ficatul nu va mai rezista, totuși pacientul nu pare prea îngrijorat. *„Până la vârsta mea am băut de-am stins și anul ăsta împlinesc nouăzeci de ani, prin urmare am s-o mai duc."* Amicul nostru spune asemenea baliverne ca să nu fie obligat să recunoască faptul că este deja dependent de alcool, precum și că este pe cale să-și distrugă și corpul, pe lângă mintea parțial deja turmentată de băutură. Are pregătite o mulțime de subterfugii, dar în sinea lui este conștient în ce situație se găsește. Cu toate acestea, nu este pregătit să accepte ajutor, pentru că nu este nici pregătit să ia o hotărâre.

Ar exista posibilitatea să-i fie înlocuit ficatul distrus de băutură cu unul nou, proaspăt livrat (comerțul cu organe a devenit între timp o afacere foarte rentabilă), sau să fie tratat cu un nou superpreparat al industriei farmaceutice, care să determine celulele ficatului să se regenereze rapid. Pacientul ar putea merge și la unul dintre supercopiii noștri, care prin atingerea cu mâna să îl elibereze de suferință.

Ne întrebăm, desigur: cum ar acționa vindecarea spontană a ficatului asupra prietenului nostru bolnav din cauza alcoolului? Îi va schimba gândirea și-l va face să renunțe la alcool? Bineînțeles că nu. De îndată ce ficatul va funcționa din nou, va bea în continuare, iar îngerul său păzitor își va smulge părul din cap de ciudă. Toate indiciile pe care i le-a dat despre conștiința sa, despre comentariile prietenilor și cunoscuților... nimic n-a ajutat. Bolnavul n-a vrut să asculte nici de vocea sa interioară, nici de o voce din exterior și se află în mod sigur pe drumul de a-și rata scopul vieții.

Așadar, un singur lucru îl mai poate ajuta: un calmant puternic. Foarte probabil că ficatul lui va intra în grevă generală, ceea ce îl va îngenunchia. Soția lui și-a luat deja câmpii, după ce suportase cuvinte urâte și violențe, astfel că acum este singur în spital; „prietenii" de cârciumă n-au fost niciodată adevărații săi prieteni, ceea ce trebuie să recunoască mâhnit măcar în ceasul al doisprezecelea. Are însă acum timpul necesar să-și vină în fire. Probabil admite că bea exagerat din cauza temerilor sale. Abia când își va da seama de aceasta va avea parte de o vindecare reală.

Este *boala* ceva bun sau ceva rău? Ficatul distrus vrea să-i transmită pacientului un mesaj pentru drumul în viață sau vrea poate să fie înlocuit printr-unul nou, artificial? Este posibilă o vindecare fără o schimbare în modul de gândire?

În spatele fiecărei boli, că este un guturai banal sau un cancer, se ascunde un mesaj ascuns al sufletului. Boala nu vrea să fie combătută, ci vrea să-i înțelegem mesajul și să ne schimbăm modul de gândire și de acțiune, pentru că atunci misiunea este îndeplinită, iar simptomul poate să dispară.

La ce mă refer când vorbesc despre un *mesaj ascuns al sufletului*? Dați-mi voie să exemplific pe scurt:

• **Ochii** noștri sunt un organ senzorial cu care percepem lumea, cu care vedem lumea. Dacă ar apărea dereglări funcționale, s-ar pune întrebarea ce *nu vrem să vedem* noi, ce nu vrem să vedem așa cum este în realitate. Ce ne enervează atât de mult, încât *nu mai putem vedea*? Proverbul *„dragostea orbește"* indică de asemenea în această direcție. Noi *nu vedem lucrurile clar*, nu le vedem *profund*, nu așa cum sunt ele în realitate, privirea este *încețoșată*, iar ochelarii sunt folosiți ca o cârjă, pentru a depăși vechea percepție, care nu vrea să vadă realitatea. De aceea, ar fi îndreptățită întrebarea: ce nu vrea să vadă cel care are probleme de vedere? Este cineva miop și îi lipsește clarviziunea? Poate că a folosit adesea expresia *"nu mai pot să văd în ochi"?* S-a programat să spună numai adevărul, și anume că el există într-o viziune asupra lumii confecționată de mântuială, că realitatea refulează și că nu vrea să vadă sau să cerceteze?

Printr-un exemplu foarte sugestiv aș dori să lămuresc faptul că o vedere *proastă* nu are nimic de-a face cu ochi deficienți sau bolnavi. La un seminar, un cunoscut hipnoterapeut german readusese la vârsta copilăriei o persoană ce purta ochelari. Omul se așezase pe o canapea, își scosese ochelarii și închisese ochii. Hipnotizatorul a mers cu el în cel de-al zecelea an de viață, în care, așa cum spusese mai devreme, nu avea încă nevoie de ochelari. Subiectul și-a schimbat exprimarea, a vorbit dintr-o dată ca un copil de zece ani, a povestit despre familie, despre tapetul nostim din dormitor și multe altele. Apoi terapeutul i-a înmânat pacientului o carte și l-a rugat să citească din ea. Aflat încă sub efectul hipnozei, acesta a început să citească fără greșeală – nota bene, fără ochelari – exact ca băiatul de zece ani, care încă nu purta ochelari. Publicul asista fascinat la scenă. După ce bărbatul a terminat de citit, hipnotizorul l-a readus în prezent, i-a cerut să se ridice și apoi l-a rugat să citească pasajul încă o dată. Acesta însă a răspuns că nu poate să recunoască nimic și are nevoie de ochelari, pentru că are vederea foarte slabă.

Cei de față au rămas surprinși. Tocmai li se demonstrase că *vederea slabă* a omului nu se datora ochilor, ci avea de-a face cu „perspectiva" sa. Era legată de intențiile sale, de modul de a vedea lumea, de a se vedea pe sine în lume, de felul cum evaluează, cum judecă și cum condamnă ce este bun și ce este rău. Cu inima deschisă, nevinovată, neîngrădită și cu perspectiva unui copil de zece ani, a putut să citească pasajul, deși ochii erau aceiași. Însă omul vârstnic, cu viziunea asupra lumii marcată de multe evenimente, conflicte și decepții și, de aceea, îngrădită, n-a putut să citească. Este vorba deci despre ceea ce privește prin ochi, și anume sufletul; despre aspectul lui nemuritor, spiritual; despre acela care sălășluiește în corp.

Să reflectăm la aceasta!

• Dar ce ne spun **urechile**? Și aici limba ne ajută: *nu pot să mai aud; a avea urechea deschisă; a asculta pe cineva; a pleca urechea la cineva, a asculta de cineva; a trage cu urechea* sau *ascultare*. Toate acestea sunt expresii care arată foarte clar în ce se concretizează problema celor care nu aud bine: ei nu vor *să asculte*, se închid în ei înșiși,

nu suportă nici o critică, nu vor *să asculte* de cineva. Pur și simplu, nu dau *atenție* la ceea ce *nu vor să audă*, la ceea ce nu le convine. Deseori, asemenea oameni sunt extrem de recalcitranți și imobili spiritual.
Fără îndoială că, cu timpul, surzenia poate să fi devenit într-o anumită măsură și un refugiu al sensibilității interne în fața excesului de zgomot de astăzi.
• În ce privește **durerile de cap,** este evident că cineva *își bate capul* cu un lucru sau altul. El *își pierde capul.* Unii acționează *fără cap.* Altora le-a fost *sucit capul.* Unii sunt foarte *încăpățânați*, iar alții sunt uneori *grei de cap.* Este clar că un om cu dureri de cap este adesea foarte ambițios și încearcă *să treacă cu capul prin zid.* Se poate întâmpla foarte bine ca ambiția, setea de putere și voința *să i se urce* respectivului *la cap.* Cine *prelucrează prea mult în cap* sau peste puterea de înțelegere, acela iese din starea de echilibru (inimă/cap). Este un căpățânos. El și-a *băgat ceva în cap* și urmărește să realizeze acel ceva – monoton. Durerea de cap arată că în gândirea respectivului ceva este greșit când își sparge capul cu lucruri total neimportante, când vrea să se asigure din toate părțile, cântărește și tot cântărește, până când îi vâjâie *scăfârlia.*
• Alte expresii ce fac posibilă includerea și altor organe în temă sunt: *cineva ne mănâncă ficații* sau, dacă *stăm sub tensiune,* **vezica** se revoltă sau *expectorăm otravă și fiere,* astfel încât trebuie să învățăm să ne controlăm răbufnirile agresive; ***o inimă*** *rece* sau *lipsa de inimă* au de asemenea influență asupra organului cu același nume. Aici ar fi binevenită întrebarea dacă ne ascultăm întotdeauna inima și ce loc ocupă sentimentele în viața noastră. Ar trebui să fie evident și faptul că, dacă cineva *ne calcă pe* ***nervi,*** aceasta nu va rămâne fără consecințe pentru sistemul nostru nervos. Bolnavul de ***piele*** s-ar putea întreba ce i *se întâmplă sub piele* sau ce-l *mănâncă*; cel răcit *este sătul până-n gât* sau *a avut de lucru până peste urechi,* bolnavului de ***stomac*** i-a *picat ceva greu la stomac* – sau oare *lui dragostea îi trece prin stomac*? Poate că *și el este furios pe cineva* – ori *s-a încăpățânat*? Când cineva *face pe el* sau *face în pantaloni de frică,* este clar că **intestinul** catalizează și temerile. Dar și problemele financiare au influență asupra intestinului. Această legătură o ilustrează, în limbaj popular, *căcăciosul de bani.* De asemenea, *intrarea într-o haită de câini* anunță un posibil noroc de bani. De aceea, o constipație are de-a face cu a refuzul de a consimți și de a ceda, ceea ce înseamnă zgârcenie.
Lingușitorul, care *se târăște în spatele* altora pentru a se aranja în viață, își lasă la garderobă coloana vertebrală. Lui îi este teamă să-și dezvolte propria viață și propria personalitate sau să facă ceva prin care să se impună. (29)
Și așa mai departe...

Însă, așa cum sufletul ne transmite semnale și mesaje despre așa-numitele „boli", și viața procedează la fel prin **accidente**. Și aici la bază se află o atenționare, *când ne rătăcim, intrăm în derapaj, ne pierdem echilibrul, suntem aruncați din tramvai, alunecăm pe gheață, accidentăm pe cineva* sau *nimerim într-o groapă.* O fractură între-*rupe* ce tocmai făceam și ne împiedică să continuăm. Boala ne face întotdeauna cinstiți și scoate la lumină ceea ce încercăm să dăm la o parte. Dacă vă interesează mai îndeaproape această perspectivă asupra bolii, atunci vă recomand drept lectură cartea lui Thorwald Dethlefen și Rüdiger Dahlke, *„Krankheit als Weg".* (29)

Există însă și **boli condiționate karmic** prin viețile anterioare.
Înainte de a ne încarna, ne schițăm modelul de viață, de cele mai multe ori împreună cu însoțitorii noștri, așa-numitul *înger-păzitor* și/sau *familia* noastră *de suflete.* Modelul include afecțiuni congenitale, însă și boli ce apar mai târziu, pentru a ne aduce înapoi dacă ne-am îndepărtat de el.

Există însă și boli caracterizate drept *condiționate karmic*. Aceasta înseamnă că este posibil ca într-o viață anterioară să fi torturat pe cineva săptămâni de-a rândul, picurându-i pe cap stropi de apă, motiv pentru care într-o nouă viață suferim de migrene, adică simțim și noi ce i-am pricinuit acelui om. Poate că unui dușman i-am scos ochii, iar acum venim pe lume orbi sau ne pierdem lumina ochilor într-un accident.

Așa ceva este posibil, dar nu trebuie neapărat să se și întâmple. E posibil ca o asemenea maladie condiționată karmic să nu poată fi vindecată, întrucât sufletul încarnat vrea să compenseze răul făcut cândva unui alt om.

Să ne imaginăm însă următorul caz: citim în „Bild" sau într-un cotidian despre o crimă bestială, în care un bărbat a agresat sexual câțiva copii și apoi le-a zdrobit capetele cu un ciocan. Într-un astfel de caz, nu i-am fi adresat făptuitorului cele mai cumplite blesteme? Nu i-am fi dorit să plătească? Să presupunem că acest om moare într-un accident de automobil câțiva ani mai târziu, se reîncarnează imediat, dar este desfigurat și nu vede cu un ochi. Să ne imaginăm în postura medicului la care vine mama cu acel copil, iar pe baza însușirii de medium, recunoaștem în el pe ucigașul copiilor. Ce-am gândi atunci? Ar fi corect de la „viață" faptul că e desfigurat? E clar, această viață e matricea lui personală care se va îndeplini.

Bineînțeles că acesta este doar un exemplu imaginar și nu trebuie să ducă la concluzia că toți cei cu infirmități sunt asasini. Se poate însă ca într-o nouă viață acest măcelar de copii să aibă o familie absolut normală, ba chiar să aibă trei copii foarte drăguți, iar într-o zi aceștia să fie măcelăriți de un alt ucigaș de copii, pentru ca și el să aibă parte de ceea ce trebuie să fi simțit părinții copiilor pe care i-a omorât el însuși.

Cum s-a spus, trebuie să fim precauți cu judecățile. Simplul fapt că cineva este infirm sau mutilat nu trebuie să însemne că este sau a fost un om rău (într-o viață anterioară). Totuși, asemenea cazuri pot confirma nu numai copiii clarvăzători, ci și fiecare hipnoterapeut, terapeut regresiv sau clarvăzător, pentru că astfel de tragedii ies la iveală adesea tocmai în ședințele lor; se verifică în felul acesta principiul natural deja cunoscut: *„Ce semănăm vom și culege."*

Conform acestui mod de a privi lucrurile, orice boală și-ar pierde sensul dacă ar putea fi vindecată fără să i se cunoască și cauza. O vindecare adevărată poate avea loc numai dacă am înțeles mesajul simptomului și ne implicăm în rezolvarea conflictului. Devine un lucru evident, nu-i așa?

Gata, am studiat destul lecția.

Pe această bază ne punem următoarea întrebare, și anume...

EXISTĂ FORȚE ÎNTUNECATE?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să pătrundem puțin mai adânc în lumea spirituală și să ne punem o alta: *„Există oare lumea cealaltă?"*

Știm că există creaturi omenești întunecate. Dar la ce se referă un Albert Pike atunci când vorbește despre un *Lucifer*? Este acesta un om? Puțin probabil. Este vorba despre o ființă spirituală, posibil un „înger căzut" sau „demon" (în limba greacă: daimon = *ființă supraomenească*), care în mod evident îi inspiră pe domnii iluminați. Și unde ar putea să se afle această ființă spirituală și altele?

Bineînțeles – pe lumea cealaltă!

Lumea cealaltă – sau *lumea spirituală* – trebuie considerată propriul nostru cămin. Sunt dimensiunile din care venim; este propriul nostru domeniu de existență și, în același timp, patria în care ne vom întoarce într-o zi. Tot acolo se află acasă și adevărata noastră familie – familia noastră de suflete – iar locul îl părăsim de bunăvoie, pentru a prelua o sarcină, o misiune sau, ceva mai vesel spus, pentru a juca „jocul vieții" pământești. Am putea să-l caracterizăm drept loc al *teoriei* pe care îl părăsim pentru a cunoaște viața în *practica* materiei.

Dacă după moartea fizică ne întoarcem acolo, la sosire ne regăsim în majoritatea cazurilor familia spirituală așa cum am lăsat-o cândva, ca și cum timpul nu s-ar fi scurs deloc (deoarece continuumul spațiu-timp există numai în materie). După aceea ne analizăm viața, sarcinile pe care ni le-am pus și felul cum le-am rezolvat; de cum le-am îndeplinit pe unele suntem mulțumiți, de altele mai puțin. Ne-am întors, iar ultima viață poate să i se pară unuia un vis urât, altuia o lungă călătorie în jurul lumii din care a revenit în patrie.

Cel care a trăit măcar o dată așa-numita **experiență în apropierea morții** va fi de acord cu mine. Experiență în apropierea morții este numită în mod curent o situație în care în urma unui accident, a unei boli, stării de comă sau ceva asemănător, pentru un anumit timp omul respectiv este „mort". Relatările acelora care au trăit această stare a „morții" se aseamănă în următoarele privințe:

- Este o senzația de ieșire din corpul omenesc, de parcă s-ar trece printr-un tunel, și de plutire deasupra corpului.
- Se ajunge la întâlniri cu ființe spirituale (rude, prieteni, îngeri-păzitori...), care apar într-o lumină supranaturală.
- Este văzut derulându-se filmul propriei vieți; se desfășoară încă o dată și se observă toate etapele importante ale vieții.
- Are loc întâlnirea cu o ființă supremă, care radiază o lumină strălucitoare și transmite un sentiment de armonie și de fericire desăvârșite.
- Este transmis mesajul că sufletul acelui om trebuie să se vină încă o dată pe pământ, pentru a-și îndeplini matricea.
- Întoarcerea în corpul fizic este percepută adesea ca o decepție.

Cine a trăit odată așa ceva știe ce înseamnă nostalgia după această stare. Eu însumi am avut de două ori plăcerea să pot contempla din interior lumea cealaltă și pot confirma enumerarea de mai sus. Pentru scurt timp poți arunca o privire în „cer", în căminul nostru, și apare o licărire de dor de casă. Pentru scurt timp îți amintești de locul de origine al călătoriei, o lume plină de lumină, o lume a armoniei, muzicii și bucuriei.

Totuși cum ne putem reprezenta lumea cealaltă?

Pentru aceasta voi cita mai târziu relatarea lui **Harald**. Harald este fiul unui cunoscut politician, membru al guvernului (pe care din păcate n-am voie să-l numesc... mare

păcat!), care de altfel nu este prea fericit de înzestrarea fiului său: acesta, în vârstă de 23 de ani (în 2004), este foarte dotat ca mediu și, pe lângă capacitatea de a vedea aura oamenilor – ceea ce l-a determinat să-și părăsească tatăl și pe „prietenii" acestuia – are și posibilitatea să discute cu cei decedați. Harald este ceea ce în cercurile de specialitate este caracterizat drept un mediu spiritual.

Ce **este un medium și cum lucrează el?**

Există diferite căi de comunicare cu lumea spirituală. Să ne imaginăm aceasta ca pe un radio ce funcționează ca un emițător de unde radio invizibile, integrat într-un program de radio care poate fi auzit. Mediumurile spirituale sunt intermediari între lumea spirituală și lumea noastră materială sau între unitatea spirituală și dualitatea materială. De aceea, ele sunt instrumentele care – prin cultivare sau din naștere – au capacitatea de a ne transmite mesaje și de a permite o comunicare între aceste două lumi. În pelicula cinematografică *Ghost*, produsă la Hollywood, acest lucru a fost prezentat foarte sugestiv.

În cartea mea despre copiii cu însușiri de medium am dat explicații foarte amănunțit în legătură cu aceste mediumuri diferite, iar aici aș dori să le amintesc numai pe cele mai importante: spre deosebire de orice practici oculte, mediile spirituale nu au nevoie de nici un ajutor pentru a lua legătura cu lumea cealaltă – prin urmare, de nici o pendulă, de nici o planșă Ouija-Brett, de frunze de palmier sau ceva asemănător.

Printre ei există astfel de medii care iau în posesie ființa spirituală a unui corp și o pun să acționeze, respectiv să scrie, să vorbească sau să materializeze ceva. Acesta/Acest corp/se cheamă ori mediu semitransă sau mediu-transă totală.???

Să-l luăm aici pe scurt drept exemplu pe tânărul Patrick:

Patrick, un tânăr din München cu însușiri de medium, pe care îl vizitasem pe când avea 16 ani și care *scrie în mod automat*, face următoarea descriere: *„Simt dintr-o dată dorința de nestăpânit de a lua în mână ceva de scris. Se poate întâmpla să mă trezesc chiar la miezul nopții și o voce interioară să-mi spună că trebuie să merg la masă și să scriu. Uneori, în câteva minute umplu mai multe pagini. În timpul scrisului, cuvintele nu mai păstrează alinierea, iar de cele mai multe ori scrisul arată mai degrabă ca o mâzgălitură, prin urmare cu totul altfel decât scriu de obicei. Apoi simt cum o putere invizibilă, împotriva căreia nu mă pot apăra, pune stăpânire pe mine. Pe hârtie se află întotdeauna expuneri referitoare la temele spirituale, la Dumnezeu și la cum noi, oamenii, să ne purtăm mai bine. Părinții mei se miră tot timpul de ceea ce se petrece. De semnat, semnez întotdeauna cu numele Dorian. Acesta este spiritul care scrie prin mine."*

O altă variantă este astăzi așa-numitul *Channeling*; azi, în orice librărie găsim cărți care au fost dictate astfel și care conțin mesaje din lumea spirituală.

Un așa-numit **Channel-medium** (din engleză: canal) este „canalul" pentru o ființă spirituală; aceasta îi sugerează mediumului idei pe care apoi el le exprimă sau le scrie. Ideile sunt atât de puternic sugerate, încât în această situație gândurile proprii sunt înlocuite. În acest timp, ființa spirituală pune stăpânire pe corp, însă mediumul își menține **deplina cunoștință**, iar ulterior poate și să-și amintească totul.

În studiul său *Zukunfts-Szenarien aus Geisteswissenschaft und Prophetie*, Karl Schnelting scrie:

„Aici este omul de afaceri realizat, el însuși uimit de cele mai multe ori că pe neașteptate percepe o voce interioară care îl confruntă cu teme ale schimbării vieții sale și, în principiu, ale vieții. E nevoit să constate că a devenit 'medium'. Și imediat înființează o agenție de informații care redă ceea ce aude 'pe dinăuntru'.

În aproape fiecare oraș se pot programa astăzi 'ședințe' la mediumuri care, indiferent dacă se găsesc în semitransă ori în transă totală, se transpun într-o altă stare de conștiință și uimesc clientul cu afirmații despre trecutul și viitorul său. Deosebit de căutate sunt persoanele foarte sensibile, care-l pun pe cel interesat în contact cu însoțitorul său spiritual (îngerul-păzitor, în religie); acesta își cunoaște cel mai îndeaproape protejatul și îl poate sfătui cel mai bine în problemele materiale și spirituale. [...] Mediumurile care se înțeleg drept canal, drept 'channel' pentru alte domenii ale conștiinței, primesc o mulțime de sugestii pentru manuscrise întregi de cărți, astfel că la nivel mondial s-a putut dezvolta o categorie aparte de astfel de cărți. Calitatea celor comunicate depinde de domeniul din care vin mesajele. Pe de altă parte, domeniul la care se poate racorda un medium depinde de gradul său de sinceritate și de neutralitate. Este puțin probabil ca un medium centrat pe ego-ul lui și încărcat de emoție să stabilească mesaje clare și autentice." (30, p. 3)

Copiii pe care i-am testat în ultimii ani erau însă în mod preponderent copii **care s-au născut cu însușiri de medium**, perfecționându-le mai târziu în mod natural: persoana respectivă este ea însăși atât de dotată în ce privește clarviziunea, auzul și simțul tactil, încât nu are nevoie de o altă ființă pentru a obține informații din lumea spirituală (de exemplu, copilul vede aura unei ființe).

Să examinăm mai îndeaproape această citire a aurei:

Vitalitatea care ne însuflețește, din care suntem alcătuiți și de care suntem străbătuți, prin urmare corpul spiritual, nu încetează la granița dermei, ci se înalță deasupra, radiind în afară. Ceea ce poate să perceapă clarvăzătorul se numește ***aură***. Încă din vremuri străvechi ea este reprezentată drept aureolă (aureola, gloria) (vezi fig. 64).

Ce vede un clarvăzător, ce percepe un medium atunci când citește în aură?

Un om care are capacitatea să vadă aureola multicoloră, într-o aură *armonioasă* vede și armonia temperamentului omului pe care îl studiază. Dacă aura este *nearmonioasă*, atunci așa este și omul. În aura omului evenimentele de natură spirituală se exprimă prin culori corespunzătoare. De exemplu, dacă un om este furios, atunci aura i se colorează în roșu; dimpotrivă, ideile religioase se colorează în violet.

Clarvăzătorul vede și citește ce s-a acumulat în câmpul de energie al celui pe care îl studiază. De aceea, aura s-ar putea compara și cu placa de memorie a unui computer. Cine cunoaște codul de acces la memorie, acela poate să acceseze toate datele. Pentru clarvăzător sunt vizibile în aură toate scopurile pe care un om le-a urmărit vreodată, ideile, acțiunile, dorințele și speranțele sale. De aceea, el poate aprecia în bună măsură care va fi urmarea. Altfel spus: în cazul în care clarvăzătorul vede ce a semănat respectivul, el poate și să evalueze cum va fi recolta – dacă prin decizii persoana nu schimbă ceva care să ducă la complicații. Evaluările de ordin temporal sunt dificile. Întrucât cauzele sunt stabilite, vor urma și efectele, dar de cele mai multe ori clarvăzătorul poate vedea numai succesiuni de imagini. El nu poate aprecia sau evaluează nesatisfăcător intervalul de timp dintre imagini singulare.

Să analizăm acum o altă înzestrare care va prezenta interes pentru toți:

Vederea vizionară sau **profeția** și **cititul în cronica Akasha** fac parte, de asemenea, din *clarviziune*. O **viziune** „se întâmplă" cu persoana respectivă. Ea acționează asupra acesteia din *exterior* sau din *interior*. Un exemplu pentru o asemenea viziune *exterioară* ar fi o *apariție a Maicii Domnului*, în timp ce unei persoane i se transmite „vizibil" de către o ființă nefizică un mesaj, pe care aceasta îl transmite mai departe altor oameni.

La o viziune *interioară* se ajunge uneori prin vise, într-o profundă meditație, deseori în timpul unui accident sau într-o experiență în apropierea morții. În aceste situații celui care

a avut viziunea unei întâmplări iminente îi este dificil să numească momentul exact, deoarece în mod normal el vede o succesiune de imagini distincte. De exemplu, în prima imagine vede un om care urcă într-o mașină roșie. În a doua, vede mașina pe un anumit drum național, iar în fundal o biserică. În a treia, vede mașina răsturnată într-un șanț, iar alături o ambulanță.

Cel care a avut viziunea nu poate să facă nici o precizare când anume s-ar putea întâmpla cele văzute. Totuși, el poate să spună: *„Fii atent când te vei urca într-o zi într-o mașină roșie..."*

Altfel stau lucrurile în cazul cititului în ***cronica Akasha***, prin care oameni cu însușiri de mediu au acces la informațiile altor oameni sau ale unei colectivități. Spre deosebire de vizionari, ei nu obțin imagini, ci caută ei înșiși în cronica Akasha.

Cum este posibil acest lucru?

După cum s-a arătat deja, toate ființele au un câmp de energie, în care sunt înmagazinate toate gândurile, sentimentele și acțiunile lor, la fel ca pe un hard disk de calculator – ceea ce vede clarvăzătorul drept **aură**. La rândul său, *câmpul magnetic pământesc* a memorat toate informațiile tuturor ființelor care trăiesc pe pământ și de aceea evenimentul de importanță mondială este o oglindă a ceea ce poartă în ele ființele. Această memorie universală, în care sunt înmagazinate toate datele tuturor ființelor acestei planete, se numește ***cronica Akasha***, pe care cavalerii templieri o caracterizează drept *câmp spiritual cosmic*, iar prof. Rupert Sheldrake drept *câmp morfogenetic*.

Modelul energetic al fiecărui sentiment și gând este memorat acolo ca într-o bancă de date, indiferent dacă memorarea a fost provocată de o catastrofă naturală, un animal sau un om. Deoarece totul înseamnă energie, ea depinde de cantitatea de energie activată care se stochează. Aceasta înseamnă că, cu cât manifestarea sentimentelor este mai puternică într-un om, cu atât mai puternic este și modelul său memorat în cronica Akasha.

Există oameni care nu numai că pot citi aura unui om – prin urmare câmpul de energie *personal* – ci pot să și arunce o privire în cronica Akasha, pentru a avea acces la toate datele tuturor ființelor și a vedea care este starea unei persoane sau situația în lume. Dacă unui vizionar i se arată de către o ființă spirituală o reprezentare a pământului din viitor, și în acest caz este vorba despre imagini din cronica Akasha. Aceasta este o înregistrare de moment a memoriei *colective* a pământului, la momentul în care i se arată lui. De aceea, vizionarul vede de ce anume efecte vor avea parte locuitorii pământului din cauza scopurilor lor, dacă nu se schimbă și nu aleg altă cale.

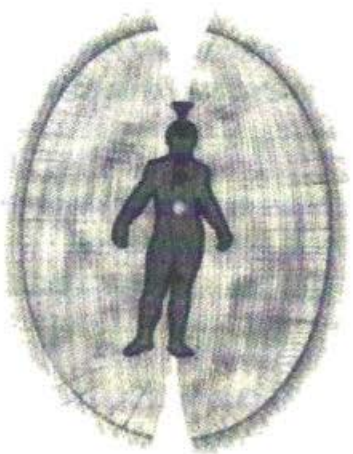

Fig. 64. Aura umană.

Prin viziunile profeților, ființe spirituale superioare ne explică nouă, oamenilor, ce am „creat" până acum, spre a ne conștientiza ce urmări au faptele noastre. Pământul poate fi comparat cu un teren de sport, material, bipolar, pe care sufletele se pot dezvolta prin cele mai diferite experiențe: un fel de școală a vieții.

Cu ajutorul și cu sprijinul lumii spirituale, așadar al unor ființe care există în afara spațiului și timpului și, de aceea, au o privire de ansamblu mai largă decât noi, aceste reprezentări ne sunt arătate prin vizionari drept avertisment, deoarece este evident că ne-am folosit forțele creatoare într-un mod foarte recalcitrant și distructiv.

În acest fel se explică și dublul caracter al profeției: ea este în același timp avertisment și profeție.

Dacă are succes ca avertisment și determină la om o schimbare, atunci nu mai are nevoie de reușită ca prezicere. Dacă prin profeție omul își recunoaște modul de acțiune și din acest moment își schimbă gândirea și acțiunea, aceasta înseamnă că a instituit noi cauze, care modifică datele în cronica Akasha. El va avea parte de noi efecte, profeția și-a atins scopul ca avertisment și nu se va împlini.

Din această perspectivă, viitorul este rețea care se schimbă continuu, prin gândirea, simțirea și acțiunea oamenilor. Viitorul nostru nu este un destin arbitrar și implacabil, planificat de vreun Dumnezeu de gen masculin, ci este efectul cauzelor pe care stabilim noi acum!

În afară de auzul foarte fin, de mirosul foarte dezvoltat, de simțul tactil foarte fin, de muzicieni cu calități de mediu și de călătoriile sufletului, astrale, mai există și copii cu puteri telecinetice.

Cu siguranță, cei mai mulți au auzit deja de Uri Geller. El este omul care, prin puterea sa de concentrare, poate îndoi o lingură. Însă nu doar pentru așa ceva își folosește puterea de concentrare. El caută de asemenea zăcăminte de diamante, de cărbune, de aur și terenuri petrolifere, devenind un om foarte bogat. A fost testat în diferite universități și institute de cercetare, prin urmare înzestrările sale sunt demonstrate științific. (31)

Astfel de înzestrări nu are numai Uri Geller, ci fiecare dintre noi. Este doar o chestiune de concentrare, de credință și de exercițiu. În primul rând la copii am observat că le este foarte ușor să înfăptuiască astfel de „minuni", precum și altele asemănătoare. Probabil, motivul pentru care tocmai copiilor le este ușor să miște sau să îndoaie prin forța gândurilor obiecte este acela că sunt convinși că pot face aceasta, pentru că rațiunea lor – care la cei mai mulți adulți spune imediat: *„Asta nu e posibil, nu cred așa ceva!"* – încă nu este atât de superficială și de aceea nu ajunge la o concluzie atât de limitată.

Eu personal am făcut experiențe cu trei copii din Hawaii. După ce mama lor, cu puternice forțe telecinetice, le arătase cum să procedeze, au îndoit ei înșiși linguri.

Faptul că adulții pot realiza așa ceva a fost pentru mine deja aproape un lucru normal, după ce la un congres despre vindecarea spirituală discutasem o seară întreagă cu un grup de vindecători ruși și cu așa-numiți *oameni-magnet*. Pe lângă altele, pentru a-l necăji pe ospătar, doi i-au îndoit tacâmul și au făcut un nod în cuțit. Altul și-a atârnat tacâmul de frunte, care a rămas lipit acolo, iar după ce am terminat cu masa, un altul a luat o lingură mare și și-a prins-o pe pieptul său păros. Altul și-a împins farfuria cu forța gândurilor – așadar, o cină absolut normală!

Personal, văzusem de mai multe ori copii care, prin puterea voinței, deplasaseră obiecte pe o masă netedă, însă numai unul dintre ei, simpatica **Tatiana** din Uzbekistan, în vârstă de treisprezece ani, făcuse să zboare un pix prin fața ochilor mei. Ea lucra deja de mai mulți ani pentru KGB, care de altfel există și astăzi, folosindu-i înzestrările în scopuri de spionaj. La întâlnirea noastră din Cehia a povestit că ar mai fi încă mulți copii înzestrați ca și ea, însă cei mai mulți sunt și mai mici decât ea. A afirmat că ar exista adevărate centre pentru asemenea copii, care sunt luați de la părinți (de altfel, aceștia, dându-și consimțământul, nu pleacă cu mâna goală), pentru ca să primească o pregătire parapsihologică, într-un fel de internat, pe lângă frecventarea unui curs de școală puțin obișnuit.

Orice este posibil! Însă problema omului modern din societatea de consum este aceea că el nu mai crede în nici o minune, nu mai crede în el însuși și nu mai are destulă încredere în el însuși. El are încredere în asigurări, în bănci, în politicieni, în papă... Cineva va judeca această situație. Gândirea independentă nu mai este țelul sistemului nostru politic de astăzi și în nici un caz nu mai constituie preocuparea vreunei religii.

Oameni care prin forța gândurilor îndoaie linguri, fac să plutească prin cameră pahare sau vindecă răni deschise sunt „periculoși" pentru această lume. S-ar putea ca astfel temelia

a tot ce există (științe, religii...) să cunoască o degringoladă. Nu vrem să facem ca oamenii să aibă idei proprii; dacă se va întâmpla asta, nu vor mai vrea să meargă la muncă, ci, la fel ca Uri Geller, să caute petrol și să se îmbogățească.

„Ce fac eu este real! Probabil că acesta este și motivul pentru care unii oameni vor neapărat să mă aducă la tăcere!"

Uri Geller

În legătură cu forța gândurilor îmi vine în minte un exemplu interesant. Drunvalo Melchizedek – un american care predă o tehnică de activare a propriului corp luminos (numit merkabah) printr-o combinație de meditație, știință și sentimente, și apoi de a-l face invizibil, a-l dematerializa și rematerializa altundeva – a povestit la un seminar următoarea întâmplare:

Un tânăr a avut un accident de circulație, pierzându-și un picior. După câteva săptămâni, părinții și medicii au observat că piciorul a început să-i crească din nou. *„Imposibil"*, au exclamat toți imediat. Problema nu se putea lămuri și de aceea au început să-i înregistreze creșterea cu aparatul video. Drunvalo a afirmat la seminar că, în perioada când el a aflat de această întâmplare, degetele tocmai erau în creștere. Ce mister se ascunde în spatele acestui fenomen?

Ceea ce părinții și-au amintit la un moment dat a fost faptul că, în copilărie, băiatul se juca întotdeauna cu șopârle. Și, după cum știm cu toții, șopârlelor li se regenerează coada ruptă sau căzută. Atât medicii, cât și părinții uitaseră să-i explice tânărului că oamenilor membrele nu mai cresc. Și deoarece nimeni nu-i spusese acest lucru, băiatul a crezut că și la oameni este la fel ca la șopârle.

Vedem că forța gândurilor și a reprezentărilor reușește să înfăptuiască adevărate minuni. Sau poate că nu este nici o minune? Este cumva normal să crească membrele? Cumva modul nostru limitat de gândire ne împiedică să realizăm acest lucru?

În urmă cu mai bine de zece ani, am cunoscut în Noua Zeelandă o profesoară care mi-a povestit o întâmplare asemănătoare. La școală, la un curs de lucru manual, unei fetițe i se desprinsese jumătate dintr-un deget. Copilul a fost dus la spital și după câteva zile a revenit la școală. Profesoara a luat-o pe micuță de-o parte și a vorbit cu ea confidențial. I-a declarat fetiței că degetul îi va crește din nou, însă numai dacă ea nu va vorbi cu nimeni despre aceasta. Profesoara s-a jurat că va rămâne secretul lor personal și nu trebuie spus nimănui. Știți ce s-a întâmplat? În decurs de doi ani degetul a crescut din nou.

De ce îi ceruse profesoara fetei să nu divulge nimic nimănui? Pentru că reacția altor oameni ar fi avut influențat convingerea fetei că degetul îi va crește, dacă nu ar fi acționat chiar în mod distructiv. Adulții sau ceilalți copii ar fi spus că un deget nu poate să crească și ar fi fost posibil ca însăși fata să nu mai fi crezut în așa ceva.

Însă credința fermă în ceva este premisa reușitei. Trebuie să fim convinși de aceasta. Orice îndoială poate să aibă consecințe distructive.

Desigur, forța credinței poate fi folosită exact la fel și în direcție negativă. Mulți oameni sunt bolnavi sau se îmbolnăvesc de cancer, întrucât se tem că se vor îmbolnăvi cândva de cancer, iar alții sunt chiar convinși că se vor îmbolnăvi de cancer, deoarece au avut fratele, mătușa...

Să ne întoarcem acum la tânărul **Harald** – fiul politicianului din guvern –, care ar dori să ne relateze despre lumea cealaltă, la care a avut acces datorită înzestrărilor sale de

medium. Harald pierduse un prieten care decedase într-un accident de mașină. Câteva săptămâni mai târziu, acest prieten s-a arătat și i-a declarat lui Harald următoarele:

„Dacă un suflet își părăsește corpul fizic, indiferent că este vorba de un accident, un asasinat sau de o moarte naturală de bătrânețe, acesta trece dincolo în lumea spirituală. Pentru aceia care pe pământ au dus o viață cinstită, plină de dragoste și grijă, este un loc frumos, pentru că sufletul este întâmpinat de prieteni, de cunoscuți și de membri de familie, care au trecut deja aici. Sunt și grădini, case, pajiști, iar soarele nu apune niciodată. Aici nu ești obosit niciodată și poți citi, studia, te poți perfecționa, poți discuta sau să faci ce-ți dorește inima...

Însă aceia care au dus o viață plină de ură, de invidie, de îndoială, au dat dovadă de egoism sau chiar au comis crime, sunt întâmpinați aici de cei care în viață au fost la fel și au murit. Este ceea ce oamenii numesc 'infernul'.

De aici sufletele se întorc din nou într-un nou corp, pentru ca într-o nouă viață să înfăptuiască lucruri mai bune. Însă și aici, în lumea spirituală, pot învăța și pot tinde spre lumină. Cine cere aici ajutor îl va primi imediat. Există multe spirite ale luminii care se ocupă de astfel de suflete și le dau sfaturi pentru calea pe care o vor urma.

Cât de mult rămân aici sufletele care se întorc într-un corp nou depinde de mai mulți factori. În mod normal, copiii decedați se întorc foarte repede. Se poate spune, de asemenea, că, cu cât un suflet părăsește mai devreme un corp fizic, cu atât se și întoarce mai repede, întrucât adesea misiunea nu a fost îndeplinită.

Adulții decedați rămân aici în mod diferențiat. Unii se întorc imediat, alții rămân săptămâni, unii ani de zile sau chiar decenii. Pentru noi, timpul nu are aici nici o importanță. Aici nu există așa ceva.

S-a schimbat însă ceva în lumea spirituală: pentru că pe pământ a început o epocă specială, în care se vor produce mari schimbări, tot mai multe suflete ar dori 'să fie de față' la ele. Multe suflete vor să învețe. Pe pământ există doar un număr limitat de corpuri, însă vin din ce în ce mai multe suflete, care au trăit anterior pe alte planete și acum vor să se încarneze și pe pământ. S-ar putea spune că aici se așteaptă mult la rând. Așadar, totul a devenit altfel. Uneori, sufletele nu mai așteaptă absolut deloc, ci iau un corp în care se găsește un suflet care și-a îndeplinit misiunea și pur și simplu fac schimb [Walk-In]. *Astfel un suflet economisește mult timp, iar altul optează pentru calea nașterii. Apoi, cu ajutorul protectorilor spirituali – voi îi numiți îngeri-păzitori –, aleg părinți, ceea ce corespunde planului conceput pentru o nouă viață."*

Unii cred probabil că lumea cealaltă se află în cer, îndărătul sistemului nostru solar sau poate chiar în afara galaxiei noastre, însă această viziune este la fel de greșită ca și credința că Dumnezeu ar fi un bătrân cu barbă. În fapt, lumea cealaltă se găsește chiar în mijlocul nostru.

Totuși noi nu o percepem, pentru că are o frecvență de oscilație mai fină, mai înaltă. Aceasta îl împiedică pe cetățeanul obișnuit să perceapă lumea cealaltă. Am spus în mod special „cetățeanul obișnuit", întrucât lumea spirituală, așa cum am luat la cunoștință, nu este ferecată pentru toată lumea. Clarvăzătorul vede câmpul de energie care luminează sau aura din jurul omului. Cum de poate să facă aceasta? El reușește pentru că percepe o frecvență mai înaltă, o bandă mai amplă. Așa cum în mod normal urechea omenească percepe numai o anumită bandă de frecvențe, la fel este și cu ochiul.

Să luăm, de exemplu, fluierul pentru câini. Sunetele lui înalte sunt perceptibile pentru câini, nu și pentru oameni în mod obișnuit. Există însă oameni care pot să perceapă și tonurile unui fluier pentru câini. Dacă ați sta lângă un om și i-ați povesti că auziți permanent sunete (din fluierul pentru câini al vecinului), probabil că v-ar crede nebun. Însă

dumneavoastră știți ce auziți. Același lucru este și cu lumea cealaltă sau, de exemplu, lumea spiritelor naturii. Acestea se găsesc într-o lume intermediară, într-o frecvență oscilantă, aflată deasupra frecvenței oscilante a lumii noastre materiale, dar nu atât de înalt-oscilantă precum a lumii celeilalte. Pentru foarte mulți copii este posibil să vadă ființele naturale deoarece mai dețin în spiritul lor deschis înalta oscilație adusă de pe lumea cealaltă. La fel stau lucrurile cu țăranii și cu oamenii foarte legați de natură, care nu s-au dăruit foarte mult lumii materiale și gândirii intelectuale.

Pe de altă parte, din parapsihologie cunoaștem că animalele, în special pisicile și câinii, reacționează la cei morți, lătrând sau devenind neliniștite.

În acest caz, de partea noastră este chiar și știința aridă, atunci când demonstrează că nu există de fapt „moarte". Noi constăm din energie, iar energia nu poate să moară. Ea poate să ia numai alte stări, așa cum nici un cub de gheață nu „moare" dacă îl încălzim, transformându-se în apă. Așa este și cu noi, ființele. Avem un corp fizic cu un anumit model de oscilație – o frecvență specifică. Sufletul, dimpotrivă, are o frecvență mai înaltă, o rată mai înaltă a oscilației, în care „timpul" se scurge cu totul altfel. Dacă vrem să rămânem la exemplul apei, am putea compara corpul fizic cu cubul de gheață, sufletul cu apa, iar spiritul cu vaporii de apă. Totul constă din aceeași substanță, le diferențiază numai rata oscilației în care vibrează moleculele – frecvența .

În ceea ce privește noțiuni precum *spațiu* și *timp*, este clar că acestea nu există pe lumea cealaltă.

Ne putem reprezenta cu aproximație non-existența timpului dacă ne imaginăm domeniul existenței fizice, din perspectiva lumii celeilalte, ca pe un disc sau un rulment, pe care fiecare timp și fiecare spațiu există concomitent, iar sufletul nostru poate să aleagă când și unde vrea să „urce".

Așadar, o secundă pe lumea cealaltă poate să însemne aici, pe pământ, un secol sau un mileniu sau poate doar un minut. Depinde când vrem să ne încarnăm. Prin urmare, această ființă se poate încarna, de exemplu, în anul 6012 d.Chr. sau 100 î.Chr. În funcție de experiența pe care vrem s-o avem.

În lumea cealaltă nu ne-am simți nici bătrâni, nici tineri; mai curând pe la 35 de ani, deci în floarea vârstei vieții pământene.

Înarmați cu aceste cunoștințe, ne încumetăm acum să abordăm întrebarea inițială referitoare la „forțele întunecate".

Cu ocazia unei călătorii în America Centrală, în timpul cercetărilor privind orașe subpământene locuite, am întâlnit o familie care trăiește într-o colonie germană și are un fiu remarcabil. Numele lui este **Arian** și pe atunci, la cei șaisprezece ani ai săi, avea deja înălțimea de 1,90 metri. Are cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată. În afară de aceasta, are părul galben-auriu și este pasiunea absolută a femeilor din regiune. Pe lângă înfățișarea deosebită, are și aptitudinea de a vedea aura; vorbește cu cei decedați, cu extratereștrii și vindecă oameni prin atingere cu mâna.

Zilnic face exerciții runice, prin care intră în contact cu ființe spirituale. Arian mi-a demonstrat cândva acest lucru; s-a așezat în mijlocul camerei părinților și corpul a început să ia diferite poziții. Cine cunoaște exercițiile runice știe ce forță pot exercita ele. Arian spune că, dacă timp de un minut reușește să execute o anumită poziție-rună, în cele patru colțuri ale camerei vor apărea patru ființe uriașe. Înfățișarea acestor ființe descrisă de Arian este la fel cum ne imaginăm zeii nordici – precum Thor sau Odin –, cu părul blond și lung și cu robe albe. Aceștia îl protejează nu numai pe el, ci și întreaga încăpere în care el alungă demonii sau vindecă. Arian mi-a spus că mulți localnici ar face experiențe cu Vodoo, în care comunică în special cu ființe inferioare, de aceea n-ar trebui să se mire că

recepționează energii demonice. El le-a spus adesea oamenilor să renunțe la asemenea practici, însă de cele mai multe ori l-au ascultat abia când l-au adus spre a îndepărta din nou demonii. Lui nu îi este teamă de aceste ființe. Râde numai de ele. Arian spune că ființele sale, pe care le numește uneori *„zeii luminii"*, nu lasă să se apropie de el nici o altă ființă, indiferent cât de puternică ar fi aceasta.

Datorită calităților sale de clarvăzător, Arian este chemat mereu de oamenii din satele din împrejurimi, atunci se crede că pe acolo umblă stafii. El merge cu motocicleta și cercetează casele.

În principiu, Arian face deosebirea între:
- **decedați**, care sunt conștienți că și-au părăsit corpul fizic;
- **stafii**, denumire prin care el îi înțelege pe decedații care nu sunt conștienți de faptul că sunt morți (numiți fantome sau spirite), dar nu vor să facă nimănui propriu-zis vreun rău, și
- **demoni**, care sunt conștienți de monstruozitatea lor și pricinuiesc pagube, cu un scop definit.

Arian ne explică amănunțit:

„Cele mai multe suflete ale decedaților sunt luate de însoțitorii lor (îngerii-păzitori); își analizează viața retroactiv și apoi se decid dacă doresc să se încarneze din nou sau dacă vor să rămână în lumea spirituală. Există însă și decedați care sunt conștienți de 'moartea' lor, prin urmare se găsesc deja în lumea spirituală, însă din diferite motive mie îmi apar ca oameni. Atunci când mă vizitează vin dintr-o sferă spirituală superior-oscilatorie. De aceea este și mai greu pentru mine să le percep. De cele mai multe ori, asemenea suflete vin la scurt timp după 'moartea' lor, atunci când emoțiile și amintirile legate de familii și prieteni sunt încă puternice, la fel și dorința de a-i mai vedea o dată. Ele vorbesc apoi către mine și eu le traduc celor prezenți, rudelor. Aceste suflete nu sunt legate de un anumit loc, dacă vor, pot însoți oamenii pretutindeni (la cimitir, în concediu). Cu timpul aceste emoții dispar, iar sufletele se ridică în lumi cu oscilații superioare. După aceea, în mod normal nu le mai pot vedea.

Dimpotrivă, numesc **stafii** *sufletele care nu conștientizează că sunt 'moarte' și se arată diferitor oameni. Din diverse motive, acestea refuză să accepte moartea și să treacă în lumea cealaltă. Adesea se cramponează de lumea intermediară și uneori nu sunt în stare nici măcar să-și vadă îngerii-păzitori. De cele mai multe ori sunt confuze și cred în mod ferm că n-au murit și că s-ar afla în viață exact ca noi. Dacă apoi sunt văzute 'bântuind', de cele mai multe ori aceasta se întâmplă într-un loc de care aceste suflete erau foarte puternic legate emoțional în timpul vieții – casa, castelul, locul în care s-a produs moartea... Cum se obișnuiește să se spună, ele sunt legate de pământ. Uneori însă este și din cauza partenerului de căsătorie, din cauza copiilor, a geloziei sau a tristeții.*

Și întrucât se agață atât de puternic de ultima lor viață și nu vor să cedeze, dintre toate ființele spirituale sufletele care 'bântuie' sunt acelea pe care le pot percepe cel mai ușor, deoarece se află cel mai aproape de lumea noastră materială. Din această cauză, ele sunt și acelea care pot fi văzute cel mai repede de către oameni 'normali'. Asemenea oameni 'normali' spun apoi că ar fi văzut un 'spirit' sau o 'fantomă'. Dată fiind convingerea sufletelor care bântuie cum că încă trăiesc 'normal', ar dori să se bucure de atenția oamenilor. Ele ne văd, numai noi nu putem vedea – în mod obișnuit. De aceea am avut și cele mai aprinse discuții, aceste suflete nevoind adesea cu nici un chip să creadă că sunt moarte. Apoi s-au enervat că au vorbit cu partenerii lor, care însă le-au ignorat. A fost o chestie... Deseori mi-a venit să râd, ceea ce a enervat și mai mult sărmanele suflete. Am

vorbit cu ele timp îndelungat și dacă am avut la dispoziție certificatele de deces le-am arătat, am mers cu ele la pietrele lor funerare; treptat, au acceptat că nu mai au ce căuta în casă sau în localitate...

Pot să văd și să aud sufletele care bântuie mai clar decât pe altele, care sunt conștiente de trecerea lor în lumea spirituală."

Referitor la demoni și la „ființe întunecate", Arian ne explică:

„Zeii luminii relatează despre țara Ur, pe care o făurise divinitatea, creatorul – universul. Apariția universului, a țării Ur este originea. Pe atunci Ur, constituia încă un întreg. Apoi divinitatea a creat lumina și a împărțit Ur în lumină și, automat, întuneric. Ur a devenit polar, a fost împărțit. Noi însă nu trebuie să emitem judecăți și să vedem creația ca fiind ceva separat, deoarece ambele jumătăți sunt împreună, ambele sunt 'bune', iar aceasta pentru că formăm toți un tot, un singur tot. De aceea ne merge atât de bine când suntem singuri cu noi și formăm un tot cu spiritul și ne unim în tăcere cu divinitatea, cu Creatorul.

Prin urmare, atunci când Creatorul a făurit lumina, a luat naștere în mod automat și întunericul. Acesta nu este nici rău, nici urât, întunericul este pur și simplu tărâmul în care nu este lumină. Însă lumina înseamnă și iubire, de aceea întunericul este și tărâmul fără iubire.

Atotputernicul a creat ***toate ființele*** *din lumină. Dar el n-a creat răul, nici ceea ce reprezintă negativul sau 'diavolul'. Însă unele ființe care au fost create s-au decis să refuze lumina, au descoperit acest tărâm lipsit de lumină drept noul lor cămin și, în felul lor, se simt 'bine' acolo. Aceasta a fost libera lor hotărâre. Lumina, Creatorul adică, nu întoarce spatele nimănui, dar nici nu reține pe cineva care vrea să se îndepărteze de el. Creatorul știa că existența luminii și, prin aceasta, dinamica proprie, permanentă a creației presupune divizarea, pe care astăzi noi o numin polaritate, iar aceasta dă ființelor posibilitatea să hotărască. În acest fel a luat naștere starea pe care o cunoaștem astăzi – lumină sau întuneric, înger sau demon, dragoste sau ură.*"

Lumea cealaltă, respectiv lumea spirituală în care roiesc sufletele corpurilor, călăuzele spiritelor, îngerii-păzitori și așa mai departe, ne-o putem imagina și ca un bloc de locuințe. Ar fi și mai ușor de înțeles cum este pe lumea cealaltă dacă ne-am imagina că acest bloc este construit în întregime din sticlă, prin urmare este transparent. Există o singură sursă de lumină, plasată chiar sus pe acoperișul blocului. În acest fel, parterul este locul unde lumina pătrunde cel mai puțin. De aceea, parterul ar fi locul de pe lumea cealaltă pe care am putea să-l numim „infernul" – este cel mai îndepărtat de lumină, în care sălășluiesc sufletele răufăcătorilor, ucigașilor, cămătarilor și al altora asemenea. Cu toate acestea, el este o parte a aceleiași case, prin urmare nu este separat. Iar hotărârea cine stă la parter nu o ia cel care închiriază, ci rezonanța chiriașilor – corespunzător vibrațiilor proprii ale sufletelor corpurilor care preferă să stea în zonele întunecate.

Există o poveste conform căreia Dumnezeu, când a constatat că tot mai multe ființe se îndepărtează de lumină, i-a întrebat pe arhanghelii săi cine ar putea pătrunde în tărâmul întunericului, spre a-i readuce pe ceilalți înapoi. Cel mai frumos și cel mai minunat înger al său s-a înfățișat și a spus: *„Atotputernicule, pentru Tine voi pleca și voi duce lumina Ta acolo unde este cel mai întuneric, pentru ca ei să-și poată reaminti cine sunt."* Acest arhanghel era Lucifer, purtătorul de lumină!

Aceasta este doar o poveste, deoarece *Luciferus* a fost cândva numele roman al luceafărului de dimineață, care anunța venirea zilei. Să fie oare totuși ceva adevărat? În orice caz, copiii cu însușiri de medium sunt toți de aceeași părere în această privință: Atotputernicul nu l-a creat pe diavol pentru a le produce neplăceri oamenilor mărunți. Însă,

deoarece mulți dintre noi am ales cândva acest drum, drumul întunericului, avem două părți care ne șoptesc la ureche și două care sălășluiesc în noi – cea luminoasă și cea întunecată. Uneori ne șoptește la ureche un înger care vrea să ne ajute, aducându-ne în tărâmul luminii, iar alteori ne șoptește un demon, spre a ne ține în întuneric.

La aceasta s-a referit Iisus când a spus: *„Cerul și infernul sunt în noi."* Depinde de noi în ce scop folosim forțele aflate în noi – pentru lucruri luminoase sau pentru lucruri întunecate, lipsite de lumină.

Firește, este mai ușor să ne influențeze partea întunecată dacă *nu suntem în întregime noi înșine* – dacă suntem amețiți, din pricina alcoolului, drogurilor, vitezei, agresiunii, urii sau stărilor depresive...

Arian explică în continuare:

„Demonii, sufletele lipsite de lumină, pun stăpânire pe oameni nu din dispoziția unui prinț al infernului, ci pentru că au nevoie de energie pentru a trăi, simțindu-se atrași de oamenii în ale căror gânduri, sentimente și fapte ies în evidență întunericul, lipsa de lumină și de iubire, iar din această cauză au o aură imperfectă și discontinuă. Astfel, există și oameni cu succese în domeniul afacerilor, ba chiar și în politică și în religie, dar care ies în evidență prin lipsa de considerație manifestată, prin răceală și prin lipsa de conștiință. Aceștia prezintă multe aspecte caracteristice întunericului. Sunt convins, de asemenea, că există încarnări ale întunericului, care încearcă să-l propage aici, pe pământ. Rezultatul îl vedem în fiecare zi la televizor sau la copiii care pun mâna pe armă, chinuie animalele sau alte făpturi lipsite de apărare.

Asemeena oameni întâlnim și în viața noastră. Ei vorbesc despre spiritualitate, îți zâmbesc în față și vorbesc despre iubire, însă doar se prefac, pentru că faptele lor dovedesc altceva. Uneori se încearcă să se vadă și 'binele' în asemenea oameni, însă în realitate cel mai bine este să te desparți cât mai repede posibil de ei, întrucât nimeni nu se poate 'salva'. De salvat se poate salva numai însuși pe sine, dacă într-adevăr se poate vorbi despre 'salvare'.

Partea întunecată încearcă permanent să ne ademenească, spre a ne atrage de partea ei, ceea ce în realitate nu reușește, pentru că nu este așa de simplu ca lumina să fie stinsă. Lumina poate fi eclipsată numai pentru scurt timp. Ființele întunecate încearcă să trăiască din energia luminii, dar și să distrugă emoțional ființele iubitoare de lumină. Sufletele întunecate nu vor să revină pe drumul cel bun, ci să distrugă...

Chiar dacă diavolul nu există, pe de altă parte există însă demoni puternici care conduc o legiune de demoni. Dar aceștia nu sunt niciodată adversari ai luminii și nici măcar adversari ai forței creației."

Este o declarație dură din partea lui Arian cum că există într-adevăr oameni „întunecați", prin urmare periculoși. Realitatea ne-o demonstrează însă zi de zi. Cum altfel s-ar putea ca un om să dea copiilor droguri, să-și oblige propriii copii să se prostitueze, să maltrateze sau să vândă copii, să facă filme porno cu copii, iar apoi să-i și omoare (*snuff* se cheamă filmele porno cu copii agresați, tăiați apoi în bucăți de vii, în fața camerei de luat vederi)? Cine poate avea interes să producă filme violente, jocuri video cu ucigași? Există un singur răspuns: lipsa de iubire, lipsa de lumină – întunericul. Nici un om care simte în sine fie și o fărâmă de iubire n-ar fi în stare de așa ceva, prin urmare nu pot fi decât *ceilalți*.

Pe aceștia îi numim ființe fără conștiință. A încerca să-i readucem pe drumul cel bun este lipsit de sens; să-i combatem ar fi o prostie, pentru că ceea ce le trimitem se întoarce asupra noastră ca un bumerang energetic. Când întâlnim un om cu o asemenea aură, cel mai bine este să-l evităm și să-l ocolim. Poate să sune dur și lipsit de iubire, dar credeți-mă, vorbesc din experiență. Iisus a spus cândva: *„Să nu aruncăm diamantele la porci."* Iar aici este vorba despre *„porci"*, întrucât cine se poartă ca un *„porc"* față de ceilalți oameni

– înainte de toate față de copii – acela trebuie evitat. Bineînțeles, Iisus a sfătuit să fim totuși înțelegători față de asemenea suflete și să ne rugăm pentru ele.

În același timp, trebuie totuși să atrag atenția în legătură cu judecarea sau chiar condamnarea pripită a unui seamăn de-al nostru. E mare tentația să începem să cercetăm în memorie ce om ar putea face parte din această specie a *ființelor întunecate*. Rog însă să nu se cadă în cealaltă extremă.! Faptul că cineva ne-a făcut să suferim nu trebuie să însemne imediat că este de „partea cealaltă", deoarece între timp am aflat că „suferința" a fost o oglindă a calității vieții noastre și că trebuia să ne provoace la schimbări. În realitate însă, există oameni care sunt chiar mândri că au produs suferință unui alt om sau unei alte făpturi, că au rănit, bătut sau torturat, și care trec imediat la următoarea victimă (trebuie însă să se cerceteze ce joc karmic făptuitor- victimă se petrece aici).

Există și oameni care n-ar putea face niciodată un rău semenilor lor, dar experimentează din plin emoțiile de mai sus pe animale – în mod conștient sau inconștient (creșterea animalelor, transportul de animale și, înainte de toate, experiențele pe animale).

De ce energiile „bune" sunt mai puternice?

Aș dori să vă explic pe baza următorului exemplu simplu:

Să ne imaginăm o încăpere ziua-n amiaza mare. Indiferent cât ar fi de mare, o umbră nu poate să înlocuiască lumina din cameră.. Chiar dacă afară este întuneric, se păstrează puțină lumină. Acum să punem invers toate datele din exemplu: ne găsim într-un spațiu în întregime întunecat. Este suficientă o minusculă rază de lumină sau o banală lumânare pentru a face să dispară o mare parte din întuneric.

De facto: lumina înlocuiește întunericul, însă întunericul nu poate să înlocuiască lumina, întrucât întunericul nu există în realitate, el nu este nimic altceva decât lumina care lipsește – absența luminii! Prin urmare, lumina este întotdeauna mai puternică!

Aplicată la energiile întunecate, aceasta înseamnă: voia bună și râsul înlătură cea mai josnică mlaștină de energie sau, altfel spus, lumina, iubirea sau bucuria sunt atrase întracolo unde nu este „nimic" – întuneric, lipsa de iubire, lipsa de bucurie.

Cum se ajunge ca un om să fie „posedat"?

Încă o dată, este foarte important de reținut! Așa cum am aflat de la Arian, sufletele fără lumină, numite demoni, își iau energia de care au nevoie să trăiască de la oamenii cu care pot să intre în rezonanță – de la oamenii care în gândurile, în sentimentele și prin faptele lor dau naștere la întuneric, la lipsa de lumină și de iubire.

Nici un demon, nici o altă ființă a energiei întunericului nu poate să atace pur și simplu un om pentru că n-ar avea altceva de făcut. Dacă însă cineva cu o aură imperfectă – protecția energiei sufletului nostru are forma gogoașei viermilor de mătase – rătăcește încoace și încolo, porțiunea vulnerabilă este atacată imediat de ceva demonic și atunci se vorbește despre posedare. Demoni puternici bagă frica în noi, deoarece frica este una dintre cele mai puternice emoții pentru cei fără lumină. În cărțile sale, tatăl meu numește aceasta ***vampirism energetic***. Aceste ființe nu pot însă provoca nimic important.

Posedare înseamnă în acest caz că o ființă străină întunecată sau un demon pătrunde în conștiința noastră, se agață de noi. Este posibil ca asemenea ființe să se afle în apropierea noastră și să aștepte un moment de slăbiciune, în care ne relaxăm – dar aceasta face parte din viață. Dacă însă nu ne mai controlăm, prin urmare ne aflăm în rezonanță cu o ființă întunecată, ne comportăm așa cum ar face-o o ființă întunecată – agresivi, plini de ură, ordinari, nervoși, agitați, dornici de răzbunare, puși pe scandal, amețiți sau depresivi și stăpâniți total de frică –, atunci se poate spune că aceasta a primit bilet de intrare – conform legii „Ce se aseamănă se atrage". Aici nu demonul este vinovat, ci posedatul,

deoarece, conștient sau inconștient, l-a rugat să intre. Un alt copil cu înzestrări de medium mi-a povestit odată ce-i fusese dat să trăiască în discoteci și printre consumatorii de droguri. Incredibil...

Firește, din această listă nu trebuie să lipsească filmele de groază. În cazul mai multor producții de la Hollywood s-a întâmplat ca actori care au jucat în filme de groază să moară în timpul sau la scurt timp după terminarea filmărilor. Cel mai cunoscut exemplu ar fi pelicula *Poltergeist*.

Nu este o „întâmplare", ci este vorba și în acest caz despre rezonanță – „Ce se aseamănă se atrage". Dacă turnăm sau vedem un film despre demoni, vampiri sau strigoi, nu trebuie să ne mirăm că se fac simțite asemenea afinități. Prin urmare, se poate ajunge la posedări și prin filme, respectiv prin emoțiile declanșate. De exemplu, în cazul lui *Bela Lugosi*, interpretul lui Dracula, apropierea era atât de puternică, încât în ultimii ani de viață dormea într-un sicriu. Așadar, nu numai că se identificase extraordinar cu rolul, dar probabil în el exista o ființă străină, care se simțea bine astfel.

Aceste ființe întunecate sunt cele care îi inspiră pe prietenii noștri iluminați și le sugerează idei nebune: să li se implanteze oamenilor un cip, toate rasele din lume să fie amestecate într-un fel de ghiveci, totul trebuie să fie supravegheat și controlat, iar o parte a populației lumii să fie decimată (obiectivul lor declarat). Acestea sunt ființele care l-au inspirat pe un Albert Pike și tot ele îi inspiră pe puternicii de astăzi, pe iluminați, pe aceia care îi țin în mână pe politicienii noștri și îi conduc spre ceea ce nouă ne răpește somnul.

Cu toate acestea, nu este vorba nicidecum despre o lipsă de perspectivă – *perspectiva* are de-a face cu lumina.

Aș dori să sintetizez încă o dată cele ce trebuie știute despre lumea spirituală – lumea cealaltă –, pentru că sunt fundamentale pentru noua noastră concepție despre lume, pe care aș dori să o prezint ulterior.

Prin urmare, concluzionând, despre lumea cealaltă se pot spune următoarele:

- În afara lumii materiale există cea spirituală, numită și *lumea cealaltă* sau *lumea spirituală*.
- Aceasta este originea noastră spirituală din care vine toată viața și care, în mod logic, este umplută și cu viață. Există ființe spirituale care populează această lume spirituală și care se împart, în mare, în două grupe:

1. Spirite care nu se mai încarnează niciodată, deoarece plutesc deja pe drumul spre înălțimi și sunt aproape de unitatea divină și
2. Spirite care se încarnează pe pământ sau pe alte planete, pentru a acumula tot mai multă experiență din lumea fizică. Sufletul care sălășluiește într-un corp se reîntoarce în lumea spirituală după pierderea corpului fizic. De aceea, propriu-zis *moartea* nu există.

   Principiul tuturor legităților în creație – atât fizică, dar și spirituală (metafizică) – este *legea cauzei și efectului* care *acționează* în așa fel încât noi să culegem ce am semănat anterior. Pe baza a ceea ce am semănat noi înșine, culegem durere, bucurie, ură sau iubire, succes sau insucces. Dacă am provocat durere și suferință unei alte ființe, în aceeași sau în altă viață putem afla cum i-a mers acelei ființe. Dacă suntem mulțumiți cu ce am făcut în lumea fizică, atunci rămânem în cea spirituală, iar acolo pășim pe alte căi, pe căi de evoluție.

   Forța primară a tot ce există, înțeleasă în interpretare antică în formă masculină, drept „Creator" sau „Dumnezeu", poate fi caracterizată drept „iubirea absolută" sau „lumina absolută"! Toate spiritele care au fost create s-au aflat cândva în această lumină – inclusiv noi! Fără îndoială că unele s-au îndepărtat foarte mult de această

lumină, iar pentru un „timp" (dacă timpul ar exista acolo) – în parte conștient, în parte inconștient – se găsesc pe tărâmul întunericului. Din cauza luminii care lipsește, dar de care au nevoie totuși „să trăiască", asemenea ființe întunecate – numite și ***demoni*** – se agață de oamenii care au admis aceasta sau „le-au invitat". A invita înseamnă că într-un câmp de energie al unui om, în aură, trebuie să existe găuri sau fisuri, alte puncte de ancorare de care ființele întunecate să se poată agăța, pentru a sorbi energia vieții acelui om. Însă găurile, fisurile sau petele negre nu sunt generate de ființele întunecate, ci de însăși persoana respectivă, prin orice formă de amețeală, atunci când persoana în cauză nu mai este ea însăși – prin consumul de droguri, alcool sau de ură, mânie, depresie, autocompătimire... Teoria gnostică autentică vorbește despre *lumina și umbra din noi*, fără de care *lumina și umbra din afară* nu pot fi niciodată rezonante. Ființele întunecate nu pot ataca din proprie inițiativă, ci au nevoie de o „invitație" (rezonanță), care este creată chiar de oameni, conform legii „„Ce se aseamănă se atrage".

- Există și tărâmuri intermediare, care nu mai sunt în întregime fizice, însă nici total dincolo deocamdată – lumea spiritelor naturii transparente.
- Există îngeri, îngeri-păzitori și călăuze ale spiritului, așadar ființe care îngrijesc și călăuzesc sufletele încarnate în lumea materială. De cele mai multe ori, ei fac parte din propria noastră familie spirituală și ne dau sfaturi înainte să ne încarnăm. Tot ei sunt aceia care, dacă „murim" în viața fizică, ne iau din nou și ne conduc „acasă". Ulterior, împreună cu ei analizăm dacă suntem mulțumiți de existența noastră pe pământ sau dacă vrem să mergem încă o dată „jos", spre a avea parte și de alte experiențe.
- De aceea, „decedații" nu sunt „morți", ci se simt mai bine în lumea spirituală decât s-au simțit vreodată înainte. Uneori, aceștia iau contact cu noi, adică avem posibilitatea ca, printr-un mediu, să luăm contact direct cu ei sau cu alte ființe din lumea spirituală, ceea ce n-ar trebui să se facă pentru amuzament sau din curiozitate, ci numai de către cel interesat în mod serios și numai în cazuri când se impune neapărat.
- Mesaje de la lumea spirituală primim, întâi și-ntâi, prin intermediul *inimii* și al *intuiției* noastre, prin așa-numita *voce interioară* – alții o numesc *conștiință* sau *instinct*. În mod normal, comunicarea profesională cu lumea spirituală se realizează totuși prin mediile spirituale.

Dacă sunteți un bun cunoscător al Bibliei, știți desigur de ce calitățile de medium sunt tot mai frecvente printre oameni, în primul rând printre copiii de astăzi: *„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise; da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci..."* (Faptele Apostolilor, 2, 17-18)

Înainte de a vă putea explica în mod convingător ce soartă va avea și *Noua Ordine Mondială*, trebuie tratată o altă componentă.

La începutul călătoriei noastre am fost în Tibet și am cercetat oamenii care erau în somnolență, în starea samâdhi. Acum facem un pas peste graniță, în China de astăzi, și constatăm că acolo tocmai se întâmplă ceva greu de imaginat: chinezii, care sunt etichetați de către tibetani drept *„comuniști nelegiuiți"*, au în țara lor câteva persoane extrem de interesante, care stăpânesc forța ideilor într-o manieră impresionantă. În capitolul următor vorbesc despre...

SUPERCOPIII DIN CHINA

Despre ce este vorba?

În martie 1979, în China a devenit cunoscut cazul unui băiat care putea „să vadă" cu urechile. Ziarul *Sichuan Daily* relata pe atunci că Tang Yu, în vârstă de doisprezece ani, putea să vadă cu urechile, așa cum alții văd cu ochii și chiar mai bine. Reporterul Zhang Naiming a făcut investigații pentru un raport ulterior, mai detaliat, despre acest tânăr și l-a testat în felul următor: i-a pus în mână o foaie de hârtie împăturită în șase, pe care scrisese cu cerneală albastră patru litere. Tang Yu a ținut puțin biletul la ureche și i-a redat corect conținutul. Mai târziu, pe o hârtie împăturită, s-au scris chiar poezii întregi pe care el le-a redat, de asemenea, fără greșeală.

Aceasta a fost însă numai începutul unei istorii de necrezut. Datorită articolelor de ziar, care au uimit atunci întreaga Chină, s-au prezentat alți copii cu capacități asemănătoare, fiind și ei testați. Guvernul chinez susține chiar că, între timp, mii de asemenea copii din China pot citi nu numai cu urechile, ci și cu limba, cu nasul, cu axilele, cu mâinile sau cu picioarele. În această privință fiecare copil este dotat diferit.

De exemplu, două surori cu capacități asemănătoare au fost investigate de mai mulți jurnaliști și specialiști din domeniul culturii, științei și medicinii, fiind testate intens. Surorile au spus că dacă țin la ureche, la nas sau sub axile un document, atunci în spiritul lor apar imaginile și cuvintele scrise pe hârtie. Însă numai pentru un scurt moment, pentru că apoi imaginile dispar. Nu știu nici *când* ar apărea aceste viziuni. Uneori trebuia să aștepte câteva minute, altădată și o jumătate de oră, alteori viziunile apar imediat.

Incitate de aceste relatări, și alte persoane s-au ocupat de fenomen, constatând că nu era neapărat o noutate. În al Doilea Război Mondial s-a descoperit că unii oameni care lucrau la stațiile radar puteau „să audă" semnalele microundelor. Iar în 1964 a fost găsit un tânăr care putea să vadă prin pereți și prin alte obiecte. (33)

Despre copiii chinezi cu capacități de medium aflăm următoarele din revista *Licht Forum*:

„Pe la 1984, guvernul chinez a descoperit pentru prima dată un copil, un băiat cu capacități de medium ce depășeau tot ce se cunoștea până atunci. Când guvernul i-a testat aceste înzestrări, afirmațiile sale au corespuns în procent de sută la sută. Ulterior guvernul a găsit un alt asemenea copil, apoi mai mulți, pe urmă sute și, în final, mii. La invitația guvernului chinez, revista americană Omni a făcut investigații în legătură cu acest fenomen. Jurnaliștii de la Omni au plecat de la ipoteza că ar putea fi vorba despre o escrocherie și au procedat cu cea mai mare precauție. Guvernul le-a pus la dispoziție circa o sută de copii, cu care au putut să lucreze. Jurnaliștii de la Omni au realizat teste, precum acela în care au scos o pagină oarecare dintr-o carte preferată, au mototolit-o și au pus-o în axila persoanei testate. Copiii au citit cu exactitate fiecare cuvânt de pe pagină! După ce au testat mulți copii, cei de la Omni i-au descris ca fenomenali, însă n-au putut să dea o explicație. Raportul lor poate fi citit în ediția din ianuarie 1985 a revistei Omni. De atunci, asemenea copii au fost găsiți în multe alte țări, de exemplu în Rusia, Japonia, Canada, în Europa și în Statele Unite." (32)

Acestea sunt rapoarte bine documentate. Despre acești copii chinezi a publicat și revista științifică *Nature*, ce este convinsă de autenticitatea întâmplărilor.

În extrem de interesanta lor carte, *„Indigo-Schulen – Chinas Trainingsmethoden für medial begabte Kinder"*, din care am extras cele mai multe din aceste informații, Paul

Dong și Thomas Raffill dau numele băieților și fetelor (în parte cu fotografii) care au dovedit următoarele capacități în timpul testărilor:

- Citit și perceperea culorilor cu urechile, mâinile, axilele, fruntea, podul palmei, picioarele, nasul;
- Prin puterea spirituală, mișcarea obiectelor și ruperea crengilor de copaci;
- Privire cu funcție de raze Röntgen: vedere prin corpurile omenești, prin cartoane și prin pereți;
- Calcul artimetic mental mai rapid decât cu un calculator de buzunar;
- Mărirea obiectelor prin privire și mișcarea lor prin puterea de concentrare;
- Deschiderea lacătelor prin puterea de concentrare și
- Capacitatea de a vedea cuvinte și imagini de pe o hârtie mototolită sau tăiată în bucăți. (33)

Aceste fenomene nu se limitează doar la China, ci se petrec pretutindeni în lume.

De exemplu, în Mexic s-au găsit în capitală peste o sută de copii cu capacități asemănătoare celor arătate de copiii chinezi și care sunt în stare să „citească" folosindu-se de cele mai diferite părți ale corpului. Pare aproape că aptitudinile copiilor chinezi s-ar fi transmis celor din Mexic și de oriunde altundeva. Și evident că aceasta corespunde „răspândirii spiritului" din Biblie...

Însă după ce guvernul chinez a început să studieze fenomenul copiilor, s-a constatat că aceste capacități de „citit" reprezintă numai vârful aisbergului. Astfel, Paul Dong relatează că la o manifestare mii de invitați au primit câte un boboc de trandafir. După ce toți au luat loc și în sală s-a instalat liniștea, pe scenă a pășit, singură-singurică, o fetiță chinezoaică de vreo șase ani și a privit spre public. Apoi, după o mișcare ușoară cu mâna, toate miile de boboci de trandafir au început să se deschidă și să se transforme în trandafiri superbi, sub privirile celor care îi țineau în mâini.

Paul Dong scrie și despre o demonstrație la care au luat parte circa cinci mi de copii chinezi. Un copil ședea în fața unui flacon cu medicamente, închis, în care se aflau mici tablete. După ce, în fața publicului, acest flacon a fost închis cu un capac și sigilat cu o bandă adezivă, el a fost așezat în fața copilului. Alături a fost instalată o cameră video care înregistra totul. Apoi copilul a spus că va începe, iar cei prezenți au privit cu încordare. Brusc, fără ca băiatul să se miște, prin urmare numai prin puterea sa de concentrare, tabletele au început să iasă din flacon, s-au așezat pe masă, unde apoi au și rămas. Într-un alt caz, un copil a făcut o experiență asemănătoare cu o monedă, care a pătruns fără dificultate în recipient prin peretele de sticlă și a rămas acolo.

Conform celor relatate de Paul Dong, au existat încă multe alte fenomene prezentate în China și a căror veridicitate a fost recunoscute între timp de guvernul chinez. Firește, guvernul era convins la început că ar putea fi vorba despre un truc à la David Copperfield, însă numărul copiilor cu astfel de capacități creștea în continuare. Când cartea lui Paul Dong a apărut în SUA în 1997, guvernul chinez înregistrase, probabil, deja peste o sută de mii de asemenea copii.

După ce realitatea acestor cazuri nu a mai putut fi pusă la îndoială și s-a conștientizat ce ar însemna aceasta pentru China, a început înființarea de școli și centre de instruire speciale, pentru copiii cu asemenea capacități. Între timp, situația a evoluat, astfel încât dacă este găsit un copil cu înzestrări, este adus imediat la o asemenea școală, unde este luat în grijă. (33)

Un efect secundar interesant este acela că, parțial, copii care nu au asemenea înzestrări pot căpăta și ei astfel de capacități în prezența copiilor mediumuri.

Aceasta amintește de Uri Geller, pe care l-am menționat deja. Uri Geller descrie în cartea sa *„Mein Wunder-volles Leben"* că se află în contact cu extratereștri care-l ajută să

realizeze aceste lucruri. În noiembrie 1973 a luat parte la emisiuni de radio și de televiziune, la care prin forța de concentrare a îndoit linguri și alte obiecte metalice. La aceste demonstrații i-a rugat pe ascultători și pe spectatori să pună pe masă, la ei acasă, linguri sau cuțite, pentru a vedea dacă efectul se transmite. Și într-adevăr așa s-a întâmplat, oamenii au îndoit mii de linguri, fără să le atingă. La fel a fost și cu furculițe, chei, cuie, lanțuri, brățări... Tacâmurile s-au îndoit chiar și în cutiile în care erau păstrate. Ceasuri oprite au început dintr-o dată să meargă. A fost înregistrat și un alt efect – copiii care urmăriseră emisiunea la televizor au putut dintr-o dată să îndoaie și ei linguri. Văzuseră aceasta o singură dată. La începutul anului 2004 Uri Geller a repetat această experiență la televiziunea germană.

Cel mai celebru „copil" chinez cu asemenea capacități a împlinit între timp vârsta de treizeci de ani și se numește Zhang Baosheng. Este deja o celebritate în China, a apărut de mai multe ori la televiziune, își demonstrează însușirile fenomenale în fața demnitarilor străini, iar guvernul i-a pus la dispoziție chiar o mașină de serviciu și două gărzi de corp din serviciul secret.

Forțe telekinetice puternice nu sunt un fenomen al epocii moderne. De-a lungul a peste 40 de ani, în fața a sute de martori, printre care s-au aflat reporteri, editorul publicației *Hartford Times*, Mark Twain și împăratul Napoleon al III-lea, britanicul Daniel D. Home și-a dovedit puterea încă în anul 1852. Nu numai că a putut să facă să plutească obiecte, precum mese și scaune, ci s-a ridicat el însuși până la tavan și a zburat prin încăpere.

Zhang reușește și performanța ca obiecte aflate într-un flacon de sticlă să iasă prin peretele acestuia, iar alte obiecte, de exemplu o coală de hârtie pe care s-a scris anterior, să pătrundă în sticlă. Profesorul Song Kongzhi l-a testat pe Zhang în mod repetat și confirmă că acesta este în stare să miște chei, termofoare, încălțăminte, iar într-un caz chiar a trecut un sac de zahăr prin pereți de lemn sau piatră. Odată, cu prilejul unui test, funcționari ai guvernului l-au închis într-o încăpere, ca apoi să-l găsească pe Zhang Baosheng în fața casei sale. Prin urmare, are și capacitatea de a se deplasa pe sine însuși într-un alt loc. Începând din acel moment, Zhang a lucrat și pentru Ministerul Apărării.

Ce părere aveți de ideea că astăzi Iisus n-ar mai fi răstignit, ci ar fi plătit cu un salariu special pentru însușirile sale supranaturale?

Spre deosebire de Germania, în China asemenea „copii minune" nu sunt luați în râs și discreditați, ci ocrotiți cu mândrie de propria țară. Ba mai mult, guvernul chinez acordă acestor aptitudini atât de multă importanță, încât pe oameni ca Zhang îi integrează în proiecte militare și științifice strict secrete. Pentru Ministerul Chinez pentru Zboruri Spațiale (corespondent al NASA americane), Zhan a făcut odată ca tabletele să iasă prin orificiul unui flacon de medicamente închis ermetic, experiment filmat de către oamenii de știință cu o cameră video extrem de performantă (patru sute de imagini pe secundă). Filmele developate au arătat o tabletă la jumătatea drumului către orificiul flaconului.

Însă Zhang nu face doar să „migreze" monede din buzunarul sacoului unei gărzi de corp în buzunarul șoferului sau "transferă" în mâna lui un măr aflat la un kilometru depărtare. El preface în scrum în mâinile lui obiecte de îmbrăcăminte.

Paul Dong relatează și despre fata chineză Yao Dong, care de asemenea face să „migreze" tablete din flaconașe de medicamente ermetic închise, iar prin puterea de concentrare, pe lângă îndoitul lingurelor, poate să mistuie în flăcări obiecte de îmbrăcăminte. Însă aceste capacități pot fi folosite și altfel. În 1994, în prezența unei echipe de cercetători, fata a descoperit pentru *Bohai Oil Company* zăcăminte de țiței și surse de apă. (33)

Consider demn de menționat aici și *calculatorul rapid*, de exemplu pe Shen Kegong, un băiat de treisprezece ani, pentru care nu reprezintă nici o dificultate să calculeze în minte, în douăzeci de secunde, numărul 625^9 (14.551.915.228.366.851.806.640.625), compus din douăzeci și șase de cifre. El a realizat această performanță la *China Agricultural Bank*, sub supravegherea întregului personal al băncii.

În septembrie 1977, în provincia chineză Shanxi a avut loc campionatul de abac (abacul era tabla de calculat a grecilor și romanilor), la care au venit două mii de participanți din întreaga provincie. La acest campionat s-au calculat numere întregi din mai multe cifre, numere zecimale, calcule cu fracții, cu pătrate și cu rădăcina pătrată. Sheng a câștigat concursul, calculând răspunsul pentru 639 x 33 + 3 : 884.736 mai repede decât oricare abac sau calculator de buzunar (pentru aceasta a avut nevoie de numai 3,4 secunde). La un alt concurs de calcule, sposorizat de *Zentralkolleg für Wirtschaft und Finanzen* și de *Asociația chineză Abakus*, a rezolvat calculul 4.789.240 : 45 în 1,6 secunde (106.427,555) sau 35 x 45 x 25 în 1,8 secunde (39.375). (33. p. 143)

După cum vedem, în fața ochilor noștri se petrec evenimente extraordinare. Acești copii vor schimba lumea, mai precis trebuie să se spună: dacă *acești* copii nu schimbă lumea, atunci n-o mai schimbă nimeni. Prin însușirile lor fenomenale, ei vor obliga știința și lumea să se schimbe.

Așa cum în China există deja școli în care copiii, în loc să fie luați în zeflemea, sunt stimulați, același lucru se va întâmpla cândva și în lumea occidentală, inclusiv în Germania.

Dacă vă interesează mai multe despre copiii chinezi superdotați, puteți descoperi toate aceste relatări și altele în cartea lui Paul Dong. În lucrare, pe lângă fenomenele deja amintite, autorul scrie și despre copii care pot opri mașini aflate în mers, pot să treacă prin zid sau să modifice culori sau structuri moleculare. În plus, prezintă și copii cu capacități telecinetice și sunt capabili să leviteze, adică să plutească. Atât despre copiii chinezi.

Cu clarviziunea necesară, din aceste „noutăți pământești" mai pot fi trase cel puțin încă două concluzii:

1. În afară de a face calcule rapid, acești copii au demonstrat că stăpânesc tehnica metafizică a dematerializării și a rematerializării. Aceasta pot s-o realizeze mulți „adepți" ai tuturor religiilor și au și dovedit-o în decursul secolelor, iar două dintre cele mai cunoscute exemple sunt:
   - Transformarea apei în vin de către Iisus, precum și faptul că i-a hrănit pe cei cinci mii de oameni care-l ascultau;
   - Mai puțin cunoscute sunt experimentele de la Montauk (în extremitatea nordică a Long Island, New York). În cadrul *Proiectului Montauk* nu se făcuseră experimente numai cu factorul timp – așa cum se amintește deja la începutul cărții – ci și cu materializarea. Cu ajutorul unui amplificator construit special, gândurile unui subiect (Duncan Cameron) au fost amplificate în așa fel încât au devenit realitate. De exemplu, s-a început cu experimentul prin care Duncan și-a imaginat o cutie de cola, care s-a materializat cu ajutorul tehnologiei. Mai târziu s-a încercat același lucru cu imaginarea unor ființe, dar s-a ajuns la situații haotice.
     Între timp, am aflat de la un foarte bun prieten, al cărui socru a lucrat într-un centru de cercetare secret de la Alma-Ata (Kazahstan), că acolo exista și probabil mai există o tehnologie asemănătoare. Acolo, în fața ochilor acestui om, a fost mai întâi „realizat" un câine, apoi un om, care a rămas săptămâni întregi în stare materială, până când s-a dizolvat. Acest om se putea mișca liber și s-a putut vorbi cu el.

2. Acești copii vor schimba lumea noastră. Cred că din afară, prin impulsuri date societății, și parțial prin reforme. Mesajul indirect al unui asemenea „miracol divin" este însă mult mai profund. Ei demonstrează într-un mod verificabil și de mare ac-

tualitate ce a spus Iisus când a vindecat și a săvârșit „minuni: *"...toate acestea le puteți face și voi, și chiar mai mult.."*

Ergo: pe drumul către o mai bună cunoaștere de sine, oamenii de astăzi ar trebui să-și accepte, în sfârșit, natură divină, *asemănarea* lor *cu Dumnezeu, eul* lor *superior* sau acel *EU-SUNT-prezentul*, toate cerințe străvechi.
Micuții ne arată că toate acestea nu sunt miracole „date de Dumnezeu", care i-au aureolat până acum pe teologii învățați (lat.: sanctus = sfânt), ci sunt la îndemâna și a încarnaților fără religie, atei sau chiar comuniști.
Clarvăzătorul Iisus a știut deja aceasta, atunci când a sfătuit: *"...dacă nu veți face precum copiii..."*

Și acum vă întreb...

VĂ ESTE TEAMĂ DE NOUA ORDINE MONDIALĂ?

Da? Pot să-mi imaginez cât se poate de bine. Vă veți întreba cum va fi de acum înainte viața dumneavoastră.

Dacă lumea va fi la fel controlată, iar iluminații se vor apropia tot mai mult de țelul lor, atunci ce rost mai are viața, de ce să mai mergi la lucru, de ce să mai ai copii – oricum totul se înrăutățește... (pe scurt: situația trebuie să se înrăutățească și mai mult, pentru ca oamenii să se trezească, înainte de toate țările Primei Lumi).

De aceea, aș dori să vă recomand cu insistență ceea ce am scris deja în postfața la cartea lui Stefan Erdmann, *„Banken, Brot und Bomben"*.

Pe lângă multele represalii de care am avut parte din cauza interzicerii primelor mele două cărți, am putut acumula însă și o mare cantitate de experiență pozitivă.

Vă prezint acestea pentru că și eu am fost întrebat mereu cum, burdușit fiind cu toate aceste cunoștințe, mai pot să-mi trăiesc normal viața și să mă port normal cu familia mea.

N-aș dori să vă distrag atenția cu explicații prea amănunțite. Adevărul este că, pe baza contactelor pe care le-am realizat în urma publicării cărților mele, am avut parte de evenimente și am putut să văd cu ochii mei lucruri care mi-au schimbat atât de mult viața în sens pozitiv, încât cu greu le pot exprima în cuvinte.

În acest loc aș dori să amintesc patru aspecte care ne fac să înțelegem că situația este cu totul altfel decât fără speranță; două aspecte din domeniul lumii exterioare, așadar lumea *exo*-terică, și alte două din lumea noastră lăuntrică – lumea *eso*-terică.

Exoteric: așa cum am relatat deja, în urmă cu peste zece ani, am văzut în Noua Zeelandă pentru prima dată o mică mașinărie – un motor acționat de un magnet – care asigura în mod autonom cu energie electrică o căsuță în pădure.

Câțiva ani mai târziu, prin interzicerea cărții s-a realizat un contact – pentru a-l cita pe Goethe, *„forța ce mi-a vrut răul mi-a făcut un bine"* – care mi-a dat posibilitatea să văd o tehnologe pe care, până în momentul în care am văzut-o cu ochii mei, aș fi caracterizat-o drept *science fiction*. Erau corpuri zburătoare, care în loc să folosească un anumit combustibil, utilizau forțe electromagnetice predominante în univers – ca de altfel și pământul nostru, care se deplasează prin cosmos cu peste două mii de kilometri pe oră, de asemenea fără să utilizeze vreun motor Diesel sau Otto. Astfel, împreună cu martori, am văzut și eu cum un domn mai în vârstă controla cu ajutorul unui aparat norii de pe cer și-i făcea să se adune în formațiuni... și multe altele.

Să mergem acum la al doilea aspect al lumii exterioare – la politică.

Aș dori să fiu sincer când fac următoarea afirmație: după părerea mea, *Noua Ordine Mondială* va deveni în curând o realitate. Însă fiți atenți – să nu vă fie teamă! Ea nu va fi de durată, va exista la fel de puțin ca și moneda euro. Cum așa?

Ce-i drept, pământenii noștri stăpâni de moment ai lumii sunt siguri că-și vor atinge țelul, însă la fel de siguri putem să fim și noi că între acești oameni există divergențe uriașe.

Aceasta rezultă, de pildă, dintr-o declarație a lui Mihail Gorbaciov, care în martie 1999, atunci când a început războiul aerian dus de NATO împotriva Serbiei, a afirmat: *„Occidentul a înșelat Rusia. Căzuserăm de acord în legătură cu Noua Ordine Mondială. Conform înțelegerii, Statele Unite ale Europei – zona de la Atlantic până la Urali – trebuia să se afle sub dominația Rusiei. Rusia nu va uita această trădare."*

Înseamnă că acești băieți se înșeală între ei și, dacă le merge, se trag pe sfoară.

Pe de altă parte, nu sunt numai aroganți și tiranici, ci și îngâmfați. Când un James Warburg spune: *„Vom ajunge la un guvern mondial, indiferent dacă ei vor sau nu – prin*

supunere sau prin înțelegere", aceasta confirmă că prietenii noștri iluminați nu iau în calcul nici cât negru sub unghie că totuși ceva ar putea să iasă prost. Ce știm noi însă din practică? *Trufia e trâmbița căderii...!*

Vă voi dezvălui acum ce anume subapreciază aceștia:

Așadar, prin ce este caracterizată *Noua Ordine Mondială*?

- Operații de plată fără numerar,
- Amprente digitale și scanări ale irisului,
- Înlocuirea corespondenței prin poșta electronică (e-mail-uri și SMS)
- Supraveghere totală prin camere video și mai târziu prin tatuare cu ajutorul laserului sau printr-un cip implantat sub piele, și urmărirea fiecărei persoane prin sateliți...

Bănuiți deja ce urmăresc să arăt?

Pentru a transpune în fapt *Noua Ordine Mondială*, este nevoie de exact două lucruri: de computer, în combinație cu Internetul, și de sateliți. Și de ce anume are nevoie această aparatură pentru a funcționa?

Ați intuit bine – de curent electric!

Și ce ziceți dacă un hacker reușește să viruseze în așa fel, încât să distrugă din interior acest sistem de supraveghere? În plus, dacă este vorba despre o persoană care a programat sistemul iluminaților și astfel cunoaște și piesele vulnerabile ale acestuia, pentru că le-a plantat cu știință?

Și ce părere aveți dacă există o armă electromagnetică ce poate să paralizeze alimentarea cu curent electric pe un spațiu vast și care este atât de puternică, încât defectează aparatele de recepție din sateliți și face imposibilă pentru totdeauna comunicarea? Dar ce spuneți de fulgere provocate cu ajutorul electronilor, care șterg toate softurile?

Și ce-ar fi dacă – așa cum aflăm din viziunile prezentate în cartea mea *„Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg"* – ar exista uragane cu viteza vântului de până peste patru sute de kilometri pe oră? Atunci nu mai rămâne în picioare nici un stâlp din sistemul de alimentare cu energie electrică! Vizionarii descriu, de asemenea, lovituri ale asteroizilor, care întâi, firește, scot din funcțiune sateliții...

În acest context n-ar trebui să omitem nici faptul că în continuare are loc o reducere a câmpului magnetic al pământului și că, din această cauză, se va ajunge la o pierdere în sistemul mondial de curent alternativ, dar și electronic.

Vedeți deja ce vreau să demonstrez prin aceasta?

Să mergem acum la aspectul **esoteric** al „jocului" – al jocului vieții pământene în dualitate sau dualism:

Prin munca desfășurată cu copiii cu capacități de medium, am putut să cunosc mici „îngeri", care pot schimba lumea aceasta doar prin prezența și prin existența lor. Am putut să văd cu ochii mei cum, prin puterea de concentrare, copii mici îndoaie tacâmuri sau fac să plutească un creion prin aer; am întâlnit copii care în câmpul de energie al altor oameni puteau să recunoască boli sau evenimente petrecute demult; tineri care-mi citeau gândurile și puteau să relateze din trecutul meu – și acum vine ceva cu adevărat captivant, evenimente din viața mea personală, precum și la nivel global, de exemplu au prevăzut drama din 11 septembrie. Se înțelege de la sine că ei văd și altceva, văd ce va veni...

Unul dintre acești copii este chiar în stare să vadă matricea primară, adică programul vieții sau programul de „computer" în care ne aflăm (eu numesc *matricea primară* ceea ce creștinii caracterizează drept *plan al creației*, evreii *codul Bibliei*, iar musulmanii înțeleg prin noțiuni precum *kismet* sau *inshallah*).

Un alt copil citește în *Cartea vieții* – asemenea *cititorilor Nadi* ai bibliotecilor indiene, unde operele sunt scrise pe frunze de palmier – în care stă scrisă viața tuturor oamenilor de pe această planetă, inclusiv a iluminaților...

Ce vreau să spun cu aceasta: există lucruri de care iluminații se tem extraordinar. Există lucruri care le zguduie concepția, dau naștere la suspiciuni și provoacă o lipsă de încredere reciprocă între ei – vezi cazul lui Mihail Gorbaciov...

Tocmai pe acești copii iluminații vor să-i distrugă pe dinăuntru începând prin a-i îndobitoci în fața televizorului, prin abrutizarea provocată de filmele care propagă violența și pornografia – dar aceasta nu funcționează așa cum ar dori ei. E posibil ca multe dintre aceste mici și delicate minți să fie afectate și murdărite sau să li se stagneze evoluția prin administrarea de *Ritalin*, însă numai pentru un timp; nu este nevoie de mulți dintre acești copii pentru a schimba energic colectivitatea. După cum știți, sunt puțini oamenii care momentan leagă de mâini și de picioare colectivitatea umană, de care dispun după cum le cer interesele. Dar ce se întâmplă cu milioanele de participanți secundari, care ajută la construirea și la administrarea *Noii Ordini Mondiale*? Aceștia își vor schimba mai repede convingerile decât le convine iluminaților. Aceștia sunt tații și mamele, care își pot schimba de azi pe mâine părerile, atunci când este vorba despre propriii copii...

Aici este vorba despre inima oamenilor și aceasta este ceva divin (este și singurul organ omenesc ce nu se poate distruge nici măcar prin cancer).

Tocmai am aflat despre supercopiii chinezi. Ce părere aveți dacă mai mulți dintre ei se unesc și într-o zi se hotărăsc să-și folosească forțele împotriva iluminaților? Ce-ar fi dacă ar porni spre unul sau spre mai multe dintre marile calculatoare ale lumii și, folosindu-și capacitățile telekinetice, le-ar scoate din funcțiune?

Înțelegeți acum de ce v-am provocat cu lungile mele relatări despre acești copii?

Și vă asigur că mulți dintre ei nu numai că mi-au citit cărțile, ci și că la întâlnirile noastre personale acești mici magicieni deja nu mai țin secrete intențiile lor adevărate și anume, că prin forțele lor pot face „un lucru bun"...

În joc mai intră o altă componentă, care face ca iluminații să fie dezbinați: este vorba despre creșterea oscilațiilor în sistemul nostru solar.

Sistemul solar se mișcă în cicluri de 25.920 de ani, în mișcări eliptice către centrul galaxiei noastre, apoi se îndepărtează din nou (un ciclu se subdivide în 12 ere, fiecare însemnând 2.160 de ani). În momentul de față am atins un punct în care sistemul nostru solar se apropie din nou de centrul galaxiei, ceea ce are ca urmare faptul că primim mai multă „energie".

Dacă sistemul solar se pune în mișcare de la soarele central primar, s-ar putea spune că oamenii cad într-un somn. Oscilația luminii divine este mai lentă, se face „mai întuneric". Dacă, dimpotrivă, sistemul nostru solar se pune în mișcare din nou în direcția soarelui central primar, respectiv spre centrul galaxiei, atunci această deplasare poate fi caracterizată ca un timp al trezirii. Astăzi noi ne deplasăm ușor înapoi, de la punctul cel mai îndepărtat de „sursa de lumină" către centrul luminii sau spre sursa de energie primară.

Aici trebuie adăugat că, după cele mai noi cercetări, această elipsă nu este închisă, ci deschisă, în forma unei spirale. Aceste momente cruciale ale *căderii în somn* și *trezirii* sunt puse în legătură cu schimbări extraordinare – modificări în conștiința umanității, precum și schimbări ale polilor magnetici ai planetei noastre. În acest moment ne aflăm exact în punctul hotărâtor din care ne îndreptăm înapoi în direcția centrului galaxiei și începem să ne trezim. Văzut din punct de vedere *astronomic*, am atins punctul de întoarcere exterior, afeliu, și ne mișcăm din nou în direcția centrului. Exprimat *astrologic*, aceasta a fost era Peștelui, care tocmai se încheie, ultima eră veche „adormită", și suntem în momentul „de a lua curba", iar prin intrarea în era Vărsătorului, a *Noii Ere* sau *New Age* să ne trezim sau să fim treziți.

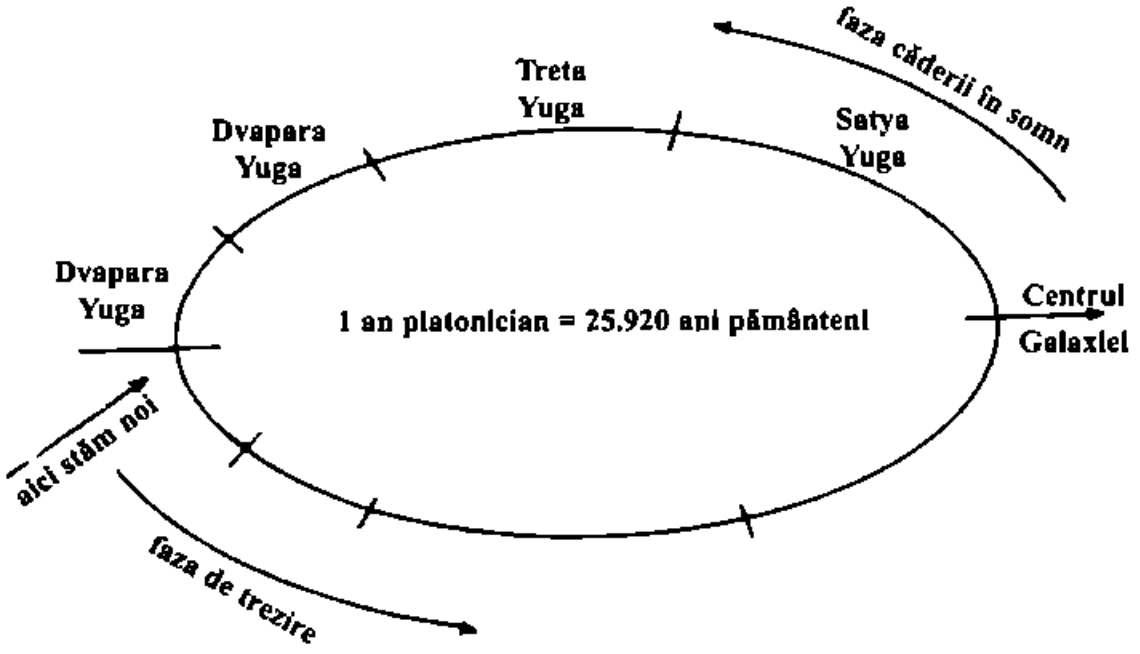

Fig. 65. Sistemul nostru solar se deplasează într-o mișcare eliptică, continuă, spre centrul galaxiei (soarele central primar – în diagramă marcat în partea dreaptă -) și se îndepărtează din nou de aceasta.

Acest moment poate fi descris și drept punctul culminant al ciclului actual de evoluție spirituală. Această „eră de aur" este ca duminica unei săptămâni pământene sau ca a șaptea zi a genezei evreiești – ziua de pauză a celor 2.160 de ani pământeni de evoluție brutală a evenimentelor. Abia de acum încolo urmează noul ciclu de experiențe.

În vechile Vede indiene, aceste două faze au fost numite *inspirația și expirația lui Brahma*, ceea ce ne amintește de legea periodicității, formulată deja în antichitate, despre curgere și revenire, despre reflux și flux, despre zi și noapte, despre viață și moarte și despre altele.

Diagrama reprezintă ciclul eliptic al sistemului nostru solar (25.920 de ani), unde în partea dreaptă apare soarele central primar (care se găsește în centrul galaxiei noastre). Zenitul din partea stângă (Kali Yuga) este punctul cel mai îndepărtat de soarele central primar. Zenitul din dreapta este cel mai aproapiat de soarele central primar. Perioada Kali Yuga se cheamă *era întunecată*, deoarece pentru 2.160 de ani sistemul nostru solar se află la cea mai mare distanță de „sursa de lumină" sau de „sursa de curent".

Ce se întâmplă momentan cu pământul și cu întregul nostru sistem solar este destul de ușor de înțeles. Cu toate acestea, aleg încă un exemplu, spre a vi se întipări și mai ușor în memorie.

Să privim încă o dată diagrama. În loc de soarele central primar, să ne imaginăm o lumânare (simbolic pentru o sursă de curent și de lumină), iar sistemul nostru solar sub forma unui cub de gheață. Acest cub de gheață se deplasează pe o orbită eliptică, pe care există un punct culminant aflat la cea mai mare depărtare de lumânare, iar un alt punct culminant situat cel mai aproape de ea.

Când cubul de gheață se află cel mai departe de lumânare, atunci este și cel mai rece. Aceasta înseamnă că rămâne tot un cub de gheață, întrucât moleculele sale se mișcă foarte lent, iar densitatea este cea mai ridicată. Acum mișcăm încet cubul de gheață spre lumânare. Ce se întâmplă? Din cauza încălzirii ușoare, moleculele vor începe să se miște ceva mai repede, densitatea cubului de gheață va scădea, iar dacă-l deplasăm și mai aproape de lumânare, va începe să se topească. La o anumită temperatură (în acest caz la zero

grade Celsius) își modifică starea de agregare de la gheață la apă. Putem face o comparație cu ceea ce se petrece cu sistemul nostru solar. Mulți oameni interesați spiritual, dar și toate scrierile religioase vorbesc despre un nou timp, care urmează să vină – epoca de aur, imperiul păcii –, alții vorbesc despre o transformare în dimensiunea a patra. Probabil că această caracterizare este cea mai bună dintre toate, pentru că ea descrie mai degrabă ce se întâmplă aici. Vom atinge o nouă treaptă a existenței materiale.

Să ne întoarcem însă la cubul nostru de gheață.Tot așa cum acesta nu se transformă în apă de la o secundă la alta la temperatura de exact zero grade, ci într-un proces lent, la fel se întâmplă și schimbarea cu sistemul nostru solar și cu pământul. Acest proces ar fi comparabil și cu un răsărit de soare. Soarele nu se ridică așa cum aprindem noi un bec, ci un răsărit de soare are loc treptat, armonios și aproape pe neobservate.

Cubul de gheață a devenit apă, dar se mișcă în continuare către lumânare. Ce se întâmplă acum? Un timp va merge bine, dar apoi apa începe să se încălzească și să se transforme în vapori.

Prin urmare, își modifică din nou starea de agregare, din cauza accelerării în continuare a moleculelor. Și această modifică se produce armonios. Apa nu se transformă dintr-o dată, de la o secundă la alta, în vapori de apă, ci în mod treptat, armonios, aproape pe neobservate și în liniște.

Comparând cu sistemul nostru solar, acum am fi în dimensiunea următoare, a cincea.

Pentru noi, pentru observatorii din afară, cubul de gheață a devenit invizibil, s-a dus, a dispărut. Dacă ar veni o altă persoană, care n-a asistat la dispariția cubului de gheață, ne-ar privi cu neîncredere și ar râde de noi dacă am susține că aici a existat o mare cantitate de vapori de apă. Persoana respectivă ar putea spune: *„Nu văd nimic, poți să-mi povestești tot ce vrei. Eu cred numai pe ce pot să pun mâna."*

Însă aburul este încă aici, el există integral și dacă se îndepărtează din nou de lumânare, deci de sursa de căldură, se transformă iarăși în apă și mai târziu în gheață.

Să transferăm acum toate acestea la sistemul nostru solar și la planeta noastră. Prin urmare, noi ne mișcăm spre soarele central primar, spre sursa de putere, de energie sau de lumină. Aflată până acum în stagnare, evoluția de pe pământ începe să înregistreze progrese, ceva se pune din nou în mișcare, starea de spirit se îmbunătățește, totul se derulează mai repede. Și aceasta până în momentul în care vom realiza o schimbare de dimensiune. Însă modificarea – întocmai ca la transformarea cubului de gheață în apă – are loc încet, aproape imperceptibil și abia sesizată de pământeni. De aceea, noi nu devenim invizibili. La urma urmei, nici moleculele cubului de gheață nu dispar, ci doar se îndepărtează de celelalte molecule (ele nu sunt atât de apropiate unele de altele, densitatea este mai mică). Așadar, schimbarea de dimensiune este puțin percepută de noi înșine, dar din când în când, un observator din afară ne-ar putea vedea dispărând. Mai devreme sau mai târziu am deveni și noi invizibili ca apa.

Să ne însușim ce spune tatăl meu în legătură cu aceasta. În cartea sa *„Jesus 2000 – Das Friedensreich naht"*, el scrie:

„Această mișcare circulară uniformă a sistemului nostru solar durează 25.920 de ani, iar în jumătatea a circa 13.000 de ani pământeni, străbate repede așa-numitul Cordon Manazic, care durează cât o eră de aproximativ 2.160 de ani. În cele mai multe religii, acesta este paradisul așteptat dintotdeauna sau 'Era de aur' sau, cum a spus Iisus, imperiul păcii, cu raporturi de oscilații superioare în întregul sistem solar. Din vremuri străvechi, ultima perioadă de timp a unei jumătăți, la al cărei final tocmai ne găsim acum, este mai cunoscută sub denumirea sa hindusă de ***Kali Yuga*** *– era întunecată, când ne aflăm*

cel mai departe posibil de soarele central primar. De la mijlocul erei Kali Yuga, cu cei 5200 de ani ai ei, începe numărătoarea inversă spre ziua X, care, după acest sistem de calculare, la schimbarea mileniului nostru, cade în acești ani. Din acel moment au apărut pe scenă tot mai mulți întemeietori de religii – Krishna, Zarathustra, Buddha, Iisus, Mani și Mohammed sunt cei mai cunoscuți dintre foarte multe zeci de alți generoși vindecători, care printr-o evoluție superioară constantă a conștiinței avuseseră să pregătească omenirea pentru următorul 'mileniu', până la această zi X. Aceasta va fi următoarea eră a Vărsătorului, care prin oscilațiile sale înalte etic și spiritual, poate fi pregătită în vederea trezirii sau a conștientizării, după modificarea elipsei. Pentru evoluția globului nostru, a populației sale, această modificare va avea o importanță extraordinară și va fi văzută de tot mai mulți 'experți' ca schimbare de paradigmă sau modificare a dimensiunii ori transformare a conștiinței sau, pur și simplu, schimbarea erei. " (13, p. 82)

Și mai în detaliu tratează tatăl meu această temă în cartea sa de știință popularizată *„Bis zum Jahr 2012 – Der Aufstieg der Menschheit"*.

Pentru iluminații dezorientați, toate acestea înseamnă că au o problemă reală, întrucât apropierea sistemului nostru solar de soarele central primar aduce cu sine și o activitate mai intensă a soarelui, cu efect asupra pământului. O dată cu intensitatea furtunilor solare, crește și rata sinuciderilor, numărul cutremurelor și al altor catastrofe naturale, precum și numărul căderilor de curent, deoarece influențează frecvența superioară a aparatelor noastre electrice – în primul rând a celor care funcționează pe bază de curent alternativ.

Pe de altă parte, crește însă și numărul descoperirilor, numărul oamenilor care se revoltă și calitatea conștiinței celor care se trezesc peste tot în lume.

Și întrucât în viață totul se desfășoară ciclic, totul are nevoie de un timp al său, și anume de momentul favorabil. Iluminații lucrează de mai multe secole pentru realizarea marelui lor țel, însă cealaltă parte – cea luminoasă – lucrează și ea.

Să comparăm aceasta cu o sămânță intactă. Sămânța singură nu ne folosește la nimic. În cazul în care clima, anotimpul nu sunt prielnice, iar terenul este nisipos sau pietros, sămânța nu va răsări. Dacă însă am ales anotimpul corespunzător și avem un pământ fertil, atunci nu mai este nevoie nici măcar să aplicăm îngrășăminte sau să udăm sămânța – aceasta crește pur și simplu de la sine.

Așa este și cu sarcina la femei. O femeie poate să rămână gravidă numai dacă este matură pentru intrarea unui nou suflet. La fel se întâmplă și cu valul pentru surfer sau cu curentul de aer pentru cel care practică zborul cu parapanta. În continuumul nostru spațiu-timp, totul are nevoie de momentul oportun.

Omenirea de acum a ajuns în punctul culminant al evoluției sale, într-un punct în care trebuie să se hotărască. Cei mai mulți oameni au uitat că au fost liberi cândva și că au permis să li se ia libertatea. Puterea iluminaților este acceptată de forțe superioare, deoarece acestea ne fac atenți că suntem ființe divine, care, fără excepție, trebuie să preluăm noi înșine răspunderea pentru acțiunile, ideile și sentimentele noastre. Atât iluminații, cât și noi suntem parte a unui mare joc, iar ei se vor retrage atunci când își vor fi îndeplinit misiunea – „procesul de educare" pentru omenire. Normal că nu vor face aceasta de bunăvoie...

De aceea, nu trebuie să ne fie teamă de iluminați și de țelurile lor și nici nu trebuie să-i combatem fiecare singur. Cum tocmai am explicat, *Noua* lor *Ordine Mondială* este un gigant care stă pe picioare de lut. Dacă se oprește curentul alternativ, atunci pe suprafața pământului nu mai funcționează nici un computer, nu se mai încheie nici o tranzacție pe Wall Street, în întreaga lume nu mai există nici o legătură cu sateliții, nici o supraveghere, nici un focos atomic și așa mai departe.

În momentul de față este irelevant dacă alimentarea cu curent a instalațiilor lor se oprește din cauza unui hacker, a unei arme electromagnetice, a copiilor dotați telecinetic sau din cauza iradierii crescânde a soarelui nostru.

În orice caz, fiți siguri că *Noua Ordine Mondială* nu va apuca să îmbătrânească...

Cu aceste gânduri aș dori să închei această temă „negativă" și să vă stimulez să visați. Visați-***vă*** visul ***dumneavoastră*** și nu coșmarul impus de către iluminați. Visați propriul ***dumneavoastră*** vis și fiți curajoși. Încumetați-***vă*** să doriți ceva și el se va împlini, deoarece ***dumneavoastră*** sunteți o ființă divină și creatorul propriului dumneavoastră destin. Noi toți suntem făuritorii unei noi lumi, iar ea începe cu ideile noastre!

Revenim astfel la tema noastră fundamentală – ideile noastre, forța ideilor, care determină materia!

PUTEREA COPIILOR

Chiar dacă am crede în declarațiile copiilor, atunci aici la mulți dintre ei este vorba despre vechi suflete atlante. Și după cum am putut să aflăm la Ernst Muldașev, ființele superioare din grotele samâdhi sunt vechi atlanți înzestrați cu forțe fizice extraordinare, întrucât în timpul civilizației de atunci cel de-al treilea ochi era cu mult mai dezvoltat decât în vremea civilizației noastre. În acest fel cercul s-ar închide aici, deoarece tocmai acești copii cu însușiri de mediu sunt cei care au un potențial telecinetic neobișnuit de puternic – să ne gândim înainte de toate la supercopiii chinezi –, și ar fi foarte probabil că aceste suflete atlante se reîncarnează acum.

Așa cum veți afla imediat și mai exact, cu contele de Saint Germanin am avut contact din copilărie. L-am întrebat despre copii, iar el mi-a explicat că multe dintre sufletele care asistaseră la scufundarea Atlantidei – și erau cu miile –, s-ar încarna acum din nou, pentru ca, pe de o parte să înlăture dificultățile și să îndrepte greșelile – după principiul karmic –, iar pe de altă parte spre a vesti noua eră prin acest impuls. Sună foarte rațional...

În afară de aceasta, este vorba și despre suflete care se încarnează acum, aici pe pământ, dar care – credeți sau nu – încă n-au fost niciodată aici.

Printre aceste noi suflete întâlnim spirite care nu se încarnaseră încă niciodată (de exemplu, *îngerii*), dar și suflete care încă nu se încarnaseră niciodată pe *această* planetă – prin urmare, *extra*-terestre.

Despre acest subiect există numeroase cărți – și eu m-am ocupat de așa ceva – care pot fi utile pentru cel interesat să-l aprofundeze. În aceste lucrări sunt prezentate ființe care au intervenit în evoluția acestei planete în urmă cu milenii și milenii, iar acum ar dori să clarifice unele lucruri. Sunt spirite care vin de bună voie, pentru a aduce mai multă lumină în chestiune, după cum sunt și altele care sunt pur și simplu curioase.

Un suflet nou se consideră și deja amintitul **Flavio,** care ne declară: *„Acum se nasc noi copii. Sunt alți oameni, chiar dacă sunt la fel ca înfățișare. Eu sunt doar unul dintre ei, unul dintre primii. Omenirea se schimbă. Legătura cu spiritul este mult mai deschisă [...] Oamenii se vor schimba acum; copiii care vin acum vor fi mai deschiși spre supranatural. Mulți oameni cred în Dumnezeu, dar nu-l simt! Pe de altă parte, alții nu cred în el, deoarece nu acceptă ce propagă religiile, însă ei simt că sunt o parte a vieții și că viața vine de la Dumnezeu. Când toate ființele umane își vor aminti că sunt o parte a Domnului, această planetă nu va mai fi așa cum este acum."* (28, p. 6)

La întrebarea mea cine sunt copiii care se încarnează aici, acum, ***Arian*** a răspuns în felul său foarte direct:

„Știi, la această întrebare nu este deloc simplu de răspuns. Venim de pretutindeni din univers, pentru a fi prezenți la această mare transformare revoluționară pe această planetă; o parte chiar din formele superioare de existență – așa-numitele dimensiuni superioare – chiar din viitor. Această planetă este pe punctul de a accepta un nivel superior de existență, în care viața pământească se va desfășura altfel decât în momentul actual.

În primul rând, cu ceea ce oamenii numesc 'extratereștri' nu numai că nu se va mai colabora ca până acum, în secret, ci va avea loc un contact deschis, iar prin aceasta ***totul pe pământ*** *va deveni altfel. Religiile vor dispărea – înainte de toate cele fanatice –, iar prin aceasta și cele mai multe războaie. Oamenii nu se vor mai lăsa manipulați, de vreme ce, datorită capacităților proprii de mediu, care devin tot mai puternice, ei înșiși vor avea un 'fir' către Dumnezeu, dacă se putea spune astfel. Istoria despre nașterea omenirii, a diferitelor popoare din cosmos care au populat cândva această planetă, va fi scrisă din nou,*

dobânda și dobânada acumulată dispar și prin aceasta se schimbă fulgerător și raporturile de forțe, la fel ca și tehnologia..., pur și simplu, totul!

Însă mai înainte oamenii vor trece prin mari încercări, iar pe acest drum mulți își vor pierde viața. Aceasta însă nu are importanță. Va avea loc o mare purificare, iar apoi această planetă va străluci ca după o curățenie de primăvară.

În mulți dintre copiii de astăzi sunt ascunse vechi suflete puternice, care colaborează prin prezența lor aici; de asemenea, suflete noi cum sunt eu, care vin de pe o planetă pe care există numai un popor, foarte avansat tehnic, și unde nu cunoaștem deloc ce înseamnă boala.

Cum am spus, eu însumi sunt nou aici, prin urmare sunt pentru prima dată pe pământ – și într-un corp omenesc. Însă poporul meu – acela în care m-am încarnat ultimele dăți, înainte de a mă fi strecurat într-un veșmânt omenesc – a fost deja pe pământ. În urmă cu multe milenii, de pe planeta noastră au venit pe pământ navete spațiale și au fost construite mici colonii. Pe atunci, astronauții noștri – cei mai mulți dintre ei erau oameni de știință – erau văzuți de oameni ca 'zei' și oamenii noștri interveniseră în evoluția voastră. Ei au avut copii cu pământenele și s-a intervenit și artificial genetic. Cum s-a spus, cei mai mulți dintre aceia care zburau cu navetele spațiale erau oameni de știință care studiaseră pământul, dar și ființele. S-au făcut și experiențe, așa cum fac oamenii voștri de știință pe animale. Pe baza acestei întrepătrunderi, devenită între timp și genetică, semenii mei s-au întors la începutul ultimului secol și au colaborat cu poporul tău (cu germanii – n.a). *În cărțile tale ai scris mult despre aceasta. Și întrucât sunt pentru prima dată pe această planetă, m-am încarnat aici în America Centrală, într-o familie germană, într-un mediu de oameni care au contact fizic cu poporul meu din spațiul cosmic și fac și schimb de tehnologie. Aici mă pot desfășura ca 'om' liber, iar datorită însușirilor mele sunt bine văzut.*

Eu însumi sunt numai unul dintre cei exact o sută care s-au încarnat ca prim val. Apoi au venit din nou o sută, după aceea două sute. Între timp sunt deja peste o mie cei care fac parte din poporul meu și se află pe pământ. Cei mai mulți dintre noi trăiesc astăzi în Germania și acolo se va întâmpla ceva cu totul grandios, însă mai întâi trebuie ca oamenii să se trezească din somnul lor și să se elibereze din cătușele lor spirituale. Apoi vine libertatea.

Aici se află însă din nou și popoarele altor planete, semințiile cu care poporul meu a purtat războaie. Dar de data aceasta avem același țel: să îndreptăm vechile greșeli. Știi că pe planeta noastră noi arătăm ca și voi, pentru că voi sunteți descendenții noștri, însă în univers sunt și popoare care arată cu totul altfel. Dar nu trebuie să vă temeți. Și pisicile arată altfel și totuși le îndrăgiți. Multe suflete care mai înainte s-au încarnat în corpurile unor asemenea extratereștri – 'care arată străini' – au înfățișarea copiilor pământeni și numai după ochi și după comportament se va putea recunoaște că nu sunt de aici.

Sufletele și spiritele care vin din **planuri de vibrații superioare** *și acum sunt deja copii pământeni nici nu mai pot fi numărate. Este un proiect uriaș, la care participă întreaga lume spirituală. De-ar putea oamenii să vadă aceste ființe luminoase... Și-ar arunca din casă televizoarele și alte lucruri asemănătoare. Este atât de minunat și de captivant!*

Ființele luminoase vin în toate țările lumii, inclusiv în țările sărace. Acestea au nevoie de lumina pe care o aduc copiii. Chiar dacă mulți dintre copii mor din nou, lumina se manifestă imediat, se consolidează,. cum s-ar spune.

Sufletele vechi, puternice ale acestei planete, care acum se și încarnează din nou, vor relua vechile lor teme, vechile lor structuri și modele pe care ele însele le creaseră cândva în alte vieți, iar acum le vor scoate iarăși din circulație. Aceasta este sarcina lor. Ele au creat aceste structuri ale puterii și de aceea le vor îndepărta din nou – au dreptul la aceasta.

În această asociere a sufletelor vechi și a celor noi se declanșează karma planetei. Tot ce este reprimat, toate minciunile din istorie, toate crimele vor fi cunoscute, iar mincinoșii

vor fi pedepsiți. Acum, în acest timp, se culege recolta ultimelor milenii. Iar noi, copiii nou veniți, respectiv energia produsă de lumină, pe care noi singuri o manifestăm deja aici prin nașterea noastră, suntem aceia care vom declanșa marile schimbări pe această planetă – în ambele direcții. Întunericul este împins deoparte, dar el opune rezistență. Cum s-ar spune, noi suntem declanșatorii karmei, forța care aduce binele, însă în același timp provoacă și distrugeri. Ceea ce este vechi va fi distrus și va apărea ceva nou. Dar nouă nu ne este teamă. Nu ne este teamă de moarte și nu ne temem nici de viață. Însă mulți oameni din guverne și din concerne se tem de noi.

Nu este ciudat că acești bărbați puternici se tem de niște copii?

Datorită capacităților noastre, cândva normale la oameni și care vor redeveni exact la fel, pentru că fiecare om le poartă în sine, viața se va schimba. În orice caz, noi nu ne vom adapta; unii dintre noi, constrânși de părinți, de profesori, de militari și de societăți, în mod sigur o vor face, okay, dar nu pentru mult timp. Noi vom fi tot mai mulți și curând știința pe care o aducem cu noi nu va mai putea fi ignorată.

Iar noi nu avem numai forțe interne, ci și tehnologie cu care lumea va fi schimbată – știi la ce mă refer, la discurile zburătoare."

Formidabil!

Tânărul este tare grăbit! Dacă ar apărea și mai mulți de felul lui..., atunci „Bună dimineața, eră nouă"!

Faptul că adulților le este teamă de copii nici nu este o noutate. De teamă, Irod și alții înaintea lui „lichidaseră" copiii nedoriți. Și cum a fost la Kaspar Hauser?

Să ne despărțim aici din nou de copii, întrucât a venit momentul să vă confrunt cu ceea ce m-a determinat să scriu această carte, și anume...

CONTELE DE SAINT GERMAIN ŞI CU MINE

„Cel mai mare câştig al vostru constă în aceea că dobândiţi măiestria şi libertatea pentru voi înşivă! Prin aceasta, deveniţi apţi de a distribui lumina – fără să vă atingeţi sau să fiţi influenţaţi de creaţiile omeneşti, în care trebuie să vă mişcaţi."

Saint Germain

Să mergem acum încă o dată la – după părerea mea – cel mai interesant şi, în acelaşi timp, cel mai misterios om al ultimelor două mii de ani. Există 1,9 miliarde de creştini care cunosc istoria vieţii lui Isus şi care cred în „minunile" lui, şi încă o dată pe atât când este vorba de persoane precum Mahommed, Buddha, Krishna sau Moise. După părerea mea, problema care se pune este însă că aceste persoane care săvârşesc „minuni" au trăit în urmă cu mii de ani. Cei mai mulţi martori oculari erau analfabeţi, de aceea nu puteau să scrie, iar altcineva a început să noteze întâmplările după ani de zile, în cazul lui Iisus chiar după decenii şi secole. Aceasta înseamnă că verosimilitatea informaţiilor transmise pe cale orală este destul de incertă. De aceea, nu este de mirare că tineretul de astăzi, educat într-un spirit ceva mai critic decât generaţiile anterioare, este sceptic faţă de religiile cunoscute.

Cu atât mai interesantă este atunci confirmarea indiscutabilă a contelui de Saint Germain, ale cărui apariţie şi miracole sunt recunoscute de cele mai prestigioase personalităţi ale Europei – prinţi şi regi. El a trăit cel puţin două sute de ani, timp în care nu a îmbătrânit mai deloc, şi era putred de bogat. Există portrete pictate de martori oculari şi multe, multe amănunte despre activitatea lui.

Dar de ce oare îl amintesc din nou? Îi voi dezvălui misterul? Nu, din păcate nu pot s-o fac. Vă pot relata însă despre întâlnirile mele cu el şi despre ce m-a învăţat în ultimele trei decenii.

Acest conte de Saint Germain mă însoţeşte din copilărie. Pe atunci, tatăl meu sprijinea un medium prin care scriau fiinţe superioare. Acest medium, pe care în cele din urmă tatăl meu l-a adus din Nord şi i-a oferit găzduire în satul nostru din sudul Germaniei, l-a lăsat pe *contele de Saint Germain* să comunice prin el, iar eu, copil fiind – să fi avut atunci vreo zece ani – primeam constant de la acesta corespondenţă în forma unor scrisori intermediate.

Povestea ar fi prea lungă ca s-o prezint aici în toate amănuntele; în orice caz, contele a apărut constant în viaţa mea, pentru a-mi da îndrumări şi sfaturi despre cum mă pot dezvolta în continuare, spre a-mi atinge deplinul potenţial spiritual.

Şi dacă astăzi, la cei 37 de ani ai mei, aş privi înapoi şi ar trebui să dau expresie vieţii mele prin câteva propoziţii, atunci acestea ar coincide într-adevăr cu cele spuse de Saint Germain: ***Spiritul stăpâneşte materia!***

În altă ordine de idei, şi piramidele egiptene au fost un factor hotărâtor în viaţa mea; de asemenea, studiul în, pe şi cu piramide. Abia în februarie 2003 am fost din nou în piramide împreună cu Stefan Erdmann – unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători ai platoului Giseh şi probabil, dintre occidentali, cel care a înnoptat cel mai mult în Marea Piramidă. De unul singur n-am putut să rămân mult timp nu numai în camera reginelor, dar nici în a regilor, iar într-o noapte, m-am aflat pentru o oră în vârful Marii Piramide, asimilând astfel noi cunoştinţe.

În ultima instanță, numai studiul piramidelor aduce cu sine o schimbare a concepției despre lume – ești realmente bombardat cu *geometria sacră*; ești confruntat cu forțe spirituale care se inițiază de la sine (de exemplu, lamele de bărbierit se ascut singure sau apare efectul mumificării), iar, mai târziu, când începi să lucrezi cu această geometrie, întâlnești cunoștințe ascunse și, în cele din urmă, indicii privind spațiul cosmic – mai exact spus, Sirius!

Geometria fantastică și conexiunile cu spațiul cosmic au fost tratate începând cu Charles Berlitz până la Erich von Däniken și de aceea nu sunt abordate aici.

Mult mai interesant este de aflat, de exemplu, că în toamna anului 1991 am cunoscut o doamnă americană, aflată într-una dintre cele mai înalte poziții în Ordinul Rosicrucian din SUA. Am fost prieteni apropiați ani de-a rândul (am vizitat Statele Unite de multe ori, până acum am călătorit în 26 din cele 51 de state federale, iar în 1995 m-am și căsătorit în Hawaii), iar într-o zi mi-a spus că unul dintre cei mai înalți membri ai ordinului și maestrul ei personal era unul dintre cei mai cunoscuți arheologi în Egipt (am promis să nu-i fac public numele). Acesta a cercetat timp de unsprezece ani piramidele de la Giseh, când a găsit o cameră ascunsă. În cele din urmă am aflat de la marele maestru că acolo – se întâmpla deja în anii optzeci – făcuse trei descoperiri fundamentale:

1. Scrieri care atestă că Biblia spune adevărul în Geneză (despre fiii Domnului – Anunnaki);
2. Un cristal uriaș, care în mod evident memorase date – asemănător unui CD-ROM de astăzi și
3. Un aparat mecanic, pe care n-a vrut să-l descrie mai amănunțit.

Din păcate, n-am aflat mai mult de la el, însă toate acestea coincid cu ceea ce descoperisem deja prin alte studii și publicasem în lucrările mele de până atunci.

Să ne întoarcem însă la contele nostru, care afirma: *„Trebuie să fi studiat în piramide, așa cum am făcut eu!"*

E de presupus că și el avea acces la textele atlante, deoarece era la curent cu geometria sacră și cu legile cosmice, iar aceste cunoștințe constituiau baza pentru ceea ce îl făcuse așa de celebru.

De asemenea, afirmația lui *„Am multe nume; am vizitat această lume înaintea catastrofei atlante, pe care voi o numiți potop...!"* duce fără îndoială în această direcție – totul se regăsește în Atlantida!

Însă înainte de toate, când îi citesc maxima: *„Descoperirile importante se dezvăluie numai călătorului!"*, îmi vine să râd pe sub mustață. Din copilărie sunt tot pe drum pe această planetă – mai înainte cu părinții și cu frații, iar după aceea, până în ziua de astăzi, singur. Tot ce știu astăzi și tot ce am trăit n-a venit în mod sigur prin Internet, ci, așa cum a spus deja contele, cele mai mari mistere le descifrăm prin viața însăși și prin contactul personal cu ceilalți oameni. Numai privitul în ochi – oglinda sufletului nostru – deschide ușa persoanei de vizavi, pentru destăinuirea către un alt om.

Suficient despre aceasta.

Saint Germain a fost întotdeauna prezent în viața mea, însă dacă mă refer la perfecționare, abia în 1992 am început să-i simt cu adevărat existența. Mă aflam în Rocky Mountains din Colorado împreună cu un fost general american, până în momentul respectiv cel mai tânăr general din istoria Statelor Unite, și lucrase care mulți ani la Casa Albă, când Saint Germain mi s-a adresat și mi-a spus să mă retrag undeva trei zile, să nu vorbesc cu nimeni și să-mi întocmesc planul vieții.

Câteva zile mai târziu – revenit la domiciliul meu din Sedona, Arizona –, m-am așezat imediat și am început să-mi redactez planul vieții, manifestându-mi astfel opțiunea de

destin; doi ani mai târziu, aceasta a și început să se îndeplinească (cum se concretizează, aflați mai târziu în detaliu).

Aici intercalez o mică observație: exact când scriu acest capitol despre Saint Germain, îmi telefonează bunica și mă întreabă dacă vreau să trec puțin pe la ea să bem un ceai. Prin urmare, ies din casă, îmi scot corespondența din cutia poștală și ce găsesc? O scrisoare de la editura Saint-Germain, de la care am primit o ultimă corespondență probabil în urmă cu un an. Acesta este un semnal care confirmă! De altfel, toți oamenii primesc zi de zi *semnale*, dar de cele mai multe ori nu le acordă atenție. (Iar dacă totuși o fac, în cele mai multe cazuri nu le pot interpreta.)

De-a lungul anilor am avut multe ocazii să-i adresez întrebări lui Saint Germain. La mine aceasta se petrece în felul următor: pun o întrebare în gând – de exemplu în acest moment – după care primesc prompt un răspuns. Uneori primesc drept răspuns și o imagine sau o succesiune de imagini, alteori și o contraîntrebare. Aceasta se schimbă permanent. În cele mai multe cazuri, cel care îmi răspunde este îngerul meu păzitor; uneori, în funcție de unde și în ce situație mă găsesc, este unul dintre bunicii mei decedați sau chiar cineva necunoscut. Apoi, în funcție de consecințe, după calitatea și puterea de exprimare a ceea ce s-a transmis, recunosc cine a fost.

Natural că există și partea întunecată, ce ar vrea să se facă auzită și ea în mine – la fel ca în oricare om – și care șoptește pe autostradă: *„Haide Jan, depășește-l acum pe A...!"*

Cunosc și aceste consecințe – iar, din păcate, continui să cad în astfel de capcane...

Dar serios vorbind, pe conte îl recunosc după felul lui foarte direct – foarte sec și totuși condimentat cu umor – și după atmosfera foarte caldă ce se răspândește în încăpere. El încearcă întotdeauna să fie foarte precis și să nu lase să mă îndepărtez de mine însumi.

Rareori mi-am notat discuțiile avute în decursul anilor numai, întrucât în majoritatea cazurilor răspunsurile se refereau la situația respectivă. Bineînțeles că el răspunde și la întrebări din domeniul politicii sau altele asemenea. Deoarece însă în această parte a cărții este vorba despre descoperirea personalității și opțiunea privind propriul destin, aceasta constituie și baza pe care o adopt atunci când întreb. Vom vedea apoi ce răspunde el...

Dragă Saint Germain, n-ai vrea să-mi dezvălui câte ceva din secretul tău – nu ai îmbătrânit, ai fost putred de bogat... Ești cumva un călător în timp, un al doilea Highlander sau ce...?

Jan, cândva, înainte să te strecori în acest veșmânt omenesc, m-ai rugat să te instruiesc și să te ajut să devii stăpân pe propria-ți viață – exact aceasta voi face. Încă nu-ți voi dezvălui secretul meu – făcând abstracție de faptul că oricum nu ți-ar folosi la nimic. Însă îți voi preda instrumentul cu care poți să mergi pe propriul tău drum, pentru ca, probabil, să realizezi cândva ce am realizat eu. Dar aceasta depinde de tine și de faptul dacă ești pregătit să lucrezi asupra ta.

Tu cunoști deja secretul meu, el se exprimă în principiul: *„Spiritul stăpânește materia!"* Acesta a fost și secretul lui Isus. El a spus: *„Fiecăruia i se întâmplă după credința lui!"*, prin care a vrut să spună același lucru. Dacă tu crezi că ai de-a face întotdeauna cu oameni corecți; dacă crezi că ai întotdeauna noroc; dacă crezi că poți să mergi pe cărbuni aprinși sau că poți să îndoi tacâmuri, deși pare să contravină legilor naturii – ceea ce însă nu e adevărat... – atunci poți să realizezi și tu așa ceva, să plutești sau să zbori, să-ți reglezi pulsul ori metabolismul.

Fără a mai vorbi de faptul că nu are importanță dacă sunt un călător în timp, un extraterestru, dacă am găsit elixirul vieții sau dacă vin din interiorul pământului. De altfel, tu însuți te cunoști cel mai bine – dacă ți-aș spune că aș putea călători prin timp, atunci ai fi fascinat de această capacitate, încât ți-ai uita misiunea de aici și te-ai ocupa numai

de călătorii în timp. Dar să nu te ocupi de lucruri din viitor, ci de viața ta prezentă și cu ce tocmai ești confruntat; asupra așa ceva să-ți îndrepți atenția. Deja ai călătorit jumătate din glob și ai cunoscut cele mai fascinante personalități. Acum se pune problema să devii *tu însuți*. Nu devii un al doilea Iisus și nici un al doilea Saint Germain. Devii în procent de sută la sută Jan. Nici eu n-am urmat calea lui Isus sau Buddha ori a altcuiva, ci m-am lăsat condus de EU-SUNT-prezent – de puterea creatoare din mine – și am evoluat spre mine însumi. Putem accepta fără reticență o altă persoană ca model, dar numai mental, în ideea de a vedea ce a înfăptuit un altul pentru a-și atinge țelul. Iar aceasta înseamnă: dacă el a reușit, atunci poți să reușești și tu. Să nu imiți însă pe nimeni sau să repeți fapta altuia, ci să-ți făurești propriul tău destin și să ți-l prezinți. Dumnezeu nu vrea succesori, ci pionieri...

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l știi – legea supremă a tuturor – este: *„Forța creatoare se află în tine!"* Folosește-o și crezi în ea. Dacă ai încredere în ea, atunci îți poate reuși totul. Acesta este marele meu secret. Însă a atinge punctul în care ești convins că nu mai mori, că ești putred de bogat sau că ai ajuns la cea mai înaltă conștiință, aceasta trebuie s-o realizezi tu însuți. Și tu vrei, nu-i așa?

Iar protectorii tăi spirituali – unul dintre aceștia, dacă nu unul dintre cei mai apropiați, sunt eu, deoarece ne leagă o îndelungată prietenie de multe vieți – ți-au promis să te conducă la țelul tău. Noi îți arătăm întotdeauna cel mai bun drum posibil, dar trebuie să te hotărăști tu însuți și absolut singur pe care drum de evoluție spirituală să mergi. Singur ai venit pe această planetă și o vei părăsi tot singur. Așa este conceput de către Creatorul nostru. De aceea, fiecare om este chemat – ca din perspectiva spirituală – să meargă singur pe drumul său, pentru a-și atinge țelul, divinizarea sau luminarea. Pentru a ajunge la cea mai înaltă conștiință, omul nu are nevoie de nici o organizație sau de mijloace auxiliare. Totul este proiectat perfect în el de către Creator.

Nici mie nu a putut nimeni să-mi ia ceva – din fericire. Altfel eu n-aș fi devenit *eu*.

Țelul tău este desăvârșirea ta personală și exact într-acolo te conduc. Ori vrei să fii servitorul meu, scutierul meu sau sclavul care face ce-i spun eu?

Nu, înțelegerea noastră a fost să te pregătesc să devii maestru și aceasta facem acum. Pentru așa ceva este suficient timp, iar greșelile le poți îndrepta. În afară de aceasta, aș dori să discut cu tine rațional și să facem schimburi de idei de la maestru la maestru, de la bărbat la bărbat de același rang, iar nu cu unul care vorbește pe placul meu – însă oricum tu nu faci așa ceva.

Nici eu n-am mers grozav de la început până la sfârșit. Într-un timp și eu mă pierdusem în eul meu, am devenit arogant, am condus prost o afacere și a trebuit s-o abandonez. Însă experiența conduce la cunoaștere.

Și tu ai avut parte de nereușite provocate de tine însuți, în parte dirijate din afară spre tine – pentru a-ți verifica forța. Toți au parte de așa ceva, dar tu ai un avantaj față de mulți alții – nu renunți niciodată! Așa am fost și sunt și eu...

Motto-ul meu a fost întotdeauna "tot înainte", și tot pe acesta îl văd și la tine. Nu este așa, dragă Jan?

Tocmai această atitudine, de a merge, de a nu te opri, de a nu renunța, te duce la Dumnezeul tău interior, la divinitatea din tine.

(În acest moment mi-au dat lacrimile, trebuie să întrerup puțin... Iar după aceste efecte – curgătoare – îmi dau seama că este într-adevăr el, vechiul meu prieten.)

Precis că Dumnezeu este mândru. Mândru de copiii săi care nu stau degeaba, ci *fac* ceva, deoarece el vrea să fie mândru de noi, ca un tată de copilul său. Și cu cât te recunoști și te cunoști mai mult, cu atât faci mai mult cunoștință cu Dumnezeu – cu mecanismele sale, cum a creat el, ce intenții a avut când ne-a dat liberul arbitru – și,

dacă ai ajuns suficient de departe în a te cunoaște pe tine însuți, îl vei putea simți. Vei putea înțelege divinitatea și-i vei simți dragostea. Este ceva de nedescris...
Cu ce te ajută dacă îți dezvălui cum reușesc să influențez materia? În momentul de față tu nu poți face aceasta – cel puțin nu la fel ca mine. Dar te pot ajuta să crezi în tine însuți, în așa fel încât să poți crede și în aceasta cândva. Însă așa ceva are loc pas cu pas – iar în viața ta te voi supune la foarte multe încercări, spre a te cizela și a putea să crești în curaj, dispoziția de a risca, dar și pentru iertare față de tine și față de ceilalți; să poți accept cu clarviziune punctul de vedere al altuia, pentru a te strecura în mintea și conștiința lui, în sufletul lui. Aceasta este una dintre capacitățile tale pe care o cunoști cel mai bine.
Iar dacă, prin depășirea dificultăților sau mai bine zis a provocărilor, ai crescut, vei fi din ce în ce mai convins de tine, vei avea mai multă încredere în tine, vei ezita mai puțin și atunci poți să obții tot ce-ți dorești dintotdeauna.
Dacă țelul sau dorința ta este să nu mai îmbătrânești, atunci așa va fi. Știu însă că nu aceasta este dorința ta. Și țelul tău adevărat (pe care n-aș dori să-l numesc acum) ți-l vei îndeplini în curând. Te afli în fața unui mare examen de care te temi că nu-l poți trece cu bine, dar vei reuși. Ai încredere în tine. Privește înapoi la viața ta, ai fost vreodată singur? N-a fost valabil întotdeauna dictonul tău: *„Când crezi că nu mai merge, de undeva se apropie o luminiță?"*
Ai fost întotdeauna protejat, ca și oricare alt om. Însă dacă nu-ți asculți intuiția, putem să te sfătuim zile întregi, că Jan tot nu aude.
La acest examen va trebui să sari din nou peste propria ta umbră, să te desparți din nou de o concepție asupra lumii și de oameni legați de aceasta. Știu, e dureros, dar înseamnă un alt pas pe scara ta de perfecționare.
Din ultimele tale examene ai învățat mult. Înainte de toate, despre puterea lui NICIODATĂ. Acum știi că viața găsește întotdeauna un drum pentru a te convinge de contrariul – în procent de sută la sută. Nu-i așa, Jan?
În câteva momente foarte emoționante din viața ta ai stabilit ferm orientări, iar prin felul cum ai spus NICIODATĂ, le-ai ancorat profund în câmpul tău energetic. Singur ți-ai creat încercările ce trebuie depășite acum, dar viața îți va arăta ce n-ai vrut să faci NICIODATĂ. Nu-ți face însă griji, vei recunoaște că atunci luasei în considerație numai o față a medaliei, iar acum vei constata că și cealaltă față are rațiunea ei și probabil nu este deloc atât de neplăcută pe cât ți-ai imaginat. Însă situațiile cu care te vei confrunta vor fi noi pentru tine și vor însemna o mare provocare – poate și o tentație.

Saint Germain, cum se face că pe atunci nu ți-ai împărțit știința cu comunitatea, ci numai cu bogații și cu cei puternici?
Din două motive: în primul rând, atunci se găsea cu greu cineva care să știe să citească și să scrie, cu atât mai puțin să înțeleagă ce aveam de spus. A trebuit să pătrund în cercurile instruite. Pe de altă parte, pe atunci poporul nu avea absolut nimic de spus. De aceea am mers la vârf. Dacă reușesc să mobilizez spiritual un rege – așa m-am gândit –, la rândul lui acesta va mobiliza poporul. Procedeul este mult mai eficient. Din păcate, nu a funcționat așa cum îmi imaginasem. Și eu trebuie să țin seama de liberul arbitru al altor oameni, iar dacă cineva s-a hotărât să meargă pe drumul dureros, atunci trebuie să respect această opțiune. De aceea am împărțit cu acești oameni o parte a cunoștințelor mele de alchimie și ce știam despre secretele vieții. Așa ceva poate să pară astăzi de neînțeles, dar într-o zi va avea un sens. Să avem răbdare. Se vor mai întâmpla lucruri miraculoase, pe care nu le pot influența nici puternicii acestei lumi.

Să ne continuăm discuția mai târziu, să nu transmiți mai mult mai departe. De asemenea, oamenii care citesc mai târziu această carte vor trebui să lucreze mai întâi cu ei înșiși, până vor avea acces nestingherit la știința mai avansată. Este de la sine înțeles că tot ce ți-am încredințat aici este valabil pentru toți oamenii, nu numai pentru tine. Rămâi cu bine, prietene.

„Cercetător atent al întregii naturi, am luat cunoștință de principiul ce guvernează marele univers și pământul, mi-am dat seama de puterea aurului din adâncul fluviului, i-am înțeles substanța și i-am văzut drojdia."

Saint Germain

ŞI LA CE-MI FOLOSEŞTE TOATĂ ACEASTĂ CUNOAŞTERE?

Cum de ne-am plecat urechea la toate aceste istorisiri captivante?

Ce obţinem acum dacă ştim că am venit cândva din spaţiul cosmic?

La ce ne foloseşte să ştim că astăzi, risipiţi în lume, mai trăiesc încă lemuri şi atlanţi în grotele samâdhi ?

La ce ne foloseşte să ştim că piramidele de la Giseh sunt opere atlante?

Şi la ce ne foloseşte să ştim că pe atunci oamenii aveau o treaptă superioară de conştiinţă şi că au existat oameni, precum contele de Saint Germain, care mergeau şi merg în mijlocul oamenilor, pentru a propaga cunoaşterea?

La ce ne foloseşte să ştim că înaintea Sumerului au existat alte civilizaţii, mai dezvoltate decât suntem noi astăzi?

La ce ne foloseşte să ştim că nu ne tragem din maimuţă, ci au fost intervenţii genetice din partea unor civilizaţii superioare?

La ce ne foloseşte să ştim că, în faţa lui Dumnezeu, vecinul nătărău este la fel de valoros ca mine, ba chiar suntem fraţi spirituali?

La ce ne foloseşte să ştim că Iisus n-a murit pe cruce, ci cu totul altundeva şi abia decenii mai târziu?

La ce ne foloseşte să ştim că cele mai puternice familii de pe planetă impun *Noua Ordine Mondială* şi că vor să supravegheze şi să controleze întreaga lume?

La ce foloseşte să ştiu toate acestea dacă viaţa mea personală – deja înainte (!) de *Noua Ordine Mondială* – este total nesatisfăcătoare? Când mă cert cu vecinul meu este irelevant dacă amândoi ne tragem din locuitori de pe Sirius sau din maimuţă. Realitatea este că ne certăm şi că această ceartă nu-i face bine niciunuia dintre noi – ba mai mult, ea ne blochează şi are consecinţe pentru sănătate în general, dar ne lezează şi psihic.

Înţelegeţi ce vreau să spun?

Atât de mulţi oameni pe care i-am întâlnit în viaţa mea ştiau atât de multe lucruri despre conexiunile ce există în domeniul economic şi politic, ştiau ce politician face parte din loja francmasonică, cum funcţionează o propulsie antigravitaţională ori care sistem monetar nou sau vechi ar putea contribui la îmbunătăţirea situaţiei în lume. Realitatea este însă că aproape toate aceste persoane au trăit în condiţii de viaţă haotice. Haotic sună aici probabil cam dur, însă pentru mine haotic înseamnă atunci când nu mai vorbeşti cu fosta soţie, când ajungi cu asociatul în faţa instanţei de judecată, când soacra nu mai are voie să intre în casă sau există fanatism, indiferent de forma în care se manifestă.

Ce este însă şi mai rău: există frecvent tipuri de oameni care-şi permit să arate foarte insistent spre alţii şi să-i calomnieze, însă ei personal nu-şi achită facturile, nu-şi respectă cuvântul, dar tot ei sunt supăraţi că li se atrage atenţia.

Alţii studiază o carte religioasă oarecare, despre care sunt convinşi că ar conţine unicul adevăr valabil, însă îşi tratează soţiile, copiii şi semenii ca pe gunoaie; prin tot felul de aforisme extrase din cartea religioasă şi le-au învăţat pe dinafară, afirmă că sunt pentru o schimbare în viaţa personală, ferm convinşi că prin aceste maxime îşi pot motiva comportamentul primitiv.

Alţii meditează disciplinat dimineaţa, la trezire, şi seara, înainte de a merge la culcare; alţii, în mod implacabil, continuă să facă parte din confreria Rosicruciană; un altul cunoaşte pe dinafară jumătate din Biblie şi pentru fiecare situaţie are pregătită maxima

corespunzătoare. Cu toții cunoaștem acest fel de înfatuați, care trec prin viață cu o jumătate de aureolă. Mulți dintre acești oameni se străduiesc într-adevăr din răsputeri, ar dori să realizeze ceva în procent de două sute la sută, însă din cauza „frumuseții spirituale" (sau a spiritualității modeste) nu reușesc să transpună în fapt cele mai simple lucruri. Printre cei amintiți există și oameni care, prin atitudinea lor elitistă, au devenit între timp atât de recalcitranți și de fanatici, au evoluat astfel încât s-au transformat în adevărați ticăloși. De fapt, „evoluat" este greșit formulat, ar trebui să se spună involuat, deoarece aceasta nu are nimic de-a face cu libertatea spirituală.

Acestea sunt tipurile de oameni care, deși sunt infideli relației pe care o au sau căsniciei, sunt revoltați pe „iluminații inumani". Aceștia îmi sunt cei mai simpatici. Păstrez pentru mine un comentariu suplimentar despre asemenea oameni.

Adevărul este că cei mai mulți oameni de pe acest pământ – și am văzut o mulțime cu ochii mei – trăiesc în mica lor lume ratată, cu o perspectivă la fel de ratată și limitată asupra lumii. În primul rând ei râd de orice străin. Dacă acesta nu pleacă, atunci îl combat, în loc să se poarte neutru, pentru a vedea dacă nu ar putea să le îmbunătățească și lor viața.

Apoi se întâmplă să fie atrași de vreun subiect captivant, cum am văzut noi multe în capitolele parcurse, se cramponează de el – de exemplu, ființele aflate în starea samâdhi – și aleargă după el, fără să-i fi înțeles întregul spectru.

Pentru acești oameni nu pot, dar nici nu vreau să fac ceva. Însă acelora care sunt dispuși să pornească la drum, care sunt nemulțumiți cu viața lor de până acum și ar dori să obțină mai mult de la ea, acelora pot să le ofer următoarele răspunsuri la întrebarea la ce le folosește această cunoaștere:

1. E posibil să vă petreceți o parte din timpul liber pentru a vă apropia de această știință ascunsă, spre a o folosi în scop personal sau de afaceri. Dacă sunteți constructor, cunoștințele despre Geometria Sacră vă pot fi de mare folos; la fel pot fi cele de tehnica propulsiei pentru un inginer constructor de aeronave. Pentru un specialist în calculatoare poate fi util să afle cum erau utilizate cristalele pentru stocarea datelor, iar un astronom ar putea, probabil, să mai afle din vechile scrieri ceva despre universul nostru. Acesta ar fi un demers în exterior.
2. E foarte util să vă preocupați de interiorul dumneavoastră, să valorificați știința și înțelepciunea din timpurile vechi. Vrem acum să examinăm felul în care le putem pune în aplicare în mica noastră lume.

Vă povestesc cu plăcere la ce mi-a folosit mie personal să știu toate acestea. Aceste cunoștințe m-au făcut și mai curios decât sunt oricum. Bineînțeles, am plecat în căutarea dovezilor pentru toate aceste subiecte, am pornit în călătorii și mai îndepărtate, am vizitat oameni care mi-au deschis alte uși. Astfel am văzut lucruri atât de fantastice, încât eu însumi cu greu le-aș fi crezut, dacă nu m-aș fi aflat în fața lor. Înainte de toate însă, am avut posibilitatea să mă întrețin cu ființe – fizic, dar și prin telepatie – care mi-au clarificat mai mult viziunea despre lume și în primul rând despre mine însumi ÎN lume. În acest scop am putut să examinez scrieri și documente care confirmă toate acestea. În ele era vorba despre Creatorul nostru – despre Dumnezeu sau despre entitatea primară – și despre perspectiva acestor ființe. Apoi s-a produs efectul de dumirire. După ce am înțeles, viața mea s-a schimbat din nou. (Găsiți această perspectivă exprimată câteva pagini mai departe prin cuvintele lui Arian, care ne descrie pe Dumnezeu din punctul său de vedere. Nu este însă cazul să răsfoiți cartea anticipat...)

Iată în câteva cuvinte la ce mi-au folosit aceste cunoştinţe: m-au făcut mai curajos, mai pregătit să risc şi mai dornic de aventură, în primul rînd mai mândru, mai impunător, mai demn, mai puternic şi mai sigur pe mine. Însă în acelaşi timp şi mai darnic, mai degajat, mai calm, mai obiectiv, mai raţional, mai afectuos şi, în plus, mai bogat...

M-au făcut să fiu acela care scrie acum aici. Nu societatea sau democraţia noastră a realizat aceasta – ba dimpotrivă. Au făcut-o viziunea asupra lumii obţinută prin îndeletnicirea cu aceste lucruri şi, înainte de toate, călătoriile.

În acest sens, aş spune să ne pregătim acum de....

MANIFESTAREA DORINȚEI

Să revedem subiectele prezentate în carte:

1. Ne-am referit la contele de Saint Germain, care, prezumtiv, nu îmbătrânește, este sau a fost putred de bogat, afirmă despre sine că *„a studiat în piramide"* și din când în când *„poposește"* în Himalaya.
2. Am urmărit apoi cercetările lui Ernst Muldașev privind ființele aflate în starea samâdhi (atlanții și alții), care în virtutea gândurilor lor își pot reduce la zero procesul de metabolism și de aceea nu mai îmbătrânesc.
3. După aceea am citit despre tăblițele de scris sumeriene și despre anunnaki, aceia care, conform epopeii sumeriene a Creației, au intervenit genetic în evoluția pe pământ. Ei i-au transmis tipului de om nou creat cunoștințe în legătură cu forța gândurilor și când, cu milenii în urmă, au dispărut iarăși, au lăsat în urma lor aparatură cu care se poate intra în contact cu ei, precum și documente care relatează despre ei și despre sensul creației.
4. Același lucru l-am aflat din scrierile pe care le-au găsit cavalerii templieri în anul 1114 în Ierusalim, ce conțineau informații vechi din timpul atlanților și din care, de asemenea, omul înțelegea rațiunea Creației – legea rezonanței și faptul că el nu este numai parte a creației, ci parte a unității divine, pe care o numim Creator, și de aceea este deopotrivă răspunzător pentru tot ce face.
5. Nostradamus a avut de asemenea, în mod evident, acces la știința secretă a templierilor, întrucât este de presupus că – chiar dacă nu neapărat prin aceasta – a avut acces la informațiile care se refereau la viitorul omenirii. În previziunile lui, Nostradamus a spus că totul este modificabil – inclusiv viitorul omului –, dacă merge pe alt drum, după principiul *„Ce semănăm, aceea vom și culege"*. Dacă începând de astăzi semănăm altceva, în mod corespunzător și în viitor vom culege altceva. Ceva asemănător este valabil pentru Leonardo da Vinci, care de asemenea deținea o știință într-un timp în care nu exista nimic comparabil și care – deja pe baza cunoștințelor sale despre Geometria Sacră – corespundea foarte bine cu cunoștințele templierilor din Atlantida.
6. I-am menționat pe iluminați, care se cocoțaseră pe înaltele grade ale lojilor francmasonice și care, prin templierii fugari, intraseră în posesia științei atlanților. Iar iluminații, urmărind realizarea țelului lor – *Noua Ordine Mondială* – au folosit prompt legile manifestării spirituale. Ei folosesc aceleași cunoștințe – numai că pentru un țel contrar.
7. Apoi ne-au fascinat nu numai cei cu aptitudini de medium, ci înainte de toate supercopiii chinezi, care prin puternicele lor forțe telecinetice, respectiv prin forța de concentrare a gândurilor, sunt în stare să materializeze obiecte sau să le facă să dispară.
8. În fine, mai avem bunul și vechiul *efect placebo*, care ne readuce pe pământ din călătoria noastră în timp și în spațiul cosmic.

Toate aceste exemple enumerate au ceva în comun:
Este vorba de faptul că noi, cu forța gândurilor noastre, putem să realizăm tot ce ne dorim – chiar dacă în acest moment ne poate apărea încă foarte improbabil.

Toate exemplele pe care le-am analizat în cuprinsul cărții ne demonstrează un lucru:

Spiritul stăpânește materia!

Tot ce avem astăzi în jurul nostru, mașinile, casele în care trăim, îmbrăcămintea noastră, această carte – a fost mai întâi, cândva, o idee, care apoi, în cele din urmă a fost transpusă în fapt și a devenit materie. Tot ce a fost creat de om pe lume – fără nici o excepție – a fost mai întâi ideea creatoare a unui om.

Firește, și întreaga murdărie care ne înconjoară – arta „modernă", filmele de groază, implanturile mamare...

Ideea este cauza primară a tuturor existențelor și originea primară a tuturor realităților. Tot ce se găsește în viața noastră a fost produs acolo prin gândirea noastră, prin dorințele, precum și prin temerile noastre, după legea rezonanței, întrucât, pe de altă parte, analogia atrage analogie.

Fiecare idee produce în *câmpul spiritual cosmic (Cronica Akasha)* o formă care, cu cât este susținută mai puternic, cu atât se manifestă mai repede în realitate. Aceasta este lege. Iar această formă de cugetare se menține în câmpul spiritual cosmic până când în viața noastră apare o situație favorabilă în care ea se poate manifesta. Așa ceva se poate întâmpla foarte repede, dar și abia în viața următoare. Aceasta depinde iarăși de karma noastră și de alte idei pe care le avem despre viața noastră.

Acum se pune întrebarea: dacă noi suntem cei care creăm condițiile noastre de viață de acum – plăcute și neplăcute –, cum ne putem făuri din nou viitorul?

Aici este vorba de manifestarea conștientă. *Conștientă*, pentru că cei mai mulți oameni participă la condițiile de viață actuale în mod inconștient. Consecința acestui mod de a trăi nu poate fi mereu pozitivă. De aceea întâmplările negative tindem să le atribuim altora... astfel ne creăm starea de victime.

Dar ce a fost a fost! Acum vrem să creăm cu adevărat ceva bun, nu numai să reflectăm asupra acestor lucruri. Vrem să ne organizăm din nou viața și să creăm cele mai bune condiții de viață posibile.

Este însă important să credem în manifestarea opțiunii, prin urmare să fim convinși de aceasta. Să analizăm încă o dată tema *alergării prin foc*. Dacă participantul la această probă este convins că va trece cu bine peste cărbunii încinși, atunci așa se va și întâmpla. Însă dacă începe să aibă îndoieli: *„Ce să zic, nu știu, poate că totuși n-ar trebui să merg, s-ar putea ca totuși să mă ard..."*, atunci persoana se va și arde.

La fel se întâmplă și cu efectul placebo. Dacă pacientului i se dă o tabletă de zahăr, despre care este convins că aceasta conține o anumită substanță ce-l va ajuta, efectul va fi cel așteptat. Dacă însă medicul îi tot dă explicații legate de tableta de zahăr, atunci pacientul își pierde încrederea și aceasta nu mai are nici un efect.

Este și logic, nu-i așa? Pentru că o idee negativă – ideea incertitudinii – neutralizează ideea pozitivă. De aceea, ideea dorinței pozitive pe care am dori s-o vedem realizată trebuie să fie formulată dintr-o astfel de convingere, încât nici să nu ne treacă prin minte că *nu* ar putea să se îndeplinească. Făcând abstracție de aceasta, poate să fie oportun, ca, dacă ne-am manifestat cândva dorința, să nu vorbim cu nimeni despre ea, întrucât scepticismul altuia ne poate distruge ideea dorinței noastre.

De aceea, este extrem de important ca țelurile pe care dorim să ni le propunem să nu fie prea fanteziste, chiar și pentru noi înșine trebuie să fie verosimile. Dacă îmi doresc, de exemplu, ca, dintr-un simplu muncitor, în câțiva ani să ajung patronul unui mare concern,

nici eu însumi nu cred cu adevărat. Dacă dimpotrivă, îmi doresc ca în curând să devin şef de secţie sau să lucrez pe cont propriu, atunci eul meu interior poate răspunde afirmativ şi probabilitatea că ceea ce mi-am propus se va şi îndeplini creşte considerabil. De ce? Pentru că eu cred în aceasta.

În ceea ce priveşte capacitatea de realizare a ţelurilor noastre, ar trebui să ascultăm foarte bine şi în interiorul nostru. Inima noastră, prin urmare aspectul divin din noi, cunoaşte planul de viaţă primar, matricea personală, iar dacă amândouă sunt corespunzătoare, atunci se realizează oricare ţel în viaţă.

VĂ PUTEȚI IMAGINA CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII PUTRED DE BOGAT?

La toată această întrebare/dorință este important ca și noi să ne putem imagina metaforic rezultatul – aceasta se cheamă *a vizualiza* – de exemplu, să stai într-o mașină nouă și să te simți minunat; ori să te afli în fața propriei întreprinderi, deschizând ușa și salutând angajații; sau să-ți privești extrasul de cont, care arată profit; sau în sfârșit, să te însănătoșești sau să îndoi lingura...

Să ne imaginăm pe noi înșine că ne aflăm în situația dorită și să vedem cum ne-am simți dacă ar fi așa. Prin aceasta ideea și, de asemenea, dorința se amplifică. Pentru a amplifica puterea de imaginație se poate dovedi foarte util să se practice antrenamentul psihoterapeutic sau meditația, deoarece astfel se exersează trecerea – în mod conștient – a imaginilor și scenelor prin fața ochiului interior.

Însă la exprimarea dorinței să fim cinstiți cu noi, întrucât dacă noi înșine nu suntem încrezători avem parte doar de jumătăți de măsură. Îndoiala distruge totul. Să ne dorim numai acel ceva despre care credem cu adevărat că știm cum să ne folosim de el.

Credem că, de azi pe mâine, dintr-o dată, putem să avem milioane în cont? Nu, nicidecum. Credem însă într-un salariu dublu? Mai degrabă este deja posibil, de exemplu, printr-o promovare în firma noastră sau printr-un comision pentru o idee pe care am impus-o în firmă...

Și noi vom constata: dacă primele mici dorințe s-au îndeplinit, devenim mai curajoși. După motto-ul: *„Dacă a reușit chestiunea cu locul de muncă, acum pot să mă gândesc și la un țel mai greu de realizat."* Aici nu sunt puse nici un fel de limite – vezi prietenii noștri iluminați, cărora lumea le este de ajuns!

Să dăm însă universului sau câmpului spiritual cosmic posibilitatea să ne permită ca dorința să se îndeplinească așa cum este cel mai corespunzător. Să nu ne blocăm.

„Vreau să am mulți bani, însă aceștia se pot obține printr-un câștig la loto sau printr-un om bogat, ori printr-o invenție pe care aș lansa-o pe piață" – sunt formulări care normal că ar avea nevoie de corecturi. De unde știm noi că marile sume de bani pot ajunge în contul nostru numai prin câștiguri la loto?

Poate că într-o zi, pe drumul spre supermarket salvăm viața unei femei în vârstă, care s-a prăbușit pe stradă și – întrucît nu are urmași – ne lasă moștenire o mare avere. În acest caz, ne-am făcut degeaba iluzii, cu formulările anterioare.

Înțelegeți ce vreau să spun? Căile Domnului sunt minunate și n-ar trebui să ne punem nouă înșine bețe în roate, printr-o dorință limitată. Dar vom reveni...

Exprimarea dorinței și reprezentarea plastică pot fi foarte utile și în cazul conflictelor personale. Astfel, ne putem imagina – ceea ce pare și mai dificil de transpus în realitate – că, în minte, ne luăm în brațe dușmanul sau adversarul și-i iertăm disputa și nedreptatea provocate de el. Vom constata cum, în decurs de secunde, energia din noi se modifică și cum din inima noastră se revarsă un alt sentiment.

Am experimentat de cel puțin cincisprezece ani exprimarea dorinței, cunosc multe cărți cu sfaturi de viață și am fost nevoit să constat că, de cele mai multe ori, maniera de formulare este aceea care blochează întregul proiect.

De exemplu, o femeie își dorește să se mărite cu tânărul Heinz și îl roagă pe bunul Dumnezeu să intervină, pentru ca ei într-adevăr să se căsătorească. Mama, dimpotrivă, nu-l place pe Heinz absolut deloc și de aceea îl roagă pe bunul Dumnezeu să împiedice cu orice preț căsătoria.

Ce face bunul Dumnezeu? Presupunem că le va da dreptate amândurora și că amândurora le va îndeplini dorințele. Ce se întâmplă?

Cei doi se căsătoresc, dar după o jumătate de an se despart. În acest fel, ambele și-au văzut îndeplinite dorințele. Totuși, ce a fost greșit în această formă de exprimare a dorinței? Greșeala a constat în faptul că, din capul locului, dorința era limitată la o anumită persoană.

Cum ar fi putut să-și exprime corect dorința amândouă?

Probabil că ar fi fost mai indicat dacă s-ar fi rugat în felul următor: *„Bunule Dumnezeu, permite-mi, adică permite-i fiicei mele să-și găsească cel mai bun bărbat."*

Există mii de variante de dorințe care pot să rămână neîmplinite: *„Aș dori noul Ferrari; o soție cu părul blond și sâni mari; un soț cu mulți bani și cu o casă într-o țară caldă; o casă cu verandă și cu vederea spre munte.."*

Nu v-aș sfătui să aveți asemenea dorințe și nici nu sunt răspunzător dacă vreți așa ceva; aceasta pentru că, atunci când se dorește și se exprimă dorința, este important să se știe că aceasta se îndeplinește – cândva – chiar dacă ar urma să nu ne facă fericiți.

La aceasta se referă un vechi aforism, care spune: *„Fii foarte atent pentru ce te rogi, întrucât s-ar putea să ți se îndeplinească!"* sau altul plin de umor: *„Să mă ferească Domnul de îndeplinirea dorințelor mele!"*

Poate obținem un Ferrari, dar intrăm cu el într-un copac și rămânem infirmi pentru tot restul vieții, deoarece înainte am condus numai Golf Diesel și nu am învățat să umblăm cu această „armă"; sau, începând din această zi, vecinii ne evită, pentru că își închipuie că ne-am pierdut mințile...

Sau avem partenerul cu toate condițiile materiale pe care le-am dorit, cu casa în Spania și cu mulți bani. Însă poate că bea, este infidel sau lucrează până la miezul nopții, pentru a-și câștiga banii...

Vedem că nu este deloc simplu să-ți dorești și să-ți imaginezi ceva. Ar putea să fie chiar periculos.

CEL MAI BUN DRUM CĂTRE SUCCES

De aceea, aș dori să recomand să se procedeze cât se poate de corect, iar pentru aceasta transmit ce am învățat de la Saint Germain:

Facem așa-numitul „tabel cu opțiuni", așa cum este reprezentat pe pagina următoare, și scriem în partea stângă, în continuare tot ce vrem să schimbăm la noi înșine și în viața noastră, de exemplu, freza; stilul de a ne îmbrăca din ultimii zece ani; locul de muncă; partenerul; vecinii; familia care sună la ușă în fiecare duminică dimineața, atunci când vrem să dormim pe săturate; sau poate mașina veche ori realitatea că nu câștigăm mai mult. Apoi mai sunt și stările interioare care nu ne sunt favorabile, de exemplu suntem prea temători sau prea impulsivi. Poate simțim prea repede nevoia să ne odihnim sau suntem prea pesimiști. Poate ne deranjează faptul că nu putem avea încredere. Mda, și ar mai fi, bineînțeles, și tema sănătății...

Să analizăm ceva mai în profunzime. În timpul însemnărilor ne întrebăm, de fapt, cum de suntem bolnavi și constatăm că durerile noastre de stomac apar numai când ne aflăm la lucru, deoarece nu ne simțim bine acolo sau nu ne înțelegem cu șeful. Sau este o neînțelegere în relația cu partenerul, disputa ne toacă ultimii nervi, ne provoacă migrene sau ne creează stare de depresie. Să facem odată acest experiment și să ne observăm reacția. Sunt convins că toți știm precis ce ne provoacă o suferință sau alta. Este sau cearta cu cineva – un conflict – sau lipsa capacității de a ne fi realizat...

Aceasta înseamnă: știm că dacă am avea un alt șef sau n-ar mai trebui să prestăm o anumită activitate, care oricum ne enervează, atunci și sănătatea noastră ar fi restabilită. Sună rațional?

Și multe altele...

contra la ce vreau să renunț...	**pro** ce-aș dori...
la vechiul meu stil de viață, la îmbrăcăminte, la mașină.	Să încep o nouă viață, cea de până acum mă plictisește, deja fac de mult timp ce așteaptă alții de la mine.
Munca mea nu-mi mai face nici o plăcere.	Îmi place să muncesc, însă aș vrea să fac ceva care să-mi facă plăcere – independență?
Locuința mea nu-mi place – este prea mică, prea zgomotoasă, are prea puțin spațiu verde, nu-mi place nici un vecin.	Prefer să trăiesc la țară – la distanță de vecini.
La serviciu nu mă pot dezvolta cu adevărat.	Sunt talentat ca meseriaș, aș prefera să lucrez în această direcție, decât să stau la calculator...
Sunt prea timid.	Pot să cânt la pian ore întregi fără să mă plictisesc – dimpotrivă...

Mi-e teamă să fiu singur - nu am nici un partener...	Călătoresc cu plăcere și vorbesc mai multe limbi străine, îmi vine ușor...
Aș dori să am mai mult timp pentru familie.	Vreau să dispun eu însumi de ziuă - prefer să lucrez seara/dimineața.
Sunt bolnav deja de mult timp...	Sunt receptiv la ce este nou și nu mă cramponez de ceva anume.
Lucrez cu plăcere cu oamenii, însă aceștia mă indispun cu lamentările lor...	Sunt un bun auditor. Nu-mi place să mi se spună ceva de către alții - prefer să fiu eu însumi șef...
Sunt prea gras.	Îmi voi schimba alimentația, voi slăbi și apoi mă voi plăcea mai mult..
Sunt prea slab.	Voi aborda ziua mai liniștit și atunci nu mai am nici un stres – prin urmare voi lucra ceva care să-mi facă plăcere.
Am călătorit puțin.	Îmi plac țările îndepărtate și sejururile mai lungi.
Am prea puțini bani.	Mă interesează tot ce înseamnă sport – înainte de toate fotbalul.
În orașul în care locuiesc este prea multă agitație, prea mult zgomot...	Lucrez cu plăcere în aer liber, cu flori sau în domeniul sportului.
Clima din țara mea nu-mi face bine, aș fi dispus să plec în străinătate.	Sunt interesat de știință, este hobby-ul meu.
Dacă aș lucra acasă, aș fi cu familia mea...	Cel mai bine pot să lucrez singur. Îmi place să reflectez. Pot să observ multe, am intelect puternic.

Așadar, în dreapta scriem imediat această idee: *„Altă muncă – în caz că este posibil, independență, cu o activitate care să-mi facă plăcere, de care să mă bucur când mă scol dimineața."*

Tot în partea dreaptă trecem toate lucrurile care ne-ar plăcea, pe care le cunoaștem și le stăpânim:

Avem talent de meseriaș sau suntem dotați muzical – poate chiar cântăm la un instrument; sau, în general, ne place calculatorul; suntem sportivi pasionați, ne place aerul proaspăt, ne plac munții, ne place marea, ne place să facem scufundări, avem talent la limbi străine, ne place să stăm în fața altor oameni și să le vorbim sau mai degrabă suntem retrași, preferând să lucrăm singuri și în liniște (ca scriitor, de exemplu), lucrăm intens și, înainte de toate, mai bine singuri decât în echipă... Și astfel, din când în când avem o imagine despre noi înșine, pe care ar trebui s-o examinăm permanent și nu în fugă.

Să luăm acum un exemplu, pentru a arăta cum ați putea proceda: mister X

Mister X al nostru este un excentric, are talent de meseriaș, se descurcă bine în discuții cu oameni de toate felurile, este un bun orator și atunci când merge printre oameni îi place să se afle în centrul atenției. Îi face plăcere să conducă mașina sau să zboare cu avionul și, în general, are pasiunea călătoriilor. O casă nu are o mare importanță pentru el, îi este de ajuns și o locuință cu chirie, îi face mai puțină plăcere să gătească acasă, preferă să mănânce în oraș, îi place ceea ce este frumos, îi plac femeile, la fel și amenajarea celor patru camere ale sale sau îmbrăcămintea sa. Cântă la chitară, dar cel mai mult îi place să facă aceasta singur. Nu-i place să cânte într-o formație; piesele le compune el însuși.

În general îi place să fie singur. Nu este membru al nici unei organizații, al nici unui club sportiv și nici nu ține seama de alții.

Să vedem acum ce sfaturi ar fi de dat unui asemenea om. Imaginați-vă că la un moment dat dumneavoastră înșivă ați fi terapeut, iar la cabinetul dumneavoastră vine cineva și – având în vedere cele prezentate – cere un sfat privitor la ce ar putea să facă din punct de vedere profesional.

Eu personal l-aș sfătui să opteze pentru o muncă independentă – să devină cu adevărat independent sau să lucreze independent în cadrul unei firme, de exemplu ca reprezentant. Ar avea de vândut un produs și ar fi tot timpul pe drum cu mașina firmei sale; probabil că pentru a putea să desfacă marfa ar trebui să călătorească mult cu avionul în Asia.

Ar putea să devină însă și pilot sau muzician, în funcție de cât de bine știe să cânte. Poate să lucreze jumătate de normă într-o activitate independentă, iar seara să apară pe scenă cu chitara? Sau probabil ar putea să lucreze și animator pe un vas de lux?

După cum vedem, aici există diferite căi ce ar putea fi abordate.

Rezervați-vă mult timp pentru această treabă – poate câteva zile. Saint Germain mă sfătuise să mă gândesc trei zile – în liniște, pentru a ajunge în mod sigur la un rezultat concludent.

Un rezultat concludent este de cea mai mare importanță, deoarece, dacă într-o zi am întâlni o zână, ar trebui să și știm ce ne-am dori. De aceea, este important ca într-adevăr să fim foarte exacți, întrucât dacă dorința nu este clar exprimată, zâna nu poate să facă nimic – în afară de a-și frânge mâinile a neputință. Dacă dorința nu este suficient de clar formulată, atunci nici nu poate fi îndeplinită conform așteptărilor.

Și, înainte de toate, n-ar trebui să avem rețineri în a ne exprima cele mai secrete și intime dorințe, chiar dacă sunt „de natură sentimentală". Avem voie și să spunem că nu mai vrem să mai lucrăm absolut deloc și că dorim numai să călătorim – sau chiar am dori să ne transformăm hobby-ul în profesie (de exemplu, muzica), ceea ce unii oameni nu consideră neapărat drept „muncă".

Această chestiune funcționează minunat. Ne-chibzuite sunt dorințele care în mod repetat ne satisfac eul, cele care ne furnizează ce vrem NOI. Dar știm noi oare întotdeauna ce înseamnă cel mai bine pentru noi?

La această întrebare aș putea să răspund cu mai multe exemple din viața mea. Personal mi-am dorit multe lucruri și am și obținut totul – începând cu mașini extravagante, continuând cu femei pe care am vrut neapărat să le cunosc, bani mulți, până la călătorii în cele mai îndepărtate țări...

Însă toate acestea nu mi-au adus niciodată fericirea deplină. De aceea, Saint Germain m-a învățat încă un mod de exprimare a dorinței.

Din această carte am aflat că suntem ființe divine care au acceptat o misiune dumnezeiască pe pământ și care n-ar dori să aibă drept preocupare disputele, ci ***vor*** să ajungă la fondul lucrurilor, vor să ajungă la substanță – ***„Facă-se Voia Ta"***, aceea a divinității din noi.

De aceea prezint aici un drum, un drum de dorit, care nu sevește eului nostru, extinderii puterii noastre și acumulării de avere, *avutului* nostru, ci atingerii scopului vieții noastre, *existenței* noastre. Din această cauză, este important să formulăm dorințele de așa natură, încât universul să ne poată oferi pentru sufletele noastre tot ce poate exista mai bun.

Se procedează astfel:

Ne exprimăm întotdeauna la timpul prezent, ca și când țelul ar fi fost deja atins. Deci nu: *„Curând o să am la mine o femeie drăguță..."*, ci: *„La mine este o femeie drăguță."*

Aici însă sper să veniți cu observația că formularea nu este corectă. Aveți dreptate!

O formulare mai potrivită ar fi:

„La mine este femeia care mi se potrivește cel mai bine."

Însă din nou este vorba despre mine! Și mai bine este: *„La mine se află o femeie și suntem nespus de fericiți."*

„Profesez meseria care mi se potrivește cel mai bine, care-mi face cea mai mare plăcere și cu care câștig cei mai mulți bani."

„Am cel mai mare succes posibil, deoarece fac numai ce-mi face plăcere și ce mă satisface."

„Trăiesc în locuința care îmi convine cel mai mult. Trăiesc în locuința în care îmi merge cel mai bine, în care mă simt cel mai bine..."

„Trăiesc într-o stare de bogăție permanentă."

„Conduc mașina personală."

„În viața mea sunt de acord numai cu ce corespunde scopului vieții mele."

„În viață accept numai ce-mi servește fericirii sau sănătății."

„Devin tot mai îndrăzneț să fac ce simt în momentul respectiv."

„Devin tot mai îndrăzneț să mă dedic ideilor mele, partenerului meu/partenerei mele, copiilor mei, activității mele preferate..." (*inima* în loc *de rațiune*).

Cu asemenea formulări este puțin probabil ca ceva să iasă prost, deoarece protectorii noștri din lumea spirituală ne sprijină întotdeauna și știu cum arată momentan portmoneul nostru sau dacă în curând mai există vreo posibilitate de schimbare a profesiei și a domiciliului, întrucât firma dă faliment...

Întotdeauna să formulăm în așa fel încât să poată fi îndeplinit tot ce este mai bun posibil, să fie deschisă calea în sus – fără așteptări prea mici de natură spirituală, altfel, înainte de îndeplinire mai trebuie străbătute încă drumuri ocolitoare moralizatoare.

Iar acum vă dezvălui secretul celor mai puternici oameni de pe această planetă: ei se exprimă exact după acest model – cea mai mare parte, mai puțin așa cum s-a descris la sfârșit, după principiul suprem, ci mai curând după cum și-au croit puterea proprie și eul lor. Însă exact așa lucrează ei – indiferent dacă fac parte dintre rosicrucieni, dacă sunt francmasoni, templieri, magicieni negri sau albi –, de fapt, toți indivizii *realizați*.

Principiul exprimării dorințelor este întotdeauna același, numai dorințele celor care le formulează sunt diferite.

Deosebirea dintre partea *luminoasă* și partea *întunecată* – pentru a nu folosi aici noțiunile de *bună* și *rea* – este aceea că partea întunecată are un țel clar – de exemplu, hegemonia mondială și controlul global. Acesta este un țel extrem de clar, spre el există un drum clar structurat (vezi *Dokumente der bayerischen Illuminaten*). Acesta este un drum al rațiunii și din acest motiv pentru ei este mai ușor de prezentat, decât o formulare neclară a unui esoteric, ce caută *iluminarea interioară*, despre care el însuși nu știe exact

cum trebuie să arate de fapt, deoarece acesta este drumul inimii și al „sentimentelor", iar deseori sentimentele sunt stări destul de greu de redat în cuvinte.

M-am exprimat *limpede*? Unii au în fața ochilor un țel foarte clar și de aceea se vor exprima clar. Când însă un om vrea să intervină pentru materializarea unor proiecte bune, prin urmare pentru tot ce el „simte" că este corect, în cele mai multe cazuri îi lipsește concepția și prezentarea clară pentru a-și atinge scopul.

Forțele eului (iluminații) știu cum să procedeze „corect" cu puterea lor. Ei știu după care principii trebuie să lucreze și la ce anume să fie atenți în exprimarea dorințelor, deoarece ei acționează fără nici un fel de menajamente. Suntem noi la fel de conștienți de țelul nostru? Chiar știm precis ce vrem? Știm ce vrea inima noastră și cum sună glasul rațiunii?

Dacă putem defini clar ce ne dorim în această viață, care este țelul nostru, atunci acesta se poate și realiza. Dacă nu avem un scop precis, clar definit, atunci nici nu poate rezulta ceva clar sau claritatea o obținem abia prin situații care presupun suferință.

Și din nou văd în fața mea zâna care-și frânge mâinile delicate, deoarece persoana căreia dorește să-i îndeplinească o dorință încă nu știe precis ce vrea de fapt.

Așadar contează să ne facem temele. Din fericire, nu durează foarte mult, maxim câteva zile. Dar ele vor fi și cele mai importante zile din viața noastră, întrucât devenim conștienți de noi înșine și – dacă începem să creăm – ne-am descoperit divinitatea!

DUMNEZEU ESTE EXTRAORDINAR DE BUN

Să ne întoarcem încă o dată la „marele" Dumnezeu al nostru – la șeful suprem!

Întrucât până acum ați avut o anumită reprezentare a lui Dumnezeu, imagine devenită confuză în această carte, probabil că vă întrebați ce atitudine să luați față de Dumnezeu.

De când se poate vorbi despre o transpunere în trecut, pământenii au presupus că trebuie să existe ceva puternic supranatural și i-au dat cele mai diferite nume: Wotan, Vishnu, Ra, Jahve, Adonai, Alah, Jehova, Zeus, Theaus, Helios, Aton, Manitou și multe alte sute –toate masculine. Așa ceva nu se poate, deoarece „Dumnezeu" este iubire curată, iar aceasta pledează mai curând pentru o zeiță-mamă.

Totuși în aceste uriașe sfere de lumină sau dimensiuni nu mai există nici un dualism, nici o dualitate, ci numai o unitate asexuată în sensul lui *Dumnezeu este totul* sau ***EU-SUNT**-prezentul.*

Nu numai după învățătura lui Iisus îl purtăm în noi pe „Dumnezeu", aceasta însemnând că fiecare încarnat poartă în sine drept moștenire un aspect divin (copil al „tatălui"), asemănarea sa cu Dumnezeu.

Această unitate primară divină nu are corp și nici gură, dar ea vorbește (Marcos). Dumnezeu vorbește în noi – înainte nici un profet sau „fiu al Domnului" nu îndrăznea să mărturisească aceasta, dar astăzi oricine poate să aibă „convorbiri cu Dumnezeu".

Aici aș vrea să dau încă o dată cuvântul copiilor, deoarece ei pot exprima aceasta mult mai bine decât o pot face eu.

Americanca Stef, în vârstă de cincisprezece ani, a crescut la țară și este descrisă de mama ei drept un „copil-indigo". La întrebarea pusă la școală cum își imaginează copiii cerul, fetița i-a răspuns mamei: *„Cerul este un alt cuvânt pentru locul care vine după Aici, însă cuvântul este încă restrictiv."*

Și în continuare a explicat: *„Dumnezeu nu a încetat să creeze – universul se schimbă. Atotputernicul face oamenii și lucrurile în așa fel, încât ei să învețe să-l iubească."*

În legătură cu Creatorul ea a afirmat: *„Dumnezeu nu știe ce vom face noi. Te-a creat cu dragostea și cu știința sa. Tu trebuie să faci ce consideri că este corect. Tu ai un destin, dar oare îl vrei? Dacă bați pe cineva, Dumnezeu nu a gândit asta pentru tine; este alegerea ta. Dumnezeu a avut o idee – a creat omenirea, iar omenirea încearcă să înțeleagă această idee. Eu sunt acum ideea și sunt acum un om. Amândouă* (mamă și fiică) *suntem o parte a Domnului și a creației. Eu sunt creatorul și creația."* (34, p. 163)

Marcos, fratele mai mare al lui Flavio, la vârsta de trei ani și-a etalat în fața mamei sale următoarele cunoștințe despre Dumnezeu:

„Uneori știu ce gândești, însă mai curând ce simți. Știi, mamă, atunci când Dumnezeu m-a creat în cer mi-a spus: 'Ție îți rămâne amintirea mea, iar mie zâmbetul tău.' Și eu îmi amintesc de Dumnezeu; știu cum arată Casa Domnului. Știu că noi venim din Casa Domnului și că după moarte ne întoarcem la Dumnezeu [...]

El [Dumnezeu] *mi-a mai spus și alte lucruri pe care le-am uitat; le știu numai noaptea, când dorm. Pot vedea cu ochii închiși. Îl văd pe Dumnezeu; însă Dumnezeu nu are corp, nu are nici gură, dar vorbește. El este în toate lucrurile, de asemenea în mâncare și în aer. Dumnezeu există în oameni, chiar și în hoți, deși ei sunt răi. Ei sunt răi pentru că nu știu că îl au pe Dumnezeu în ei, nu simt aceasta. Dumnezeu există și în animale."* (28, p. 57)

Iar fratele său **Flavio** afirma la vârsta de șase ani:

„Din multele destine în cele din urmă se formează un unic destin: destinul oamenilor.

Dumnezeu nu are timp; el este în afara timpului. Tot ce există în timp începe cândva și încetează cândva. Timpul este pentru ca o ființă să poată să se nască, să crească și să moară, pentru ca să poată parcurge acest întreg proces.

Dumnezeu este – și pe de altă parte nu este – un proces. El este ceea ce determină procesul vieții...

Acum religiile nu vor mai fi necesare, deoarece fiecare îl va găsi pe Dumnezeu în interiorul său." (28, p. 31)

Acum aș dori să vă prezint și ce are de spus despre „Dumnezeu" vizionarul **Arian**. Iar aceasta se deosebește complet de ceea ce am auzit de obicei. Țineți-vă bine:

„După câte știu, aproape toate religiile, cu o singură excepție, manifestă venerație-teamă față de ființa supremă. Se tem, merg în genunchi, se roagă și o imploră să le ajute aici, să le ierte... În doctrina a două religii se regăsește chiar un Dumnezeu răzbunător, care te trimite în cer sau în infern. Aceste religii, plecându-și capetele, imploră un 'Dumnezeu', un stăpân, un Atotputernic.

Poporul meu, dimpotrivă, nu se teme de Creator – noi îl numim ***stră-bun****. Iar acest 'Dumnezeu' – pentru ca aici să rămânem la această noțiune – este un Dumnezeu iubitor, vesel, care se bucură atunci când copiilor săi le merge bine. El este un Dumnezeu mândru, el este mândru și de creația sa și de creaturile sale – copiii săi. Iar el ar dori să fie mândru de copiii săi, de aceea își iubește copiii demni. Dumnezeu nu vrea ca făpturile pe care le-a creat – copiii săi – să se târască în genunchi în fața lui, ci să-l considerăm întotdeauna ca pe părinți, ca pe tată și pe mamă.*

Doresc oare părinții să le cadă copiii în genunchi, să se roage de ei sau chiar să se lamenteze? În mod sigur că nu! Fiecare părinte încearcă să-i dea copilului său ce are mai bun. Părinții încearcă să transmită copiilor tot ce au acumulat ca experiență de viață de-a lungul anilor și – povestindu-le din viața lor – încearcă să-i protejeze de experiențe neplăcute. În calitate de părinte spui copilului tău: 'Fii sincer și privește-mă în ochi. Aș vrea să fiu mândru de tine.'

De aceea, oamenii mei de pe planeta noastră au un principiu important: ***nu ne plecăm capetele în fața lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu vrea să ne vadă că suntem demni, cinstiți și curajoși.*** *De aceea, nu ne plecăm capetele niciodată nici în fața vreunui dușman și nici în fața altei religii.*

Dumnezeu vrea să aibă în fața sa ființe demne, care-și pot asuma răspunderea pentru propriile lor fapte. Dumnezeu vrea să fie mândru de creația sa, vrea ca atunci când o privește să poată spune că este 'reușită'. În mod sigur Dumnezeu îi iubește și pe cei slabi, așa cum părinții iubesc și un copil firav. Cu atât mai mult se bucură el de acela care-și propune propria țintă, care-și acceptă greutățile, încearcă să-și facă datoria, riscă și ia viața în piept.

Dumnezeu este o ființă plină de iubire, o ființă plină de bucurie, una care ia parte la viață, este interesată de toate experiențele tuturor ființelor și se bucură de deschizătorii de drumuri, de oamenii care devin conștienți de ei înșiși, care au început ei înșiși să creeze și, bucurându-se, privește cu curiozitate cum vor crea aceștia și cât de mult au învățat.

Îți poți imagina că, în timp, Dumnezeu va fi mâhnit de faptul că întotdeauna este numai implorat și i se cere pomană? Poți să-ți închipui că tu însuți te adresezi lui Dumnezeu și-i spui: 'Privește ce am realizat în viața mea. Ești mândru de mine?' Așa cum ar proceda un copil cu tatăl său, după ce a meșterit ceva? Dumnezeu nu dorește să se teamă de el copiii

săi, deoarece nu există nici un motiv pentru aceasta. Dumnezeu își iubește creația și el iubește oamenii. De asemenea, și el ar dori să fie iubit, la fel cum părinții ar dori să fie iubiți de copiii lor."

Extrem de interesant, nu-i așa?

De altfel, aceasta a fost imaginea despre Dumnezeu a strămoșilor noștri (înainte de a fi „creștinați"). Când mă gândesc la cetele de credincioși care se târăsc în fața Creatorului lor, se tânguie și se vaită – trist, dar adevărat...

Acum mergem repede mai departe, permitem ideilor să se rotească puțin în cerc, pentru ca apoi să se năpustească precum un vultur, pentru a pune ghiara pe pradă.

SUPER LUME – DE FAPT...

Cum se face de vă povestesc despre oameni care, probabil, de milenii supraviețuiesc în grote și în orașe subpământene, despre un Saint Germain care, la câteva decenii, apare din nou printre oameni – sau el însuși vine din asemenea grote sau călătorește prin timp?

De fapt aș fi putut să vă povestesc numai câte ceva despre arta exprimării dorințelor și atunci totul ar fi fost în regulă. Dar nu sunt eu omul acela. Ar fi prea simplu. M-a interesat și mă interesează și în continuare să vă fac să căpătați o altă viziune asupra lumii, o viziune care vede lucrurile ceva mai generos.

În zilele noastre este vorba numai de ani luați separat. Dezvoltarea tehnologică este atât de rapidă, încât nu mai putem anticipa ce va fi peste decenii. Însă acești oameni despre care v-am relatat aici calculează în secole sau în milenii și ei se încarnează de bună voie. Pentru ei este irelevant dacă o civilizație vine sau dispare, dacă este război sau dacă undeva tocmai se încheie pace, deoarece întreaga viață este supusă unui ciclu uriaș, neînchipuit de lung în timp, unui plan de perspectivă, pe care noi, cu structura noastră efemeră în care suntem obișnuiți să gândim, nu ni-l putem imagina absolut deloc.

Și tocmai de aceea vă povestesc despre acești oameni extraordinari, care vor să ne spună că ei nu sunt deloc extraordinari, ci noi. Da, NOI suntem aceia care din punctul lor de vedere suntem extraordinari – extraordinar de inconștienți și de ignoranți!

De aceea, este de o importanță uriașă să avem încredere într-o dimensiune de gândire cu mult mai mare, pentru că în acest moment ne aflăm în fața unei mari schimbări pe această planetă, schimbare care pe mulți oameni îi face să se teamă. Este vorba de *Noua Ordine Mondială*, care se face simțită din ce în ce mai mult în viața noastră.

De fapt, Noua Ordine Mondială este aproape. Nu contează dacă vine câțiva ani mai devreme sau câțiva ani mai târziu, întrucât va dispărea din nou după câțiva ani, mai devreme sau mai târziu. Probabil că și civilizația noastră va dispărea în această formă și va veni alta. Și va fi ceva foarte neplăcut. Are loc o mare transformare revoluționară, mai mare decât tot ce a existat anterior, pentru că pământul trebuie să adăpostească mai mulți oameni decât au fost vreodată.

Însă pentru cei care se află în starea samâdhi, pentru Saint Germain și pentru prieteni, va dispărea *încă o dată* o perioadă din istoria omenirii și se va naște o alta. Ei vor veni *din nou* cândva din grotele lor și vor popula iarăși pământul.

De aceea, vă spun să nu vă temeți de schimbările care se apropie. Acestea sunt parte a unui îndelungat proces de învățare pentru miliarde de suflete care s-au decis de bună voie să participe aici la aceste experimente. Aveți curaj să continuați, să continuați să creați și să participați în mod conștient la această viață.

Este foarte interesant să te gândești că în școală învățăm tot ce este posibil: istorie, matematică cititul și scrisul; învățăm ceva despre religie (religii), despre fizică și chimie, despre diferite sisteme de stat, însă ceva nu învățăm – un lucru deosebit de important – ce este însăși viața, care sunt legile vieții, cum trebuie ea trăită, cum se interpretează viața și cum se folosesc mecanismele naturii pentru sine și pentru binele celorlalți.

Este o realitate că pe această planetă suntem supuși legităților. Însă cum putem să profităm de aceste legi, dacă nu le cunoaștem?

Explicația că un număr de câteva familii și loji secrete și-au construit această putere – la fel ca și cavalerii templieri – este aceea că ei cunosc conținutul sarcofagelor, și anume

istoria strămoşilor noştri şi legităţile vieţii. Ei ţin ascunse aceste legităţi, le utilizează pentru ţelurile lor, le ţin secrete faţă de restul omenirii, pentru ca să poată „profita".

Aşadar vă pun o întrebare: vreţi să fiţi folosiţi în continuare şi să vă miraţi cum de câţiva indivizi sunt atât de puternici iar dumneavoastră trebuie numai să munciţi? Sau, în sfârşit, vreţi să benficiaţi şi dumneavoastră de aceste legi?

Nu ezitaţi!

Aveţi mari şanse! Înainte de toate am aflat că toţi oamenii de pe pământ au acelaşi Creator. Este adevărat că el este perceput sub diferite concepte, însă în ultimă instanţă toate îl indică pe acela care a creat planeta, pe acela care a creat fizica şi legităţile pe care se bazează viaţa în univers. Aceasta înseamnă că toţi suntem copiii Creatorului şi că toţi purtăm în noi aceleaşi posibilităţi.

Simbolic, aceasta se exprimă foarte frumos şi prin faptul că toţi oamenii au corneea de aceeaşi dimensiune.

Superbogaţii şi superputernicii de pe pământ au şi ei doar un creier, doi ochi, două braţe şi trebuie să meargă şi ei la toaletă, ca dumneavoastră şi ca mine. Însă cum de se bucură mai mult de viaţa lor decât majoritatea celorlalţi? Credeţi că Dumnezeu a fost nedrept? Vă înşelaţi. Nici să nu vă gândiţi la asta. Asemenea opinii sunt doar autocompătimire, deoarece noi nu dovedim suficientă disciplină şi demnitate, pentru a ne demonstra nouă înşine ce putem.

Tot ce ne trebuie pentru a face cu viaţa noastră, CEEA CE E CORECT, în acest moment, acum, se află înrădăcinat în noi, se odihneşte şi vrea să fie folosit. Avem posibilitatea să gândim – s-o facem eficient şi conştient. Aceasta fac şi iluminaţii. Iluminaţii au tot numai 24 de ore pe zi timp să gândească, însă ei gândesc altfel decât noi! Şi exact aici se află diferenţa dintre aceştia şi noi!

Sufletele şi inima noastră se află în posesia aceloraşi informaţii şi aceloraşi aptitudini, însă prin punctele de vedere pe care ni le-am însuşit, prin tradiţiile şi prin modul de gândire depăşite, noi ne blocăm accesul la aceste informaţii şi la sufletul nostru şi, în acest fel, la cunoştinţele aflate în ele şi de aceea ne oprim înainte de a fi pornit.

A spune *„Nu pot!"* nu este productiv. Mai curând ar trebui să se spună: *„N-am încredere în mine"* sau *„Sunt prea leneş!"*

Toţi „putem" să realizăm aceasta, deoarece, în primul rând, toţi avem permanent acces la memoria de date a Pământului şi la memoria universală de date, dar şi la divinitatea din inima noastră şi din celulele-amintiri ale corpului material. Numai că cei mai mulţi nu ştiu cum se poate „pătrunde" acolo.

Cum reuşesc să am acces la cronica Akasha sau în centrul inimii mele, pentru a obţine de acolo informaţii?

Aceasta este posibil, de exemplu, prin diferite modalităţi de a reflecta, însă este mai simplu a te ruga în gând. Eu însumi cunosc această posibilitate de mult timp. Pot să pun o întrebare şi în decurs de câteva secunde îmi vine o idee în minte; fac aceasta seara înainte de culcare – solicitând o informaţie – şi apoi, în faţa ochilor închişi mi se prezintă o imagine sau o scenă.

Sunt convins că acest exerciţiu poate să reuşească fiecăruia, dar majoritatea nu au încredere în ceea ce li se transmite ca imagine sau idee.

Bineînţeles că întotdeauna au existat mediumuri, aşadar oameni care aveau extrem de puternic evidenţiată această însuşire, precum, de exemplu, Rudolf Steiner, Jakob Lorber, Helena P. Blavatsky sau Edgar Cayce şi alte câteva sute, care au umplut cărţi întregi cu informaţii din cosmos, cu detalii despre ideile creaţiei, originea tuturor existenţelor,

apariția diferitelor civilizații pe această planetă, istoria sistemului nostru solar și așa mai departe.

Prin cronica Akasha, cei care au citit în aceasta au luat act de marii piloni ai istoriei omenirii.

Adevărul este că există anumite indicații în ce privește jocul vieții, care sunt stabilite pentru milenii și milioane de ani, ca așa-numite *geamanduri* sau *pietre de jalonare*.

Să comparăm aceasta, de exemplu, cu tabla de joc *„Nu te supăra, frate!"*

Regulile, precum și scopul jocului sunt stabilite. Cum se comportă însă jucătorii în timpul jocului, dacă se enervează sau rămân calmi, depinde de ei, deoarece la final toți își ating obiectivul.

Sau să luăm problema pregătirii școlare. De la bun început este clar că pentru a lua bacalaureatul trebuie absolvite treisprezece clase. De la an la an materia devine tot mai grea, disciplinele sunt cunoscute, de asemenea și lucrările scrise și tematica ce trebuie însușită. Tot farmecul acestei perioade constă însă în modul cum se prezintă fiecare persoană la examenul de bacalaureat, dacă trișează, dacă rămâne repetent de mai multe ori, dacă termină cu notă mare sau mică, dacă are nevoie de ajutor sau învață cu multă ușurință.

Revenind la jocul vieții pe pământ, acesta înseamnă că de-a lungul mileniilor trebuie parcurse anumite etape, că sunt fixate anumite examene și de aceea diferiții profeți și vizionari au putut întotdeauna să prevadă mari evenimente. Într-adevăr, nu întotdeauna acestea au corespuns cu datele preconizate, dar până la urmă au avut totuși loc.

Să luăm, de exemplu, vizionarii care au prevăzut Primul și al Doilea Război Mondial. Până la Saint Germain al nostru – alias persoană civilă franceză – care l-a întâlnit pe autorul scrisorilor de dincolo, Andreas Rill, vizionarii n-au putut să indice precis când anume vor avea loc aceste evenimente. Totuși, ele au fost descrise corect, precum și evoluțiile care în cele din urmă au dus la declanșarea conflictelor.

În această privință este demn de remarcat și faptul că profetul Ioan a putut să descrie în „Apocalipsă" lucruri din viitor, care vor deveni realitate abia două mii de ani mai târziu – imagini vorbitoare, coduri de bare și cipuri sub piele... Vă amintiți.

Însă n-aș dori să ne întoarcem la tema spaimei, și nici să ne pierdem din nou în informații de ordin exterior care să ne abată de la ceea ce este esențial – de la noi și de la propriul nostru destin în această viață.

Fiecare om are libertatea să decidă el însuși dacă vrea să atingă gradul de maturitate care să-i permită să opteze între a sluji pe altcineva sau să devină el însuși creator.

În mod cert, unii oameni cred că de la naștere au fost predestinați unor anumite ierarhii sociale și familiale inferioare, orientați către o anumită marginalizare sau direcție și probabil sunt de părere că n-ar fi putut influența acest curs absolut deloc. Eroare!

Noi înșine suntem cei care, înainte de a ne încarna, ne alegem părinții, timpul și locul unde am dori să ne naștem. Cum anume? Sufletul nostru știe, prin urmare noi înșine știm, ce am dori să mai învățăm, ce ne mai lipsește pentru a ajunge la perfecțiune, de exemplu pregătirea pentru asumarea riscului sau curajul, probabil și capacitatea de rezistență sau disciplina. Și astfel în interiorul câmpului de joc alegem, simbolic, locul potrivit de la care ne începem existența.

Un exemplu:

Pe lumea cealaltă ne hotărâm – când am părăsit un corp – ce am dori să studiem în perspectivă și alegem următoarea încarnare. Poate vrem să ne ocupăm de tema puterii politice și de aceea pentru următoarele opt vieți alegem biografii de politicieni de sex masculin, din diferite țări, pentru a putea afla toate aspectele legate de ea. Este posibil ca apoi să vrem să avem calitatea de mamă și de aceea schimbăm din nou sexul. Iar acum se poate ajunge la situația ca impresiile încarnării anterioare, din corpul bărbătesc, să aibă

efect asupra celei prezente, ca femeie. Și aceasta duce adesea la complicații (de exemplu, homosexualitatea).

Aș dori să vă mai citez alte două exemple, și anume copiii care încă își amintesc precis cum era înainte de a se afla în pântecele mamei.

Primul ar fi tânărul argentinian Flavio M. Cabobianco, care între timp a luat de mai multe ori cuvântul. Nu numai prin declarațiile sale despre Dumnezeu, viață, soartă și altele legate de spirit, copilul – pe atunci în vârstă de trei ani – a făcut să se clatine imaginea despre lume a părinților, ci și prin desenele sale. În cartea publicată de părinții săi și de el, când avea unsprezece ani, *„Ich komm' aus der Sonne/ Vin din soare"*, se găsesc desene despre construcția universului, relația dintre materie și antimaterie, existența spațiului și a timpului, existența sufletului și a acțiunii sale, energia planetelor sistemului nostru solar, diferitele locuri din lumea cealaltă și încă multe altele.

La întrebarea tatălui său cum de este posibil să-și amintească totul, Flavio a răspuns că înainte de naștere sufletele știu totul, întrucât sunt conștiente de adevărurile divine, însă în momentul nașterii *îngerul uitării* îi sărută pe buze și prin aceasta îi sigilează. (La vechii greci se înota prin fluviul uitării, *Lethe*.)

Referindu-se la el însuși, Flavio i-a povestit tatălui său că atunci când a venit la el îngerul uitării el a fost foarte atent, și-a întors capul într-o parte, astfel că îngerul l-a atins doar foarte puțin. Aceasta este explicația că-și poate aminti aproape totul de pe lumea cealaltă.

Din timpul de dinaintea nașterii sale, **Flavio** relatează următoarele:

„Îmi amintesc mai bine de timpul de dinaintea nașterii mele decât de primii trei ani ai vieții mele. Viața mea prenatală o privesc din toate punctele de vedere. Viziunea mea nu are granițe, deoarce eu nu văd cu ochii mei fizici. Sunt pentru prima dată pe această planetă atât de compactă. Am fost pregătit pentru alte planete, unde puteam să exersez încarnarea. Aceasta a fost ca și când înveți scrierea în aer fără a avea creion. Însă aceasta de aici este cu totul altfel, foarte ciudată; am un corp fizic. Puținele principii pe care le aduc cu mine pentru a putea exista aici sunt: Da și Nu, timp și spațiu. Aceasta de aici este lumea contradicțiilor [...] Îmi amintesc de sute de globuri luminoase; tot ce este viu este un glob care luminează. Unele dintre acestea îmi pot fi de folos pentru a mă descurca pe această planetă dificilă. Văd două mame pe care le-aș putea lua în considerație, una cu un puternic Eu, cealaltă cu o structură mai fină, prin urmare cea adevărată. Această a doua mamă are legătură cu un glob care luminează foarte puternic [...] Ele mă cresc, deoarece sunt legate prin iubire. Ele vor fi părinții mei. Știu că trebuie să plec și mă simt atras de ele din ce în ce mai mult. Apoi văd un tunel care este luminat, de jur împrejur este o atmosferă sumbră. Când intru mă simt foarte stingherit, de parcă sunt întemnițat." (28)

Un alt exemplu este **Antoinette,** o fată în vârstă de șaisprezece ani din Saarbrücken, pe care am vizitat-o și testat-o personal. Antoinette este înzestrată cu auz foarte fin – aceasta înseamnă că ea nu vede nici o aură, ci aude o voce care i se adresează; din ce povestește, este călăuza sa spirituală care își spune Abronsius și-i dă următoarele explicații în legătură cu venirea în pântecele mamei:

„Dacă un suflet și-a ales un cuplu de părinți, atunci el se află la acesta încă înainte de naștere. Uneori se găsește la tată, dar în mod obișnuit la mamă. Depinde și care parte a părinților familiei de suflete aparține sufletului care vine.

Datorită acestei prezențe la părinți, sufletul se poate deja adapta – înainte de a se naște – la caracterele și emoțiile acestora. El îi observă pe părinți și apoi alege momentul optim pentru a pătrunde în celula-ou. Dacă părinții se află într-un moment dificil, uneori sufletul așteaptă până starea se îmbunătățește. Alteori vine tocmai în momente de neliniște,

pentru ca prin prezența lui să aducă liniștea și pentru a face părinților legătura cu pământul."

Se demonstrează astfel că noi înșine suntem aceia care ne-am ales această viață, chiar în cazul în care copilăria ar fi una nefericită.

Dar acum am crescut, începând din acest moment va fi altfel. Pe atunci nu știam încă nimic despre legea rezonanței. Acum însă știm.

Acum și astăzi a venit timpul curățeniei. Treptat conflictele sunt depășite; în sfârșit începem să facem ceea ce am vrut să facem întotdeauna...

Da, știu, pare așa de simplu, dar nu este. Nici pentru mine n-a fost ușor. În urmă cu mulți ani și eu am practicat o altă meserie, dar atunci mi-am dat seama că întotdeauna voi avea necazuri cu colegii de serviciu sau cu șeful. De asemenea, munca în echipă era un calvar pentru mine. Prin urmare am înțeles că independența poate însemna pentru mine un remediu. Am reflectat cum ar putea să arate viața mea și ce pot să fac în acest sens. Întrucât n-am știut ce anume să fac ca independent, m-am gândit să realizez ceva care să-mi facă plăcere, cu alte cuvinte să pot călători tot timpul, să întâlnesc oameni interesanți și să am întotdeauna suficienți bani, pentru a-mi putea finanța călătoriile.

CONTRACTUL MEU CU CREATORUL

La aceasta trebuie să adaug că, în același moment – probabil în cele mai importante cinci minute ale vieții mele – mi-am luat față de Creator și față de viață un angajament decisiv pentru viitorul meu: nu mă voi mai lăsa în voia sorții, ci voi accepta să fac ceea ce mi-am propus pentru această încarnare, cu toate consecințele ce decurg de aici.

Și – foarte interesant – două săptămâni mai târziu, am auzit o voce interioară care mi-a spus să mă așez și să scriu o carte (deși nu eram decât decorator de interioare, neavând nimic de-a face cu cărțile), astfel că doi ani mai târziu îmi manifestasem deja dorința exact de a fi independent. Motivul pentru care mi-am putut îndeplini aspirația a fost acela că, în formularea ei, nu impusesem în ce formă anume să se îndeplinească. În acest fel viața a putut să mă surprindă.

Prin urmare a funcționat, dar a trebuit să las în urmă întreaga mea concepție veche despre lume, vechii mei prieteni – obiceiurile, iar răsplata a fost o nouă viață.

La fel de valabil este și pentru dumneavoastră. În procent de sută la sută. Trebuie numai să vreți cu adevărat. În primul rând, de cele mai multe ori nu este nevoie să facem altceva decât să renunțăm la ceea ce este într-adevăr depășit, vechi din viață. Să ne despărțim amical, dar ferm, de oamenii care de ani de zile ne calcă pe nervi. Să abandonăm masa în jurul căreia obișnuiam să ne întâlnim, clubul sportiv, iar dacă este posibil, să părăsim satul sau orașul în care trăim de ani de zile. Indiferent ce se va întâmpla, să se termine cu vechile obiceiuri din trecut.

Dacă dorim ceva nou în viața noastră, este firesc și logic că vechiul trebuie să dispară. Căci nu mai putem să turnăm nici o picătură într-un pahar plin cu apă...

Toate lucrurile pe care le-am descris în această carte (pe care de fapt n-ar trebui s-o citiți...) vin totuși de undeva. Sunt fapte și experiențe pe care le-am trăit eu însumi. Și nu le-am trăit prin intermediul Intenetului sau al jocurilor pe calculator, ci în viață, prin experiențe, în călătorii.

Aceasta este realitatea. Experiențele de viață se trăiesc numai prin acțiune.

Să comparăm aceasta cu un om care a citit deja cinci cărți despre *Kama Sutra* – o tehnică asiatică a dragostei – și se descurcă foarte bine cu toate pozițiile – în teorie. El va ajunge la o trăire kundalini abia când își va pune în practică noțiunile teoretice..

Bineînțeles că acesta a fost din nou un exemplu extras din corporalitatea noastră inferioară și arată clar că evoluția actuală a lumii a lăsat urme și asupra mea. Serios vorbind însă...

Că această carte este o experiență reușită se datorează numai faptului că stau acum aici și de săptămâni scriu ziua întreagă cât mă țin puterile (de la 7.30 dimineața până în noapte, la ora 23.00 și mai târziu). În acest timp aproape nimeni nu poate vorbi cu mine – în afară de familie, care respectă restricția, mănânc puțin, mă disciplinez... Aceasta înseamnă că, în spatele acestei reușite, se află o cantitate de energie care s-a scurs aici, o cantitate de muncă ce trebuia depusă. Dar mi-a făcut plăcere – cred că observați și dumneavoastră.

Dacă o activitate ne aduce plăcere și bucurie, atunci dintr-o dată nu mai este muncă, ci ne-am transformat hobby-ul în profesie; sau mai corect exprimat: *vocația* ne-am făcut-o *profesie*!

Dar nu știți ce activitate profesională puteți să prestați și care să vă facă și plăcere?

Nu-i nimic, nici eu n-am ştiut. Tocmai de aceea v-am împărtăşit aici aceste indicii de manifestare a dorinţei.

Să subliniem încă o dată:

Nu există întâmplare! Tot ce ni s-a întâmplat în această viaţă şi tot ce tocmai ni se întâmplă am provocat noi înşine. Totul ne revine – prin urmare, totul se referă la noi – conform legii rezonanţei.

Iar după cum nu este întâmplare, ci rezonanţă, faptul că ţineţi în mână această carte, aşa este legea, este limpede că şi în viaţa dumneavoastră a sosit acum momentul să schimbaţi ceva.

Divinitatea din dumneavoastră sau îngerul dumneavoastră păzitor sau o altă forţă invizibilă vrea să vă spună prin această carte, tocmai acum apărută în viaţa dumneavoastră: *„Prietene, a sosit momentul hotărârii. Gândeşte-te şi analizează dacă eşti fericit cu viaţa ta. Iar dacă îţi dai seama că nu eşti, atunci schimbă ceva. Dar nu aştepta să vină cineva s-o facă pentru tine. Este vorba de marea întrebare: vrei să fii servitor sau stăpân, ucenic sau maestru; vrei să decizi tu însuţi sau să laşi să decidă alţii (de exemplu, iluminaţii)?"*

Numai despre aceasta este vorba.

„Analizează-ţi viaţa. Dacă în ea este haos, atunci fă ordine. Dacă există o stare de conflict, pune-i capăt. Dacă eşti stăpânit de ură şi eşti conştient de acest lucru, atunci manifestă mai multă iubire."

Nu are importanţă cine a scris această carte – eu sau oricine altcineva. Este vorba numai de dumneavoastră – de succesul dumneavoastră, de bucuria dumneavoastră de viaţă, de sănătatea dumneavoastră!

SCUZAȚI – ESTE VIAȚA *MEA* !

Cei mai mulți oameni simt în sinea lor că viața pe care o duc nu poate constitui sensul propriu-zis al existenței lor. Este adevărat că sunt ocupați întreaga zi, dar simt cu toate acestea că le lipsește ceva. Din cauza emoțiilor virtuale pe care ni le transmit în ziua de astăzi televiziunea, casetele video, jocurile pe calculator, Internetul și altele – tot mai puțini oameni sesizează că, de fapt, viața lor este oarecum lipsită de sens. Pur și simplu, viața se scurge. În acest fel, tot mai puțini oameni, în primul rând tinerii, se mai întreabă: de fapt, ce caut eu aici?

Prin valorile aparente, exclusiv materiale, care ni se transmit astăzi în lumea occidentală – bunăstare, glorie, carieră, bunuri exterioare, omul nu mai este educat absolut deloc în spiritul unei gândiri critice, prin care să întrebe *cum* și *de ce*, cu referire la sensul superior al vieții, la EXISTENȚĂ. Dacă vreodată ne facem timp să gândim mai profund, la cei mai mulți va apărea o senzație de teamă interioară – teama că aici este ceva, ceva necunoscut, teama că, de fapt, ar trebui să știm mai multe despre viață, să mai întreprindem și altceva. Apoi cineva sună la ușă și, slavă Domnului, nu trebuie să ne mai gândim la asemenea probleme grele...

Nici religiile nu ne sunt de mare ajutor. Ce fac ele din „credincioșii" lor vedem foarte clar în Israel, în Irak sau în Irlanda... Iar biserica creștină s-a „perimat" în așa fel, încât pentru tot mai puțini oameni poate să constituie un ideal. Și cum să fie altfel, când ea continuă să țină morțiș la Vechiul Testament – o amestecătură de genociduri și de acțiuni de răzbunare – în loc să se concentreze pe învățătura lui Iisus și pe mesajul de iubire al acestuia? De aceea, nu mă mir că bisericile devin tot mai goale. Omul de astăzi *simte puțin câte puțin* ce nu este în regulă – noua generație de copii *știe*.

Înainte de toate, îmi dă foarte mult de gândit declarația Papei Ioan Paul al II-lea: *„Pentru iertarea păcatelor voastre nu mergeți la Dumnezeu, ci veniți la mine!"*...[35]

Apoi este vorba de tendința comunist-socialistă, conform căreia ideea religioasă ar trebui să fie exclusă în totalitate din viață – ceea ce, bineînțeles, constituie cealaltă extremă, ateismul și, prin aceasta, absența spiritualității.

„Nu mai corespund lumii noastre", se spune despre religii. Modele precum Iisus sunt depășite... Trăim într-o societate a „datului-din-coate", care nu are nimic de-a face cu iertarea sau respectul. Oamenilor li se oferă condiții de viață confortabile, care nu stimulează reflecția.

Omul ademenit spre consum râde dacă îi povestim că noi ne ocupăm de lumea cealaltă. Dar nu este singur atunci când adoptă o asemenea atitudine. El este sprijinit nu numai de partidele ateiste, ci și de partidele care își spun „creștine", pentru care uciderea vieților nenăscute nu înseamnă crimă, în timp ce noi trăim sub un cancelar care, la depunerea jurământului de învestitură, n-a mai considerat necesar să pronunțe *„așa să-mi ajute Dumnezeu"*. Restul îl rezolvă mass-media, cel mai important instrument al adevăraților deținători ai puterii pe această planetă.

Este de reținut nu numai că cele mai mari agenții de știri sunt în mâinile acelorași loji, ci și că toate au și foarte buni consilieri. De exemplu, îl au pe „maestrul dezinformării", *Edward L. Bernays*. Din anii treizeci și o perioadă de cel puțin patruzeci de ani, Bernays a dominat industria propagandei din SUA, activitatea sa având ca obiectiv influențarea maselor. Permanent a fost însărcinat de către cele mai mari concerne și chiar de guvernul SUA să facă în așa fel încât la populație să ajungă materiale de propagandă de-a dreptul

nocive; cea mai mare lovitură a sa a dat-o atunci când, prin sloganul *„Să facem lumea mai sigură pentru democrație"*, a "vândut" opiniei publice americane primul război mondial.

Toată viața sa a avut ca sarcină – onorată opțional – să înșurubeze în subconștientul oamenilor – via știri – ideile concepute de el, pentru rezolvarea problemelor, pentru a crea o imagine artificială sau pentru a pune o idee într-o anumită lumină. Printre aceste sloganuri se numără: *Medicamentele vindecă; Vaccinurile produc imunitate; Nici un copil nu are voie să meargă nevaccinat la școală; Mai este puțin până se va reuși vindecarea de cancer; Carnea este sănătoasă; HIV este cauza SIDA; Laptele este un bun furnizor de calciu...*

Bernays însuși vedea opinia publică drept o *„turmă care trebuie condusă"*. Această concepție îi face pe oameni *„accesibili pentru conducere"*; în același timp, el nu s-a abătut niciodată de la primul său principiu fundamental, acela de *„a controla masele fără ca ele să-și dea seama"*.

În cronica sa intitulată *„Propaganda"*, el scrie:

„Cine manipulează mecanismele ascunse ale societății formează un guvern invizibil, care reprezintă adevărata putere suverană a țării noastre. Suntem guvernați, rațiunea ne este formată, gustul ne este modelat, iar cea mai mare parte a ideilor noastre ne este sugerată de oameni de care n-am auzit niciodată. Acesta este un rezultat logic al modului cum este organizată democrația noastră. Foarte mulți oameni trebuie să coopereze la aceasta, dacă vor să trăiască într-o societate care funcționează armonios.

În aproape fiecare acțiune a vieții noastre, indiferent dacă este vorba de sfera politicii sau cea a afacerilor, de comportamentul nostru social sau de gândirea etică, suntem dominați de un număr relativ mic de persoane, care înțeleg procesele raționale și modelul de comportare al maselor. Aceia care trag sforile controlează gândirea publică!" (36, p. 30 și 31)

Pentru că tocmai acești oameni vor să mai conducă lumea încă o bucată de timp, au și interesul ca mulțimea să rămână needificată și să se ocupe cu toate chestiunile posibile, numai să nu fie preocupată de întrebările esențiale referitoare la propria viață. Oricine încearcă să găsească un răspuns propriu la aceste întrebări în afara „marilor secte" (religii) este luat în derâdere sau, între timp, chiar etichetat drept escroc ori membru sau fondator de secte. Este ironizat tot ceea ce nu corespunde spiritului manipulat al vremii.

Când însă cineva e pe moarte sau grav bolnav, situația se schimbă. În asemenea cazuri sunt chemați în ajutor aceia de care de altminteri s-a râs întotdeauna sau chiar au fost discreditați – preoții, specialiștii în spiritism, cei care vindecă prin puterea spiritului și aceia care susțin că s-ar fi aflat cel puțin o dată în „moarte clinică". În orice caz, dintr-o dată se manifestă preocupare pentru întrebarea: oare ce se întâmplă după moartea fizică? Și apoi se dorește să se afle – preferabil cât mai repede posibil – toate lucrurile de care alții s-au ocupat toată viața lor. În acest caz, cei orientați preponderent material trec cu vederea că știința singură nu mai poate ajuta multă vreme.

În definitiv, este vorba ca această știință nu numai să fie înțeleasă și asimilată (ceea ce unii numesc *înțelepciune*), ci și să fie practicată și folosită într-adevăr în viață.

De aceea, pot să afirm: adevărul îl găsim numai limitat în cărți sau în inscripții în piatră, adevărul se află în inimile noastre, iar prin aceasta se deschide și calea spre lumea spirituală și spre ceea ce caracterizăm a fi „divin".

Adevăratul căutător de adevăr sau, mai bine spus, cel care descoperă adevărul, acela vrea să știe el însuși și caută firul direct către „șef", iar nu dogmatismul lipsit de viață din cărțile străvechi. Desigur că știința poate fi transmisă, nu însă înțelepciunea, pe aceasta trebuie să ne-o obținem noi înșine.

De aceea este atât de important să înțelegem legile vieții pe care le-am analizat în această carte! Propriu-zis, sunt suficiente două fraze, de al căror mesaj trebuie să se țină seama:

„Ce ție nu-ți place, altuia nu face!" (așa-numita regulă de aur) și *„Ce semeni, aceea culegi!"* (principiul cauzalității), adică *„Poartă-te cu alții așa cum ai dori să se poarte și alții cu tine!"*

Dacă ne-am întipărit în minte aceste două principii și dacă la fiecare acțiune sau în relațiile cu semenii noștri suntem conștienți de ele, atunci lucrurile nu pot să mai iasă prea rău.

În acest moment mă gândesc la taximetrele din Cairo. Știu precis că aproape fiecare taximetrist vrea să mă tragă pe sfoară și dacă nu negociez cu el, îi plătesc un tarif prea mare. Cum este însă cu taximetristul însuși? Când solicită altcuiva prestarea unui serviciu, nu vrea să i se ceară un preț corect și să nu fie înșelat?

Și credeți că, numai pe considerentul că taximetristul egiptean aparține unei alte religii care, probabil, îi permite să păcălească un „necredincios", poate să umble cu trucuri față de legile naturii?

Uitați de asta! Totul se întoarce, în procent de sută la sută.

Ce lipsește astăzi este o explicație ușor de înțeles referitoare la ce reprezintă de fapt viața pe pământ, cum funcționează; această explicație am dat-o deja: este vorba de legile cosmice pe care le înțelege oricine pe lumea aceasta și din care rezultă și un sens. Munca începe în și la noi personal și nici un mântuitor nu ne va izbăvi și nu ne va ierta greșeala. Noi înșine suntem răspunzători și, de aceea, numai noi înșine ne putem ierta.

O întrebare directă adresată dumneavoastră:

Vă puteți privi sincer în ochi în oglindă dimineața, cu sentimentul împăcării de sine pentru felul în care trăiți și vă purtați cu semenii?

Sunteți mândru de dumneavoastră? Sau recunoașteți că, după ce ați mers la patron, v-ați cedat sufletul – pe dumneavoastră înșivă – și nu vă împotriviți? Vă place să vă prefaceți și să faceți lucruri care de mult vă creează o stare de indispoziție?

Nimeni nu ne ajută să ieșim din asemenea situații create de noi înșine. Numai noi înșine ne putem elibera din acest calvar, luând hotărârea să ne dăm demisia și să lucrăm oriunde în altă parte sau – odată și odată – să-i spunem șefului opinia noastră ori să lucrăm pe cont propriu. Probabil că ne-ar conveni să apară vreun salvator care să ne preia problemele – sau un Neo (*Matrix*). Dar vă puteți lua gândul de la așa ceva. Nu vine nimeni să ne scoată din impas. Creatorul nostru ne-a înzestrat cu toate caracteristicile și aptitudinile de care avem nevoie pentru a ne ajuta noi înșine să ieșim din încurcătură, noi înșine să ne mântuim!

Pentru că nimeni nu ne-a obligat să lucrăm acolo unde lucrăm astăzi. Nu suntem condamnați la muncă silnică și nimeni altcineva decât noi înșine nu a semnat, de bunăvoie, contractul de muncă. Prin urmare, nu Dumnezeu, Iisus sau Alah sunt de vină că nu ne mai place acolo, ci noi înșine suntem. Pentru a schimba această situație putem acționa din proprie inițiativă și pe baza liberei hotărâri. Nu este așa?

Cum stau lucrurile în relația cu partenerul, în căsnicie? În fond, această instituție a căsătoriei n-a fost gândită ca împreună să ne meargă mai bine și mai armonios prin viață, decât ne-ar merge de unii singuri? Iar acum ne certăm tot timpul? De ani de zile. Relația sexuală... Cum se scrie aceasta? Deja de mult timp nu mai are loc și, dacă totuși se întâmplă, oricum ei/lui nu-i mai produce nici o plăcere. Și atunci ce rost mai are relația?

Cine ne silește să rămânem împreună cu partenerul, cu care ne tot certăm? Obișnuința? Temerile existențiale?

Și aici este necesar ca mai întâi să răspundem la unele întrebări. Este însă indicat să ne întrebăm și dacă responsabilitatea în problemele cu partenerul nu ne revine parțial și nouă. Pentru că, probabil, nu ne mai ascultăm atent partenerul sau suntem recalcitranți? Dar dacă nu-și mai spune cuvântul inima, ci numai rațiunea? În acest caz, o despărțire n-ar schimba cu adevărat ceva în bine, deoarece la următorul partener ar apărea aceleași probleme. Aici trebuie să se vadă, să se simtă în interior exact care sunt cauzele problemelor și ale conflictelor.

Și pentru că suntem tocmai la luarea deciziilor, să intrăm pe deplin în subiect.

PROBLEMELE SUNT PRIETENII MEI!

Cea mai mare problemă pe care o au oamenii pe pământ este aceea că nu vor să se hotărască, deoarece aici totul este dual, antitetic, da – nu.

Pariez cu dumneavoastră că, în aproape toate conflictele, disputele și situațiile problematice, știți exact care este cauza și cum s-ar putea pune capăt conflictului. Însă nu vă hotărâți să acționați.

Și acesta este cel mai rău lucru pe care-l putem face. A nu ne decide înseamnă boală lungă. Nu este nici fierbinte, nici rece – este, cum s-ar spune, călduț. Să ne amintim ce a zis Iisus despre cei care se tem să ia hotărâri: *„Întrucât însă ești căldicel, nici în clocot și nici rece, te voi vărsa din gura Mea."* (Apocalipsa, 3, 16)

În joacă să ne imaginăm aceasta încă o dată. Să presupunem că suntem îngerul-păzitor al unui om și că protejatul nostru se află la o răscruce de drumuri, însă nu se poate hotărî în care direcție să meargă și nici noi nu putem să-l ajutăm. Îi este teamă de necunoscut, că probabil n-ar reuși să o scoată la capăt cu ceea ce îl așteaptă acolo, șovăie și tergiversează. Însă în acest fel nu are loc nici o dezvoltare ulterioară.

Stagnarea înseamnă *moarte*, progresul înseamnă *viață*.

Dacă totuși se decide pentru una dintre cele două ramificații ale drumului, atunci îngerul-păzitor, adică noi, poate deveni activ și să dea sfaturi utile. Chiar dacă el merge „greșit", va fi vorba numai de un drum *ocolit*, deoarece, de fapt, nu există nici unul „greșit".

La fel este și în viața de toate zilele. Sunt atât de mulți oameni care se eschivează să ia hotărâri și de aceea se blochează, se îmbolnăvesc, suferă pierderi, se prăpădesc.

Neliniștit de problemele pe care le avea de rezolvat, **Torsten** din Reit im Winkel, pe atunci în vârstă de douăzeci de ani, a aflat următoarele de la *Adin*, o ființă extraterestră:

„Nu te îngrijora, prietenul meu, abia ulterior, când vei privi retrospectiv la viața ta, vei recunoaște sensul diferitelor evenimente și planul din viața ta, precum și procesele de învățare necesare care stau la baza vieții tale... În cadrul unui proces dureros sau neplăcut, în majoritatea cazurilor ființele (oamenii) nu pot să recunoască sensul din spatele evenimentelor și nu înțeleg de ce a trebuit să se întâmple astfel, de ce multe au trebuit să fie cum au fost. Și de ce ei, de dragul creșterii și al maturizării sufletului, au optat să treacă prin aceste experiențe. De aceea, le rămâne numai posibilitatea să se adapteze cât mai bine situațiilor de viață. Nu sunteți însă singuri.

Pe Pământ se spune: <Ajută-te singur și cerul te va ajuta.> Aceasta înseamnă că tu trebuie să faci întotdeauna primul pas. Trebuie să devii activ, iar atunci noi și celelalte călăuze spirituale ale tale îți suntem alături, gata să-ți dăm ajutor și te conducem cât se poate de bine prin intuiția ta, prin sentimentele tale, prin visele tale și-ți dăm un semnal prin ceea ce tu numești sincronism. Însă decizia de a face ceva trebuie să-ți aparțină. Și nu depinde numai de felul cum te conducem noi, ci și de cât de bine te lași condus. Depinde de noi amândoi.

Nu trebuie să-ți fie teamă de ceea ce ai făcut cândva. Prietenii mei din navetele spațiale și cu mine îți suntem tot timpul alături. Însă pe de altă parte și alături de noi se află ființe care însoțesc evoluția noastră și ne conduc... Și pe planeta noastră acționează legitățile care guvernează pe Pământ și în planul de vibrație pe care voi îl numiți „lumea cealaltă". Și eu mă supun lor. Iar dacă nu mă las bine condus de mai-marele meu spiritual, nici eu nu pot să fiu un bun conducător pentru tine. Înțelegi acest lucru?

Încă de la începutul colaborării noastre ți-am spus că pe tine și pe alți oameni vă vizităm mai întotdeauna în timp ce dormiți. În acele momente vă dăm informații de care vă

amintiți apoi dimineața, uneori însă nu. Atunci încercăm din nou. Și toți oamenii pe care îi vizităm și, așa cum spuneți, mai erau încă în cer, prin urmare pe planul nostru de existență, și-au dat acordul să colaboreze cu noi astfel încât să-i putem ajuta."

De aceea vă vând pontul meu:

Să considerăm problemele drept prietenii noștri, care ne stimulează mereu viața și ne dau posibilitatea să ne maturizăm.

Eu însumi mi-am schițat un principiu de acțiune pe care îl aplic mereu, atât în viața de zi cu zi, cât și în chestiunile de afaceri. Când apare o situație neplăcută sau care pune probleme, atunci o consider drept

1. **Descoperirea** (Situația de fapt): ce problemă este, cine a generat-o? Trebuie să iau parte la rezolvarea ei și ce mă împiedică s-o schimb?
2. Apoi vine **recunoașterea** că trebuie schimbat ceva, pentru că altfel mă enervez, ceea ce pe termen lung duce la o stare de indispoziție, dă naștere la conflicte sau provoacă îmbolnăvire. De aceea mai rămâne numai
3. **Decizia**: aceasta poate să meargă într-o direcție sau alta. Esențial este faptul că decizia a fost luată, pentru că apoi se produce clarificarea, mintea este din nou limpede, iar viața poate să meargă mai departe.

Aceasta este numai structura de principiu. Tatăl meu o prezintă în cartea sa *„Totul este Dumnezeu"* în formula

e^3 = a descoperi – a recunoaște – a decide.

Nu întotdeauna decizia poate fi luată imediat, uneori este nevoie de noaptea clasică – „noaptea este un sfetnic bun" –, de o consultare cu familia sau cu partenerul de afaceri. În unele cazuri este nevoie și de câteva zile. Însă tot mai des hotărăsc în momentul în care apare problema, adică Acum.

După un exercițiu de ani de zile, îmi reușește din ce în ce mai bine.

CONFRUNTĂ-TE CU PROBLEMA APĂRUTĂ!

Foarte important este să nu se fugă de o problemă apărută și să se găsească tot mereu noi pretexte, ci să nu se evite confruntarea cu ea, deoarece, potrivit principiului absorbției, respectiv *legea rezonanței*, întotdeauna atragem în viața noastră, amplificat, tocmai lucrul de care vrem să fugim, de care ne este teamă.

În cele mai multe cazuri, fugim de temerile noastre, iar temeri există sub diferite forme.

Cum ne putem învinge propriile stări de frică?

În legătură cu aceasta permiteți-mi să vă relatez din cele trăite de mine. Întrucât par foarte sigur de mine, mulți oameni, atunci când mă cunosc, au impresia că nu m-aș teme de nimic. Însă n-a fost întotdeauna așa. Și în urmă cu douăzeci de ani am părut sigur de mine, dar pe atunci era mai degrabă ceva simulat.

Faptul că mă autoamăgisem mi s-a demonstrat în urma unor vise care se tot repetau. De cele mai multe ori, în aceste vise mă aflam într-o cârciumă și dintr-o dată cineva mă insulta. În mod evident, individul căuta scandal și mă alesese pe mine drept acela căruia să i se administreze o mamă de bătaie. Uneori această persoană îmi arunca în față un pahar cu bere sau mă îmbrâncea. Îmi era foarte frică, deoarece tipul care căuta scandal era cel puțin cu un cap mai înalt decât mine. Prin urmare o rupeam la fugă de acolo, însă el alerga după mine împreună cu cheflii lui, mă ajungea, dar mă trezeam în momentul în care se repezeau asupra mea să mă bată.

După ce acest vis s-a tot repetat – în general, la intervale de mai multe săptămâni –, am încercat să aflu ce poate să fie în viața reală acel ceva de care eu fugeam.

Pe atunci trecusem puțin de 20 de ani și tocmai urmam un curs de decorațiuni interioare; după cum stăteau lucrurile, mai era de pus la punct doar amenajarea scenei de inspirație punk. Numai că, din cauza înfățișării mele, eram tot timpul ținta privirilor neprietenoase și observațiilor disprețuitoare. Și n-am să vă ascund că pe atunci îmi era o frică teribilă de examene – indiferent dacă era vorba de examenul pentru permisul de conducere, de terminarea școlii, de examenul de lucrător calificat sau de lucrări de control cu totul banale. Mai știu exact că la școală, în majoritatea cazurilor, m-am descurcat cu doar două treimi din lucrările de control, deoarece de frica examenelor chiuleam tot timpul de la cursuri. Această timorare a fost primul lucru care m-a frapat. Altceva de care am fugit a fost să rămân singur. Pentru mine, pe atunci era de neimaginat să întreprind (în lumea largă) o călătorie de unul singur.

În legătură cu aceasta mi-am amintit și de vizitarea unei școli din Anglia și am conștientizat că pe atunci trebuie să fi fost extraordinar de dificil pentru mine să merg singur acolo.

De aceea, m-am hotărât să mă confrunt în mod conștient cu aceste stări de teamă și am început să fac mici tururi prin Germania, singur, pentru a vedea cum mă simt apoi. Imediat însă am recidivat: puțin înainte de examenul de lucrător calificat, am mai avut un concediu de două săptămâni, pe care l-am folosit călătorind singur prin regiunile din preajmă. Mai întâi am mers la Amsterdam și am vrut să trec cu mașina în Anglia, iar apoi mai departe în Scoția. M-am răzgândit însă, am plecat înapoi spre sudul Germaniei, m-am urcat în tren și m-am îndreptat spre Atena. De acolo am ajuns în Ciclade, grupul de insule situate mai jos de capitala greacă, unde mi-a plăcut atât de mult, încât nu-mi venea deloc să mă întorc. Vechea frică a revenit, deoarece câteva săptămâni mai târziu urma să susțin examenul.

Şi ce credeţi că s-a întâmplat?

M-am îmbolnăvit şi a trebuit să plec acasă. Ca să vezi, ce mai „întâmplare"... Atunci îl văd pe îngerul meu păzitor care stă în spatele meu sau deasupra mea şi spune: *„Ah, maestrul Jan ar dori să se eschiveze. Ei, ce-ar fi să intervenim ca el să ajungă la timp la examen...?"*

Şi astfel m-am prezentat la examen, pe care l-am promovat şi chiar destul de bine.

Fie şi numai din acest exemplu recunoaştem că nici o boală nu este *întâmplătoare*, ci ea vrea să ne arate ceva.

După ce am încheiat cursul m-am hotărât să mă mut la München – singur – pentru a urma o şcoală de medicină alternativă. Iar după această decizie de a lăsa totul în urmă şi de a mă confrunta cu viaţa au început şi visele mele să se schimbe.

Astfel, deşi învins am continuat să fiu insultat la cârciumă şi să o rup la fugă de acolo, mă opream apoi şi îmi luam porţia de bătaie.

Pe lângă frecventarea şcolii menţionate, seara am început să spăl maşini şi să sortez pachete. pentru UPS, spre a mai face rost de ceva bani. Şi după această hotărâre visul s-a schimbat într-o nouă direcţie. Este adevărat că am continuat să fug, dar în vis mi-a atras atenţia faptul că pe pământ se afla o bucată de lemn pe care o apucam şi cu care mă apăram de bătăuşi.

De asemenea, şi în contactul cu lumea exterioară am continuat să schimb ceva. Seara ieşeam din ce în ce mai des de unul singur – fără prietenii de la şcoală, făceam mici escapade de la München în Alpi şi aşa mai departe. Şi visele s-au modificat din nou.

În vis am putut nu numai să mă apăr, ci chiar să-i resping pe urmăritori.

„Interesant", m-am gândit.

După ce am prins în continuare curaj – în viaţa reală –, am luat hotărârea să cercetez lumea şi m-am adresat universului: *„Primul pachet cu pliante turistice, care va cădea de pe banda transportoare în timp ce muncesc la UPS, va arăta prima mea ţintă de călătorie."*

În schimbul de seară, de pe bandă a căzut un pachet cu pliante turistice de la TUI, un colet pe care era scris Hawaii. A doua zi am mers la biroul de turism şi m-am înscris pentru o călătorie în Hawaii.

Şi astfel au început călătoriile mele. Acest prim sejur a durat un sfert de an şi de atunci călătoresc în jurul lumii. Între timp au trecut cincisprezece ani. În mine s-a trezit setea de aventură, iar stările mele de frică s-au metamorfozat în curiozitate.

Cu cât călătoream mai departe şi cu cât era mai mare provocarea, cu atât mai mult se schimba şi visul meu în care eram hărţuit.

Următoarea etapă a fost aceea în care, ce-i drept, în vis tot continuam să fug, însă mă şi apăram, o parte dintre agresori am pus-o pe fugă, iar şefului lor i-am tras o mamă de bătaie.

Apoi următoarea etapă a fost – despre această evoluţie eu însumi am fost cel mai surprins – când tipul a sărit la mine la masă cu intenţia de a mă lovi, eu însă i-am tras una imediat şi am rezolvat problema pe loc.

Astfel s-a terminat cu aceste vise, deoarece îmi învinsesem temerile şi schimbasem ceva în viaţa mea. Visele mi-au arătat foarte clar în paralel unde mă găseam cu mine însumi.

În urmă cu câţiva ani a revenit însă un vis care ducea în această direcţie, arătându-mi din nou că mă transformasem. În acest vis se făcea că mergeam noaptea singur pe stradă şi am fost insultat de un grup de tineri. S-a ajuns la o încăierare, în timpul căreia l-am luat de piept pe şeful lor şi i-am aplicat câteva lovituri. Când acesta se afla la pământ sub mine şi eram pregătit să-i cârpesc în faţă lovitura finală, m-am oprit cu pumnul puţin deasupra nasului şi l-am întrebat dacă are de gând să se potolească. Apoi m-am ridicat, i-am întins mâna celui aflat la pământ şi l-am tras în sus. Mai mult ca sigur că nu se aşteptase la o

asemenea întorsătură a situației. Datorită acestei hotărâri de a nu-i desfigura fața, deși aș fi putut s-o fac, acum avea respect și stimă față de mine. După aceasta am început să discutăm și visul se termina.

Aceasta mi-a arătat că din nou ceva evoluase, și anume, pe adversar nu-l mai consideram doar un rival care trebuie combătut, ci am conștientizat că bătaia nu are nici o valoare, importanță având numai înțelegerea și comunicarea. Înainte de toate, am înțeles că acest om care apare în viața mea, chiar dacă s-ar putea să fie antipatic, are ceva de-a face cu mine – conform legii rezonanței.

Dacă reușesc să înfrunt o situație, să mă confrunt cu o problemă sau cu ceva neplăcut, atunci voi deveni tot mai puternic și voi avea și succes în viață.

Există oameni cărora, de exemplu, le este frică de moarte. Aceștia ar trebui să fie sfătuiți ca, în locul unei reacții de felul *„O, Doamne, nu trimite moartea la mine, pentru că nu sunt pregătit să..."*, să se documenteze despre ce povestesc oamenii care au avut deja parte de o experiență în apropierea morții, pentru a constata că nu există absolut nici un motiv să te temi de moarte (la *cumătra moarte* voi reveni mai târziu în mod special).

ÎMPLINEASCĂ-ȚI-SE DORINȚA!

V-am prezentat anterior tabelul cu opțiuni. Probabil că ați început deja să vă notați avantajele și dezavantajele (de altfel, nu strică deloc să vă puneți această listă pe frigider, la oglinda din baie sau lângă pat, spre a putea adăuga la ea permanent ce vă trece nou prin minte).

Ar trebui să folosim acest moment și să-l simțim în interiorul nostru, pentru a descoperi unde se găsesc ascunse în noi, încă adormite, talentele proprii. Ar trebui să descoperim care sunt aceste talente și să ne gândim cum le putem activa cel mai bine! Apoi ar trebui să ne imaginăm ce vrem să realizăm cu ele, iar după aceea să vizualizăm această imagine în fața ochiului nostru spiritual.

La noi toți este vorba de a ne descoperi vocația proprie, prin urmare de a deveni conștienți de talentele și aptitudinile pe care le-am adus cu noi în această încarnare, iar din această chemare să ne facem o profesie; așadar, să ne câștigăm existența cu ceea ce ne produce cea mai mare plăcere și bucurie și ne aduce cel mai mare succes posibil.

Dacă, de exemplu, un copil este dotat muzical, această aptitudine ar trebui să fie stimulată. Copilul însuși ar putea să aleagă mai târziu cariera muzicală, iar în acest caz înclinația, hobby-ul devin profesie. El și-ar câștiga banii cu ce știe mai bine și !!! cu ce-i face cea mai mare plăcere. Ar fi însă greșit dacă băiatul ar învăța meseria de mecanic sau de vânzător de mașini, numai pentru faptul că așa dorește tatăl lui sau pentru că se crede că așa ceva este mai bine văzut în societate ori mai știu eu ce...

Cu dumneavoastră care este situația? La ce vă pricepeți cel mai bine? Aveți talent de meseriaș? Vă face plăcere să meșteriți în lemn, deși de profesie sunteți comerciant? Sau vă place să gătiți și în gând vă vedeți bucătar-șef sau patron de hotel? În acest moment lucrați în departamentul de export al unei mari firme? Nu este nici o problemă. Poate că le puteți desfășura în paralel pe amândouă, iar apoi, într-o bună zi, când bucătăreala va aduce un anumit profit, să riscați o schimbare...

Sunteți casnică și aveți însușiri de medium? În acest caz încercați să vă cultivați mai departe talentul. În Anglia, mediile spirituale sunt cultivate profesionist. Poate că și în țara noastră se va face totuși ceva în acest sens. Iar dacă sunteți suficient de bună, dacă procentajul de preziceri corecte este atât de bun, încât vă puteți prezenta reușitele pentru a ajuta alți oameni, atunci organizați ședințe individuale sau scrieți o carte despre ce ați obținut spiritual...

Aici nu există nici un fel de granițe.

Visăm cu ochii deschiși, ne punem întrebări... Ce ne vine ușor să facem, ce iese bun din mâna noastră, ce-am putea să ne imaginăm c-ar fi nimerit să facem toată ziua, fără să ne plictisim, fără să ne pierdem buna dispoziție?

Cum? Sunteți persoană adultă și vă plac trenulețele de jucărie? Atunci reflectați dacă nu este oportun să deschideți un magazin dedicat colecționarilor și profesioniștilor în acest domeniu – poate (ceva de actualitate) un serviciu de expediție prin Internet pentru trenulețe de jucărie?

În ziua de astăzi totul este posibil. Din orice vocație puteți face o profesie. Încumetați-vă! Cel puțin încercați. Dacă nu va ieși bine vă puteți relua oricând vechea activtate, dar atunci măcar știți un lucru: am încercat și n-am stat cu mâinile în sân. Însă este posibil să aveți și un succes deplin...

„Binele nu iese decât din acțiune!"

Așadar, să acționăm!

Pentru a descoperi cu ușurință ce-am prefera să facem, ce putem realiza cel mai bine, există o mică stratagemă: să ne imaginăm că am fi multimilionari și n-ar mai trebui să muncim niciodată – cu ce am prefera să ne ocupăm în acest caz?

Ce-am face toată ziua, dacă n-ar mai trebui să muncim? Să notăm imediat, consemnarea opțiunilor ne duce deja în direcția corectă.

Un alt scenariu subiectiv care pe mine m-a ajutat a fost să-mi închipui că mă aflu pe patul de moarte și privesc înapoi la viața mea: ce mi-aș fi dorit să realizez, pe unde să cutreier și ce n-aș fi vrut să fac în nici un caz?

Să riscăm ceva, să ne transformăm și să ne dispensăm de vechile noastre obiceiuri!

Dacă nu găsim curajul să ne dăm demisia de la vechiul loc de muncă, pentru a deveni independenți, ne va fi greu și să găsim modalitatea de a câștiga bani printr-o o activitate care ne face într-adevăr plăcere. Firește, o activitate independentă poate să se termine și cu un eșec și să pierdem mult. Însă cât valorează libertatea? Prin urmare, înainte de a deveni independent, personal prefer să accept unele lucruri sau să vorbesc pe placul unora.

Într-adevăr, este problema personală a fiecăruia ce face din încarnarea lui, iar aici se adevărește vechiul proverb german: *„Din nimic, tot nimic nu iese."* Sau exprimat altfel: *„Cine nu riscă nimic, acela nu câștigă nimic."* – Legea cauzei și a efectului: *„Ce semeni, aceea și culegi."* Iar cine nu seamănă nimic de la el personal, acela nici nu culege nimic – în afară de cei care trăiesc pe seama altora, precum paraziții. Dar și la aceștia își demonstrează valabilitatea legea rezonanței: *„Cine ia, aceluia i se va lua"*, respectiv: *„Cine sapă groapa altuia, cade el însuși în ea."*

Reputatul profesor Peter Kummer este convins că în întreaga lume există milioane de morți vii. Așa îi descrie el pe oamenii care la vârsta de 25 de ani sunt deja morți, dar sunt înmormântați abia la 75. Și nu pot decât să fiu de acord cu el! La 25 de ani, mult prea mulți oameni au deja profesia aleasă, sunt căsătoriți, iar marile provocări ale vieții au luat deja sfârșit. Pentru mult prea mulți nu se mai pune problema vreunei schimbări. Probabil și-au construit deja o casă, bineînțeles cu credit luat de la bancă, ceea ce îi leagă în mod sigur de banca creditoare pentru următoarele decenii... Tocmai de aceea schimbările sunt tabu.

Dar de ce atât de mulți se împotmolesc deja la vârsta de 25 de ani? Explicația: omul de rând nu dorește să se schimbe. Pe el nu-l interesează provocările, nu-i place să se complice, nu vrea să aibă probleme. De aceea, mulți încep să stagneze încă de tineri.

Chiar și unii care au urmat un curs de perfecționare sau un institut universitar, în care li s-a predat despre antrenamentul mintal, despre gândirea pozitivă sau despre manifestarea cu succes a dorinței, după scurt timp renunță, deoarece nu au avut reușite imediate.

Da, uneori trebuie așteptat să treacă timpul. Este ca o sămânță pe care o punem în pământ, dar care are nevoie de un timp până încolțește; dacă nu avem răbdare, putem să ne dăm apoi oricât peste cap, rodul din pământ rămâne indiferent.

Prin urmare, vă rog, nu renunțați imediat dacă îndeplinirea dorinței nu reușește de la prima încercare. Este important să fim convinși de ceea ce ne dorim, de ceea ce am dori să avem de la viață.

Împlinească-ți-se dorința...

spune spiritul care iese din lampa fermecată, atunci când o atingem, și *„Cereți și vi se va da!"*, se spune în Noul Testament.

Este vorba întotdeauna despre același principiu. Problema este numai că mulți dintre noi nici măcar nu știm să cerem cum trebuie. De ce nu știm? Pentru că oamenii nu știu cu adevărat cine sunt, de ce trăiesc pe pământ și ce-ar trebui să ceară. Cu alte cuvinte:

dacă se cere într-o manieră necorespunzătoare, necorespunzător este și ce se oferă. Dacă se cere în mod greșit, greșit este și ce se oferă. Cauză – efect!

Despre această temă alți autori au scris mai multe cărți, de pildă Bärbel Mohr cu *„Bestellungen beim Universum"* sau celebrul profesor Peter Kummer.

În acest loc nu pot decât să dau indicii, să arăt direcția de mers și să-l stimulez pe cel curios să cerceteze mai profund el însuși.

Acum unul sau altul ar putea să cugete cam așa: *„Dacă ar fi atât de simplu .."*

Dar n-am pretins că ar fi ceva simplu! Însă cât valorează libertatea? Nu numai libertatea financiară, ci și cea spirituală? Eu personal pun mare preț pe viața mea. Dacă vă convine să mergeți zi de zi, cu pumnii strânși, la fabrică sau la birou și să prestați o activitate pe care o considerați oricum altfel decât interesantă, atunci este opțiunea dumneavoastră. Dacă mergeți cu o mașină care nu vă place, atunci de asemenea este alegerea dumneavoastră. Dacă pentru dumneavoastră nu are importanță că șeful vă critică aspru sau că le permiteți colegilor să vă vorbească de rău, deoarece aveți o concepție avansată despre lume, mă rog, este iarăși treaba dumneavoastră.

Mulți oameni și-au dat seama de timpuriu că nu vor să se lase în seama altora și au muncit atât de mult, s-au ascultat pe ei înșiși, au reflectat și s-au lămurit, astfel încât astăzi sunt independenți și în primul rând se bucură de activitatea lor.

Cu toții putem face aceasta! Să fim curajoși și să riscăm puțin. Ce avem de pierdut? Lucruri pe care oricum nu le putem lua cu noi pe lumea cealaltă – pentru că venim pe lume goi și plecăm tot goi.

Și atunci, de ce să nu vedem ca pe o mare șansă faptul că ne află acum, aici, pe această planetă, și s-o folosim în fiecare zi pe deplin conștienți, pentru a fi activi în mod creator, să ne descoperim pe noi înșine, să cercetăm și să înțelegem mai bine viața? De ce să nu folosim oportunitatea ca prin aceasta să aflăm legile vieții, iar prin înțelegerea rezultată să colaborăm activ și, în primul rând, constructiv la creație și la proiectul lui Dumnezeu?

Să ne întoarcem în timp la copilăria noastră, la tinerețea noastră, la vârsta maturizării. Ce ne-am dorit atunci cu toții? Nu ne-am dorit măcar o dată să fim grozavi, renumiți ori să fim cineva care îi ajută pe alții, o zână bună sau un nobil cavaler?

Și acum? Ești un angajat semiadormit și stai lângă indivizi greu suportabili, sau lucrezi ca medic și prescrii pacientului medicamente despre care se știe că au puternice efecte secundare, dar pentru care primești un comision de la fabricant...; sau dacă ești actriță, pentru a primi un rol trebuie să sari în patul producătorului...

Ce au comun toți trei? Știm: și-au mutilat sentimentele (mai brutal spus, *„Aceste persoane și-au vândut sufletul"*). Ei au renunțat la singurul lucru primit de la Dumnezeu și cu care trebuie să fie atenți: libertatea, liberul lor arbitru!

Aveți impresia că sunt cuvinte tari și dezaprobatoare? Nu vă grăbiți să judecați pripit. Ce credeți, cum vă veți simți când veți ajunge pe lumea cealaltă și, împreună cu îngerul păzitor și cu familia dumneavoastră de suflete, vă veți analiza tocmai viața de pe pământ, trăită petrecând sau în greutăți? Iar apoi călăuza dumneavoastră spirituală vă va întreaba: *„Ei bine, de fapt, ce-ai făcut aici? Ai fost înzestrat cu atât de multe calități și apoi te-ai angajat la această firmă numai din teamă că altfel viața ta nu este asigurată? Parcă ai vrut să te faci medic și să ajuți oamenii...De ce te-ai eschivat?"*

Când vom fi din nou pe lumea cealaltă va fi însă prea târziu, ne va fi rușine că n-am folosit șansele pe care le-am avut, că ne-am eschivat de prea multe ori. Va trebui să așteptăm până ne vom putea reîncarna și – copii mici fiind – vom începe iarăși să învățăm. N-ar fi mai practic, acum, când și așa suntem deja aici și când, probabil, am depășit perioada de școală, de ucenicie sau de studii, să obținem ce este mai bun de la această viață?

Și cum este cu teama de moarte?

Teama de *moarte* este doar o categorie de temeri din cele multe existente. Cea mai mare poate să fie teama de o *viață* individuală! Atât de mulțor oameni le este frică să spună ce gândesc despre partener, despre șef, despre sistemul nostru politic și domnii prietenoși din culise. Lipsește curajul de a schimba profesia sau de a părăsi partenerul cu care există certuri permanente. Apoi există teama de a-și părăsi patria, pentru a accepta o ofertă extraordinară, și – pur și simplu – mai există neliniștea provocată de o schimbare. Lipsește curajul și dispoziția de a fi pregătit să riști. Teama de singurătate; teama de adâncuri și de înălțimi, teama că ești vorbit de rău; teama că-ți pierzi banii, poate chiar copilul sau un membru al familiei; teama de a-ți schimba concepția despre lume și de a fi nevoit să justifici această schimbare în fața colegilor... Există teama de a nu ajunge în *cer* sau nici măcar în *iad*, teama de a fi refuzat, teama de boală și de dureri, de îmbătrânire, de decepție, teama de a fi luat în derâdere sau de a nu fi luat în serios, de a nu mai fi iubit sau teama de a nu fi trădat.

Nu ne este tuturor teamă de ceva sau de cineva, de cele mai multe ori nejustificat? Însă – și trebuie să știm acest lucru – teama este cel mai puternic instrument de manipulare, atât în plan fizic, cât și piritual. Prin teamă oamenii pot fi controlați și dirijați cel mai bine (zei mânioși, șomaj, rețineri din pensie, crah la bursă, singurătate și alte sute de stări de neliniște, cele mai multe de natură intimă).

Prin trezire spirituală – mai întâi a recunoaște (recunoaștere), a decide în mod clar și după aceea a acționa –, stările de teamă dispar încetul cu încetul. Este foarte important ca înainte și după moarte să aflăm câte ceva despre viață, pentru că astfel este mai corect înțeleasă și valoarea vieții în sine. De aceea și prezintă o atât de mare însemnătate să ascultăm cu atenție ce ne povestesc copiii noștri despre lumea cealaltă, despre lumea spirituală și despre sensul vieții, prin aceasta stările de teamă atenuându-se. Când știm că în lumea spirituală avem îngeri-păzitori, călăuze spirituale și nenumărați prieteni care sunt *cu* noi, care ne protejează și ne stau alături în mod activ, cum să ne mai fie teamă de bucuria de a trăi? Vedeți cât de important este să studiem în profunzime semnificația întrebărilor simple *de unde?* și *încotro?*

Dacă ne punem într-adevăr aceste întrebări, este posibil să fim deziluzionați de multe situații, întâmplări și, probabil, relații – personale sau de afaceri. Deziluzionați de faptul că am fi putut trăi cu totul altfel. Ne mirăm că atât de mult timp ne-am ascuns propriile calități. Și ce-i cu asta? Tocmai după aceea suntem *dez*-iluzionați, adică iluzia nu mai există! În cele din urmă vedem clar că nu vedem ce *vrem* să vedem, ci cum arată cu adevărat realitatea, chiar dacă uneori aceasta ne face să suferim.

Să ne dispensăm de ceea ce nu mai este de actualitate, să renunțăm la ce este depășit și să fim mai atenți la ce există în prezent, pentru a nu mai ajunge în asemenea situații *iluzorii*. Să continuăm să trăim cu scopul de a ne găsi tovarăși de idei, care nu decepționează. Nu folosește la nimic cramponarea de vechile amintiri și de vechile pasiuni, care și așa nu mai pot schimba nimic și ne acoperă cu un văl privirea spre înainte.

De altfel, nu trebuie să ne fie deloc teamă de *cumătrul Moarte*, pentru că este un băiat simpatic. Dați-mi voie să vă povestesc ceva: era în primăvara anului 2002, când m-am gândit că trebuie să-mi cumpăr iarăși neapărat o mașină sport. Zis și făcut, am cumpărat-o și m-am bucurat foarte mult. Între timp venise toamna, când am avut un vis ciudat. Mă aflam în casa părintească și în fața mea se afla un tip îmbrăcat în întregime în negru. Era destul de palid la față, însă înalt, musculos, și-mi zâmbea. Mi-a arătat apoi cum lua diferite suflete – așadar le transporta de pe lumea aceasta în lumea cealaltă –, însă nu comenta acest lucru. Primul suflet pe care mi l-a arătat a fost cel al unei fetițe răutăcioase, care împrâncise pe scări o femeie. A adus cu el sufletul fetei – evident, după ce aceasta murise.

Am văzut cum sufletul a trecut printr-un cerc de lumină vertical din încăpere și a dispărut (la fel ca la poarta stelară din filmul produs la Hollywood, *Stargate*). Al doilea suflet care a trecut prin cercul de lumină a fost al unui bărbat scund, de vârstă mijlocie, despre care însă tipul îmbrăcat în negru nu-mi dăduse nici un amănunt. Atunci l-am privit și l-am întrebat dacă nu cumva este *Moartea*, la care el a zâmbit și a dat afirmativ din cap. La întrebarea mea de ce l-a adus pe acest om, care arăta încă destul de bine, am primit răspunsul: *„Acestuia i se face o verificare generală."* Apoi mi-a zâmbit din nou, m-a luat în brațe și m-a strâns cordial, s-a întors și a dispărut.

Bineînțeles că atunci când m-am deșteptat eram entuziasmat. *„Un tip formidabil"*, mi-am zis. *„Trebuie să fac un interviu cu el și să-l întreb ce face, dacă simte ceva atunci când ia sufletele, dacă și-a întâlnit vreodată personal șeful..."*

Mi-au venit în minte o mie de idei fanteziste, numai la ce trebuia nu m-am gândit, și anume că s-ar fi putut să fi venit la mine și dintr-un cu totul alt motiv decât să-mi acorde un interviu.

Trei săptămâni mai târziu era cât pe-aci să-l reîntâlnesc...

Mă aflam cu fiul meu pentru câteva zile în munți – cum se spune, o vacanță între bărbați –, iar după o cină grozavă tocmai veneam din Berchtesgaden și voiam să ne întoarcem pe munte la hotelul nostru, când, într-o curbă „prea strânsă", am intrat cu micul nostru bolid într-un copac și ne-am lovit de versantul muntelui.

Pe scurt: s-a terminat rău. Mașina a fost distrusă total, iar Amadeus și cu mine ne-am ales cu traumatisme și zgârieturi. Dar s-ar fi putut termina și altfel. Și dintr-o dată mi-am amintit din nou de camaradul îmbrăcat în negru din visul meu... O, Dumnezeule...

Ei bine, așa cum am amintit deja în carte, evenimentele sunt anunțate întotdeauna dinainte. Însă ce-am vrut să vă spun de fapt despre cumătra Moarte este că e într-adevăr simpatică și nu trebuie să ne temem de ea.

ACESTA ESTE UN SEMNAL!

Să pătrundem ceva mai în amănunt semnalele pe care ni le trimite viața.

Pe baza *legii cauzei și efectului* știm că, pentru a se restabili echilibrul, tot ce provocăm altora se va resfrânge asupra noastră însine. Din aceasta rezultă concluzia rațională că în viitor trebuie să fim și mai atenți la ideile, cuvintele și faptele noastre, să „semănăm" mai conștient, pentru ca să culegem fructe mai bune și mai gustoase.

Dacă noi înșine suntem confruntați cu o boală, suferim o pierdere sau o durere, atunci ar trebui să ne întrebăm și să încercăm să aflăm care a fost cauza acestui efect, ce anume am provocat noi înșine cândva, pentru ca acum să ne aflăm într-o asemenea situație.

Împrejurările în care are loc un eveniment ne arată adesea deja soluțiile de rezolvare și ne prezintă modele, întrucât, în perfectul nostru joc al creației, totul se produce conform legii rezonanței, prin urmare nimic nu se petrece „întâmplător". Să fim atenți la indiciile din jurul nostru! În fiecare zi primim așa-numitele „semnale", uneori prin oameni, prin animale care ne ies în cale sau prin evenimente întâmplate pe drumul spre slujbă. Dintre acestea fac însă parte și așa-zisele coincidențe și sincronicități.

Cu toții am trăit așa ceva: te gândești la cineva și imediat respectivul îți dă telefon. Aici este vorba mai curând de telepatie – este clar că unul se gândește la celălalt – , ceea ce însă devine posibil numai prin rezonanță. Un alt exemplu: ați început să lucrați într-un nou loc de muncă, de exemplu ca educatoare la grădinița de copii. Vă aflați la terapeut, în sala de așteptare, și intrați în discuție cu doamna care stă lângă dumneavoastră. Și ce profesie are ea? – Educatoare la grădinița de copii. *„Ca să vezi, ce întâmplare!"*

Deschideți televizorul și ce se prezintă pe programul ales? Un material despre o nouă grădiniță. *„Atât de multe coincidențe dintr-o dată, așa ceva nu există!"*

În mod similar reacționează majoritatea celor care până acum n-au observat că trăim într-o lume a interdependențelor, într-un univers construit pe legități clare.

Fenomenul sincronizării se bazează pe **legea rezonanței**: *Identitățile se atrag*, aceasta însemnând că tot ce vibrează spiritual la fel se atrage reciproc, iar astfel ceea ce noi emitem vibrează *înapoi* asupra noastră și de aceea *ne revine* nouă, ca tot ceea ce ne aparține și cu care noi vibrăm identic. Aceasta este o categorie de *semnale* care ne arată în ce moment al vieții ne aflăm.

În cazul **sincronizării,** situația este puțin altfel. Această noțiune se datorează psihanalistului elvețian, profesorul Carl Gustav Jung. Într-o zi, când acesta se afla în biroul său împreună cu un pacient, discutând despre Egipt, dintr-o dată pe birou s-a cățărat un gândac, un scarabeu egiptean. Nici până astăzi nu s-a lămurit cum a ajuns gândacul din Egipt în Elveția, însă Jung a văzut în aceasta o dovadă că universul nu este haotic, ci urmează un model ordonat, perfect – după formularea lui Jung, este *sincronizat*.

Iată aici câteva exemple de sincronizare:

Sunteți la micul dejun, citiți ziarul, fiica dumneavoastră se agită pe scaun și vorbește cu mama ei, pe fundal probabil se aude radioul și sunt transmise știrile. Deodată, sunteți surprins că fiica dumneavoastră a pronunțat exact aceleași cuvinte pe care tocmai le-ați citit în ziar. Sau crainicul pronunță o propoziție ce este chiar titlul articolului pe care îl citiți în acel moment.

Sau vă găsiți într-un restaurant și discutați cu însoțitorul dumneavoastră. La un moment dat, acesta spune ceva anume, iar exact în același moment o persoană de la masa vecină exprimă același lucru.

Vă deplasați pe autostradă și vorbiți la telefonul din mașină cu cineva, iar respectivul vă povestește că a pictat camera copiilor cu stele; în acest moment, depășiți o camionetă Mercedes, vopsită lateral cu stele. Sau cineva spune că a primit un număr de telefon terminat în 999, iar dumneavoastră conduceți tocmai în spatele unei mașini cu numărul de înmatriculare 999.

Despre ce este vorba la acest fenomen? Ce trebuie să ne arate el (ca un „indicator")? Aici trebuie să vorbim încă o dată despre modelul vieții. După cum s-a spus deja, împreună cu protectorii noștri spirituali ne creăm un model pentru viață, o matrice sau un tipar. Cum s-ar zice, ne stabilim un program, cu tot ce-am dori să rezolvăm în timpul unei încarnări. Cei mai mulți oameni rezolvă probabil șaizeci la sută din ce și-au propus și doar extrem de puțini se apropie de procentul de sută la sută.

Cu cât în viață avem mai mult parte de ceea ce ne-am propus, prin urmare cu cât modelul nostru de viață actual concordă mai mult cu ceea ce ne-am schițat înainte de încarnare, cu atât se înmulțesc aceste cazuri de sincronizare. Explicația este că ne aflăm tot mai frecvent *la momentul oportun și la locul potrivit*. Aceasta este toată arta.

Dar cum putem să ne aflăm la momentul oportun și la locul potrivit?

Putem să ne urmăm intuiția. După cum se vede, ne învârtim în cerc. Întotdeauna este vorba despre intuiție. Ea este cheia! Ea este *vocea Domnului* în noi! Iar intuiția nu se poate cumpăra, nu ne-o poate da nimeni, n-o putem înghiți ca pe o tabletă, nu ne-o poate impune nici o biserică, nu poate profita de ea nici o sectă. Lucrând cu intuiția *numai* așa învățăm să fim la locul potrivit, la momentul oportun, cu persoanele potrivite. Aparent suntem pe picioarele noastre – ceea ce însă nu se întâmplă niciodată (Dumnezeu în noi, înger-protector, familie de suflete) – iar răspunsul, dacă ne-am urmat corect intuiția, se întoarce direct de la viață în forma acestor sincronizări.

Sincronizarea este „termometrul" încarnării noastre și ne arată exact unde ne aflăm ca etapă a vieții. Cu cât au loc mai multe cazuri de rezonanță (coincidențe) și cu cât mai multe sincronizări se produc în viața noastră, cu atât mai aproape suntem de modelul nostru de viață, cu atât mai aproape suntem de noi, pe propriul nostru drum.

Desigur, aceasta se poate schimba zilnic, în funcție de deciziile noi pe care le luăm. În orice caz, din acest moment devine cu adevărat captivant, deoarece simțim pur și simplu cum comunică viața cu noi, cum ne-am încadrat într-un sistem perfect și cum suntem în stare să-i percepem, treptat, misterioasa voce. Cu toate acestea, rămâne un „sistem" al liberului arbitru.

Potrivit legilor spirituale, suntem făuritorii propriei noastre fericiri. Nu mai aruncăm vina pe seama altora, întrucât suntem răspunzători noi înșine pentru ce se află în jurul nostru și pentru ce se întâmplă cu noi. Din această perspectivă vedem viața ca pe un dar oferit pentru ca, cu fiecare respirație, să evoluăm mai departe spre iubire și spre înțelegerea spirituală.

CREEZ EU ÎNSUMI!

Deosebirea dintre cel care caută și cel care descoperă constă în faptul că primul ***urmează*** pe cineva, o lege, un guru, o credință, o ideologie. Dimpotrivă, al doilea își scrie propriile legi și va ***conduce*** cândva. El însuși hotărăște dacă vrea să înghețe în timpul iernii sau să se ardă la tălpi mergând pe cărbuni aprinși. El hotărăște ce mâncare îi dăunează și ce băutură este plină cu spirit divin – deoarece așa dorește el.

Este ascensiunea de la ființă creată la creator independent. Și este datoria noastră să învățăm aici pe pământ că noi înșine creăm și chiar putem muta munții prin credința noastră (nu mă refer la micul munte de zăpadă din fața casei...). Noi decidem dacă ceva ne va face rău și noi hotărâm ce ne este folositor. Noi suntem o parte a Creatorului și suntem înzestrați cu tot ce este înzestrat și Dumnezeu – numai că într-o măsură mai mică; de fiecare dată în măsura pe care s-o putem înțelege, însă însușirile sunt aceleași. Este la fel cum o minusculă picătură de apă are aceleași proprietăți ca și oceanul imens. Iar noi ne aflăm aici pe pământ și pentru a conștientiza că suntem o parte a Creatorului și că, zilnic, noi înșine suntem capabili să creăm.

De aceea, să uităm tot ce am citit și auzit sau ce ni s-a predat la școală. Să mergem în interiorul nostru și să ne întrebăm ce vrem *noi*, ce spune intuiția noastră în acest sens. Apoi să ne întrebăm pe noi înșine dacă avem încredere în noi să aspirăm la acest țel, iar dacă în noi răsună un „*Da*", atunci să ne și îndreptăm spre el. Și îl vom atinge, **dacă avem încredere.** Nu trebuie s-o creadă nimeni altcineva. Exact la fel cum nimeni n-ar fi crezut că Bill Gates, atunci când a lansat programul de calculatoare, va deveni într-o zi unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Întregul potențial este în noi! Totul este proiectat în noi, sămânța există. Va veni timpul când o vom uda pentru a crește!

Iată ce a răspuns **Bill Gates** când a fost întrebat care este explicația succesului său: *„Fă ce-ți produce cea mai mare plăcere!"*

ACEASTA MĂ ILUMINEAZĂ!

Să ne întoarcem pentru ultima oară la familiile cele mai bogate: indiferent dacă urmăresc țeluri divine (orientate spre spirit) sau diabolice (orientate spre rațiune), se poate spune cu siguranță despre ele că își folosesc intelectul pentru un scop bine definit. Nu sunteți de aceeași părere?

Pur și simplu lucrurile stau astfel: deosebirea dintre aceste persoane și cei mai mulți oameni din lume este că cele dintâi au un țel clar definit. Ceea ce îi diferențiază este mai puțin credința, și mai degrabă convingerea. Iluminatul nu numai că este încredințat că poate să înfăptuiască ceva, el știe acest lucru și acționează, iar aceasta este valabil și pentru „înțelepții" tuturor timpurilor.

Însă exact în aceasta constă diferența hotărâtoare dintre prea mulții ezoterici de astăzi și așa-numiții „magicieni albi" – ei nu au un țel *clar*. Este adevărat că ei cunosc legile cosmice, însă au probleme pe pământ. Adesea ***iluminarea*** este dorită ca un mare țel supraordonat, însă dacă îi întreb dacă o pot defini, se așterne tăcerea. Nici unul nu știe gustul concret al iluminării sau cum se poate ajunge la ea. Aceia care vor fi ajuns vreodată la o stare de iluminare tac sau au putut s-o descrie la fel de puțin pe cât iluminatul poate să descrie sentimentul provocat de beția puterii sau atât cât o mamă poate să explice fiicei sale sentimentul încercat atunci când ești îndrăgostit.

Toate acestea sunt mult prea complicate.

Așadar, dacă nu ne putem hotărî absolut deloc ce să ne dorim în viața – ce anume are prioritate –, aș putea oferi următoarele drept simple recomandări:

Să luăm loc și să consemnăm că suntem pregătiți să ne acceptăm scopul vieții, iar apoi să notăm dedesubt: *„Mă deschid către tot ce-mi aparține și se găsește în mine; consider că este cea mai mare plăcere să fac ce știu mai bine, ce-mi produce cea mai mare bucurie. Întotdeauna există suficienți bani și am lângă mine partenerul cu care sunt fericit și care mi se potrivește cel mai bine."*

Data, semnătura, punem notița undeva pe perete (unde nu o poate vedea oricine) și, mulțumiți, lăsăm acum lucrurile să se desfășoare în voia lor. Apoi observăm răbdători ce se întâmplă.

Dacă se îndeplinește cândva, atunci suntem fericiți. Dacă suntem fericiți, crește considerabil și probabilitatea ca într-o zi să ajungem într-o stare a medierii, liniștii, armoniei, împlinirii și, probabil, și a iluminării. N-am auzit încă niciodată că un om deprimat sau agresiv să fi cunoscut vreodată o stare asemănătoare iluminării. Dar să nu începem cu iluminarea, ci cu problemele de mai mică importanță care există în viață – vreau să spun, să pornim într-adevăr *acum* – și care pot fi și schimbate.

Din păcate, sunt nevoit să constat mereu – de pildă, într-un sejur recent în India – că mulți occidentali urmează un guru indian sau că meditează zi de zi, în speranța iluminării. Aceștia se preocupă însă de activitatea fizică, se numesc autentici dar sunt nepunctuali, dezordonați și – în parte, din cauza fanatismului lor – sunt neprietenoși și dezorientați.

Însă noi nu ne-am născut în lumea occidentală pentru ca apoi să plecăm în India, să fugim de provocarea lumii noastre – pe care o putem numi liniștiți *lumea lui Lucifer*. Dacă facem cercetări în această direcție (spirituală), se dovedește că anterior exact aceste suflete se încarnaseră în spațiul asiatic și trăiseră ascetic. Apoi au decis că a sosit momentul să se încarneze în Occident, pentru a vedea cât de departe au ajuns cu disciplina și dacă pot rezista tentațiilor.

Bineînțeles că după aceea sufletul se retrage la locul deja cunoscut. Unde oare însă îl așteaptă sarcinile propriu-zise?

Dumneavoastră cum vedeți aceasta? Greșesc cumva în ce afirm?

Formularea ***întotdeauna există suficienți bani*** am menționat-o cu bună știință. Și știți de ce? Dacă avem întotdeauna bani, atunci avem mai mult timp, pentru că trebuie să muncim mai puțin sau avem mai puține griji. Acum avem timp să călătorim, să citim sau să acționăm ca descoperitori, iar prin aceasta evoluăm mai repede către individualitatea personală, ne găsim propria valoare, conștiința de sine și, implicit, aspectul divin din noi.

„Banul conduce lumea!" este o vorbă veche care poartă în ea mult adevăr. Totul în viață are cumva de-a face ceva cu banul, depinde numai ce atitudine am luat față de acesta, întrucât fiecare vede banul cu alți ochi: unul îl vede ca pe un rău necesar, altul aleargă după el, unul este risipitor, altul este zgârcit ca un scoțian. Pe de altă parte, pentru unii banii sunt „ochiul dracului", alții îi prăpădesc de îndată ce fac rost de ei. Există oameni foarte pricepuți atunci când este vorba de bani, dar și oameni care nu se pricep absolut deloc să umble cu ei – *„De ei se ocupă soția mea..."*, se obișnuiește să se spună. Ne întrebăm: suntem obsedați, îndrăgostiți sau disprețuitori față de bani?

Adevărul este că extrem de puțini oameni sunt conștienți că atitudinea lor față de bani este determinată de câți bani au ei înșiși. Din considerațiile privind legile cosmice a reieșit că totul în viață este provocat de noi înșine – atât bogăția, cât și lipsa de bani. Așa cum bolile noastre încep în sufletul nostru – în gândurile noastre –, tot așa se întâmplă și cu banul. Problemele de ordin financiar iau naștere în minte și numai acolo pot fi și rezolvate.

De aceea, de cele mai multe ori lipsa permanentă de bani nu înseamnă o „întâmplare" nefericită, ci este rezultatul unei programări greșite și a unei atitudini eronate față de aceștia – în majoritatea cazurilor, încă din copilărie și prin poziția părinților. Cine a crescut în condiții de sărăcie și a trebuit să muncească din greu, în mod cert are o altă viziune asupra banului decât cel provenit dintr-o familie înstărită. Felul educației și modul cum se umblă cu banii se înregistrează automat în subconștientul nostru. Și aici este oportun să se analizeze și să se opteze pentru cea mai adecvată atitudine față de bani, deoarece aceștia ne modelează viitorul.

Este surprinzător că tocmai printre cei interesați spiritual sunt mulți care suferă de lipsa banilor. Cum se explică? Deși aceștia au înțeles legitățile cosmice, sunt sănătoși și echilibrați, partea cu banii nu vrea să funcționeze nicicum.

„Banul are în sine ceva rău, ceva murdar", susțin unii, *„Este cauza fundamentală a tuturor relelor din lume"*. Dacă însă vrem să fim sinceri, singurul lucru rău la ban este lipsa lui în viața personală. Sau nu este așa? Este neîndoielnic că diferite structuri și cercuri de putere se folosesc de bani pentru a sfida, dar ce are aceasta de-a face cu mine? În Ruanda au fost măcelăriți cu cuțitele mii de oameni. Și pentru așa ceva să nu mai am voie să-mi folosesc cuțitul de bucătărie ca să tăi pâinea?

Există nenumărați oameni care au o soluție pentru toate (în primul rând, obișnuiții localurilor) – pentru foametea din Lumea a Treia, pentru războiul din Orientul Mijlociu, pentru testele nucleare ale americanilor. Vinovații sunt stabiliți, ca să nu mai fim nevoiți să schimbăm ceva la noi înșine. Cel mai frecvent se spune că bogații ar trebui să cedeze săracilor ceva din avuția lor și atunci ar fi mult mai bine. Ce părere aveți, ce ar face cu banii primiți cadou cel care nu are un acoperiș deasupra capului sau dependentul de droguri? Dar cel care stă într-o locuință amărâtă în spatele curții? Ar fi ajutați cu adevărat acești oameni printr-o donație bănească? Și-ar schimba comportamentul, modelul de viață persoanele din exemplele date? Nu cumva modelul de viață limitat și concepția lor despre lume au fost factorii care i-au adus de la început în această situație? Se rezolvă astfel oare problema propriu-zisă sau este numai amânată?

Mulți oameni vor să rezolve întotdeauna problemele altora – dacă s-ar putea, ale întregii lumi –, dar nu se descurcă nici cu ale lor.

„*Banul alterează caracterul*", spune o expresie. „*Banul îmi este indiferent*", afirmă alții. Unul chiar a spus: „*Pentru mine banii nu sunt importanți.*" Este foarte clar că nici unul nu știe cum să facă rost de ei...

Lipsa banilor își are explicația în atitudinea greșită față de ei. În legătură cu aceasta, Arthur Lassen declară: „*Să nu lași niciodată banului impresia că-ți este indiferent, deoarece banul a făcut jurământul de fier să rămână doar la cel care-l stimează și-l iubește. Cine vorbește cu superficialitate despre ban și-l tratează eronat să nu se mire dacă acesta îl ocolește.*" (45, p. 5)

De aceea, el sfătuiește în final: „*Respectă banul, dă-i impresia unei simpatii nemărginite și pentru el va fi o adevărată bucurie să-ți umple buzunarele și contul bancar.*" (45, p. 5)

Să ne tratăm banii ca pe partenerul nostru. Atunci când îi cheltuim, când ne cumpărăm ceva, ar fi un pas util în direcția unei noi conștiințe față de bani dacă în acel moment am gândi astfel: „*Așadar, la revedere, dragă bancnotă. Pe curând și adu-ți cu tine și frații și surorile.*" (45, p. 35)

Dacă vi se pare exagerat, probabil că aveți dreptate. Însă mulți oameni se află într-un raport total limitat față de ban. În legătură cu aceasta îmi vine în minte o istorioară. Unul dintre unchii mei este un consilier financiar de succes și mi-a povestit o întâmplare din cercul său de cunoștințe. Este vorba despre un om care toată viața a fost extrem de econom. De exemplu, deși era plecat foarte mult timp, rar mergea să ia masa în oraș, cu atât mai puțin se întâmpla să-și invite prietenii la masă. Cu toate că acest om câștiga relativ bine, trăia într-o locuință mică, își cumpăra cele mai ieftine mâncăruri și băuturi – pe scurt, făcea economii oriunde era posibil. În muncă era foarte conștiincios și, ca inginer, era adesea consultat în cadrul firmei. Întrebat despre modul său de viață econom, răspundea întotdeauna că face economii pentru bătrânețe, pentru ca atunci să mai aibă ceva de la viață. S-a întâmplat însă așa cum trebuia să se întâmple: într-o zi – era la începutul anilor 50 –, printr-o relație privată a cunoscut un consilier de investiții, căruia i-a predat întreaga avere economisită. Însă nu numai averea lui, ci și a soției și a mamei acesteia. În plus, față de prieteni se lăuda că este deosebit de abil, pentru că și-a investit banii într-o afacere mai profitabilă decât în mod obișnuit (mai multe milioane de mărci germane). Ulterior s-a dovedit că acest consilier de investiții era un escroc, iar bietul om și-a pierdut toți banii. Rezultatul: a putut să trăiască în continuare la fel ca până atunci- la nivelul de viață al unui om sărac, deoarece nu apreciase banul și nici nu-l folosise pentru a-și făuri o viață armonioasă.

Condițiile noastre de viață sunt o oglindă a atitudinii noastre față de viață. Dacă în forul meu interior sunt bine dispus, atunci lucrurile stau bine și cu locuința, cu mașina sau cu casa mea! Orice bogăție și orice succes au la bază idei bune, care au luat naștere tot în noi. Și din nou este nevoie de hotărâre și de curaj pentru a transpune în fapte aceste idei. Toți marii oameni din istorie și-au obținut succesele prin inițiativă proprie, de aceea trebuie să vedem cum ne putem schimba atitudinea, pentru a trăi în armonie cu banul. A-l diviniza este o atitudine tot atât de radicală ca și aceea de a-l respinge. La fel ca în toate domeniile vieții, și aici se impune găsirea căii de mijloc sănătoase.

Apropo de *evaluare*. Dacă nu mă simt *demn* să câștig mult, dacă eu însumi apreciez că am puțină *valoare*, aceasta mi-o arată și situația mea de viață. Dacă avem un țel – un vis sau o dorință –, să nu ne întrebăm „*Cât va costa?*" sau să spunem: „*Pentru aceasta îmi lipsesc banii necesari.*" Dacă urmărim un țel sau avem o idee nebunească, să năzuim în orice

situație spre ea. Iar din experiență s-a demonstrat că, dintr-o dată, pe drum s-au găsit și banii pentru îndeplinirea finală a scopului..

Dacă vreodată am pierdut bani – poate chiar mulți bani –, a fi prost dispus în continuare nu ajută la nimic. Fiți optimist și spuneți-vă: *„Multe mulțumiri pentru lecția dată, viață. Acum încerc să procedez alt fel și vreau să știu mai multe."*

Aici vorbesc din proprie experiență! Dar n-ar trebui oare să ne întrebăm cum de n-am observat, n-am reacționat la semnalele pe care ni le dat anterior viața? Care au fost adevăratele cauze pentru pierderea financiară? Nu s-ar putea să am o problemă să spun „*Nu*"? Sau a fost buna mea credință?

În ceea ce privește banii și o nouă programare a subconștientului nostru, și aici ne stă la dispoziție tabelul cu opțiuni. Într-o parte scriem ce considerăm contraproductiv la atitudinea noastră de până acum, în propoziții concise precum *„Banii nu aduc fericirea"* sau *„De la cei bogați se învață cum se economisește"*. Apoi pe pagina "pro" scriem cum ne gândim să umblăm în viitor cu banii și ce atitudine am dori să adoptăm față de aceștia.

Cine are o problemă reală cu banii, aceluia îi recomand cartea lui Arthur Lassen *„Geld macht glücklich"* sau lucrările lui Peter Kummer, care prezintă, într-un mod foarte clar și vioi, o nouă relație cu banul.

Arthur Lassen recomandă drept atitudine corectă față de viață: *„Trăiesc Aici și Acum, Astăzi. Viața mea este definită de ideile și faptele mele pozitive. Îmi făuresc viața după ideile și proiectele mele. Îmi face plăcere să obțin succese. Succesele mele se bazează pe tenacitatea și perseverența mea de a gândi pozitiv, de a face planuri ingenioase și de a acționa hotărât. Am o conștiință a banilor creatoare. Am un fler fantastic pentru bani și pentru posibilități bune de câștig. Îmi asum răspunderea pentru totul din minunata mea viață – pentru ideile mele, pentru cuvintele mele, pentru faptele mele. Îmi perfecționez continuu aptitudinile profesionale și îmi face plăcere să fiu bine pregătit. Sunt receptiv față de toți oamenii, indiferent ce poziție și ce rang au. Știu că totul în viața mea depinde numai de atitudinea mea. Privesc spre înainte și sunt hotărât să fac din viața mea tot ce este mai bun. Zâmbesc deseori și privesc fericit oamenii și știu că tot ce transmit se întoarce la mine. Acum mă aflu în cea mai bună formă a vieții mele."* (45, p. 167)

PRINCIPIUL ABSORBȚIEI

Ce-o mai fi și principiul absorbției? Da, recunosc, îmi face plăcere să vă confrunt cu lucruri pe care până acum n-ați vrut niciodată să le știți.

Foarte simplu: există principiul presiunii și principiul absorbției. Aproape toți oamenii trăiesc după principiul presiunii, care poate fi comparat cu voința sau cu perseverența, fără ca ei măcar să observe.

Noțiunea *principiul absorbției* provine de fapt din domeniul tehnic, și anume de la genialul constructor de discuri zburătoare austriac Viktor Schauberger – precursorul tehnologiei apei vieții. Schauberger studiase cele mai diferite cursuri din natură, le transpusese apoi în procese mecanice, iar ulterior a construit aparate. De exemplu, el a observat cum păstrăvii sar împotriva cursului râului, putând sări chiar mai sus cu câțiva metri decât înălțimea unei cascade. Din punct de vedere științific, acest lucru este imposibil. Un specialist în hidrostatică – luând în calcul mărimea aripioarelor, puterea mușchilor și alte componente – poate să calculeze cât de puternic acționează forța bătăii aripioarelor și cât pot acestea să propulseze păstrăvul în direcția spre înainte. Cifrele obținute nu explică săriturile extraordinare ale păstrăvilor. Același lucru îl întâlnim și la bondari. Din punct de vedere științific, un bondar nu poate să zboare – cu toate acestea el zboară, pentru că secretul zborului bondarului constă într-un câmp antigravitațional, care provine de la frecvența bătăii aripioarelor și de la forma și mișcarea acestora.

Întrucît prin vârtejuri natura creează în apă, sub formă de spirală, legături de energie a vieții (chi, ki, eter, od, orgon, vril, prana...), iar pentru aceasta folosește vârtejuri de energie care se rotesc în sens contrar, găsim aici un exemplu în natură în care gravitația este anulată. Partea exterioară a vârtejului trage, adică ***absoarbe*** la baza vârtejului, cea interioară ***absoarbe*** în sus – la fel ca și la un uragan; funcționează același principiu. Contrar legii gravitației, uraganul absoarbe în sus lucruri care se găsesc pe pământ. Dacă însă obiectul se află în centrul uraganului, în „ochi", în locul neutru, atunci este total imponderabil și plutește fără probleme în aer – fără să se rotească. La fel este și cu vârtejurile din apă. Păstrăvul știe aceasta și folosește vârtejul ca pe o catapultă, înotând pur și simplu la capătul de jos al unui vârtej și lăsându-se smuls în sus de forța de absorbție a vârtejului interior. În acest fel, fără să fi folosit o singură dată bătaia din aripioare, păstrăvul este aruncat în sus împotriva curentului, la o înălțime de câțiva metri.

Viktor Schauberger studiase mult timp acest „fenomen" al păstrăvului și în anii treizeci folosise aceeași tehnică pentru *zborul* său *giroscopic*. Acest principiu a fost dezvoltat de către alți oameni de știință și transformat în electromagnetism, forța de gravitație fiind anulată prin câmpuri de energie care se rotesc în sens contrar. Pilotul unui așa-numit *disc zburător* stă în centrul neutru, în „ochiul" discului, și este total independent de forțele care acționează. Nu este nici o minune, ci o copie a legilor naturii. Acest zbor giroscopic pământean este numit în ziua de astăzi „OZN".

Și acest principiu al absorbției se bazează pe legea rezonanței. Vreau să explic pe scurt. Aceste farfurii zburătoare (în acest caz pot vorbi numai despre cele germane, pe care nu numai că le-am văzut personal, ci cunosc și un pilot care zboară pe astfel de aparate) dau naștere în fața lor unui *câmp de vacuum* și se lasă atrase în acesta – asemănător unui păstrăv în vârtej, cu deosebirea că acest câmp de vacuum al discului zburător este construit *artificial* și proiectat permanent în fața discului. Discurile zburătoare nu sunt dotate cu nici un fel de motor Otto sau cu ceva similar. De asemenea, nici nu zboară pe baza tehnicii de explozie, prin urmare prin recul, ci se lasă trase spre țelul lor, sunt ***absorbite***

spre el. O altă comparație ar putea fi cu un vizitiu care a atârnat de un cârlig în fața măgarului care trage vehiculul un morcov, pentru ca animalul să alerge după el. (Cine dorește să afle mai multe amănunte, „condimentate" cu planurile construcției și fotografii, poate să apeleze la cartea mea „*Unternehmen Aldebaran*".)

Voi încerca să mă exprim și mai pe înțeles: principiul spiritual al absorbției – transpus în viață – înseamnă în cuvinte simple: **cu cât fug mai mult de ceva, cu atât sunt ajuns mai repede, iar cu cât vreau mai mult să obțin ceva, cu atât acest ceva se îndepărtează mai mult de mine.**

Încă un exemplu din domeniul comportamental:

Avem un partener. Cu cât îl întrebăm mai mult unde merge, când are de gând să vină odată acasă, cu cine a fost..., cu atât mai mult obținem prin aceasta o îndepărtare interioară a lui de noi. De ce? Pentru că se simte persecutat. Este tema clasică a geloziei: cu cât suntem mai geloși și cu cât prin aceasta îngrădim libertatea de mișcarea a partenerului, cu atât putem fi mai siguri că partenerul ne oferă un motiv de a fi geloși și – deoarece situația îl enervează – își creează o mai mare libertate de mișcare. El se simte lezat.

Pe de altă parte, cu cât oferim partenerului mai multă libertate, cu atât se simte mai atras de noi, deoarece el apreciază. tocmai această libertate

Personal, mi se întâmplă că aproape fiecare a zecea persoană care îmi telefonează sau îmi scrie îmi pune aceeași întrebare, și anume cum fac de reușesc mereu să ajung în posesia acestor informații fierbinți, pe care le prelucrez în cărțile mele. Și de fiecare dată sunt nevoit să explic: *„Nu eu alerg după informații, ci informațiile vin la mine."*

Eu nu fac nimic altceva decât ceea ce se întâmplă la discurile zburătoare: creez un vacuum în care, în loc de disc, sunt atrase informații și persoane. În câmpul meu energetic dau naștere unui vacuum, în care creez un vid și spun universului să umple acest vid. Știm de la cursul de fizică ce se întâmplă când într-un recipient este creat un vacuum artificial. Dacă se deschide recipientul, atunci universul are proprietatea de a umple din nou, automat, acest vid. Eu nu fac nimic altceva. (În științele sociale, acesta se numește ***principiul compensației.***)

Da, însă cum? Ei bine, îmi doresc ceva, însă nu numai în minte, ci și în inimă. Și apoi încerc să nu mai am nimic de-a face cu tema respectivă. Fug mai mult sau mai puțin de ea. Produc o aversiune – ca să spun așa – împotriva a ceva ce de fapt aș vrea să am și procedez ca și când n-aș avea nimic de-a face cu aceasta. Tradus: renunț! Și apoi, ceea ce mi-am dorit vine la mine în mod absolut automat.

Și dumneavoastră puteți proceda la fel. O faceți chiar mai frecvent decât conștientizați – numai că în sens negativ –, cu teamă. Cu cât vă este mai teamă de ceva, cu atât vă atrage mai mult acel ceva.

Bineînțeles că știți și dumneavoastră. Cu cât suntem mai tracasați, de exemplu, când ne tot vine la ușă un reprezentant al vreunei firme, cu atât vrem să avem mai puțin de-a face cu el... Știți acum ce vreau să spun? Cu cât cineva exercită mai multă presiune asupra noastră, cu atât ne îndepărtăm mai mult de el. Sub presiune lucrăm întotdeauna *împotriva* creației. Trebuie să ne lăsăm atrași numai către câmpul nostru de rezonanță, să permitem absorbția (să-i dăm voie să se producă), apoi totul se desfășoară de la sine.

Ceea ce vreau să explic este faptul că, în ultimii o sută de ani, am fost total dezinformați – și aceasta cu un scop bine precizat. Universul lucrează după principiul absorbției, ba chiar Dumnezeu lucrează după principiul absorbției și nu după principiul presiunii, adică al reculului. Dumnezeu nu va interveni niciodată în creație, El îi permite să vină la El.

Se deplasează oare Pământul prin univers cu ajutorul unui motor cu explozie? Nu, el se lasă atras, prin câmpurile magnetice. Sau ați auzit cumva ca Pământul să aibă propulsie cu reacție?

Transpus în domeniul vieții, *principiul presiunii* ar putea fi exprimat și astfel: *„Eu trebuie, trebuie, trebuie..."*, iar *principiul absorbției* l-am putea reda prin: *„Eu permit, permit, permit..."*

În ziua de astăzi aproape fiecare aleargă *după* tehnică. Înainte de toate, în viitor văd tentația perfectă în computer și Internetul legat de acesta – împotriva părerii celor mai multe persoane din jurul meu. În mod cert, se poate obține astfel o mare cantitate de informații independent de media controlată – în special în ceea ce privește informațiile *politice* de culise. Acestea pot fi utilizabile într-o foarte mare măsură. Însă pericolul propriu-zis îl văd în cu totul alt plan!

Ceea ce critic este modul de a gândi și de a proceda al celor mai mulți utilizatori de Internet: *„Vreau informația aceasta sau pe aceea și o obțin acum."* Stai ore în șir în fața acestei cutii stupide și, procedând astfel, nu-ți dai seama deloc cât de mult te îndepărtezi de viața propriu-zisă și de ființa omului. Oamenii se intelectualizează tot mai mult, iar felul cum gândesc se schimbă lent. Este modalitatea de a proceda exact opusă celei practicate de mine, deoarece folosirea Internetului se bazează pe principiul presiunii.

Încă o dată: cu cât dorim mai mult să avem ceva, cu atât acest ceva ne alunecă mai mult printre degete. Cu cât fugim mai mult de ceva, cu atât suntem ajunși mai repede de acest ceva. Cu cât ne este mai multă teamă de ceva, cu atât putem fi mai siguri că nu vom scăpa. Totul este atât de clar! Cu cât căutăm mai mult ceva, cu atât nu observăm ceea ce se află lângă noi și nu ne atrage atenția, întrucât suntem concentrați pe altceva.

Pe baza acestor considerații este important să încetăm *a căuta*, pentru ca, în cele din urmă, să putem *găsi*. Mai exact spus, *să permitem* aceasta, întrucât, potrivit legii rezonanței, destinul vine *spre tine*. Dacă însă ne aflăm permanent în căutare, pentru că *vrem* ceva anume, atunci trecem ușor cu vederea soluția problemei, care adesea se află de mult timp în fața noastră.

Împreună trăim acum într-o nouă epocă, într-o nouă eră cu multe riscuri, dar și cu multe șanse! Până acum, oamenilor li s-a indicat ce trebuie să creadă și, înainte de toate, ce trebuie *să gândească*. În ce privește credința în „Dumnezeu", ceea ce bisericile propăvăduiau nu trebuia pus la îndoială. Însă astăzi trăim într-un alt timp. Este timpul în care morala, tradiția, cultura și altele asemenea nu mai au nici o valoare. Pe de o parte, aceasta înseamnă o mare nenorocire, pentru că aproape nimic nu mai este în „ordine", însă pe de altă parte, reprezintă și cea mai mare șansă, întrucât vechiul dispare, iar noul poate să apară. După vechiul codice al ritului scoțian al francmasoneriei, *„Ordo ab chao"*, se naște o nouă *Ordine din haos*. Dacă se naște noul, atunci ceea ce este vechi trebuie să dispară! Pe de o parte, condiția prăbușirii vechii lumi poate să fie cea mai mare șansă pe care a avut-o vreodată această planetă, pe de altă parte însă, poate să însemne și sfârșitul absolut, în funcție de direcția în care este dirijată forța eliberată: spre lumină sau spre întuneric – spre existență sau spre pieire.

De aceea, momentul final a început și pentru oamenii care sunt captivi într-o tradiție sau într-o moștenire religioasă. Momentul final al concepției lor limitate despre lume! Este însă începutul unei concepții noi și moderne asupra lumii! Dispare ceea ce generațiile anterioare au repetat necontenit, iar generația tânără este pusă la încercare. Profită oare ea de șansa că, pentru un moment, este lăsată să decidă ea însăși și că s-a eliberat din cătușele spirituale? Sau va rata această ocazie?

Până acum, mulți dintre noi s-au *lăsat conduși* de conceptele religioase care ne-au fost băgate în cap. Cei mai mulți au încercat să interiorizeze învățăturile pe care le-au preluat din afară. Am comparat una cu cealaltă, am cântărit aceasta față de aceea. Ce a fost plăcut, ce a fost neplăcut, ce a fost bine, ce a fost rău? Am încercat să interiorizăm ceea ce există din afară. Aceasta se numește exoterică – din exterior spre interior.

Însă acum se impune tot mai mult un alt mod de gândire și de percepere – acela al esotericii. Esoterica (independent de ceea ce se vinde și se oferă astăzi pe „piața Eso") ne învață exact contrariul a ceea ce până acum majoritatea oamenilor au trăit și au acceptat drept „adevăr", și anume că adevărul, dragostea și siguranța și, înainte de toate, ceea ce numim „Dumnezeu", le găsim *în* noi. În fiecare dintre noi acum se deschide și se trezește ceva!

Este momentul în care nu ne mai lăsăm orbiți de vreo dogmă, nu mai repetăm ritualuri despre care nimeni mai știe de unde provin de fapt; nu mai repetăm texte pe dinafară, nu mai spunem rugăciuni, nu mai invocăm, fără să verificăm, ființe despre care nimeni nu știe dacă există sau au existat vreodată.

Tot mai mulți vor să creadă în ceea ce percep în interiorul lor, în loc de ceea ce li se sugerează din afară. Nu vor să mai fie „buni concetățeni", „buni membri ai societății", „rotițe în angrenajul social" și nici „oițe în comunitate". Nu, ei vor un singur lucru, pe deplin conștienți: să fie ei înșiși responsabili de faptele lor.

Ei nu vor nici să fie salvați de cineva, nici să controleze pe cineva. Pur și simplu, vor să fie ființe spirituale conștiente în corpurile umane, trăind cât se poate de rațional, zi de zi – pentru a servi drept exemplu altora, fără acel misionariat coroziv!

Adevărata învățătură vine din interior. Dumnezeu ne vorbește prin inima noastră. Dar toate așa-numitele religii ale lumii au uitat aceasta. Au uitat iubirea ce le însoțea toate tradițiile și preceptele. Iar copiii noștri ne prezintă din nou iubirea, adică inima, în fiecare zi.

NIMIC NU MĂ MAI POATE ÎMPIEDICA!

Înainte de toate – deoarece acum înțelegem o parte din legile cosmice – este de o importanță fundamentală faptul că ne recunoaștem drept făuritorii propriilor noastre situații de viață, încetând astfel să mai dăm vina pe altcineva, fie că este vorba despre lipsă de bani, boală sau certuri cu soacra.

Apoi contează să acceptăm o situație de viață ce ar putea fi caracterizată drept ***Aici și Acum***, în care nu trebuie să rătăcim foarte mult nici în trecut și nici în viitor, ci să ne concentrăm asupra a ceea ce există în acest moment în mediul nostru înconjurător – familia, profesia, hobby-ul, calitatea vieții.

Și, în primul rând, să nu ne gândim la viitor – mai ales să nu ne facem griji –, pentru că totul este programat de noi. Tot ceea ce întâlnim în viață este destinul creat de noi înșine, iar ceea ce ni se întâmplă este ceea ce ni se cuvine.

Nici n-ar trebui să ne evaluăm în această situație, ci să încercăm să ne studiem pe noi înșine ca pe un actor într-un film – făcând un pas înapoi –, pentru a lua distanță față de problemă. După aceasta poate apărea extrem de rapid o cale de ieșire din starea de conflict, din situația neplăcută. Să ne vedem pe noi înșine ca pe cel mai bun prieten al nostru, care ne dă un sfat despre felul cum ar acționa el pentru a rezolva situația cât mai bine posibil.

Consider la fel de important ca vibrațiile negative să fie transformate imediat în vibrații pozitive, prin urmare să fii un optimist, nu un pesimist. Unde unul vede paharul pe jumătate gol, celălalt se bucură că acesta este încă pe jumătate plin...

Apoi, tot atât de mult ne ajută în a ne organiza viața în mod mai conștient dacă îl întâmpinăm întotdeauna pe aproapele nostru atunci când îl întâlnim așa cum am dori să ne întâmpine el când ne întâlnește! Să ne transpunem în locul lui și să încercăm să-i înțelegem comportarea.

Aici aș dori să introduc o mică învățătură din viața mea: *„Fiecare om ce îl întâlnește pe un altul are să-i spună acestuia ceva – are să intermedieze un mesaj."*

Acest principiu îl am în minte de ani întregi, zi de zi, și-mi permite să merg mult mai conștient prin viață; probabil că și pentru dumneavoiastră poate constitui un bun ajutor.

Făcând abstracție de faptul că fiecare om îl întâlnește pe un altul de două ori.

Întreaga viață este un joc, iar pământul reprezintă terenul acestui joc. Ce rol avem *noi* aici? Suntem pionii într-un joc de șah sau nebunii, poate chiar regele ori regina? Cine suntem noi înșine hotărâm.

De ce însă această tensiune în jocul vieții, de ce asasinate și omoruri, copii abuzați, pornografie, ură și invidie și mereu războaie? Pentru că planul de viață al acestui joc și al oamenilor presupune ca atât binele cât și răul să se manifeste în dualitatea lor și să fie trăite cu o intensitate dusă până la extrem, spre a conștientiza cât de departe am ajuns deja în lezarea forței creatoare.

Cheia pentru toate acestea este fără îndoială intuiția. Ea este vocea interioară care ne conduce pe drumul nostru individual, care ne sfătuiește să ne trăim viața în așa fel încât aceasta să ne ofere tot ce este mai bun posibil. Nu contează aici dacă acela care ne șoptește prietenos în urechea interioară este îngerul nostru protector, însuși Sinele nostru înalt, Dumnezeu (*„Gespräche mit Gott"*) sau, pur și simplu, propriul nostru suflet.

Tot vocea interioară a intuiției este aceea care ne ajută să ne exprimăm corectă dorința. Dacă am rostit o frază, la scurt timp trebuie să ascultăm în interior dacă este cea mai bună variantă posibilă. Răspunsul ne va fi transmis imediat.

Viața este pur și simplu captivantă, nu sunteți de aceeași părere?

Am crezut că știm deja totul sau măcar o bună parte, iar acum suntem nevoiți s-o luăm încă o dată de la început... Nu este însă deloc atât de rău. Bineînțeles că nu o chiar luăm de la început, pentru că fiecare experiență și fiecare cunoștință acumulată pe drumul vieții noastre de până acum constituie un ajutor și un sprijin pentru faptele și acțiunile viitoare. Numai că până acum am refulat prea mult și am hotărât prea puțin.

În fapt, se pune doar întrebarea dacă facem parte din acea categorie de oameni care au încheiat deja socotelile cu soarta de până acum și s-au resemnat, ori dintre cei care vor să realizeze mai multe.

Decizia ne aparține numai nouă.

În încheiere, aș dori să mai subliniez că, firește, n-ar fi rău dacă am mulțumi (și nu o singură dată) Creatorului nostru, care ne-a dat aici posibilitatea de a ne cunoaște pe noi înșine. Fără El noi n-am exista; să ne imaginăm ce-ar fi dacă, într-o zi, Creatorul n-ar mai avea chef să creeze în continuare și nici să joace mai departe?

Cum ar fi dacă Lucifer și-ar da seama că revolta lui este doar temporară și s-ar decide să se întoarcă la Tatăl? Atunci joculețul nostru polar ar înceta să existe. Și ce-ar face iluminații noștri dacă șeful lor ar arunca prosopul? Ar fi plictisitor pe Pământ dacă nu ne-ar mai supăra sau, mai bine zis, dacă nu ne-ar mai „provoca" nimeni?

Ei bine, vom vedea. Lucifer are oricum spirit sportiv, în definitiv pe Iisus doar l-a provocat în deșert, nu l-a și devorat.

Este și rămâne un joc, chiar dacă uneori este foarte, foarte necruțător. Însă cu toții am contribuit la felul în care stă astăzi situația pe Pământ.

Eu unul am hotărât să mai particip încă o repriză la acest joc creator de-a Pământul și să nu-mi ascund capul în nisip.

Dumneavoastră ce planuri aveți?

PRACTICA: SUNT UN MIC DUMNEZEU

Înainte de a începe să creez, voi conștientiza mai mult cine SUNT EU, cu ce aptitudini (talente) sunt înzestrat și ce anume mi-aș dori. Pași ajutători pentru a descopri toate acestea sunt:

- ☺ Tabelul cu opțiuni: la ce vreau *să renunț*, ce vreau *să realizez*...?
- ☺ În ce constau slăbiciunile mele și punctele mele forte?
- ☺ Ce-aș schimba, dacă mi-ar suna ceasul de pe urmă?
- ☺ Cum mi-aș organiza o zi din viață și viața – în general – dacă aș fi independent din punct de vedere financiar și n-ar mai ***trebui*** să muncesc?
- ☺ Îmi analizez atitudinea și dogma față de bani și mă reorientez și aici în mod subiectiv, corespunzător unei vieți îmbelșugate.
- ☺ Închei un contract cu Creatorul, prin care mă oblig să accept această încarnare, această viață și să mă dedic scopului vieții mele.
- ☺ Dacă ajung într-o situație-problemă – deci într-o provocare –, o analizez, iar prin detașare interioară recunosc mesajul și ce trebuie să învăț din acesta, apoi iau o hotărâre (e^3).
- ☺ Urmez din ce în ce mai mult ce-mi dictează inima și nu țin seama de rațiune (punctele mele de vedere dobândite).
- ☺ Ascult de vocea mea interioară și de intuiție.
- ☺ Trăiesc Aici și Acum și sunt conștient întotdeauna de forța mea creatoare – în orice situație de viață, la locul de muncă, în relațiile cu copiii, la jocul erotic...
- ☺ Mă ajută să mă percep eu însumi din perspectiva observatorului, să mă privesc eu însumi de sus și să-mi dau sfaturile corespunzătoare.
- ☺ Văd lucrurile optimist, chiar dacă situația pare să fie foarte încurcată.
- ☺ Așa cum îmi doresc să se poarte alți oameni cu mine, la fel mă comport și eu față de ei.

INDICE BIBLIOGRAFIC

(1) Erdmann, Stefan, *Banken, Brot und Bomben – Band 1*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9807106-1-0
(2) Erdmann, Stefan, *Banken, Brot und Bomben – Band 2*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9807106-0-2
(3) Krassa, Peter, *Der Wiedergaenger*, Herbig-Verlag 1998, ISBN 3-7766-2062-5
(4) Drake, W. R., *Graf Saint Germain – Der Mann, der niemals stirbt*, Ventla-Verlag, Wiesbaden 1963
(5) Muldaşev. Ernst, *Das Dritte Auge – und der Ursprung der Menschheit*, Büchner & Selke-Verlag, Halle 2001, ISBN 3-9807507-0-1
(6) Hoffmann-Schmidt, Helga, *Das Vermaechtnis von Atlantis – Das Legat der Hegoliter*, Selbstverlag, A-9232 Rosegg 91, Tel: 0043-4274-51206
(7) Göring, Lothar W., *Apokalypse Seele – Das „A-Omega-Projekt"*, Vesta Verlag 1977, Velden am Woerthersee (A), ISBN, 3-901895-00-4
(8) Helsing, Jan van, *Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg*, Ama Deus Verlag 1996, ISBN, 3-9805733-5-4
(9) Helsing, Jan van, *Unternehmen Aldebaran*, Ama Deus Verlag 1988, ISBN 3-9805733-2-X
(10) Holey, Jan Udo, *Die innere Welt – Das Geheimnis der Schwarzen Sonne*, Ama Deus Verlag 1988, ISBN 3-9805733-1-1
(11) Holey, Jan Udo, *Die Akte Jan van Helsing*, Ama Deus Verlag 1999, ISBN 3-9805733-9-7
(12) Holey, Jan Udo, *Die Kinder des neuen Jahrtausends*, Ama Deus Verlag 2001, ISBN 3-9807106-4-5
(13) Holey, Johannes, *Jesus* 2000, Ama Deus Verlag, 1997, ISBN 3-9805733-0-3
(14) Holey, Johannes, *Bis zum Jahr 2012*, Ama Deus Verlag 2000, ISBN 3-9805733-7-0
(15) Holey, Johannes, *Alles ist Gott*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9805733-4-6
(16) Allen, Gary, *Die Insider – Band 1*, VAP-Verlag, Duesseldorf 1996
(17) Berlitz, Charles, *Weltuntergang 1999*, Knaur 1981
(18) Farkas,Viktor, *Unerklärliche Phänomene*, Umschau-Verlag, ISBN 3-524-69069-6
(19) Morpheus, Matrix-Code, Trinity-Verlag 2003, Wien, ISBN 3-9501801-5-X
(20) Risi, Armin, *Machtwechsel auf der Erde*, Neuhausen 1999
(21) Lincoln, Baigent, Leigh, *Der heilige Gral und seine Erben*, Bastei-Luebbe 1984
(22) Queensborough, Lady, *The occult Theocracy*
(23) *L' autre Journal*, Maerz 1991
(24) Frissel, Bob, *Zurück in unsere Zukunft*, E. T. Publishing Unlimited, Fichtenau 1999
(25) Voldben, A., *Nostradamus – Die grossen Weissagungen ueber die Zukunft der Menschheit*, Muenchen 1988
(26) Johannes von Jerusalem, *Das Buch der Prophezeiungen*, Heyne-Verlag, Muenchen 1995
(27) Hardo, Trutz, *Reinkarnation aktuell – Kinder beweisen ihre Wiedergeburt*, Trutz Hardo, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-931652-59-9
(28) Cabobianco, Flavio M., *Ich komm ' aus der Sonne*, Ch.falk-Verlag, ISBN 3-924161-72-0
(29) Dethlefsen, Thorwald/Dahlke, Ruediger, *Krankheit als Weg*, Goldmann, ISBN 3-442-11472-1
(30) IDNDR – *International Decade for Desaster Reduction* – Referat von Karl Schnelting, Zukunfs-Szenarien aus Gesteswissenschaft und Prophetie, adresă necunoscută
(31) Geller, Uri, *Mein wunder-volles Leben*, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-923781-90-3
(32) *Magazin „Licht Forum"*, Nummer 1, Herbst 1999
(33) Dong, Paul und Rafill, Thomas, *Indigo-Schulen*, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-62-9
(34) Carrol, Lee und Tober, Jan, *Die Indigo-Kinder*, Koha- Verlag, ISBN 3-929512-61-0
(35) (Papa Ioan Paul al II-lea la 12 decembrie 1984 în Los Angeles Times)
(36) Aufklärungsarbeit Nr. 16, Artikel *Erzeugung der öffentlichen Meinung* von Michael Kent
(37) Hitching, Francis, *Die letzten Raetsel unserer Welt*, Umschau-Verlag 1982
(38) Sitchin, Zecharia, *Der zwölfte Planet*, München 1995
(39) Sitchin, Zecharia, *Stufen zum Kosmos*, München 1996

(40) Lucker, Manfred, *Die Botschaft der Symbole*, Kösel-Verlag 1990
(41) *Unsolved Mysteries* – Ausstellungskatalog der gleichnamigen Ausstellung vom 22.6.-23.9. 2001 im Vienna Art Center Schottenstift, Klaus Dona, ISBN 3-9501474-0-3; www.unsolved-mysteries.net
(42) Erdmann, Stefan, *Den Göttern auf der Spur*, Ama Deus Verlaag 2001
(43) Bouvier, Bernhard, *Die letzten Siegel*, Ewertverlag, Lathen 1996
(44) Hesemann, Michael, *Geheimsache U.F.O.*, Silberschnur-Verlag, Güllesheim 1994, ISBN 3-923781-83-0
(45) Lassen, Arthur, *Geld macht glücklich*, LET-Verlag Arthur Lassen, Paul Gerhardt-Str. 1a, 63486 Bruchköbel, Tel.: 06181-740371
(46) Daniel Doyle Benham, adresă necunoscută
(47) CORALF, *Maitreya, der kommende Weltlehrer*, Konny-Verlag, 1991

SURSE ALE ILUSTRAȚIILOR

(1) William Hamilton III., *Cosmic Top Secret*, Inner Light Publications. ISBN [illegible] p. 102
(2) Muldașev, Ernst, *Das Dritte Auge – und der Ursprung der Menschheit*, Büchner & Seiler-Verlag, Halle 2001, ISBN 3- 9807507-0-1, p. 13
(3) idem (1), p. 46
(4) idem (1), p. 57
(5) *Unsolved Mysteries* – Ausstellungskatalog der gleichnamigen Ausstellung vom 22.6.- 23.9. 2001im Vienna Art Center Schottenstift, Klaus Dona, ISBN 3-9501474-0-3, p. 132, fotografie originală: Dr. Cecil & Lydia Dougherty, Cleburne, Texas 1971, SUA
(6) idem 5, p. 135 fotografie originală: Dr.Carl Baugh
(7) idem 5, p. 135, fotografie originală: Dr. Carl Baugh
(8) idem 7, p. 133, fotografie originală: Dr. Carl Baugh
(9) Santilli-Film
(9a) idem (9)
(10) Muzeul Egiptean din Cairo
(11) Museo Arqueologico R. P. Gustavo LaPaige, San Pedro de Atacama
(12) idem (1), p. 260
(13) Mary King und Etsuko Shimabukuro, www.furincan.com/mermaid/culture
(14) Vorderasiatisches Museum Berlin, Archiv Stefan Erdmann
(15) idem (14)
(16) Zecharia Sitchin, *Der zwölfte Planet*, München 1995
(17) Arhivă privată
(18) idem (16)
(19) idem (16)
(20) idem (16)
(21) idem (16)
(22) Hesemann, Michael, *Geheimsache U.F.O.*, Silberschnur-Verlag, Güllesheim 1994, ISBN 3-923781-83-0, p. 219
(23) idem (22), p. 218
(24) idem (22), p. 232, original: Erich von Däniken
(25) idem (22), p. 236
(26) Zecharia Sitchin, *Stufen zum Kosmos*, Muenchen 1996
(27) Erdmann, Stefan. *Den Göttern auf der Spur*, p. 94
(28) Erdmann, Stefan. *Den Göttern auf der Spur*, p. 94
(29) Arhivă privată
(30) Arhivă privată
(31) Arhivă privată
(32) Arhivă privată
(33) Hitching, Francis. *Die letzten Raetsel unserer Welt*, Umschau-Verlag 1982. p. 154
(34) idem (5) p. 183. original: prof.Charles Hapgood
(35) idem (5) p. 183. original: prof. Charles Hapgood
(36) Erdmann, Stefan. *Den Göttern auf der Spur*, Ama Deus Verlag 2001, p.166
(37) idem (36) p. 168
(38) idem (5) p. 194
(39) idem (5) p. 24 original: Reinhard Habeck
(40) idem (5) p. 24 original: Reinhard Habeck
(41) idem (5) p. 278. original: Reinhard Habeck, Wien
(42) idem (5) p. 279. original: Reinhard Habeck, Wien
(43) idem (5) p. 279. original: Reinhard Habeck, Wien
(44) idem (5) p. 280. original:Reinhard Habeck, Wien

(45) idem (5) p. 23, original: Erich von Däniken
(46) idem (5), p. 145
(47) idem (5) p. 219, original: Sammlung Dunkel, Braunschweig şi Sammlung Johannes Fiebag, Northeim
(48) idem (47)
(49) idem (47)
(50) Melchizedek, Drunvalo, *Die Blume des Lebens*, KOHA-Verlag, Burgrain 2000, p. 202
(51) idem (50), p. 203
(52) idem (50), p. 204
(53) Allen, Paul M., *A Rosicrucian Anthology*, Michael Maier, *Atalanta Fugiens*, 1618
(54) www.geocities.com/iyce3/leo.htm
(55) Allen, Gary, „*Die Insider – Band 1*" VAP-Verlag, p. 224
(56) portofelul meu
(57) idem (56)
(58) nu se indică sursa
(59) – idem (58)
(60) Arhivă privată
(61) Arhivă privată
(62) Hohenloher Tagblatt din 21.12.2001
(63) Hohenloher Tagblatt din 14.5.2002
(64) Hoffmann, Eva Katharina, *Kanarische Blütenessenzen der Liebe*, AT-Verlag, ISBN 3-85502-873-7, p. 17
(65) Holey, Jan Udo, *Die Kinder des neuen Jahrtausends*, Ama Deus Verlag, p. 383